ROMANTİK TAKTİK KİTABININ YAZARINDAN

SARAH ADAMS

Roma Tatili

GO!

Kalbin, hiç ummadığın bir yere ait olabilir...

Roma'ya hoş geldiniz! Ama yanlış anlaşılma olmasın, İtalya'da değil, Kentucky'nin küçük ve şirin kasabası Roma'dayız. Sıcakkanlı insanları, rengarenk dükkanları ve sakin hayatıyla bu küçük kasabanın Rae Rose gibi bir dünya yıldızını ağırladığını duymak sizi şaşırtabilir.

Kulağımıza gelen fısıltılara göre Rae Rose olarak bilinen Amelia, şöhretin parlak ışıklarından ve onu yalnızlaştıran sevdiklerinden oldukça yorulmuş ve çareyi, Audrey Hepburn'ün en sevdiği filmi *Roma Tatili*'nden ilhamla, ona en yakın olan Roma'ya gelmekte bulmuş ve bir süre kalmayı planlıyormuş.

Daha şaşırtıcı olan ise Amelia'nın, kasabanın huysuz turtacısı Noah Walker'la yakın bir ilişki kurmuş olması. Gönül işlerini bir kenara bıraktığını düşünen Noah'nın, sevimli ve sakar Amelia'ya düşkünlüğü, her işe burnunu sokan kasabalıların gözünden kaçmış değil. Ancak birbirinden bu kadar farklı olan iki insanın, orta yolda buluşmak için ne kadar ödün vermesi; hayatını değiştireceğini inandığı bir aşka nasıl tutunması gerekir?

KDV'den muaftır

9 786259 783109

facebook.com/goyayinlari

instagram.com/go_kitap

SARAH ADAMS

Roma Tatili

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

BİRİNCİ BÖLÜM

Amelia

Bu yaptığım doğru, değil mi? İyiyim, öyle değil mi?

Derin bir nefes alıp arabanın direksiyonunu daha sıkı kavradım.

"Evet, Amelia, iyisin. Hatta muhteşemsin. Tıpkı Audrey Hepburn gibi kendi hayatının dümenini eline aldın veee... kendi kendine konuşuyorsun... yani aslında çok da iyi sayılmazsın ama yaşananları düşünürsek idare edersin," dedim kendi kendime. Gözlerimi kısarak arabamın ön camından görünen karanlık yola baktım. "Evet. İdare eder de iş görür."

Tabii ki yolun tamamen karanlık olduğunu ve arabamın sanki çamaşır kurutma makinesinin içinde dönen bir avuç bozuk paraya benzer bir ses çıkardığını göz ardı edersek. Arabalar konusunda pek bilgili sayılmasam da işittiğim sesin iyiye işaret olmadığından şüpheleniyordum. Liseden beri yanımda olan benim biricik Toyota Corollam. On sekiz yaşındayken kendi şarkımı ilk defa bu arabanın radyosunda dinlemiştim. Bundan on

Ninova

yıl önce albüm sözleşmemi imzalamak için Stüdyo Phantom'a yine bu arabayla gitmiştim. Sanırım artık miladını dolduruyordu fakat ölemezdi! Voleybol oynarken taktığım eski dizliklerin kokusunu koltuğun döşemesinden hâlâ alabiliyordum.

Hayır, bugün olmaz, Şeytan.

Belki içinde bir lamba cini saklıdır da çıkıp bana üç dilek hakkı sunar umuduyla gösterge panelini elimle ovaladım. Dilek hakkı yerine telefonumun şebekeden düşmesiyle ödüllendirildim. Çalan müzik kesildi, beni bu seri katillerin kol gezdiği hiçliğin ortasından çıkarmasını umduğum navigasyonun o küçük ok işareti birdenbire çalışmaz oldu.

Off, bir korku filminin giriş sahnesiydi adeta. Sanırım sinema salonunda açgözlü ağızlarından mısır patlağı dökülen izleyicilerin "Tam bir geri zekalısın!" diye söylendiği karakter ben oluyordum. Tanrım, hata mı yapmıştım acaba? Korkarım ki tüm akıl sağlığımı demir kapılı, güvenlik sistemi ile bezenmiş Nashville'deki evimde bırakmıştım. Tabii evimin önünde devriye gezen ve mülküme sızmaya çalışanlara engel olan korumam Will'i de.

Akşamın erken saatlerinde menajerim Susan ve asistanı Claire dokuz aylık dünya turnesine çıkmadan önceki üç hafta boyunca tıklım tıkış dolu programımız hakkında beni bilgilendirmişti. Sorun şu ki turne için hazırlık yaptığımız üç aylık zahmetli bir prova dönemini daha yeni bitirmiştim. Geçtiğimiz üç ayın neredeyse her günü konser koreografisini öğrenmeme, sahne düzeninin ayarlanmasına, repertuvarın kesinleşmesine, takip ettiğim sıkı bir egzersiz programına ve şarkıları prova etmeme adanmıştı. Ben ise gülümsemeye, sanki içten içe çü-

rüyen bir gübre yığını değilmişimcesine rol yapmaya devam ediyordum.

Susan durmadan konuşurken uzun, ince, manikürlü parmağı tabletinin ekranındaki bitmek bilmeyen program notlarının üstünden geçiyordu, ben de sessizce oturmuş onu dinliyordum. Duymak için can atmam gereken program notları! Tüm bunlara sahip olduğum için gurur duymalıydım! Ama tüm bunların ortasında bir yerde ben... kontrolümü yitirdim. Susan'ın sesi kulağıma Snoopy çizgi filmindeki konuşmalar gibi boğuk gelmeye başladı, işitebildiğim tek şey kulaklarımda çınlayan nabzımdı. Bu nabız yüksek sesliydi ve canımı yakıyordu. Neredeyse bayılacaktım ve beni asıl endişelendiren Susan'ın bunu fark etmiş bile olmamasıydı.

Acaba saklanmakta çok mu başarılıyım, diye düşünmeden edemedim. Günlerim şöyle geçiyordu: Şu kişiye şöyle gülümse ve başını salla. *Evet, teşekkür ederim.* Bu kişiye böyle gülümse ve başını salla. *Evet, tabii bunu yapabilirim.* Susan bana Halkla İlişkiler ekibim tarafından kusursuzca kaleme alınmış bir yazı verirdi, ben de onu ezberlerdim. *En sevdiğim renk mavi, tıpkı Grammy ödül töreninde giyeceğim Givenchy marka elbise gibi. Ah evet, başarımın büyük çoğunluğunu sevgisini ve desteğini benden esirgemeyen anneme borçluyum. Bu muhteşem kariyere ve harikulade hayranlara sahip olduğum için kendimi şanslı hissetmediğim tek bir günüm bile yok.*

Kibarlık, kibarlık, kibarlık.

Bacağımın üstüne iri, sıcak bir damla gözyaşı düştüğünde fark ettim ağladığımı. Bu tür şeyler için ağlamamam gerekirdi. İki defa *Grammy* ödülü kazanmıştım. Sektörünün en önde

gelen stüdyosu ile doksan milyon dolarlık bir albüm anlaşması imzalamıştım, bu nedenle ağlamamalıydım. Ağlamayı hak etmiyordum. Gecenin bir vakti eski arabamla her şeyden kaçarcasına yollarda olmamalıydım. Yüz üstü bırakacağım insanların listesi zihnimde seri bir şekilde sıralanırken suçluluk duygusundan ayakta bile duramıyordum. Daha önce asla bir röportaja *çıkmadığım* olmamıştı. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan, kendi zamanım sanki onlarınkinden daha değerliymiş gibi davranmaktan nefret ederdim. Kariyerimin en başında kimseye büyüklük taslamayacağıma söz vermiştim. Benim için mümkün olduğunca uyumlu olmak çok önemliydi, sonuç olarak canımı yakıyor olsa da.

Ancak Susan'ın bu akşam yanımdan ayrılırken takındığı üslubu beni adeta paramparça etmişti. "Rae," –Susan beni gerçek adım olan Amelia'dan ziyade sahne adımla çağırmayı tercih ederdi– "Yorgun görünüyorsun. Bu gece iyi uyu da yarın *Vogue* dergisi için çekilecek sahne arkası fotoğraflarında yüzün şiş görünmesin. Gerçi... yorgun görünmek şu sıralar yine moda oldu..." Susan başını düşünceli bir edayla tavana doğru çevirdi. Gözlerimin altındaki torbalar hakkında Tanrı'nın bir cevap vereceğini bekledim içten içe. "Tabii, söylediklerimi unut! Hayranlarının sempatisini kazanırsın, daha çok ses getirmiş olursun."

Susan arkasını dönüp oradan ayrılırken asistanı Claire bana omzunun üstünden tereddütle son bir bakış attı. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtığında kendimi gerçekten bir şey söylesin diye çaresizlik içerisinde beklerken buldum. *Gör beni, lütfen.*

Nihayet "İyi geceler," dedi ve oradan ayrıldı.

Kulaklarımda çınlayan sessizlikle birlikte işleri nasıl bu noktaya getirdiğimi sorgulamaya başladım. Kazara yarattığım bu fanusun içinden kendimi nasıl çıkarabilirdim? Bu içimdeki boşluk hissi beni birkaç yıl önce bulmuştu. Ben de Los Angeles yaşam tarzından bezdiğim için bunun bir değişiklik ihtiyacından kaynaklandığım düşünmüştüm. Her şeyimi toplayıp Nashville, Tennessee'ye taşınmıştım. Böylece hem müzik sektörünün içinde olmaya devam edecek hem de fazla göz önünde olduğum bir hayat sürmeyecektim. Ama işe yaramamıştı. O boşluk hissi de peşimden gelmişti.

Kimileri bu gibi sorularda ailelerine, kimileri arkadaşlarına, kimileri ise sihirli kürelere danışırdı. Ben ise beni asla yüz üstü bırakmayan tek kişiye çevirmiştim yüzümü: Audrey Hepburn. Bu gece gözlerimi kapadım ve parmağımı Audrey filmlerinden oluşan DVD koleksiyonumun üstünde (evet, hâlâ bir DVD oynatıcım var) gezdirerek *ya şundadır ya bunda* dedim. Nihayet durduğumda parmağım *Roma Tatili*'ni gösteriyordu. Bu filmde Audrey tıpkı şu sıralar benim de hissettiğim gibi kendini yalnız ve bunalmış hisseden, bir gece Roma'yı keşfetmek için kaldığı saraydan kaçan Prenses Ann'i canlandırıyordu. (Aslında kaçtı diyemeyiz, çünkü aldığı sakinleştiriciler yüzünden sersem gibiydi ama bu durum konumuzun şimdilik dışında.)

Aniden anlayıverdim. Aradığım cevap karşımdaydı. O evden, Susan'dan, sorumluluklarımdan, aslında her şeyden uzaklaşmalı ve Roma'ya kaçmalıydım. Ancak üç hafta sonra turneye çıkacak birisi olarak İtalya çok uzak bir güzergahtı. Ben de navigasyonun bana önerebileceği en yakın Roma'yı aradım.

Roma, Kentucky. İnternetin söylediğine göre burası evimden yalnızca iki saat uzaklıkta, merkezinde sevimli bir pansiyonun bulunduğu bir kasabaydı. Kendime gelmem ve sinir bozukluklarımı yatıştırmam için mükemmel bir fırsattı.

Ben de üç arabanın dizildiği garajıma gittim, sahip olduğum diğer iki pahalı arabayı es geçip son on yıldır bir kenarda sakladığım, hatıralarla dolu eski arabamın üstündeki muşambayı kaldırdım. Motorunu çalıştırmak için marşa bastım ve Roma'ya doğru yola koyuldum.

Şimdi de tüyler ürperten saçma sapan bir yoldaydım. Aldığım kararın ne kadar gülünç olduğunu fark ettikçe duygusal uyuşukluğum giderek dağılıyordu. Audrey cennette bir yerden başında haresi ile bana bakıyor, kafasını iki yana sallıyor olmalıydı. Telefonumun parlayan ekranına baktım. Normalde hareketli olan gösterge panelinin üstünde *Şebeke Yok* yazısı kayıyordu. O kelimelerin bana göz kırptığını, benimle alay ettiğini bile söyleyebilirdim. *Yanlış bir seçim yaptın. Şimdi sabah haberlerinin ilk manşeti olacaksın.*

Yutkunup kendime her şeyin iyi olacağım söyledim. Sorun yok. Her şey yolunda. "Gözyaşlarını sil ve bu kasvetli ruh halini rafa kaldır, Amelia!" Bunu sesli olarak kendime söyledim çünkü arabada yalnız başına sinir krizi yaşayan birisi başka kiminle konuşabilirdi ki?

Ödümü patlatacak kadar karanlık yoldan çıkıp pansiyona varabilmem için arabamın yalnızca on dakika kadar daha seyir halinde kalması gerekiyordu. Sonrasında arabama hak ettiği onurlu ölümü tatması için izin verebilirdim; sokak lambalarının olduğu, kenarda bir seri katilin karnımı deşmek için pusuda beklemediği bir yerde.

Ama ah, şuna da bir bakın. Arabam garip seslerine bir yenisini eklemiş ve sarsılmaya başlamıştı... gerçekten *sallanıyordu*, sanki 2000'li yılların başındaymışız da hidrolik takmışım gibi. Tek eksiğim arabanın altından süzülen mor renkli ışıklardı, o da olsaydı zamanda seyahat edebilirdim!

"*Hayır, hayır, hayır,*" diye adeta yalvardım arabama. "*Sakın bana bunu yapma şimdi!*"

Ama yaptı.

Arabam şiddetli bir şekilde titredi ve hiç de saygın olmayan bir edayla kapkara yolun kenarında aniden duruverdi. Motoru yeniden çalıştırabilmek için delirmişçesine marşa bastım ama işe yaramadı. Sadece bir seri *klik* sesi duyuldu. Ellerim hâlâ sıkı sıkı direksiyonu tutuyordu, gerçekleri fark etmeye başlarken kıpırtısız geceye öylece bakıyordum. Susan'ın yardımı olmadan kendi kendime yalnızca *bir* macera yaşamak istemiştim ve daha ilk gecede, hatta ilk iki saat geçmeden başarısız olmuştum. Kulağa bundan daha acınası gelebilecek bir şey var mı, inanın bilmiyordum. Binlerce insanın önünde sahneye çıkıp şarkı söyleyebiliyordum ama bir eyaletten diğerine gitmek kadar basit bir şeyi kendi başıma yapamıyordum.

Sabah olup gün doğuncaya kadar arabada beklemekten başka çarem yoktu. Anca o zaman üstünden kan damlayan motorlu bir testereyle bana doğru gelen birilerinin olup olmadığını anlayabilirdim. Bu yüzden başımı geriye yasladım, gözlerimi kapattım ve yenilginin beni ele geçirmesine izin verdim. Ertesi sabah Susan'a telefon etmenin bir yolunu bulurdum, bana bir araba göndermesini isterdim ve bu melankolik ruh halinden çıkmak için kendimi zorlardım.

Tık, tık, tık.

Arabanın içinde çığlık atıp öyle bir sıçradım ki başımı tavana vurdum. Pencereden bakınca kahretsin ki arabamın dışında bekleyen birisi olduğunu gördüm! Buraya kadarmış. Öldürüleceğim an gelmişti. Ölümümün gerçek hikayesi magazin haberlerine düştüğünde herkes beni mısır tarlasında dehşet içinde öldürülen şarkıcı olarak hatırlayacaktı.

"Her şey yolunda mı? Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye boğuk bir erkek ses geldi arabanın dışından. Adam penceremden içeri bir el feneri ile bakınca geçici körlük yaşadım.

Işıktan gözlerimi sakınmak için ellerimi yüzüme doğru kaldırdım, ayrıca beni tanımasını da istemiyordum. "Hayır, teşekkürler!" diye kapalı penceremin arkasından bağırırken kalbim adeta göğüs kafesimi dövüyordu. "İyiyim! Yardıma falan ihtiyacım yok!" Üstelik bu yardım gecenin bir vakti tanımadığım bir adamdan gelecekse.

"Emin misiniz?" diyen adam nihayet elindeki feneriyle gözlerimi oyduğunun farkına vararak ışığı başka yöne çevirdi. Aslında hakkını vermeliydim, ses tonu kulağa güzel geliyordu. Boğuk ama aynı zamanda nazikti.

"Eminim!" dedim neşeli bir tonla. Etrafımdaki her şey kontrolümden çıkmış olabilirdi ama kibarlıktan nasıl ödün vermeyeceğimi hâlâ biliyordum. "Her şey yolunda!" dedim ve başparmağımı kaldırarak sözümü vurgulamaya çalıştım.

"Arabanız bozulmuşa benziyor."

Söylediğini kabul edemezdim! Adama yolda kaldığımı söylemiş olurdum. *Telefonum şebekeyi yakalayamıyor! Beni kaçırasınız diye dışarı çıkmamı ister misiniz, yoksa camı kırmak*

sizin için daha mı eğlenceli olur? Canınız nasıl bir macera çekerse artık!

"Hayır. Sadece... Biraz dinleniyordum." Gergin bir şekilde gülümserken yüzümü çoğunlukla pencereden uzak tarafta tutuyor, milyonlar değerindeki bir şarkıcının bozuk bir Corolla'nın içinde oturduğunu fark etmemesini ümit ediyordum.

"Motordan duman çıkıyor." Adam elindeki fenerin ışığını motor kapağının altından yükselen yoğun duman kümesine çevirdi. Durum hiç iyi görünmüyordu.

"*Şey*... Evet," dedim olabildiğince sakince. "Bunu zaman zaman yapıyor."

"Motorunuz zaman zaman duman mı çıkarıyor?"

"Hm-hmm"

"Sizi duyamıyorum."

"Hm-hmm," dedim öncekinden daha yüksek, bir o kadar da tuhaf bir şekilde.

"Pekala." Hikayeme kesinlikle inanmamıştı. "Bakın, bence arabadan çıkmanız gerekiyor. Motorundan duman çıkan bir arabada oturmak güvenli değildir."

Ha! Arabadan çıkmam pek hoşuna giderdi, öyle değil mi? Beni bu arabadan hiçbir kuvvet indiremezdi. Konuşan adamın sesinin tonu güzel bile olsa.

"Hayır, teşekkürler."

"Sizi öldürecek falan değilim."

Korkudan nefesim kesildi, camdan görünen siyah siluete baktım. "Neden böyle bir şey söylediniz? Şimdi gerçekten beni öldüreceğinizi düşünüyorum."

"Tahmin ettim," derken sesinde gücenmiş bir ton vardı.

"Bir katil olmadığımı size kanıtlamam için ne gerekiyor?"

Düşünürken alnım kırışmıştı. "Hiçbir şey. Bunu kanıtlayamazsınız."

Adam usulca homurdandı ve arabamın ön tarafına yürüyerek farların hemen önünde durdu. Şimdi onu görebiliyordum, *vay be*. Seri katilimiz adeta Barbie'nin Ken'ine benziyordu. Üstünde kot pantolon ve desensiz, beyaz bir tişört vardı. Kum rengi sarı saçları kenarlardan kısa kesilmiş olsa da tepe kısmı oldukça gür duruyordu. Kırçıllı kirli sakalı güçlü çene kemiğinin etrafını sarıyordu ve tüm bunlar geniş omuzlara, sıkı bir vücuda ve motor kapağına vururken beliren kol kaslarına bağlanıyordu. Bir bütün halinde gördüğüm manzara... Beni keşke klimam çalışıyor olsaydı, dedirtecek kadar terletmişti.

"Kapağı açar mısınız? Motorun alev almadığından emin olmalıyım."

Hı-hı. Kusura bakma ama hayır. Seksi ol ya da olma, o motor kapağını açmayacağım. Ya beni... Şey, dürüst olmak gerekirse arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Adamın durumu daha kötü hale getirip getiremeyeceğinden emin de değilim fakat herhangi bir şey yapabilirdi.

"Teşekkürler ama yardımınıza ihtiyacım yok! Sabaha kadar bekleyip bir çekici çağıracağım," diye bağırdım beni duyabilmesi için.

Adam kollarını kavuşturdu. "Çekiciyi nasıl çağıracaksınız? Burada telefon çekmiyor."

Yakalanmıştım.

"Endişelenmeyin. Bir yolunu bulurum. Şimdi nereden geldiyseniz oraya geri dönebilirsiniz." Muhtemelen arabamın için-

den çıkar çıkmaz ikinci defa şansını denemek için bir çalılığa saklanacaktı. Evet, biraz fazla şüpheci davrandığımın farkındaydım, ancak evinizin dışındaki duvardan içeri tırmanan, güvenliği atlatmak için tesisatçı numarası yapan ya da sırf yastığımın altına koyayım diye bana bir tutam saçını gönderen sapıklara alışkın olsaydınız siz de yabancılara karşı kuruntu sahibi olabilirdiniz. İşte bu yüzden evimden ASLA tek başıma ayrılmamam gerekirdi. Sanırım sadece *ben* diye bir şeyin olmadığını, asla da olamayacağını artık kabul etmem gerekiyordu.

Yabani Ken ise uzaklaşmıyordu. Pencereme geri yaklaştı ve bir elini araba kapısının üstüne yaslayarak öne doğru eğildi. Yapılı vücudunu açıkça görebiliyordum. "Dumanı tüten bir motor iyi değildir. Arabadan inmelisiniz. Söz veriyorum size zarar vermeyeceğim ancak motor patlarsa kesinlikle zarar gören siz olacaksınız. Yemin ederim güvenilir bir insanım."

"Tüm katiller öyle söyler zaten... Hem de birini öldürmeden önce."

"Çok katil tanıyorsunuz sanırım?"

Yabani Ken'e bir puan.

Gülümsedim ve olabildiğince kibar konuşmaya çalıştım. "Özür dilerim ama... Beni yalnız bırakamaz mısınız? Gerçekten, kaba olmak istemiyorum, ama... Beni biraz geriyorsunuz."

"Uzaklaşırsam arabadan inecek misiniz?"

Artık ezberlediğim bir edayla gülümsedim. "Kesinlikle hayır! Nereden geldiniz ki siz ayrıca?"

Adam başıyla arabamın öteki yanına doğru işaret etti. "Benim bahçemdesiniz," derken sesi kulağa hiç de şaşırmış gelmiyordu.

Ah.

Dönüp bakınca şüphesiz bir arka bahçede olduğumu gördüm. *Adamın* bahçesine park etmiştim anlaşılan. Sevimli evi görünce gülümsemeden edemedim. Ufak. Beyaz. Siyah panjurlu. Kapı girişinin iki yanına lambalar dizilmişti. Verandada ise asma bir salıncak vardı. Evin etrafı ise geniş bir araziyle çevriliydi. Göze oldukça samimi ve hoş görünüyordu.

"Sanırım cevabı çoktan aldım," diyen adam, "Yine de içeri gelip birine telefon etmek ister miydiniz? Sabit hattan arayabilirsiniz," diye ekledi.

Önerisine öyle alaycı bir edayla kahkaha attım ki adamın yüzü buruştu. Ah, çok kabaydım. Boğazımı temizledim. "Pardon. Hayır. Teşekkür ederim... Ama, hayır," dedim ciddiyetle.

"Peki. Siz bilirsiniz. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa ve benim bir katil olmadığıma karar verirseniz, şurada olacağım," diyerek evi işaret etti, ardından doğruldu. Uzun bahçe boyunca ilerleyişini ve evine doğru giden yolda gölgelerin arasında kayboluşunu seyrettim.

Evin ön kapısının kapanma sesini duyduktan sonra arabanın motorundan yükselmeye devam eden dumana, havanın ne kadar sıcak olduğuna, acıktığıma, tuvalete gitmem gerektiğine ya da sabah röportaja gitmeyeceğim için Susan'ın nasıl bir hayal kırıklığına uğrayacağına endişelenmemeye çalışarak iç geçirdim ve kendimi arabanın koltuğuna bıraktım.

İyi değildim. Hiçbir şey yolunda *değildi.*

İKİNCİ BÖLÜM

Noah

Hâlâ dışarıdaydı. Yirmi dakika olmuştu ve kapısını bile aralamamıştı. Evet, ben de tıpkı beni yaftaladığı bir psikopat gibi tüyler ürpertecek şekilde penceremden onu seyrediyordum. Kayıtlara geçsin, psikopat falan değildim; gerçi bu durumda benim düşüncelerimin bir önemi olduğunu sanmıyordum. Bu gece ölür diye biraz endişeliydim sadece. Dışarısı neredeyse 27 dereceydi ve arabanın içine hava girmesine bile izin vermiyordu. İçinde eriyip gidecekti, haberi yoktu.

Bana ne, benim sorunum değil.

Perdeleri kapattım ve pencereden uzaklaştım.

Sonra geri dönüp pencereleri yeniden açtım.

Lanet olsun kadın, in arabadan!

Saate baktım. *23:30.* Bu saate onu uyandırdığım için Mabel'ın bana sinirlenmemesi için belki yukarıda dinleyen birileri vardır diye dua ettim. Numarayı çevirdikten sonra Mabel'ın yeni bırakmış olsa da kırk yıl boyunca içtiği sigara yüzünden

Ninova

çıkan boğuk sesini duymam için telefonun altı kere çalması gerekti. "Alo?"

"Mabel, ben Noah."

Mabel homurdandı. "Ne istiyorsun? Sandalyemde uyuya-kalmak üzereydim. Zaten uyku tutmuyor, biliyorsun. Umarım iyi bir gerekçen vardır."

Gülümsedim. "İnan bana, Mabel, acil olmasa seni güzellik uykundan kaldırmazdım."

Mabel çetin ceviz tavırları takınsa da bana yüreği pamuk gibiydi. Mabel ve büyükannem çok yakın arkadaşlardı, hatta kardeş gibiydiler. Beni ve kız kardeşlerimi büyüten büyükannem olunca Mabel da bize hep aileden birisiymişiz gibi davranmıştı. Tanrı biliyor ya akraba gibiydik. Farklı görünüyor olabilirdik. Mabel siyahiydi, ben ise beyazdım ama işimize burnunu sokan insanlara karşı aynı hoşnutsuzluğu sergilerdik. (Yine de o benim işime karışmaktan her zaman keyif alırdı.)

"Acil mi? Noah, beni endişelendirme. Evin mi yanıyor, evladım?" Mabel beni altımda bez olduğu zamanlardan beri 'evlat' diye çağırırdı, otuz iki yaşında olmama rağmen buna hâlâ devam ediyordu. Sorun etmiyordum, hatta içimi rahatlatıyordu.

"Hayır, efendim. Benim için bir kadınla konuşman gerekiyor."

Mabel duyduklarına inanamayarak öksürdü. "Bir kadın mı? Tatlım, hayatına yeniden birisini almak istemeni duymak güzel ama sırf gecenin bir yarısı yalnız kaldın diye hızlı arama listemde bekleyen fa–"

"Hayır." Mabel'in ağzından duymak istemeyeceğim o kelimelerin önünü kesmek için ciddiyetle araya girdim. "Kadın benim bahçemde."

Telefonun öteki ucunda sürüklenen sandalyenin gıcırtısını işitirken Mabel'ın açılan koltuğunu toparlayıp dik oturduğunu hayal ettim. "Noah, söyle bana, sarhoş musun? Sarhoşsan da sorun yok, bilirsin yargılamam ben. En iyi dualarımı bir kadeh viskiyi devirdikten sonra etmişimdir. Ama sarhoşsan James'i ya da kız kardeşlerinden bir tanesini arasan daha iyi olur, beni–"

Şimdi engel olmazsam konuşmaya devam edecekti. "Mabel, bahçemde bir kadının arabası arızalandı. Motoru duman tütüyor ama kadın ona zarar vereceğimden endişelendiği için arabadan çıkmıyor. Onu arabadan indirebilmem için benim iyi birisi olduğuma kefil olman gerek." Kız kardeşlerimden birini de arayabilirdim ama son birlikteliğimin üstünden ne kadar zaman geçtiği, arabadaki kadının medeni durumu hakkında tatsız sohbetler açabilirlerdi. Onları kesinlikle aramazdım. Arabadaki kadının medeni durumunu da hiç merak etmiyordum.

"Ah, bebeğim, neden söylemedin?! Oraya git de zavallı kızcağız ile konuşayım!" Mabel'ın sesinde ne memnun olduğum ne de cesaretlendirmek isteyeceğim bir heyecan tınısı belirmişti. Tüm kasaba gönül ilişkilerine ikinci bir şans vermem konusunda yakamdan düşmüyor olsa da benim buna hiç niyetim yoktu. Tek dileğim bu konuda peşimi bırakmaları, huzur içinde yaşamama izin vermeleriydi ama bu da onların tarzı değildi. İkinci defa düşününce, Mabel'ın da kız kardeşlerimden farklı bir şey söyleyemeceğinden şüphe etmeye başlamıştım.

Perdelerin arasından bakınca arabadaki kadının var gücüyle kendini yellemeye çalıştığını gördüm. Yemin ediyorum böyle çırpındığı için kalp krizi geçirirse, ben de ambulans çağırıp

tüm geceyi kadının başında hastanede geçireceğim için uykusuz kalırsam bir daha asla kapımı kimseye açmayacaktım. Tüm pencerelerime tahta perdeler çakıp Noel'de kapıya gelen koroya avaz avaz bağıran bir münzeviye dönmeme *bir kadın kadar uzaktım* zaten.

"Heveslenme, Mabel. Bunun romantik bir yanı yok. Sadece kadın orada ölmesin istiyorum."

"Hm-hmm. Güzel mi?"

İçimde biriken asabiyete inat burnumun kemerini sıkıp gözlerimi kapattım. "Dışarısı kapkaranlık. Nereden bileyim ben?"

"Ah, haydi ama. Sana bir soru sordum. Cevap bekliyorum."

Homurdandım. "Evet." Hem de çok. El fenerimin ışığı sayesinde onu sadece kısa süreliğine görebilmiş olsam da gördüğüm şey beni adeta gafil avlamıştı. Başının üstünde topuz yaptığı siyah saçları, sevimli bir gülümsemesi, gür kirpikleri ve keskin mavi gözleri vardı. Gariptir ki arabasını daha önce kasabada görmesem de onunla tanışıyormuşuz gibi hissetmiştim. Şu deja vu denilen tuhaf olaylardan olmalıydı.

"Pekala," dedi Mabel tatminkar bir edayla. "Beni bu güzel hanıma götür bakalım."

Kapıyı açıp dışarı çıkarken "Mabel..." diye tembihledim. Yaz mevsiminin sıcağı beni adeta boğmakla tehdit ederken arabadaki kadının pencereleri açmadan, klimasız şekilde nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğine hayret ediyordum.

"Ah, sus! Kucağına her gün böyle bir fırsat düşmüyor. Şimdi çeneni kapat da telefonu ona ver." Roma, Kentucky'de yaşamaktan kazancım işte buydu. Komşularım bana hâlâ kasabanın

içinde Süpermen iç çamaşırıyla koşan o küçük çocukmuşum gibi davranıyorlardı.

Telefonun kablosu ezilmesin diye giriş kapısını aralık bıraktım ve bahçemde duran küçük, beyaz renkli arabaya yürüdüm. El fenerini kullanmadan onu tekrar görebilmek için dışarısı fazlasıyla karanlık olsa da yüzünün benden tarafa döndüğünü seçebiliyordum. Beni fark eder etmez arkasına yaslandı. Muhtemelen içeride olmadığına beni inandırmaya çalıyordu. Durumun gülünçlüğüne kapılıp da gülmemek için kendimi zor tuttum.

Pencereyi tıklattığımda içeriden bir feryat yükseldi.

"Selam..." *Adını bilmiyorum ki. Hanımefendi? Bahçemdeki çimlerin katili?* "Şey... Selam. Telefonda bir arkadaşım var. Benim adıma kefil olacak, siz de arabanızdan güven içinde inebileceksiniz."

Kadın bir korkuyla koltuğunun üstünde duran levyeyi kaldırdı, levye elinden fırlayıp uçtu. O ciyaklarken ben de gülmemek için yanaklarımın içini çiğniyordum. İri gözleri pencerenin arkasından bana bakıyordu. Yeterince ışık olmadığı için onu nereden tanıdığımı çıkarmam güçtü ama tanıdığımdan emindim.

Kadın kaşlarını çattı. "O telefon nasıl çekiyor peki?"

"Çekmiyor." Görebilsin diye telefonu yukarı doğru kaldırdım.

Kadın elimdekine baktı ve güldü. "Bu da ne?!"

Şaşırıp kahkaha atışını görseydiniz elimde soyu tükenmekte olan bir hayvan taşıyorum sanırdınız. "Sabit telefon diyorlar."

"Evet ama..." Durup keyifli bir kahkaha attı, sesi adeta etrafımı serin bir bahar meltemi gibi kucaklıyordu. "1950'li

yılların tarihini anlatan bir müzeden mi çaldın? Şimdi müzede mavi pötikareli kumaşlı elbisesi ve aynı renkte saç bandı olan bir manken, kocasının eve geç geleceğini öğrenemeyecek! Aman Tanrım, kablosu on beş metre olmalı!"

Gözlerimi kıstım. "Pencereni açacak mısın açmayacak mısın, Sayın Ukala?"

Kadının kaşları kalktı. "Bana az önce *Sayın Ukala* mı dedin?"

"Evet." Bunun için özür de dilemeyecektim. Onunla arkadaş olmaya ya da kendini evindeymiş gibi hissettirmeye niyetim yoktu, ayrıca telefonumu aşağılamıştı. Telefonumu seviyordum ben. Güzel bir telefondu bu.

Kadının yüzünde heyecanlı, dolu dolu bir gülümseme belirdi ve peşinden bir kahkaha yükseldi. Manzara karşısında midem kasılmış, kalbim heyecanla çarpar olmuştu. Hem mideme hem de kalbime susup uslu durmalarını söyledim içimden. Kasabamdan geçen bir başka kadın yüzünden duygularım canlanamazdı. Bugün bu kadına yardım ediyordum çünkü 1) yapılacak doğru şey buydu; 2) bahçemde ölmesini istemiyorum; ve 3) böylece buradan defolup gidebilirdi.

"Peki, tamam, olur." Pencereyi yalnızca iki parmak araladı, ben de telefonun ahizesini içeri uzattım. Telefona uzanırken parmaklarımız kısa süreliğine birbirine değince tüm bedenim öyle bir tepki verdi ki bedenimin daha bir dakika önceki tehditlerimin hiçbirini dinlemediğini anladım. Kadın telefonu arabanın içine aldı ve bir yabayla boğazına saldıramadan pencereyi hemen kapattı.

Telefonu tuhaf bir edayla inceledikten sonra kulağına götürdü. "Alo?"

Mabel'ın devreye girdiğini hemen anlamıştım. Kadının gözleri adeta iki katı büyümüştü, tüm dikkatiyle telefondaki sesi dinliyordu. Beş dakika sonra ensemden süzülen ter damlaları eşliğinde kollarımı kavuşturup arabanın motor kapağına yaslanırken Sayın Ukala'nın Mabel ile kahkahalar eşliğinde geçen sohbetinin bitmesini beklemeye başladım.

Kadının "Haydi canım!" diye adeta uluduğunu işitince telefonu artık geri alma vaktinin geldiğini anladım. Arabanın kapısına yaklaştım ve pencereye vurdum. "Vakit doldu. İniyor musun yoksa inmiyor musun?"

Bana doğru *bir dakika* dercesine parmağını kaldırdı, ardından Mabel ile sohbetini tamamladı. "Hm-hmm... mmm... Tamam. Peki, sizinle de konuşmak çok keyifliydi!"

Kadın kapıyı açtı, arabadan indi. Bana telefonu teslim ettiğinde şaşkınlıktan geri çekilmek zorunda kaldım. Boyu çeneme kadar gelse de koyu kumral renkli dağınık topuzu neredeyse benim baş hizamdaydı. Kabullenmek istemesem de sevimliydi, zarif görünüyordu. Lacivert ve beyaz çizgili tişörtü, eski moda duran beyaz şortunun içine sokulmuştu. Şortu kadının narin beline doğru yükseliyor, kalçalarının etrafını hafifçe sarıyor ve basenlerinin hemen sınırında son buluyordu. Tıpkı rıhtımda çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraf karesinden fırlamış gibiydi, buralardan olmadığı kesindi. Göz açıp kapayıncaya kadar da buradan ayrılacaktı. Bu yüzden nasıl göründüğüne hayran olmamın bir faydası dokunmazdı.

Kadın yüzünü bana doğru yükseltse de bakışları benimle evim arasında gergin bir edayla gidip geliyordu. "Arkadaşın Mabel, hakkında güzel yorumlarda bulundu, *Noah Walker*."

Adımı vurgulayarak söylemiş, o benim adımı biliyor da ben onunkini bilmiyorum diye adeta övünmüştü.

"Harika, içim rahatladı." Benim sesimin tonu ise samandan farksızdı. Kollarımı kavuşturdum. "Peki ya sen kimsin?"

Az önceki keyifli hali yavaş yavaş dağılmaya başladı. Bir adım geri attığında sanki o ölüm tuzağına geri dönmek istercesine bir hal takınmıştı. "Adımı neden öğrenmek istiyorsun?"

"Çim tohumlarımın faturasını kime gönderebileceğimi öğreneyim diye." Aslında ortamı yumuşatayım, espri yapayım diye söylememiştim ama o öyle anladı.

Yeniden gülümseyip rahatladı. Onun kendini rahat hissetmesini neden istediğimden emin değildim. Hatta bilakis içimde ona gevşememesini söylemek isteyen bir dürtü vardı.

"Sana ne diyeceğim," derken yüzünde beliren o ışıltılı, samimi gülümsemeye karşılık vermedim. "Sabah etajerin üstüne biraz nakip para bırakırım." Bu cümlesinin peşinden gelen sessizliğe kaşımı kaldırdım. Tam olarak ne söylediğini anlayınca "Ah! *Hayır.* Öyle demek istemedim, yani senin bir seks işçisi olduğunu düşünmüyorum," dedi. Yüzü yine buruştu. "Tabii seks işçisi olamazsın demek istemedim eğer–"

Elimi kaldırdım. "Sanırım bu kadar yeter."

"Şükürler olsun," diye fısıldayıp gözlerini yere doğru eğerken bir yandan parmak uçlarıyla şakaklarını ovalıyordu. *Kim bu kadın?* Neden gecenin bir vakti benim küçük kasabamda dolanıyordu? Çok ürkekti. Gerginlikle boş konuşuyordu. Birinden kaçıyormuş gibi bir intiba bırakmıştı üstümde.

"Bu gece istersen misafir odamda kalabilirsin. Kapısında

kilit var, uyurken kendini güvende hissedersin... Tabii telefon edip ulaşabileceğin, gelip bu gece seni alabilecek birisi yoksa?"

"Yok," dedi hiç beklemeden. Yüzündeki ifadeyi o kadar net okuyabiliyordum ki. Hem savunmacı hem de saldırgandı, lanet olsun, keşke biraz daha ışık olsaydı. Zihnimde onun hakkında bir şeyleri oturtmaya çalışıyordum ama bir türlü çıkaramamıştım.

"Ben..." dedi tereddütle, sanki doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu. "Ben aslında işlerimden biraz uzak kalmak için buraya yakın bir pansiyonda konaklamaya gidiyordum. Bu yüzden... Kulağa tuhaf gelecek ama sanırım bu gece burada konaklama teklifini kabul edip belki yarın bir çekici çağırarak arabamı tamir ettirecek bir yer bulabilirim, olur mu?" Neden soruyu böyle sordu ki? Sanki bunun iyi bir fikir olduğunu bana teyit ettirmek ister gibiydi.

"Tabii," dedim umursamazcasına omuz silkerek. Planlarına beni dahil etmediği sürece sorun yoktu.

Onaylayarak tek seferde başını salladı. "Tamam, anlaştık. Peki... O zaman... Evini bir görelim, Noah Walker."

Bagajdaki valizini indirip evin ön kapısına kadar taşımasına yardım etmekle geçen birkaç dakikanın ardından eve girdim, onu buyur etmek için kapıyı açık tuttum. Yanımdan geçerken o yumuşak, tatlı kokusu burnuma ilişti. *Ben* kokan evimden o kadar farklıydı ki bir saniyeliğine aklım başımdan uçtu. Sanki koca bir silgi almıştı da *yalnız başıma mutluyum* diyen düşüncelerimi temizleyip yerine küçük kalpler bırakmıştı.

Oturma odamı incelerken sırtını bana dönmüş olmaktan endişe duyuyor gibiydi. Tamam, evim çok havalı sayılmazdı ama berbat da değildi. Burayı tadilattan geçirdikten sonra mobil-

yaları seçmeme kız kardeşlerim yardımcı olmuştu. Geleneksel bir çiftlik evi tarzına ihtiyacım olduğunu söylemişlerdi, o da her ne demekse. Tek bildiğim eskitilmiş, ahşap görünümlü bir yığın ıvır zıvır ve yatak odamdaki deri koltuğu daha çok sevdiğimden nadiren oturduğum beyaz bir kanepeye tonla para verdiğimdi. Yine de bir yuva hissi veriyordu. Bu dekorasyonu gerçekleştirmeye beni ikna ettikleri, buraya geri taşındığım zamanki acması yaşam tarzıma izin vermedikleri için minnettardım.

Gözlerim beyaz kanepeden kadının ensesindeki ter damlalarına tutunan küçük saç tellerine ilişti. Sanki ona baktığımı hissetmişçesine hızlıca arkasını döndü. Gözlerimiz kavuştuğunda midemde adeta uçurumdan düşüyormuşum gibi bir his canlanmıştı. Bana adını neden söylemediği şimdi daha mantıklı geliyordu. Arabadan neden inmek istemediğini anlamıştım. Neden sürekli diken üstündeymiş gibi davrandığını şimdi biliyordum. Sayın Ukala'nın kim olduğunu çözmüştüm. Mabel'ın ettiği dualar boşa çıkacaktı çünkü asla kendime bu kadmla bir ilişki kurma izni vermeyecektim.

"Sen Rae Rose'sun."

Duzenleme
Ny.ozlem

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Amelia

"Hayır, değilim!" deyiverdim panikle. Gözlerim yerinden öyle bir çıkmıştı ki elindeki meşe palamudunu saklamaya çalışan bir sincaba benziyordum muhtemelen. Bu sırrı ağzımın içine tıkıp oradan uzaklaşmak isterdim.

Kıpırdamadı bile. "Evet. Öylesin."

"Değilim." Başımı ciddiyetle sağa sola salladım. "O şarkıcının kim olduğunu bile bilmem ben." Göz göze gelmekten kaçınıyordum. Korkak değildim, sadece pek cesur sayılmazdım.

"Şarkıcı olduğuna dair hiçbir şey söylemedim."

Burnumu buruşturdum. Yabani Ken beni köşeye sıkıştırmıştı.

"Tamam. Haklısın. O benim," diye ellerimi teslim olurcasına kaldırdım, ardından indirdim. Karamsar ve endişeli görünmekten sakınıyordum. *Ne istiyorsun peki?* demek istedim fakat yapamazdım çünkü Rae Rose asla hayranlarına kaba davranmazdı.

Dışarıdayken yüzümü görüp beni tanımadığını fark etti-

Ninova

ğimde heyecandan yüreğim ağzıma gelmişti. Öyle ki şansım yaver gittiği için çıktığım bu maceranın o kadar da kötü bir fikir olmayabileceğini düşünmüştüm bir anlığına. Şimdi yine o kasvetli, bunaltıcı, korku dolu kafesime geri dönüyordum. Beni yanlış anlamayın, hayranlarımı seviyordum. Onlarla tanışmak hoşuma gidiyordu. Sadece bunu etrafımda bir koruma ekibi varken, gecenin bir vakti neredeyse bir seksen boyunda bir adamla yapayalnız olmadığım bir anda olmasını tercih ederdim.

Genelde bu noktada hayranlarım ya hakkımda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranırdı (ama onları yakalardım) ya da öne çıkmaya çalışır, ağlar ve imzalamam için bana rastgele şeyler fırlatırlardı. Zaman zaman annelerine ya da en yakın arkadaşlarına telefon etmemi, beraber fotoğraf çekinmeyi isteyebiliyorlardı. Gerçekten benimle tanıştıklarını kanıtlayabilecek herhangi bir şey arayışındaydılar. Belki doğruca dizginleri ele alıp onunla anlaşmaya varmalıydım: Bu gece beni öldürmemesine karşılık bir VIP bilet. Bence kulağa iyi geliyordu.

Rae Rose kimliğime büründüm. Çünkü kendi kimliğimden daha nazik ve kibardı – hatta daha görkemli olduğunu bile söyleyebilirdim. Rae Rose herkesin dostuydu. Yumuşak başlıydı, herkes onu severdi. "Madem sırrım ifşa oldu, o halde burada kalmama izin vermen karşılığında –ücreti mukabilinde tabii– sana önümüzdeki konserlerden bir tanesine VIP sahne arkası bilet vermek isterim."

Noah'nın gözlerine baktım. Parlak yeşildiler. Bakışlarında ürkütücü, keskin, hatta neredeyse hiç doğal olmayan bir ciddiyet vardı. Bir nane şekeri ile neredeyse birebir aynı renkte olduklarını söyleyebilirdim. Bu gözlere dağınık sakalı ile be-

zenmiş köşeli çenesi ve belirgin kaşlarını da ekleyince ortaya çıkan etki... Adeta sinir bozuyordu. Fakat tuhaftır ki bu his korkutucu değildi.

Kollarını kavuşturdu, omuzlarını önce kaldırıp sonra indirdi. "Neden VIP bilet isteyeyim?"

Beklediğim soru elbette ki bu değildi. Adeta debelenmeye başladım, konuşurken ağzımdan çıkan kelimeler pek de inandırıcı sayılmazdı. "Şey... Çünküüü... Hayranımsın?"

"Hayranın olduğumu da söylemedim."

Peki. *Vay be.* Tamam.

Sessizlik aramıza adeta bir el bombası gibi düşmüştü. Ne o kendini bir şey söylemeye mecbur hissediyordu ne de ben ne söyleyeceğimi biliyordum. Biz de öylece bakıştık. İçimden bir ses üzülmem, hatta gücenmem gerektiğini söylüyordu. Garip tir ki öyle değildim. Hatta midemde döne döne yükselen öyle bir his vardı ki kahkahalar atmak istiyordum.

Nefes alıp verişlerimiz birbirlerini mükemmel bir şekilde yansıtırken bir süre yakından birbirimizi inceledik. Ona karşı neden mesafeli olduğumu elbette ki biliyordum ama onun neden bu kadar endişeli göründüğünü anlayamıyordum. Kırlentlerle lambaları kapıp gecenin karanlığına doğru koşacaktım sanki. *Kırlent haydutları firarda.*

Tamam, konserime gelmek istemiyor olabilirdi ama kendi kırlentlerimi alabilecek maddi güce sahip olduğumu biliyor olmalıydı, değil mi? Hayranım değildi, bilakis nefret ediyordu. Normalde insanların gözlerinde gördüğüm o hayranlık dolu parıltının yerinde öfke görüyordum şimdi. Kaşlarının ortasında beliren derin çizgiye de bir bakın. Suratsız. Huysuz. Tedirgin.

Bana zarar verecceğinden şüphelenmiyordum ama hakkım. da aşağılayıcı düşüncelere sahip olduğunu söyleyebilirdim. Belki de çimlerinin üstüne park ettim diyeydi. Belki de başka bir şey vardı. Sebebi her neyse benim için inanılmaz derecede yeniydi. Saat çok geç olmuştu ve artık delirmek üzereydim. Ben de üstüne gitmeye karar verdim.

Duruşunu taklit ederek "Anlıyorum," dedim. "Bir bilet yetmiyor mu?" Sanki bu sırrını ikimiz de biliyormuşuz gibi tebessüm ettim. "Bir de poster imzalamamı istiyorsun, değil mi?" Kaşlarımı oynattım. Poster istediğine asla inanmıyordum.

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu.

"*İki* VIP bilet *ve* imzalı poster mi? Vay be. Sıkı pazarlıkçısın ama en büyük hayranımı kıracak değilim."

Yüzündeki ifade hiç değişmemişti ama öfkeli bakışlarında bir parıltı belirmişti. Sanırım gülmek istiyordu ama kendine izin vermiyor gibiydi. Bazı insanlar nedensiz yere benden hoşlanmamayı tercih edebiliyorlardı. Bunun sebebi sırf ünlü olmam bile olabilirdi, kimileri başarılı insanları görünce huzursuz olabiliyordu. Ya da oy verdiğim kişiyi sevmiyorlardı. Veya en sevdikleri dondurma dükkanının önünde kaşlarımı çattığım için bile olabilirdi, beni dondurma düşmanı ilan etmişlerdi. O insanlardan bir tanesiyle karşı karşıya olup olmadığımı içten içe merak ediyordum. Normalde en ince detayına kadar planlanan güvenlik tedbirlerim etrafımda olurdu ama şimdi Noah ile aramda duran hiç kimse yoktu. Üstelik bundan hoşlanmadığımı da iddia edemezdim. Damarlarımda adeta adrenalin dolaşıyordu.

Noah başını sakince iki yana salladı ve çantamı almak için başını yere doğru eğdi. Sohbet onun için bitmişti.

"Beni takip et," dedi.

Bu kadar. Bir emir. Kimse bana emredemezdi. Yani elbette bana ne yapacağımı söylerler ama bunu sanki benim fikrimmiş gibi gösterirlerdi. *Rae, yorgun olmalısın. Misafir odası koridorun hemen sonunda. Belki uyuyup biraz dinlenmek sana daha iyi gelecektir, ne dersin?*

Noah Walker böyle manipülasyonlar için kendine fazla güveniyordu. *Beni takip et.*

Antreden uzanan bir koridor boyunca çantamı taşıdı ve bir yatak odasının içinde kayboldu. Aslında etrafı biraz daha dolanmak istiyordum ama evin çoğunluğu karanlıktaydı ve ışıkları açıp acaba değişik bir şeyler var mıdır diye dolapları kurcalamak kulağa haneye tecavüz gibi geliyordu. Ben de Noah'nın peşinden tıpkı emrettiği gibi yürümeye koyuldum. *Beni takip et.*

Koridorda birbirlerine karşılıklı bakan iki odayı görünce durdum. Bir tanesinin kapısı kapalıydı, diğerinin ise değildi. Kapısı açık olan odanın zemininde çantamı gördüm. Noah ise çift kişilik yatağın üstüne yeni bir çarşaf seriyordu.

Onu kapının eşiğinden seyrederken kendimi bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyordum. Bugün şöhretle dolu hayatımdan kaçmıştım, şimdi benden hoşlanmasa da benim için yatak hazırlayan bir yabancının evindeydim. Noah'nın bile hareketleri kırçıllı sakalıyla tezat düşen yumuşak çarşaflarla bir paradoks yaratıyordu. Susan bilseydi bana hiç şüphesiz buradan ayrılmamı ve güvenli başka bir yere gitmemi söylerdi.

"Noah," dedim omzumu kapının pervazına yaslayarak. "Dondurma sever misin?"

Noah durup omzunun üstünden bana baktı. "Dondurma mı?"

"Hm-hmm. Sever misin?"

Dikkatini yine çarşaflara yöneltmişti. "Niye sordun? Yoksa bana beraberinde bilet, poster ve para olan bir kova dondurma mı teklif edeceksin?"

Aha! Bu huysuzluğun altında mizah yatıyordu demek. Ben de öyle düşünmüştüm.

"Belki." Bana bakmıyor olsa da gülümsüyordum.

"O zaman yapma. Ne dondurma ne de başka bir şey istiyorum."

Zihnimdeki listede *Dondurma dükkanının önünde çekilen fotoğraf yüzünden* maddesinin üstünü kalın bir kalemle çizi-verdim.

Noah yatağın üstüne çok sevildiği besbelli olan kırkyama desenli bir yatak örtüsü serdi. Örtü, birbirini seven aile üyeleri arasında nesiller boyu aktarılmış gibi görünüyordu. Örtüyü görünce içime doluşan hisler kalbimi ağırlaştırmıştı. Acaba annem ona gönderdiğim mesajları okuyabildi mi diye düşünmeden edemedim.

"Yardım edebilir miyim?" diye sorarken bir ayının kafesine girmeye cüret eder gibi tedirginlikle içeri girdim.

Omzunun üstünden bana baktı. Göz göze geldiğimizde kaşlarında daha derin bir çatma belirdi. Başım yatağa geri çevirdi ve çarşafı döşeğin altına sıkıştırmaya başladı. Ona uyur uyumaz o çarşafın yerinden çıkacağını söyleyememiştim. "Hayır."

Yardım etmek için yatak örtüsünün köşesine uzanacaktım ki bu tek cümlelik cevabı yüzüme çarpınca ellerimi havaya kaldırıp geri çekildim. "Peki."

Noah'nın gözleri havaya kalkan ellerime ilişti, kısa bir sü-

reliğine de olsa yumuşadığını gördüm. "Teşekkürler. Ama gerek yok." Yeniden sessizliğe büründük.

Son on yıl boyunca sayısız basın konferansı düzenlemiş, etkinliklerde binlerce ama binlerce hayranımla bir araya gelmiştim. Daha geçen ay bir canlı yayın programında hiç tereddüt etmeden doğaçlama şarkı söylemiştim. Gel gör ki Noah Walker'ın karşısında dururken ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Yine de içimden kibar ya da nazik olmak gelmiyordu. Öfkeden nabzım daha da hızlı atmaya başlamıştı.

Bir yastığa uzanıp üstüne yastık kılıfı geçirdiği sırada yoluna çıkmayayım diye yatak ile kapı arasında bir yere kaçtım. Tüm bunlar hem çok normal ve olağan hem de benden hoşlanmayan bir yabancı ile aynı çatı altında uyumak kadar yersiz geliyordu.

Odada önce etrafıma, ardından omzumun üstünden karşıdaki kapalı kapıya baktım. Aklıma o an geldi. Acaba Noah evli miydi? Belki de bu yüzden bu kadar huzursuz ve tuhaf davranıyordu. Aklıma saçma sapan fikirler gelmesinden endişeliydi. Bir film izlemiş ya da magazin sayfasında okumuş, biz ünlülerin önüne gelenin yuvasını yıktığını düşünmüş olabilirdi.

Bu gece gelip onun üstüne atlamayacağımı ifade edecek doğru kelimeleri ararken boğazımı temizledim. "Şey, eee... Noah. Hayatında özel... Özel birisi var mı?"

Bana doğru bir bakış fırlattı, *hayli* tedirgin görünüyordu şimdi. "Bana çıkma teklifi mi ediyorsun şimdi?"

Zihnimde hemen bir U dönüşü yaptım. "Ne? Hayır! Sadece..." İçimde bu gece söyleyebileceğim *normalden* bir cümle kalmamıştı sanki. Onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama nasıl

başarıyorsam durumu hem daha kötü hale getirmiştim hem de ellerimi nereye koyabileceğimi bilmiyordum. Uçak indirmeye çalışan etobur bir dinozor misali ellerimi ileri geri oynatmaya başladım. "*Hayır.* Ben sadece geceyi burada geçirmeden önce... Rahatsızlık vereceğim birisi var mı, diye merak ettim." Yüzümü ekşittim. Durum daha da kötüye gidiyordu. "Yani, kimseye rahatsızlık vermek istemem *seninle* burada kalıyorum diye. Yani, yalnız uyuyacağımı biliyorum. Tek gecelik ilişkilere pek girmem çünkü her zaman çok tuhaf oluyorlar..."

Hay aksi, olamaaaz. Çok konuştum. Benden hoşlanmayan bir yabancıya bu gece ikinci defa cinsellik konusunu açmıştım. Adeta can çekişiyordum ve ben *asla* böyle can çekişmezdim.

Noah kılıfa geçirilmiş yastıkları yatağa yerleştirdi ve nihayet yüzünü bana çevirdi. Tek söz etmeden bana doğru yürüdü. Onu görebilmek için çenemi yukarıda tutmam gerekiyordu. Yukarı, yukarı, yukarı. Noah ne gülümsüyordu ne de kaşlarını çatıyordu. İfadesi Okunamayan Adam. "Bekarım ama kimseyle romantik anlamda ilgilenmiyorum."

Yüzüm adeta bir lav gibi kıpkırmızı olup yanaklarımı eritirken karşımda dikilmeye devam etti. Hayatım boyunca aldığım en yumuşak reddedilişti bu, üstelik ona çıkma teklifi de etmemiştim.

Şükürler olsun ki bunların hiçbirisinin önemi yoktu. Yarın sabah buradan ayrılacak ve şu pansiyonu bulacaktım. Yabani Ken de bir daha bana sinirlenmeyecekti.

O zaman neden hâlâ karşımda böyle dikiliyordu? Neden onunla aramızda bir bağ kuruluvermiş gibi hissetmiştim? İçimde bir şeyler beni ona biraz daha yaklaştırıyor, elimi göğsüne

yaslayıp o yumuşak tişörtüne dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. Ne o kımıldıyordu ne de ben kımıldıyordum.

Noah'nın ifadesi aniden tuhaflaştı. Ben anlamayınca başıyla kapıya doğru işaret etti. "Sen burada durduğun sürece kapıdan geçemem."

Ah.

AH!

Kibar, kibar, kibar. "Evet! Çok özür dilerim! Ben hemen... Kenara çekileyim." Ben abartılı bir hareket ile kenara çekilip onu kapıya doğru yönlendirirken yüzündeki dingin ifade hiç değişmemişti.

"Eğer ihtiyacın olursa, su bardakları mutfaktaki lavabonun yanındaki dolapta. Lavabo koridorun sonunda. Ben yatmaya gidiyorum. Kapını kilitlemekten çekinme, kilitlersin zaten."

"Zekice. Kırlent haydudunun ortalıkta kol gezmesine izin verilmemeli tabii," derken söylemek istediğim şeyi doğruca – hiçbir süzgeçten geçmeden– ifade edebilmenin verdiği bir heyecan yükseldi içimde.

Kim bilir? Belki de bu macera bir hata sayılmazdı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Noah

Güneş gözlüğümü ve şapkamı taktım, elimdeki kahve bardağını önüme adeta siper ettim. Açık otoparktan dükkana yürümeden önce korunmaya ihtiyacım olacaktı. Ana caddeye inmek yalnızca beş dakika sürüyordu ama bu beş dakika bile kasabadaki herkese rastlamak için yeterince uzun bir süre sayılırdı. Rae Rose'un evimde sadece dokuz saattir bulunuyor olmasının bir önemi yoktu. Mabel'ın tanıdığı herkesi arayıp insanların hayrete düşeceği bir telefon zinciri yaratması için sadece bir saat bile yeterliydi. En azından bugün kasabada işler hareketli olacaktı. Herkes yanında bol dedikodu ile servis edilen bir turta isteyecekti besbelli.

İçinde büyüdüğünüz kasabada yaşamanın sıkıntılarından biriydi bu. Yedi yaşındayken Noel temalı oldukça çirkin bir kazak ile kilisede ilahi söylediğinizi ya da lise çağlarında kız arkadaşınızla göl kenarında arabanın camlarını buğulandırırken kasaba şerifine yakalandığınızı herkes bilirdi. Tabii nişanlını-

Ninova

zın kalbinizi kırdığı zamanı da asla unutmazlardı. Bu yüzden evinizde bir kadının yatıya kaldığı dedikodusu yayılırsa –hele bir de güzel bir kadınsa– size asla huzur vermeyecekleri kesindi. Bu insanlar hiçbir şeyi unutmuyorlardı, üstelik televizyonda günlük yayınlanan diziler misali aşk hayatına burunlarını sokmaktan başka işleri de yoktu.

Eğer bugün teslimat günü olmasaydı muhtemelen dükkanı açmaz, canavarın inine (diğer bir deyişle kasaba meydanına) gitmek yerine balığa çıkardım. Fakat yakınlarda bir çiftlik işleten ve neredeyse tüm taze ürünlerimi tedarik ettiğim arkadaşım James bugün gelip kasa kasa ürün, yumurta ve süt teslim edecekti. Bu yüzden orada olmalıydım.

Biri bana otuz iki yaşıma kadar bu kasabada yaşayıp büyükannemden bana miras kalan bir turta dükkanını işleteceğimi söyleseydi (ki adını bile süper bir yaratıcılıkla Turta Dükkanı koymuştum) ona aklını kaçırdığını söylerdim. Hele ki bunu sahip olduğum her şeyi Merritt ile beraber New York'a taşıdıktan ve orada onunla beraber bir hayat kurma planları yaparken aslında kök salmaya çalıştığım yerde okyanusta savrulan bir ağaç dalından farksız hissedeceğim koca bir yılın ardından söylediyseniz... Ama işte buradaydım, yuvamdaydım ve hiç ummadığım bir hayat yaşıyordum, üstelik buna bayılıyordum.

En azından çoğunlukla. Etrafımda her işime burnunu sokmaya çalışan insanlar olmasaydı daha mutlu olabilirdim.

Hadi bakalım. Birinci engel: Phil'in hırdavat dükkanını geçmek. Yaklaştıkça Phil ve iş ortağı Todd'un vitrin penceresini temizleme bahanesiyle dışarıda beklediklerini görebili-

yordum. Halbuki okuldan sonra vitrini temizlesin diye Phil'in torununu işe almışlardı.

Ben yaklaşınca duraksadılar, birbirlerine bakarlarken duyamadığım bir şeyler fısıldaştılar, sonra da sanki buradan her gün aynı saate geçmiyormuşum gibi beni gördüklerine şaşırmış gibi davrandılar.

"Öff! Bugün de hava ne sıcak, öyle değil mi, Noah?"

"Dün ile aynı sıcaklıkta, Phil," dedim kahvemi yudumlamadan önce. Yürümeye devam ediyordum.

Phil belki de yüz defa gözlerini kırptı, dikkatimi çekebilecek oldukça enteresan bir muhabbet konusu bulabilmek için etrafına bakındı. Phil'den bir şey çıkmayınca Todd devreye girdi. "Belki bu sıcaklık sana yeni müşteriler getirir. Kasabadan olmayan mesela?"

"Sıcak hava yüzünden canın turta mı çekiyor, Todd? Bunun için bir doktora görünsen iyi edersin. Bana tuhaf geldi." Yürümeye devam ettim, onları geçtikten sonra ayrıldığımı vurgulamak için omzumun üstünden el salladım. Hareket çekmediğime şükretmelilerdi.

İkinci engel: Harriet'ın marketi. Başımdaki şapkanın siperini gözlerime doğru indirdim. Çünkü bugün kesinlikle görmek istemeyeceğim birisi varsa o da Harriet'tı. Kadın zalimin tekiydi. Mavi, beyaz çizgili tentesini geçerken zoru atlattığımı düşünüyordum ki dükkanın kapısının açıldığını işaret eden zilin sesi duyuldu. Yüzümü ekşittim, hızlıca oradan uzaklaşmayı düşündüm ama boşunaydı. Yakalanmıştım.

Harriet hiç uzatmadan lafa girdi. "Noah Walker, gece evinde bir kadının kaldığından haberim olmadığını sanma hiç!"

Cesaretimi toplayarak derin bir nefes alıp yüzümü Harriet'a çevirmekten başka seçeneğim kalmamıştı. Harriet ellerini ince belinin üstüne yaslamıştı, yüzündeki ciddi ifade mevcut kırışıklıklarına yenilerini ekliyordu. Giydiği kiraz desenli sarı elbisesi, mizacıyla tezatlık oluşturuyordu. Harriet yer yer grileşmiş saçlarını her zaman tepesinde sıkı bir topuz yapardı. Aslında insanlardan hoşlanmadığı için huysuz değildi, hatta pek çok insandan yüzde yüz daha iyi bile sayılırdı. Belki gerçekten öyleydi.

"Benim zamanımda delikanlılar ve genç hanımlar evlenmeden samimiyet kurmazlardı. Hayal güçlerine fırsat tanırlardı. Arzulayacakları bir şey vardı." Dudaklarını onaylamaz bir edayla birbirlerine bastırıp kaşlarını kaldırabilsin diye başını yana eğdi. "Şimdi söyle bakalım, dün geceyi beraber geçirdiğin kadın kim ve onunla evlenmeyi düşünüyor musun?"

Fazla hızlı olmuştu.

"Şey... hayır, efendim. Geceyi onunla *beraber* geçirmedim. Arabası bahçemde arızalandı, ben de ona misafir odamı teklif ettim." *Bu seni hiç ilgilendirmez* derdim aslında da bu kadından ölesiye korkuyordum. Mabel ile atışmak hoşuma giderdi ama Harriet'ı gördüm mü saklanırdım.

İşaret parmağını bana doğru salladı. "O zaman ellerini kendine sakla. Onu nikahına almayı düşünmüyorsan gidip de parmaklarını kadının havuzuna sokma."

Bunu duyunca yüzümü ekşittim. Bir ima olup olmadığını çözememiştim ama midemi kaldırdığı kesindi.

"Endişelenme. Onun... Havuzuyla ilgilenmiyorum."

Evet. Söylemesi bile rahatsız ediciydi. Harika. Şimdi beyni-

mi haşlayıp da bunu unutacağım bir uğraş bulmalıydım. Ayrıca bir kadınla vakit geçirmek istersem tam da bu yüzden kasaba sınırlarının dışına çıkmam gerekiyordu ki dürüst olalım, bunu çok uzun zamandır yapmamıştım. Tek gecelik ilişkiler adamı değildim. Dün gece Rae Rose'un da söylediği gibi tek gecelik ilişkiler hep bir tuhaf oluyordu. Hatta tüm süreç huzursuzluk veriyordu bana kalırsa. Bir kadınla birlikte olmadan önce onunla duygusal bir yakınlık kurmayı daha çok çok seviyordum, bu da benim için çok zordu.

Tek söyleyebileceğim kimseyi evime getirmediğimdi, çünkü dışarıda her zaman bir dedikodu uğruna dürbünle etrafı gözetleyen kasaba sakinleri olurdu. Harriet öğrenir öğrenmez kapıma kasaba rahiplerinden birisini yollar ve bana şehvetin yedi günahtan bir tanesi olduğunu hatırlatırdı. Ancak Rahip Barton turtalarımı çok sever, vaaz verirken en az üç tane turta yerdi. Böylece vaaz neredeyse yarım gün sürerdi.

Harriet başını onaylar gibi salladı, kaşları öyle bir çatılmıştı ki iki kaşı birbirine değmek üzereydi. "Peki, güzel. Öyle davranmaya devam et."

Güzel, nihayet bitmişti.

"Akşama doğru şeftalili turtanı hazırlamış olurum." Bugün günlerden çarşambaydı. Harriet'ın akşam örgü kulübü ile buluşmaya gitmeden önce gelip alacağını biliyordum. Sessiz bir neşe içinde kahvemi kaldırdım, yürümeye devam ettim.

Adımlarımı hızlandırdım. Lokantayı ve çiçekçiyi geçerken mucize eseri kimse ile karşılaşmadım (ki çiçek dükkanını en küçük kız kardeşim işletiyordu ve diğer iki kardeşimle beraber kasaba dışında olmasaydı hiç beklemeden dışarı fırlar, beni

soru yağmuruna tutardı). Nihayet Turta Dükkanı'na vardım. Anahtarı kilidin içine ittirdim. Aslında dükkanın kapısını kilitlemeden öylece bıraksam bile kimse ne zarar verir ne de bir şey çalardı. Hatta Phil sağlam durmayan tezgahımı benim için gelip onarır, işi bitince de kapıyı kilitleyip öyle çıkardı.

Dükkanın içine girmek nasıl da güven vermişti. Başkasına bir şey ifade etmeyebilirdi ama burası benim evimdi. Bu turta dükkanı on yıllardır ailem tarafından işletiliyordu. Yıllar boyunca içinde çok az şey değişmişti ki aslında buna minnettardım. Çift kanatlı pencerelerinde hâlâ aynı mavi beyaz kareli perdeler asılıydı. Turtaların bulunduğu dolabın yanında hâlâ aynı hırpani ahşap tezgah duruyordu. Geniş vitrinin hemen önünde duran büfeyi yenilemem gerekmişti çünkü gerçekten kullanılmaz haldeydi. Ancak birebir kopyasını bulabilmiştim.

Dükkanın içinde on adım attım, katlanan tezgahı kaldırdım, içeri girdim ve tezgahın kilidini sürdüm. Cam turta dolabı ile bu tezgah kapısı, dükkanı arkada kalan diğer yarısından ayırıyordu. Arkadaki mutfakta ise annem, büyükannem, onun annesi ve daha niceleri Walker ailesinin gizli tarifli turtasını pişirmişlerdi. Aslında dükkandaki her şey bundan ibaretti. İster küçük isterseniz antika deyin, benim bundan fazlasına ihtiyacım yoktu.

Sonraki birkaç dakikayı dükkanı açmak için hazırlık yaparak geçirdim; fırını çalıştırdım, müşteriler için taze bir demlik kahve hazırladım, tezgahların üstünü sildim. Dondurucudan çıkardığım bir tepsi turtayı fırına atıyordum ki arka kapı açıldı, kucağında bir kasa elma ile James belirdi. Kreşten üniversiteye kadar beraber okumuş, ikimiz de işletme bitirmiştik.

"Nasıl gidiyor, Noah?"

"İyi. Sende ne–"

"Ee, kim bu kadın?" dedi kucağındaki kasayı yere indirip kollarını kavuştururken.

Kendime taze bir fincan kahve doldurdum, bugün kahvenin içinde yüzmek isteyeceğim kadar uzun olacağa benziyordu. "Lanet olsun. *Sen* nereden öğrendin? Daha saat sabahın sekizi."

James omzunu silkti. "Mabel arayıp verandamdan herhangi bir şey görüp göremediğimi sordu."

James benim komşumdu ama evlerimizin arasında birkaç dönümlük mesafe vardı.

Kahve fincanını dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. "Görebildin mi?"

"*Meh*... Fazla uzak."

"Dürbününü bulamadın mı?"

"Sanırım onu birisine ödünç verdim." James bir tane karton bardağa uzanıp kendine kahve doldurdu, ardından sanki gün boyunca yapılacak hiçbir işi yokmuş gibi tezgaha yaslandı. Bot giyinmiş bir ayağını diğerinin önüne attı.

"Rahat mısın?" diye sordum alaycı bir tonla. "Başka bir şey ister misin? Dergi? Battaniye? Sandalye?"

"İyiyim, sağ ol." Yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirmişti. Kadınlar James'i sıklıkla büyüleyici bulurdu. Ben ise ona başımın belası derdim. "Eee... Adı ne?"

Aslında buradaki protokolün ne olduğunu bilmiyordum. Evimde ünlü birisinin olduğunu söyleyebilir miydim? "Rae," dedim boğazımı hafifçe temizleyerek.

"Soyadı?" Bardağındaki kahvesine üfleyen James yudum almak için dudaklarını öne doğru uzatırken bana baktı.

Aklıma bir cevap gelmesini bekliyormuşum gibi yukarı baktım. Sanki sorulan sorunun cevabı tüm sabah boyunca kafamın içinde yankılanmamış, dilimin ucuna adeta oturmamış, dün gece gördüğüm rüyaları işgal etmemişti. "Hmm... Sanırım *Sen Kendi İşine Baksana*'ydı. Getirecek başka kasaların yok mu senin? Bundan fazlasını sipariş etmiştim."

Elma kasasını kucaklayıp kilere yürüdüm, elmaları sepetlere doldurmaya başladım. Peşimdeki sinir bozucu gölgem de beni takip etti. "Neden bu kadar gizemli davranıyorsun?"

"Davranmıyorum. Sadece sana laf anlatmaktan yoruldum."

"Hmm, bugün fazla huysuzsun. Kadın sinirlerini bozmuş olmalı. Ne kadar kalacak?"

Döndüm ve kilerden çıkarken ona bir omuz attım. "Sinirlerimi bozan *sensin*."

Madem kasaları getirmeyecekti, o zaman kendim alırdım. Bu kasaba 'hiçbir şeyi' mesele etmekte gerçekten başarılıydı. Evimde bir kadın varsa ne olmuştu yani? Ne büyük olay. Kalmayacaktı. Aslına bakarsanız eve vardığımda onun gitmiş olmasını umut ediyordum. İstediğim son şey imtiyazlı bir pop yıldızının evimin elektrik faturasını şişirmesiydi.

Dükkanın arkasına yürüdüm, James'in kamyonetinin arkasından bir kasa yumurta çekip aldım. Aslında içimden yumurta kasasından bir iki tane yumurta alıp kamyonetin ön penceresine fırlatmak geçiyordu. Dükkana girmek için geri döndüğümde James'i kapının önünde dikilirken buldum. Yüzünde tıpkı gece evden kaçıp beni, Freemontlu kızlarla yüzmeye gitmeye

ikna etmeye çalıştığı zamanki gibi muzır bir ifade vardı. İtiraf etmeliyim ki çok keyifli bir gece olmuştu.

"Bana biraz detay ver, seni rahat bırakırım."

Derin bir iç çektim ama kulağa nefes alıp vermekten ziyade bir homurtu gibi gelmişti. "Peki. Adı Rae Rose, arabası benim bahçemde arıza yaptı. Misafir odamda uyumasına izin verdim, o kadar. Hikaye bitti."

James kaşlarını çatarken bu ismi nereden duyduğunu anlamlandırmaya çalıştığını anladım. Onun adım duymuştu –herkes duymuştu– bu yüzden evimde kimin olduğunu herkesin öğrenmesi an meselesiydi. Veee aydınlanma geldi. James'in gözleri irileşti, ağzı açık kaldı. "Bana sakın..."

Evet anlamında başımı sallayarak cümleyi onun yerine tamamladım. "Pop dünyasının prensesi şu an benim evimde kalıyor."

"Hadi oradan!" Yüzünde pek de hoşlanmadığım bir ifade belirmeye başladı. Rae'nin yüzünü hayal ediyor, bundan doğabilecek olasılıkları düşünüyor gibiydi. Göz göze geldiğimizde yüzündeki ifade değişiverdi. "Ahh, şimdi anladım bu huysuzluğun sebebini."

"Ben hep huysuzum."

Sanki hakkımda her şeyi anlıyormuş gibi sırıtmaya başladı. Belki de gerçekten anlıyordu. Bundan nefret ediyordum. "Çok güzel, yetenekli ve sen ondan hoşlanıyorsun. Ama bu kasabadan değil ve sen onunla konuşmaya bile çekiniyorsun."

"Onunla gayet rahat konuştum. Şimdi kımılda," diyerek yanından bir hışımla yürüdüm, kucağımdaki yumurtaları yere bıraktım. Elimi sırf ses olsun diye tencere tavanın üstünde gezdirdim. Beni böyle zahmetsizce didiklemesinden hoşlanmıyordum.

Ne yazık ki James benim bu tavırlarımdan kasabanın geri kalanı gibi çekinmezdi. "Hadi ama, saçmalıyorsun şu an. Rae Rose..." Cümlesi yarıda öyle bir kaldı ki içimde bir şeylere –ya da ona– yumruk atma hissi canlanıverdi. "Her neyse, arabasının gelip de senin ön bahçende arıza yapması milyonda bir gerçekleşecek bir tesadüf. Nereye gidiyormuş ki?"

Keşke benimki yerine onun bahçesinde dursaymış, dedim içimden. Benimle kıyaslandığında durumdan daha çok hoşlanacağı kesindi. "Bunu neden merak edeyim?"

"Çünkü... Bilmiyorum. Belki onunla bir şansın olabilir."

"Onunla bir şansım olsun istemiyorum."

James homurdanıp gözlerini devirdi. "Hadi ama! Bir daha asla kimseyle tanışmayacak mısın? Merritt seni öyle mi perişan etti?"

Çenem kasılmıştı. "Bana ondan bahsetme sakın!"

Tehdidimi umursamayan James konuşmaya devam etti. "Er ya da geç yeniden gönül ilişkilerine bir şans vereceksin. Neden bunu muhteşem bir ünlüyle denemeyesin?"

Onun gibi bir kadınla bir şansım olabileceğini nereden çıkarıyordu acaba? Bu kasaba toptan kafayı yemişti. Rae Rose benim ligimin çok dışındaydı, beni aklının ucundan dahi geçirmezdi.

Ona istediğini vermediğim sürece James'in yakamdan düşmeyeceği belliydi. Ben de akciğerlerimi yeterince doldurduktan sonra duygusal yanımın herhangi bir kısmını paylaşmakla beraber gelen o rahatsızlık hissini kenara ittim ve dik dik James'e baktım. "Ne zaman kendimi iyi ve hazır hissedersem o zaman şans veririm. Ama şundan eminim ki bu kasabanın

dışında bir hayatı olan başka bir kadın ile bunu düşünmüyorum, çünkü onunla gidemeyeceğimi sen de biliyorsun. Dünya tersine dönse ve Kentuckyli bir turtacıya ilgi duysa bile gün gelip beni aldattığını magazin sayfalarından okuyacağım bir ünlü ile birlikte olmak istemem."

James bana acıyan gözlerle baktı. "Sırf..."

"Hayır, işimiz bitti." Mutfaktan arka yola çıkan kapıyı açtım, James'e gitmesini çok da gizli olmayan bir şekilde ima ettim. James kımıldamadı. Onu buradan kazıyıp çıkarmak için bir forklift kiralamam gerekebilirdi. "Olmayan bir şeyi mesele haline getirmeyi bırakır mısın? Tommy arabasını atölyeye çekip gereken tamiratı yaptıktan sonra gidecek." Eğer şansım varsa onu bir daha görmek zorunda kalmazdım. Tıpkı onca yıl önce Merritt de kasabaya geldiği zaman yapmam gerektiği gibi, onu göz ardı etmeliydim. Rae'ye üstünde Tommy'nin tamirhanesinin numarasının olduğu bir not yazıp mutfak tezgahının üstüne bırakmıştım, ben eve dönmeden önce her şeyi halleder diye umut ediyordum.

James, "Şimdi ne yapıyor?" diye sordu. İç geçirip kapıyı kapattım, buzdolabına doğru ilerleyip yumurta kartonlarını içine dizmeye başladım.

"Bilmiyorum, James. Yerel kablolu TV kanallarını geziyordur belki. Söyledim ya umurumda değil."

Yüzüme bakabilmek için yanıma yaklaştı. "Tam bir ahmaksın, biliyorsun, değil mi?"

"Tahmin etmiştim."

James başını iki yana salladı ve ensesini ovaladı. "Büyükannen bu tavrını ayıplardı doğrusu."

Ah, peki, bu çok belden aşağı bir hamleydi ve James de bunu biliyordu. Büyükannem şu hayatta gelmiş geçmiş en sevdiğim insandı. Onun benim yüzümden inciniyor olabilmesinin düşüncesi dahi içimi ezerdi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunu nereden çıkardın? Kadına gece uyuyabileceği güvenli bir yer sundum, tamirhanenin numarasını verdim. Bu beni neden kötü yapsın?"

"Onu, hiç kimseyi tanımadığı yabancılarla dolu bir kasabada bir başına bıraktın."

Hiddetle James'e döndüm. "Ben de yabancıyım!"

Göz ardı edilebilecek bir durumu ifade etmişim gibi elini savurdu. "Elinden daha iyisinin geleceğini sen de biliyorsun. Düşün şimdi kim bilir ne haldedir. Kadın şöhret sahibi. Bahse girerim yanında koruması olmadan dışarı çıkmak bile ödünü koparıyordur."

Bunu hiçbir koruması olmadan evden ayrılmadan önce düşünmüş olması gerekmez miydi? Rae benim sorunum değildi. Olmayacaktı. Yeterince derdim vardı zaten.

James'in yüzünde apaçık bir hınzırlık belirmeye başladı. Öyle ki ne söyleyeceğini biliyor, son yumruğu savurarak noktayı koyacağım görebiliyordum. "Burada olsaydı büyükannen ona nasıl davranmanı isterdi?"

Lanet köpek! Elbette büyükannem elimden geldiğince Rae'ye yardım etmem isterdi. Hatta sabah ona kahvaltı hazırlamadan çıktığım, yetmiyormuş gibi onu tamirhaneye götürmeyi teklif etmediğim için Tommy'nin ön konsolu ezik, kirli çekicisinde seyahat etmek zorunda kalacağından ense köküme bir şamar atardı. Ah, Tanrım... Bir de Tommy'nin o eski savaş

hikayeleri. Eminim Rae'ye her gereksiz detayı atlamadan anlatırdı.

Homurdandım ve tezgahın üstünde duran anahtarlarıma uzandım. "Zamanlayıcı ötünce turtaları fırından çıkar ve sonra da fırını kapat. Çıkarken de kapıyı kilitle."

"Ah... Bir işim var, biliyorsun, değil mi?" dedi geri adım atışıma.

"Ne enteresan. Beş dakika önce kendine kahve doldurup laflarken öyle görünmüyordun."

Kıkırdadığını işittim. "Peki. Ama çıkarken bir turta alırım!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Amelia

Gün aydınlanınca bir hevesle alınan kararlar insanın gözüne gerçekten çok farklı görünüyormuş meğer. Düzelteyim: Farklı değil, kötü görünüyordu. Hem de *çok*, çok kötü.

Hiçliğin ortasında tanımadığım birisinin evindeydim. Arabam bozuktu, telefonum çekmiyordu ve biraz ahbaplık kurduğum tek insan bana arabamı tamir ettirmem için kimi aramam gerektiğini söyleyen bir not bırakmıştı ama bundan başka hiçbir şeye elini sürmemişti. Yine de hiç yoktan iyidir, diye düşündüm. Ancak tüm bunlar benim için oldukça yeni bir deneyim oluyordu. Normalde yabancı insanlar eve benimle beraber girebilmek için kapıma tırmanırlardı, beni görmemek için ben henüz uyanmadan evden kaçıp gitmezlerdi.

"Tamam, Amelia, bunu yapabilirsin," dedim sesli olarak, anlaşılan kendi kendime konuşmak artık yeni rutinimdi. Tamirhaneye telefon edeceğim için bu kadar endişelenmek saçmalıktı ama kendim için bir şey yapmayalı... Şey, çok uzun

Ninova

zaman olmuştu. Eskiden olsa tüm planlama işlerini Susan ya da Claire'e bıraktırdım. Son on yıldır kendim bir tane bile randevu oluşturmamıştım. Yetmiyormuş gibi bu randevulara giderken arabayı bile kendim sürmemiştim.

Şöhret bana çok hızlı gelmişti. Daha bir gün öncesinde normal birisiydim: Piyano başında kendi yazdığım şarkıların videosunu YouTube'a yükleyen bir lise öğrencisi. Ertesi gün bir internet fenomenine dönüşmüştüm. Kendi yazdığım şarkıları ve popüler şarkıların uyarlamalarını günlük videolar halinde yayınlamaya başladıkça insanlar adeta çılgına dönmüştü. O zamanlar 'olay oldu' tabiri hâlâ yeniydi ve kendimi anormal bir şey başarmışım gibi hissediyordum. Profesyonel olarak kaydedilmiş bir albüm çıkarmadan çok zaman önce insanlar beni YouTube kanalımdan tanımışlardı. İnsanlar olgun sesime övgüler yağdırıyordu, henüz on altı yaşında olmama rağmen otuz yaşındaymış gibi içli bir sesim vardı.

Düğünler ve özel gösteriler için iki yüz dolara sahne almam istendiği zamanlarda kendimi ne kadar zengin hissettiğimi anımsıyordum. Oysa para umurumda değildi. Müziğimi nihayet başkalarının önünde çalabilmek buna değerdi. On yedi yaşıma geldiğimde bir menajer (Susan) bana ulaşmış ve özel bir yeteneğim olabileceğini, kariyerimi daha ileriye taşımam konusunda bana yardımcı olmak istediğini söylemişti. Haklıydı da. Sonrasında her şey çok hızlı ilerlemişti. Susan beni uluslararası camiada ünlü yapan bir albüm anlaşması bağlamıştı ve bu albümle beraber hayatımın bir anda nasıl değişeceğine beni hiçbir şey hazırlayamazdı. Annemle olan ilişkim de işte böyle berbat olmuştu.

İlk birkaç yıl heyecanlıydı. Annemle aramız hâlâ iyiydi. Şöhret leziz bir doyum getirmişti... Ta ki tadı kaçıncaya kadar. Bir anda ünlü arkadaşlarım olmuştu ama onlarla yüzeysel bir ilişkiden öteye asla gidemeyeceğimi anlamam uzun sürmemişti. Bilirsiniz işte, size *nasılsın?* diye sorarlar siz de *Şahane!* dersiniz hayatınız parça parça yıkılıyor olsa bile. Bir partideyken kazara tıkadığınız tuvalet yüzünden oradan kaçıp kurtulabilmeniz için yardım mesajı çekebileceğiniz arkadaşlar değillerdi kesinlikle.

Dışarıdan bakıldığında insanlar her şeye sahip olduğumu sanırdı. Rae Rose güçlüdür, yeteneklidir, her zaman hazırdır ve ah, çok başarılıdır. İçine girdiği her odayı ele geçirir, mikrofon başındayken gösterdiği özgüven dizlerinizin bağını çözer. Sorun şu ki ben Rae Rose bile değildim. Sosyal medya hesaplarını ben yönetmiyordum, röportajlarda giyeceklerime ben karar vermiyordum, annemi aramak istesem de aramız öyle kötüydü ki arayamıyordum ve çıktığım televizyon söyleşilerinde anlattığım tüm hikayeler halkla ilişkiler ekibim tarafından ince elenip sık dokunuyordu.

Rae, arkasına saklandığım bir karakterden öte bir şey değildi çünkü bu piyasada ayakta kalabilmek için özgüven pozu kesmem gerektiğini çok küçük yaşta anlamıştım.

Oysa yüzüme o maskeyi her geçirdiğimde arkada kendimi kaybettiğimi daha çok hisseder olmuştum. Amelia'yı özlüyordum. Enstrüman çalıp şarkı söylemekten başka işimin olmadığı günleri özlüyordum. Oysa şu sıralar limiti dolduğu halde insanların kullanmaya devam ettiği bir kredi kartı gibi hissettiğim günlerden geçiyordum.

Şimdi ise ünlü olmakla geliştirdiğim özgüvenimi sıradan sosyal yetenekler ile takas etmek için nelerimi vermezdim. Çünkü alt tarafı basit bir telefon açacaktım, oysa ellerim titriyordu. Telefonda ne söyleyecektim ki hem? Eski, dinozorlaşmış telefonun ahizesini elime aldım. O kadar ağırdı ki bugünkü antrenmanımın yerine sayabilirdim. Diğer elimle Noah'nın bana bıraktığı notu bir cankurtaran simidi misali sıkı sıkıya tutuyordum. El yazısı çok güzeldi. Başparmağımı her bir harfin kıvrım ve eğiminin üstünden geçirirken bugünlerde el yazısı ile yazan birine rastlamanın ne kadar nadir olduğunu düşündüm. Nedense bu harfler bir şekilde Noah ile uyum gösteriyordu. Etkileyici. Emrivaki. Net. Yine de... İçinde bir uysallık da saklıydı.

Noah'nın not kağıdına hayran olmayı bir kenara bırakabildikten sonra cesaretimi toplayıp telefonun tuşlarına bir bir bastım. İnanamıyordum, sanırım hayatımda yaptığım en tatminkar iş bu olmalıydı. İnsanlar bu eski telefonların stres topuna eş değer olduğundan haberdarlar mıydı acaba? Bunu kullandıktan sonra akıllı telefonum büyük itibar kaybedecekti. Tuşlara basmaktan anlık olarak huzur bulsam da telefon çalmaya başlayınca endişem yine tavan yaptı.

Noah bana biraz daha bilgi bıraksaydı ölür müydü sanki? Elimdeki not –her ne kadar çerçevelenip duvara asılacak kadar güzel olsa da– çok yetersizdi. Noah bana *Tommy'i ara. Arabanı çekip makul bir fiyata tamir edecektir,* demişti. Kulağa züppe gibi gelmek istemiyorum ancak para gerçekten son derdimdi. Dürüst olmak gerekirse tamirhanesinde Tommy'nin ya da herhangi başka bir kimsenin beni rehin almayacağına ikna

olursam, bahsi geçen Tommy'ye milyon dolarlar bile ödeyebilirdim.

Telefon bir kere daha çaldı, ardından bir adamın sesi duyuldu. "Alö? Otodamiranesi."

Hıh? Adam ne demişti? Tek kelimesini bile anlamamıştım. Hangi dilde konuşuyordu acaba? İşittiklerim çöp öğütme makinesi tarafından sindirilen bir ağız dolusu kelimeye benziyordu. Neden kimseyi telefonla aramadığımın *yerinde* bir örneğiydi. Hattın diğer ucundan ne çıkabileceğini asla kestiremiyordunuz ve hoş bir deneyim olması neredeyse imkansızdı.

"Aaa... Selam... Şey... Tommy orada mı?" diye sorarken göz ucuyla elimdeki kağıda baktım; sanki en az yirmi defa okumamış, üstünü bu kadar okşadığım için muhtemelen bu not kağıdından hamile kalmamışım gibi.

Hattın öteki ucundan ani bir gümbürtü sesi yükselince endişeyle yüzümü buruşturdum. Adamın homurdanarak verdiği cevabı anlamak şimdi daha da güç olmuştu, sanki şey demişti "Hı hı, evet belim."

Doğru değildi herhalde.

Soğuk soğuk terlemeye başlamıştım, hıçkıra hıçkıra ağlamaktan yalnızca iki saniye uzak sayılırdım. Lunaparkta kaybolmuş küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Ne yolumu bulabiliyordum ne de gözüme bir şeyler tanıdık geliyordu. Nashville'den ayrıldığıma pişman olmaktan *nefret* ediyordum, kendi ayaklarımın üstünde duramamaktan *nefret* ediyordum. Dahası artık hiçbir yere ait olmamaktan gerçekten *nefret* ediyordum.

Titremeye başlamıştım şimdi. Belki de bu işler için uygun değildim. Belki de bu telefonu kapatıp Susan'ı aramalıydım.

Bana bir araba, özel bir uçak ya da isterse bisiklet olsun bir şey göndermesi için ona yalvarabilirdim. Hiçbir şey olmamış gibi akşam yemeğinde evde olabilirdim. Ancak oradaki hayatım gözlerimin önünde canlanınca adeta bir mengene gelip göğsümü var kuvvetiyle sıkıştırdı. Geri dönemezdim. Bu kasabada aradığım her neyse ondan vazgeçemezdim henüz.

"Alō?" dedi adam yine, sesi kulağa öncekinden daha sabırsız geliyordu.

"Evet, buradayım. Şey... Ne söylediğinizi anlamadım ama..."

Bir erkek, omzumun üstünden uzanıp elimdeki ahizeyi kapınca adeta soluğum kesildi. Dehşetle arkamı döndüğümde kendimi Noah'nın geniş göğsüne bakarken buldum. Onun eve girdiğini duymamıştım. Kalp atışlarım yalnızca hızlanmamış adeta bağırmaya, göğüs kafesimi hiddetle dövmeye başlamıştı. Belki de vücudumdan kaçıp güvenli bir yerlere saklanma arzusundaydı.

Bakışlarım Noah'nın boynuna, çenesine yükseldi, huysuzca konuşan dudaklarına takıldı ve nihayet o yeşil renkli gözleriyle bir araya geldi. Noah ahizeyi kulağına tutarken bakışlarını gözlerime kilitlemişti. "Tommy? Selam, ben Noah. Burada arabasını tamirhaneye çekmen gereken bir kadın var." Durup dinlese de gözlerini hâlâ benden ayırmıyordu. Yoğun, sarsılmaz bakışları altında kıvranacak gibi oluyordum. İngiltere kraliyet sarayına harikulade bir gardiyan olurdu doğrusu.

Noah onaylarcasına başını salladı. "Hm-hmm. Tamam, olur. Teşekkürler, Tommy."

Etrafımdan uzanırken göğsü omzuma sürtünerek hafif bir

yanma hissi yarattı. Telefonun kapanma sesi aramızdaki sessizlik için öyle gürültüydü ki irkildim birden. Noah'ya karşı gösterdiğim tedirginlik hissini daha önce hiç yaşamamıştım.

"Teşekkürler," derken yoğun hayranlığımı bastırmak zorunda kalmıştım. "Onu anladığına inanamıyorum."

Gülümsemek istercesine dudağının köşesi kıvrılsa da gülümsemedi. "Tommy içkiyi sever. Yoğun aksanıyla beraber olunca onu anlamak iyicene güçleşir."

"Ama sen hiç zorlanmadın."

"Çünkü ben burada büyüdüm. Sarhoş dilinden anlarım. Kendi başına apayrı bir lisandır."

"Demek iki dil biliyorsun," dedim hafif bir kıkırtıyla, gözlerim az önce yürüdüğü yolları geri dönüyordu şimdi. Burun, ağız, kirli sakallı çene, boyun. Kendimi, Noah yutkunurken hareket eden ademelmasına dik dik bakarken yakaladım. Adeta ağzım sulanıyordu. Niyetim bu değildi ama onda beni bir tür mıknatısa çeviren bir şeyler vardı. İnanılmaz derecede yakışıklı olduğu (evet, öyleydi!) gerçeğinden öte bir şeydi bu. Tatlı bir metanet, haşin erkeksiliği ile harmanlanmış huzur veren bir normallikten doğan leziz bir çelişki; öyle ki üstündeki o gri tişörte kendimi sarmak ve sonsuza dek içinde yaşamak istiyordum. Onu hiç tanımasam bile kendimi yanında güvende hissediyordum. Noah tıpkı çocukken içine saklandığımız battaniyeden bir kale gibiydi benim için. Sıcak ve güven tazeleyici.

Sanırım gündelik hayatta etrafımda gördüğüm erkeklerden çok farklı olmasından kaynaklanıyordu. Tüm endişesi saçının kıvrımının nasıl göründüğü olan artist tipler mesela ya da sırf insanlar görsün diye sadece toplum önündeyken bana ilgi gösterenler, tıpkı son erkek arkadaşım gibi.

Aramızdaki ilişkiye sahte denilmezdi ancak menajerlerimiz, 'uyumlu olacağımızı' düşündüğü için başlamıştı. Muhteşem bir şeye dönüşür diye umut etsem de tıpkı ciddi olmayan bir avuç dolusu diğer ilişkim gibi o da zamanla tatsızlaşmıştı. Tıpkı bir haftadır kapağı açık bekleyen iki litrelik bir gazlı içecek şişesi gibi.

O, Rae Rose ile ilişkisi üstünden gündem olmak, partilerde boy göstermek, restoranlarda akıl almaz paralar saçmak ve şöhretin getirdiği her şeyi sömürmek istemişti – magazincilerin aramızdaki "en şehvet dolu" yakınlaşmayı görüntüleyebilmeleri için etrafımızda olduklarından her zaman emin olur, böylece mümkün olduğunca magazin dergilerinin ilk sayfalarında yer almak isterdi. (Bu arada berbat öpüşüyordu. On üstünden iki puan, kesinlikle tavsiye etmem.)

Yirmi bir yaşımdayken onun sürdüğü bu yaşam tarzına heveslenebilir, ilgi odağı olmaktan henüz bunalmamış olabilirdim. Oysa şimdi sadece benimle Scrabble[1] oynayabileceğim ve bir battaniyenin altında sarılabileceğim birisini istiyordum. Bu yüzden tıpkı ondan daha az dikkat çeken insanlarla yaşadığım diğer ilişkiler gibi bunu da çok sürmeden bitirmiştim (en azından onlar daha iyi öpüşüyorlardı).

Hayatıma giren erkeklerin hiçbiri hakiki değildi. Oysa şimdi karşımda duran adam bana öyle hissettiriyordu.

Noah boğazını temizleyerek bir adım geri attı. "Tommy arabanı alıp tamirhaneye götürmek için saat dokuzda buraya gelecek. Sonra da nesi olduğuna bakacak."

Yutkundum ve onaylarcasına başımı salladım. Noah'nın

[1] Kelime oyunu. (ç.n.)

vücudunun sıcaklığının yerini dolduran serin hava iyi gelmişti. Görgü kuralları içimi kemiriyordu adeta. "Güzel. Tekrar teşekkür ederim. Seni böyle zahmete soktuğum için çok üzgünüm. Bunu telafi edebilmek isterim." *Kibar, kibar, kibar.* Neye mal olursa olsun her zaman sadakatle kibar olmaya çalışıyordum."Endişelenme," cevabının ardından aramızda yeniden bir sessizlik beliriverdi. Bu *ifade* becerisini kıskandığımı fark ettim. Sadece söylemek istediğini dile getiriyor, üstüne tek bir fazla söz söylemiyordu.

İçerisi o kadar sessizdi ki kendi nefesimi duyuyordum. Düşünceler kafamın içinde adeta uçan bir kavanoz misali sağa sola çarpıyordu. İster istemez bu sabah nereye gittiğini ve neden geri döndüğünü merak ettim. Yazdığı not gün boyunca etrafta olmayacağını ima ediyordu. Fakat şimdi buradaydı.

Mümkün olduğunca çaktırmadan onu gözümle tarttım, onun gibi bir adamın nasıl bir işte çalıştığı üstüne senaryolar yazmaya başladım. Başında bir beysbol şapkası vardı, üstündeki tişörtü dökümlü dursa da omuzlarını ve göğsünü öne çıkarırken ne çok dar ne de çok bol görünüyordu. Kot pantolonu sade ancak şıktı. Yer yer aşınmış ve beyazlamış kısımları yüzünden bunu giymeyi çok sevdiğini söyleyebilirdim. Ayağında kahverengi botlar vardı ama esas detay buradaydı, postal tarzı botlardan değildi bu. Modayı takip edenlerin şehir merkezinde kahve içmeye giderken giydikleri türden botlardandı. *Enteresan.*

"Beni inceliyorsun," dediğinde Sherlock Holmes'u andıran düşüncelerimin arasından gözlerimi kırpıştırdım.

Kendimi ilk defa dürüst olmak zorunda hissettim. "Senin gibi bir adam ne işle meşguldür diye düşünüyordum."

Noah bir kaşını kaldırarak kollarını kavuşturdu. Huysuz görünüyordu. "Benim gibi bir adam?"

"Evet, şey..." dedim alaycı bir gülümseme takınmaya cüret ederek. "Böyle kaslı, salaş bir tarzı ve emrivaki tavırları olan biri."

"Eee?" Sesinin tonu onu ele veriyordu. Beni sevimsiz buluyordu. Muhtemelen dünyada ona en sevimsiz görünen insan bendim ve sanırım bu durum hoşuma gidiyordu.

"Ee ne?"

Noah kollarını indirdi (artık huysuz görünmüyordu) ve mutfağa dönüp dolap kapaklarından birisini açtı, içinden bir karıştırma kasesi çıkardı. Ben ise telefonun yanında durmaya devam ediyordum çünkü onun evinde nerede durabileceğimden emin değildim. "Var mı bir tahminin?" diye nazikçe sordu.

Bir saniyeliğine afalladım çünkü bu oyunu oynamak isteyebileceğini hiç düşünmemiştim. Hiç de öyle oyun oynatacak bir tipi yoktu. Peki, o zaman. Hodri meydan.

"Hmm." Onu uzun ve abartılı bir bakışla yeniden inceledim. *Lanet olsun.* Fiziği iyiydi. Yani, gerçekten iyiydi. Ortalama bir seksen boylarında olmalıydı (zorlasam tam santimetresine kadar tahmin bile edebilirdim). Tişörtünün kollarının altından uzun, kaslı pazuları ve sağlam görünen ön kolları uzanıyordu. Sadece üst vücudunun kuvvetli yapısını göz önüne olarak elleriyle bir şeyler yaptığını söyleyebilirdim. Şapka da taktığına göre belki çok fazla güneşe maruz kaldığı bir işi vardı. Şapkasının altından kaçmış bir tutam açık sarı renkli saçı görünce şüphelerim ağırlık kazanmaya başladı.

"Bir tarla işçisi?" diye sorarken eski dostum telefonu arkada bırakarak Noah'nın birtakım malzemeleri bir araya getirmeye başladığı tezgahın karşısındaki taburelerden bir tanesini çektim.

"Hayır." Noah dolaptan bir kutu krema ile birkaç adet yumurta çıkardı.

"Çiftçi?"

Şimdi tereyağı çıkarmıştı. "Yanlış."

"Tamaaam. O zaman bahçıvan hizmetleri veren bir işletmen var."

Un, şeker, kabartma tozu ve karbonat dolu saklama kapları da tezgahın üstünde yerlerini bulmuştu. Noah'nın gözleri bir an benim gözlerimle buluşsa da çok sürmeden hemen irtibatımız kesildi. "Henüz bir avukat ya da doktor demediğin için gücenmeli miyim?" diye ifadesizce cevap verse de şaka yaptığı bir şekilde belli oluyordu.

İşte o ufacık mizah unsuru onun kalbini kazanabilmem için beni motive etmeye yetiyordu. Belki biraz huysuzdu. *Dikkatli ol, yoksa ısırırım* diyen sınırları olabilirdi ama gözlerinde *yine de naziğimdir* diyen bir fısıltı gizliydi. Bir sır perdesiydi adeta. Gerçi son zamanlarda her şey benim için bir sır perdesinden farksızdı. Derin dondurucuda geçirdiğim bir uykudan yeni uyanmış, birdenbire etrafımdaki evrimleşmiş dünyayı yeniden öğrenmem gerektiği gerçeğiyle yüzleşmişim gibi hissediyordum.

"Hangi avukat işe kot pantolon ile gider, emin değilim," diye cevap verirken dirseklerimi tezgaha, çenemi de avcumun içine yasladım.

"Henüz Larry ile tanışmadın da ondan."

Henüz. Neden bu kelime midemin kasılmasına sebep olmuştu ki?

"Hadi ama, söyle artık. Tahminlerim tükeniyor."

Noah omuz silkti ve ölçek dahi kullanmadan tüm malzemeleri kasenin içinde birleştirerek karıştırmaya başladı. Kolu esnerken gözüme cildindeki ince sarı renkli tüyler ilişmişti. "Sanırım hiç öğrenemeyeceksin."

Arkasını döndü, ocağın altını yaktı ve döküm demir bir tavada tereyağı eritmeye başladı. Basmakalıp düşünmek istemiyorum ama mutfakta... Şey... Diğer erkeklerden daha rahat hareket ediyor gibiydi. Sessiz kalıp belki de haddimi aşarcasına karşımdaki gizemli adamın keyfini çıkarıyordum. Hamur karışımından küçük bir kepçe alıp tavanın içine döktü, anca o zaman pankek yaptığını anladım. Hazır malzeme ve tarif kullanmadan pankek yapıyordu.

Nihayet jetonum düştü.

Ağzım açık şekilde parmağımı ona doğrultum. "Fırıncı! Sen fırıncısın, değil mi?" Demek o leziz kolları hamur yoğurarak elde etmişti!

Noah başını yana eğdiğinde yüzünün yalnızca ufak bir kısmını görebilsem de sırıttığını yakaladım. O sırıtışı adeta kulaklarımda, ayak parmaklarımın ucunda, karnımın en derin yerlerinde hissetmiştim. "Bildin, Nancy Drew[2], bir turta dükkanım var."

Ağzım açık kaldı. "Hadi canım."

"Öyle. Olamaz mı?"

Pek bir savunmacıyız.

Başımı iki yana sallarken taburemden indim, böylece oca-

[2] Amerikan edebiyatında kurgu bir dedektif. (ç.n.)

ğın yanındaki tezgaha gidip yaslanabilecektim. Noah bana bakmasa da gözleri tezgahta elimi yasladığım yere yönelmişti. Çalışma alanını engellediğimi düşünerek kollarımı önümde kavuşturdum.

"Harika. Sadece bunu beklemiyordum. Tüm bu şeyleri... Şey... Anla işte." Onun erkeksi yapısına başımla işaret ettim çünkü ağzımı açınca söylediklerimin nereye gideceği belirsizdi ve beni durdurabilecek kimse de yoktu. "Peki en sevdiğin turta neyli?"

"Turta sevmem," dedi net bir ifadeyle.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ama turta dükkanın var."

"Muhtemelen bu yüzden turta sevmiyorum."

Afallamış halde başımı iki yana salladım. Bir paradoks daha. Ona şarkı söylemeyi sevmediğimi söylesem acaba nasıl hissederdi? Şarkı söylemeye bayılıyordum gerçi, bu yüzden bu cümlem geçerli olmazdı. Daha doğrusu şarkı söylemeye eskiden bayılırdım, yeniden bu hissi yakalamayı umuyordum.

"Madem yemiyorsun, iyi pişirip pişirmediğini nasıl anlıyorsun?"

"Turta dükkanı bana büyük annemden miras kaldı. Nesillerdir ailem tarafından işletiliyor. Ben de onların kusursuz tarifini kullanmaya devam ediyorum." Başını çevirip bana baktı, şüpheyle çatılmış kaşlarımı inceledi. "Sırf senin gözündeki değeri yüzünden bir şeyleri sevmedin mi hiç?"

Bir. Şaşkındım çünkü Noah gözüme hiç de duygusal bir tip gibi görünmemişti. Ancak büyükannesinin turta dükkanını işletiyordu, o halde besbelli yanılmıştım. İki, evet, sevmiştim. Adı da Audrey Hepburn'dü. Birdenbire kendimi on üç yaşın-

da, uyuyamadığım o geceye dönmüş buldum. Kötü bir kabus görmüş, soğuk soğuk terleyerek uyanmış, annemi bulmak için oturma odasına gitmiştim. Annem adeta bir gece kuşuydu (çünkü bekar bir anneydi ve ben yattıktan sonraki o saatler, gün boyunca kendine ayırabildiği muhtemelen tek zamandı). Onu kanepeye kıvrılmış film izlerken bulmuştum.

"Selam, tatlı turtam, uyuyamadın mı?" diye sorarken yanına girip kıvrılayım diye battaniyesinin ucunu kaldırmıştı.

"Kabus gördüm," demiştim.

Beni battaniyesiyle sıkıca sarmış, ikimiz de dikkatimizi televizyonda oynayan siyah beyaz filme yöneltmiştik. "Elimde kabuslar için harikulade bir çare var. *Tiffany'de Kahvaltı*. Ne zaman üzgün olsam Audrey Hepburn benim neşemi yerine getirir."

Birlikte o klasik filmi seyrederken annemin haklı olduğunu anlamıştım. O birkaç saat boyunca kendimi ne korkmuş ne de üzgün hissetmiştim. İkimizden biri kötü bir gün geçirdiğinde Audrey Hepburn filmi izlemek bizim için bir gelenek haline gelmişti. Tabii artık bu filmleri kendi başıma seyrediyordum çünkü ilişkimiz uzun zaman önce zedelenmişti ve bir daha iyileşebileceğinden emin değildim.

Elbette bunu Noah ile paylaşamazdım çünkü fazlasıyla kişisel bir konuydu. Ben de onun yolundan giderek sadece "Evet, sevdim," dedim.

Cevabımı olduğu gibi kabul ederek pankeki ters yüz etti. Sormak istediğim binlerce soru vardı ama tıpkı dün gece olduğu gibi ona yakın olmak adeta dilimi bağlıyordu. Şimdi ise burnuma temiz yıkanmış çamaşır, erkeksi bir vücut losyonu ve

şekerli, tereyağlı bir pankek gibi kokuyordu. Kokuların harmonisi mükemmeldi.

Sessizlik aramıza yayılırken bunu bozmak gelmiyordu içimden. Bunun yerine tavaya dökülen pankek karışımının cızırdayıp kabarmasını seyrettim. Acaba en son ne zaman birinin yanında sessizlik içinde kendimi huzurlu hissetmiştim? Yıllar olmuştu.

"Pankek sevmez misin?" diye sordu Noah beni düşüncelerimin arasından çekip çıkararak. Ona meraklı gözlerle bakınca "Tavaya kaşlarını çatmış bakıyorsun," diye ekledi.

Ona annemi düşündüğüm için kaşlarımı çattığımı söylemek gibi bir arzum olmadığından geri adım attım. "Ah... Severim. Sadece yiyemem."

"Gluten?"

"Karbonhidrat. Uygulamak zorunda olduğum çok sıkı bir perhiz var. Üstelik birkaç haftaya turneye çıkacağım. Belimi birkaç santimetre kalınlaştırırsam menajerim beni öldürür." İçine sığmam gereken birkaç kostümüm vardı ve inanın bana kostümler beni birazcık bile sıksa Susan bunu anlardı. Ya da haftalık yemeklerimi hazırlayan aşçı ile görüşür, lafı hiç dolandırmadan öğünlerimin daha küçük ve daha lezzetsiz olmasını isterdi.

"Tamam," diyerek hayatımda gördüğüm en kabarık, altın renkli pankeki tavadan alıp tabağa yerleştirdi. Tavaya bir kepçe daha pankek harcı döktü, hamur cızırdadı. "Peki yumurta?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Pankekleri yemem için ısrar etmeyecek misin?"

Bu sefer Noah dönüp bana baktı. Hem kafası karışmış hem de meraklanmış gibiydi. "Hayır. Etmeli miyim?"

"Aslında edersin diye ummuştum. Çünkü ancak o zaman menajerime beni nazik ikramını geri çevirdiğim için kaba olmakla suçladığını söyleyebilirim. O da pankekleri yemekten başka seçeneğimin olmadığını, yoksa gidip basma beni kötüleyebileceğimi düşünebilir."

Noah kaşının tekini kaldırırken tavadaki pankeki ıspatulasıyla çevirdi. "Yemek yiyebilmek için menajerinin onayına mı ihtiyacın var?" Sesindeki zorlanmayı işitebiliyordum.

Ancak bunun da ötesinde sorusundaki basitliği ve buna *Hayır, ha ha, tabii ki de hayır. Bu çok saçma olurdu!* diye cevap vermenin ne kadar da kolay olabileceğini anlıyordum. Ama lanet olsun ki evet, bu izne ihtiyacım vardı. Geçen gece evden ayrılıp sahip olduğum tüm problemlerin bir parçası mıydı, diye düşünürken Susan'ın adını kaç defa anmıştım, kim bilir? Hayatımı ilgilendiren her konudan tamamen kopmak için kendime izin mi vermiştim?

Noah'nın elindeki ıspatulayla altın renkli pankeki çoktan hazırladığı istifin üstüne yerleştirmesini seyrettim. Adeta bir sanat eseri gibi görünüyordu. O kadar güzeldi ki her açıdan ona hayran olabilmemize adanmış, kendine ait bir sosyal medya hesabına sahip olmalıydı.

"Peki..." dedi Noah. "Çırpılmış yumurta?"

Hemen cevap vermeyince Noah nihayet dönüp gözlerimin içine baktı. Bakışlarımız bir araya geldiğinde önceki gece hissettiğim aynı heyecanı hisseder gibi oldum. Korkutucu, bir o kadar da keyifliydi. Hem umut hem de karamsarlık dolduydu. Tek bildiğim, bana kendime güvenmem için gereken cesareti verdiğiydi.

"Hayır. Bugün pankek yiyeceğim."

ALTINCI BÖLÜM

Noah

Telefonda Tommy'ye, ilk seferinde doğru duymamış olmayı dileyerek "Ne dedin?" diye sordum.

"Tamir edilmesi en az iki hafta sürer," dedi yine aynı olağan tonlamayla. Ancak bu defa onu doğru duyduğumdan huzursuzluk içinde emin oldum. Arabayı kısa bir zaman önce almıştı ama hiç gecikmeden günümü berbat etmeye başlamış mıydı yani?

Göz ucuyla sanki yıllardır açmış gibi ikinci pankek porsiyonuna yumulmuş Rae'ye baktım. Ayak bileklerinin yukarısında son bulan, koyu renkli dar paça bir kot pantolon ve beline soktuğu açık gri renkli, dar bir bluz giymişti. Kumaşının o yumuşak, esnek malzemesi köprücük kemiklerinin etrafından başlayarak göğsünü ve karın bölgesini kavrıyor, kucaklıyor, sarmalıyor ve ortaya göz kamaştıran zarif bir *kadın* figürü çıkarıyordu. Bluzun uzun kolları dirseğinin hemen altında son buluyordu. Görünüşündeki tek modern unsur kahverengi –ki

Ninova

güneş vurduğu zaman beliren ışıltılar olmasaydı siyah bile denebilirdi– saçlarıydı. Hâlâ başının üstünde dağınık bir topuz halinde topluydu. Taburenin üstünde bir ayağından (ki parmakları kırmızı ojeliydi) destek alarak oturuyordu.

Pankek istifine uzandı, lokmasını çatalla ağzına götürürken gür kirpikleri elmacık kemiklerini yelledi. Göz kalemini sevmiştim (bu da kız kardeşlerim sayesinde öğrendiğim bir bilgiydi). O güzel kirpiklerin dibine çektiği biçimli göz kalemi hafifçe kenara doğru uzanıyor ve onu, siyah beyaz bir filmden fırlamış gibi gösteriyordu. Görünüşü... Harikuladeydi.

Yüzümü ekşittim.

"Olmaz, Tommy. Arabayı daha erken almamız gerekiyor. Arkadaşımın dönmek zorunda olduğu bir hayatı var."

Arkadaşım kelimesini kullandığımda Rae'nin iri mavi gözleri bana doğru yükseldi. Büyük bir lokma pankeki yutkunurken bakışlarındaki minnettarlık öyle yoğundu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Arkadaş kelimesini kullanmamalıydım. Dürüst olmamıştım. Ben sadece onun adını söyleyip de evimde bir pop yıldızı olduğu gerçeğini tüm kasabaya ilan etmek istemiyordum. Çünkü inanın bana Rae'nin ne arkadaşı ne de başka bir şeyi olmak gibi bir niyetim vardı. Tek istediğim bu kadının hayatımdan en kısa sürede çıktığından emin olmaktı, böylece sıradan hayatıma geri dönebilirdim.

"Sana bağlı değil, Noah. Radyatör hortumu eksiğim var ve teslimatı en erken bundan iki hafta sonra olacak. Geldiği zaman haber veririm." Tommy telefonu kapattığında tüm ümitlerim yıkıldı.

İki hafta. İki hafta da kalmazdı, öyle değil mi? Tabii ki kal-

mazdı. Kimi kandırıyordum? *Onun gibi bir kadınla daha önce de uğraştın, unutma, Noah!* Merritt de şehirliydi, buradaki işi biter bitmez ayrılmaya can atıyordu. Rae Rose da şatafatlı hayatına dönmeyi eminim ki iple çekiyordu. Endişelenmemi gerektirecek bir şey yoktu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Tabağının üstüne itina ile yerleştirdiği çatalının sesini işittim.

"Şey... Evet." Ensemi ovalayarak Rae'nin yüzüne baktım. "Aslında hayır. Nereden baktığına göre değişir sanırım. Arabanın tamiri, ihtiyaç duyulan parçalar bekleneceği için iki haftadan önce mümkün olmayacak. İyi tarafı ise normalde seni sağa sola taşıyan şoförün kimse onu arayıp seni... Her nereye gidiyorsan oraya götürmesini isteyebilirsin. Sahile mi gidecektin?"

"Ne? Hayır," dedi dalgınlıkla.

"Dağlar mıydı?" diye sorarken kahvaltı yaptığımız küçük köşede Rae'nin karşısındaki tabureyi çektim. Işığın omuzlarına dökülerek onu adeta bir yıldız misali parlatıyor olmasından hoşlanmamıştım. Perdeleri kapasam iyi olurdu.

Rae başını iki yana sallarken dehşete düşmüş görünüyordu. "Hayır, yani beni alması için kimseyi arayamam." Tamam, ikaz sirenleri çalmaya başlamıştı artık. Acaba başı belada falan mıydı? Kaçak bir pop yıldızını mı saklıyordum evimde? "Kulağa çok dramatik gelmesini istemiyorum. Aslında ben biraz... Saklanıyordum."

"Saklanıyor musun?" diye homurtuyla tekrarladım.

"Evet." Rae boynunun kenarını kaşırken bakışlarını boş tabağına çevirdi. "Kanundan ya da manyak bir eski erkek arkadaştan kaçmıyorum, eğer merak ettiğin buysa."

"Öyleydi aslında, ikisini de düşündüm."

Yüzünde mutsuz bir tebessüm belirirken gözlerini yeniden tabağına eğdi. "Hayatım çok kısa sürede kaldırabileceğimden büyük bir hale geldi. Uzaklaşmaya–"

Aniden ayağa kalkarak sandalyenin ayalarının yere sürtmesine sebep oldum. Belki biraz abartılı bir tepki vermiştim, ancak burada oturup da bir pop yıldızının ne kadar zor bir hayatı olduğunu dinlemeye ayıracak vaktim yoktu. Karbonhidrat mı yiyemiyordu? Aman ne mesele. Bu hayatı kendi istemişti ve benim de kimseye teselli verecek halim yoktu. Bir saniyeliğine de olsa onu anlamak, iri gözlerinin can acısı ve üzüntüyle bakıyor oluşunun nedenini sorgulamak ister gibi oldum. Ancak Rae Rose ile o yola giremezdim. Gidip etrafını saranlara ağlayabilirdi, benim ilgilenmem gereken yeterince insan vardı zaten.

"İşe gitmeliyim. Yeterince uzak kaldım zaten. Ancak seni kasaba merkezine götürebilirim. Mabel'ın pansiyonunda bir oda tutarsın, burada kalamazsın çünkü." Tamam, bu cevap benim için bile fazla sertti. Kendime hakim olamamıştım. Rae'deki bir şeyler tenimdeki açık bir yarayı parmağımla kaşımaya direnmek kadar zorluyordu beni.

"Ah." Birkaç defa gözlerini kırpıştırdıktan sonra ayağa kalktı. Hareketleri o kadar zarifti ki sandalyenin ayaklarından ses bile çıkmamıştı. "Elbette. Tabii. Özür dilerim, burada kalmayı teklif eder gibi görünmek istememiştim. Öyle bir planım yoktu." Tabağını ve diğer öteberilerini lavaboya taşıdı, yanaklarında iki iri kızarıklık belirmişti şimdi. "Bunları bulaşık makinesine koyduktan sonra gidip eşyalarımı toplarım."

Kollarını sıyırdı ve tabağındaki şurup lekelerini hızlıca

eliyle ovmaya başladı, ben ise kendimi tıpkı James'in söylediği gibi bir ahmaktan farksız hissediyordum. Gelip hayatıma karışan o olsa da suçluluk duygusu yaşayan neden bendim, biri bana bunu açıklayabilir miydi lütfen?

Kurumuş şurup lekesini bir damla bulaşık deterjanı ve el yardımıyla çıkarmak için hareket ettiğinde kalçalarının ileri geri sallanışını seyrettim. Başı iyice öne düşmüştü. Onunla göz göze gelirsem bakışlarının yaşlarla dolu olacağından emindim. Üç kız kardeşim olduğunu söylemiş miydim? Temizlikle gelen bu başa çıkma mekanizmasına oldukça aşinaydım.

Ancak Rae temizlik dünyasından epey uzak kalmıştı.

Homurdanmaktan pişman olup ona doğru iki adım yaklaştım, elindeki tabağı aldım ve lavabonun altmda tuttuğum yeşil bulaşık süngerini çıkararak kısa süre içerisinde tabağı kolaylıkla temizledim. Onun beni seyrettiğini hissetsem de göz göze gelmeyi reddediyordum. Onunla bu kadar yakın bir göz teması kurma konusunda kendime güvenmediğimden değildi (sabah telefonun başında bu konuda dersimi almıştım), sadece onun burada kendini iyi hissetmesini, gerçekten arkadaş olduğumuzu düşünmesini istemiyordum. Bu yüzden sınırlarımı net olarak çizmeliydim.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Bu arada... Şey... Benim adım..." Kısa bir sessizlik oldu. "Amelia. Amelia Rose." Geri adım attı. "Rae sadece sahne adım."

Mutfaktan ayrılırken ismi kulaklarımda adeta yankılanıyor, beni olduğum yere çiviliyordu. *Amelia.* Lanet olsun, keşke bunu bilmeseydim.

Amelia Rose'u evimden ne kadar erken gönderirsem o kadar iyi olacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Amelia

"Doluyuz."

Noah'nın çenesinin kasılışını çaresizlik içinde seyrettim. Geniş omuzlarını, hayallerini yerle bir eden bu tatlı, yaşlı hanımefendinin oturduğu resepsiyon bankosuna yasladı. Noah'yı bakışlarıyla alt etmek zorunda kalan Mabel'a bir anda hayran kalıverdim. Ya da dik dik bakmak da diyebilirdik, neticede Noah'yı görebilmek için çenesini iyice yukarı kaldırmak zorundaydı. Yetmiş yaşlarındaymış gibi görünen siyahi bir kadındı. Gümüş rengi kıvırcık saçları kısa kesilmişti, dudaklarında gül kurusu renginde ruj vardı. Öyle tatlı bir büyükanne havası vardı ki sizi kucaklasın isterdiniz. Bu ikilinin bakışmasını izlerken, Kötü Kurt ile Kırmızı Başlıklı Kız'ın büyükannesi arasında geçen canlı bir aksiyon sahnesine şahitlik ediyormuşum gibi hissediyordum.

"Mümkün değil, Mabel. Bu kasabaya neredeyse hiç kimse gelmiyor."

Ninova

Kadının bilge gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, hiç gecikmeden Noah'ya geri döndü. Gördüğüm o ani muzırlık parıltısı hikayeyi çok yanlış anladığımı fark ettirdi. Burada dizginleri elinde tutan Mabel'dı, Noah değildi. "Demek ki doğru değilmiş. Ayrıca doğru olsaydı şimdiye iflas etmiştim. Oysa balya balya param var."

Derin bir nefes alırken Noah'nın burun delikleri genişledi. Bu adam benden kurtulmayı belki de hayatta başka hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Rahatsız olduğunu sanki başının üstünde tüten bir duman misali görebiliyordum. "Rezervasyon defterini görebilir miyim?"

Mabel hemen önünde duran defteri ani bir hareketle kapattı ve Noah'ya korkutucu bir bakış fırlattı. "Hayır, bakamazsın. Ayrıca bir daha asla bana böyle büyüklük taslamaya kalkma. Unutma, senin bezlerini ben değiştirdim," diyerek işaret parmağını Noah'ya doğru salladı. Noah ise hiç azar işitmiş gibi görünmüyordu. *Bezmiş* demek daha yerinde olurdu.

"Bayan Mabel," dedi Noah yavaş ve nazik bir edayla. Sesini boğuk, adeta bal damlayan bir tona indirmişti. "Kalacak hiçbir yeri yok. Eminim ona bu harikulade pansiyonunuzda bir yer bulabilirsiniz."

Mabel gözlerini kıstı. "Bana, İncil'de geçen bir hikayeyi yutturmaya çalışıyor gibisin." Ardından sırıttı. "Ayrıca Noah, kalacak bir yeri var. Eğer yanılmıyorsam misafir odan hâlâ boş ve müsait."

Noah'nın Mabel'a attığı bakış tortop olup bir deliğe saklanma arzusu uyandırmıştı içimde. Bu kadın ne düşünüyordu? Yalan söylediği belliydi ve benim Noah'nın evinde kalmam

için uğraşıyor gibiydi. Ben ise Noah acaba yaşam alanını mı paylaşmak istemiyor yoksa benden mi hoşlanmıyor, emin olamıyordum. Sanırım her ikisinin de yoğun bir karışımıydı.

Susan'a bir telefon açıp bana bir araba göndermesini söyleyerek tüm bunları kolaylıkla çözebilirdim. İki buçuk saat içinde tüm camları filtreli, zırhlı bir cipin arka koltuğunda kemerimi takmış oturuyor olurdum, bu kasaba da dikiz aynasından göreceğim manzaradan fazlası olmazdı. Ancak bunu istemiyordum. Burada ne kadar uzun kalırsam hücrelerim de o kadar hızla karıncalanarak hayata dönecekmiş gibi hissediyordum. Ne kadar tuhaf hissettirirse hissettirsin burada kalmam önemli görünüyordu.

Konuşma işini üstlenmemin işe yarayabileceğini düşünerek bankoya yaklaştım. "Merhaba Bayan Mabel, ben–"

"Rae Rose, evet, bebeğim, biliyorum. Televizyonum ve radyom var. Geçen ay *Günaydın Amerika* programındaki performansını çok beğendim."

"Ah." Hafifçe güldüm, bu cevabı hiç beklemiyordum çünkü geldiğimden bu yana bana neredeyse hiç bakmamıştı. "Şey, teşekkür ederim." *Kibar, kibar, kibar.* "Bana burada bir oda açabilirseniz çok minnettar olurum. Normal tarifenin üç katını ödeyebilirim."

Tatlılıkla gülümsedi ve yıpranmış elini uzatarak bankonun üstünde duran elimi okşadı. İrkilerek kadının eline baktım. Kimse bana dokunmazdı. Yani bu aslında tamamen doğru değildi. Eğer kendimi hayranlarımdan oluşan bir kalabalığın ortasında bulursam herkes çekiştirir, yakalamaya çalışır ya da taciz ederdi... Ancak bu yabancılar asla elimi bir büyükanne

edasıyla şefkatle tutmazdı. Bu jesti o kadar nazik ve tatlıydı ki kalbim ısınıvermişti. Bir kere daha annemi özlemiştim.

"Parana ihtiyacım yok. Ben çok zenginim. Sevgili eşim –yattığı yer rahat olsun– *inanılmaz* bir sigorta poliçesine sahipti. Sen Noah'da kalacaksın, bunun hakkında başka bir şey duymak istemiyorum." Asabi kahverengi gözlerini Noah'ya çevirdi ve Noah acaba cevap vermeye cüret edecek mi diye sınarcasına kaşlarını kaldırdı.Noah'nın boğazından homurtuya benzer bir ses yükseldi, gözlerini devirdi ve o heybetli vücuduyla kapıdan adeta bir fırtına misali çıkıp gitti. Ona yaklaşmaktan aslında çekiniyor olmalıydım ama havlasa da ısırmayacağını görebilecek kadar onu anlıyordum sanki. *Sakin ol, tatlım.* Dürüst olmak gerekirse yanında da kendimi garip bir şekilde güvende hissediyordum. En azından kendi başıma dolandığımdan daha güvende.

Noah artık klasikleşmiş Chevrolette marka kamyonetine bindi, kapıyı sertçe vurarak kapattı. Yolcu tarafından kamyonete usul usul yaklaşıp pencereden içeri baktım. Ellerini direksiyona yaslayan Noah doğruca önüne bakıyor, benimle göz göze gelmeyi adeta reddediyordu. Ancak o huysuz, düşmanca tavrına rağmen kapının kilidini açtı, ben de böylece yanına oturabildim. Pankeklerin o tatlı kokusunu çıkarırsak kamyonetinin içi aynı Noah gibi kokuyordu. Bir şeyler söyleyebilmek için cesaretimi toplarken parmaklarımı koltuğun yumuşak deri kumaşının üstünde ileri geri gezdirdim.

"Selam," diyebildim anca özür dilercesine bir ton ile. "Günün nasıl geçiyor?"

Dudakları seğirdi, bana donuk gözlerle baktı. "Hıyar gibi davranıyorum ve bunun farkındayım."

"Peki, kabul etmek de bir başlangıçtır derler." Bu cümle sayesinde dolgun dudaklarında içten bir sırıtma, gözlerinin kenarında ise ince çizgiler beliriverdi. Ah, nasıl da yakışıyordu. Bunu neden sıklıkla yapmadığını şimdi anlıyordum, insanın dikkatini dağıtıyordu. Parmağımı sırıtınca ortaya çıkan gamzelerinde gezdirmemek için kendimi zor tutuyordum. Daha önce kendimi hiç kimsenin yanında bu kadar hafif hissetmemiştim. Bana bakan gözleri o kadar parıltısızdı ki kendimi neredeyse normal biriymişim gibi hissediyordum. Temkinli olmazsam bunun bağımlısı olmam işten bile değildi."Benden neden hoşlanmıyorsun?" diye sordum. Canımı yaktığından değildi, sadece gerçekten merak ediyordum.

Bakışları yeniden direksiyona yöneldi. Başta bana cevap vermeyeceğini düşündüm. Aramızdaki sessizlik fazlasıyla uzayacaktı ki nihayet konuştu. "Sorun sen değilsin." Bakışları bana doğru kaydı, işte şimdi koyu yeşil bir ormanın içinde kaybolmuştum.

Biraz daha detay vermesi için bir dakika bekledim ama Noah'nın detay vermek gibi bir özelliğinin olmadığını yavaş yavaş öğreniyordum. Bu yüzden ona bir yem attım. "Dinle, buna gönüllü olmadığının farkındayım. Şımarık bir pop yıldızının gelip misafir odanda kalarak hayatını altüst etmesine razı olmadığını biliyorum. Bu yüzden..." Aslında bunu söylemek istemiyordum fakat yapmam gerekiyordu. Doğru olan buydu. "İstersen menajerimi arayıp bana birisini göndermesini söyleyebilirim. Öğlene kalmadan yakandan düşmüş olurum," dedim. Hiç hoşlanmadığım bu seçeneği ifade ederken hayal kırıklığına uğramamış gibi görünmeye gayret ediyordum.

"Ama bunu yapmamak istememiş miydin?"

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Ben... Yalnızca biraz uzak kalabilmeyi umut etmiştim." Lafı çok uzatmak istemedim çünkü ona bu sabah hayatımdan bahsederken nasıl tepki verdiğini henüz unutmamıştım.

Bakışlarını benden ayırmıyordu. Beni okumaya çalışıyor, bir şeyler anlamaya ve bir cevap bulmaya çabalıyordu. Derin bir nefes aldı, ön camdan dışarıya baktı. Aldığı nefesi büyük bir fırtınayla vermeden önce üç defa direksiyona hafifçe vurdu. "Pekala. Şöyle yapalım, hafta sonu boyunca bende kalabilirsin. Ancak pazartesi sabahı kalacak başka bir yer bulmak zorundasın."

"Gerçekten mi?" Sesim yatmadan önce çikolatalı kek teklifi işitmiş üç yaşındaki bir kız çocuğu gibi çıkmıştı. Hayatımda daha önce hiçbir şeyi bu kadar çaresizce istediğimi anımsamıyordum. O kadar mutluydum ki. Boğazımı temizledim. "Yani... Emin misin?"

Sırıtmamak için adeta çaba sarf ediyordu. "Evet. Sadece... Burada olduğun süre boyunca rehberin olamam. Tüm gün çalışmam gereken bir işim var, bu yüzden kendi başının çaresine bakmalısın. Tamam mı?"

"Tamam," diye ciddiyetle başımı salladım. "Varlığımı hiç hissettirmeyeceğim. Ciddiyim, çıt bile çıkarmayacağım. Etrafta olduğumu dahi unutursun."

Kamyonetin motorunu çalıştırdı ve geri vitese taktığı aracı hareket ettirirken "Bundan çok şüpheliyim," diye omzunun üstünden mırıldandı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Amelia

Parmağımı gözüme sokmaktan daha az cazip gelen şeyi yapmaktaydı sıra şimdi. Cep telefonumun ekranına baktım ve Susan'ın iletişim bilgilerini açtım. Hâlâ şebeke yakalayamadığım için cevapsız aramam ya da mesajım yoktu (Şükürler olsun). Her şeyi bir kenara fırlatıp atmak istesem de o kadar sorumsuz olamayacağımın farkındaydım. Şu an *Vogue* dergisiyle yapacağım röportaja resmen on dakika gecikmiştim. Susan eminim ki her neredeyse bulunduğu yerde tepinerek bir çukur açmak üzereydi. Muhtemelen özel harekat timini çağırmasına yalnızca saniyeler kalmıştı.

Niyetim ona haber vermeden bu kadar uzak kalmak değildi. Ancak pankekler ve kasaba içinde gezintiye kapılınca hayatımda belki de ilk defa Susan'ı ve sorumluluklarımı unutmuştum. Ancak şimdi yine aklıma düşmüşlerdi ve ellerim titriyordu.

Noah'nın önümüzdeki dört gün boyunca kalmama izin verdiği yatak odasından çıkıp oturma odasına doğru ilerledim.

Ninova

Noah çalışmak zorunda olduğunu söylese de eve gelir gelmez gitmemişti. Bunun yerine saate bakmış, bir karar vermek zorundaymış gibi iç çekmiş ve evin içinde rastgele işler yapmaya başlamıştı. Makineye bir sepet çamaşır attı. Bulaşık makinesini çalıştırdı. Odasına girip çıkarken kapısını sadece kendi geçecek kadar aralık bırakmıştı. Merakımı hiç olmadığı kadar cezbediyordu. Acaba içeride ne vardı, neden görmemi istemiyordu?

Hayal gücüm dizginlerinden kurtulmuşçasına hareketlendi. Belki bir seks zindanı vardı içeride. Ya da bir Star Trek hayranıydı ve içerisi oyuncak koleksiyonuyla doluydu. Ah hayır, yoksa peluş oyuncak sevdalısı mıydı? Ürkütücü seçeneklerin sonu yoktu ve kapının arka tarafında ne olduğunu alsa öğrenemeyecektim (belki de böylesi daha iyiydi) çünkü pazartesi günü geldiğinde kalmak için başka yer bulmam gerekecekti. Belki Mabel o zamana kadar fikrini değiştirir, bana acırdı.

Ben ona yaklaşırken hafifçe doğrulsa da Noah hemen arkasını dönmedi. Mutfak tezgahını silerek bir süre oyalandı, nihayet geniş omuzlarıyla bana doğru döndü.

"Merhabaaa," dedim geniş bir gülümsemeyle.

"Selam," diye şüpheyle karşılık verdi. Gözlerinde sanki her an korkunç bir şey yapabilirmişim gibi endişeli bir parıltı vardı.

"Dinle, yastıklarını falan çalacak değilim, tamam mı?"

Noah kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Yapacağını düşünmemiştim zaten."

Hafifçe dudak büküp gözlerimi devirdim. "Buradan bakıldığında değerli kayalarını koruyan bir mağara adamı gibi evin içinde dolaştığın bir gerçek." Taş çağından kalma bir erkeğin öfkeli ve

sahiplenici olduğu zamanlarda nasıl hareket edebileceğini taklit ederek sert adımlarla yürüdüm. Bana pek yakıştığı söylemezdi.

Noah'nın kaşları yukarı kalktı. Ardından kollarını kavuşturdu. Huysuz pozunu takınmıştı yine. "Bu ben miyim yani?"

"Elbette."

"Hah." Duraksadı. "Duruşumu iyileştirmem gerek."

Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. "Bu bir...Şaka mıydı, Noah Walker?"

"Hayır." Noah hayır dese de kelimeler bir meltem gibi tenimin üstünden kayıp kulağımın arkasından *evet* diye fısıldamıştı sanki. Bu adam aklımı öyle karıştırıyordu ki. Sırf o değil, vücut ısım da dengesizleşmeye başlamıştı; birbirimize, her an kıyafetlerimiz alev alabilirmiş gibi bakıyorduk. Gülünç bir şekilde kafamda, anaokulunda öğrendiğim ancak şimdiye dek kullanmak zorunda kalmadığım yangın tatbikatı hareketleri canlanmıştı: *Dur, çömel ve yuvarlan.*

"Hayır." Noah hayır dese de kelimeler bir meltem gibi tenimin üstünden esip kulağımın arkasından *evet* diye fısıldamıştı sanki. Bu adam aklımı öyle karıştırıyordu ki. Sırf o değil, vücut ısım da dengesizleşmeye başlamıştı, birbirimize öyle bakıyorduk ki bir anda kıyafetlerimiz alev alabilirdi. Gülünç bir şekilde anaokulunda öğrendiğim ancak şimdiye dek kullanmak zorunda kalmadığım yangın tatbikatı hareketleri kafamda canlanıverdi: *Dur, çömel ve yuvarlan.*

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye soran Noah'nın gözlerinde beni bir dakika önce arzulayan bakışlarından eser yoktu şimdi. Tüm izleri öyle bir silinmişti ki uyduruyor muyum diye düşünmüştüm.

"Ah... Evet. Kablosuz internetin var mı?" diye telefonumu havaya kaldırdım.

"Hayır." Noah kollarını kavuşturdu, sırtını arkasındaki tezgaha yasladı ve bir ayağını diğerinin önüne attı. Bu pozu Huysuz Pozu'na (patent bekleniyor) adeta bir göndermeydi, öylesine erkeksi görünüyordu ki kollarımın üstündeki tüyler diken diken olmuştu. *Dur, çömel ve yuvarlan.*

"İnternetin... İnternetin yok mu?" Eminim sadece sorduğum soruyu anlayamamıştı.

Kum sarısı saçlarını savururcasına başını iki yana salladı. "İnternetim yok."

Noah tıpkı içi para ile dolu bir kumbaraya benziyordu. Kelimeleri adeta bir bozuk para gibiydi. Ağzından iki kelime laf alabilmek için onu gerçekten baş aşağı çevirip yukarı aşağı sallamam gerekiyordu. Neredeyse sırf beni sinir etmek için konuşmamaya gayret ettiğini düşünecektim. Sırf gıcık olayım diye. Peki neden bu kadar hoşuma gidiyordu bu durum?

İçimde köpüren iki cevap vardı. Bunun ilki her zamanki ince ayarlı, asla vazgeçmediğim *kibar, kibar, kibar* yaklaşımımdı. İkincisi ise ki bu yolu takip etmeye karar vermiştim, tamamen bencil ve ilkel arzulardan oluşan yepyeni bir içgüdüydü. *Oyun, oyun, oyun.*

"Bir de mağara adamı benzetmesini nereden çıkardığımı merak edersin." Ama hayır, o bir mağara adamı değildi, o... Klasikti. Tıpkı kamyoneti gibi. Tıpkı telefonu gibi. Tıpkı el yazısı gibi. Tıpkı güçlü kollarının üstüne sıyrılmış ekoseli gömleği gibi.

"Çıt çıkarmayan versiyonun böyle mi senin?" Aramızda bir

eğlence enerjisinin canlandığını ben bile fark etmiş olsam da Noah kaşlarını çatmayı sürdürdü.

"Bir araya getirebildiğin en uzun cümlen bu mu?"

Kaşlarından biri hafifçe havaya kalktı. Bu sayı benimdi. "Misafir odamı işgal eder. Yemeğimi yer. Bana mağara adamı der. Zekamı aşağılar," diye alaycı bir gücenmeyle başını iki yana salladı.

"Bir de pijamalarından bir tanesini ödünç alabilir miyim diye soracaktım." Keşke yüzümü tıpkı onunki kadar ifadesiz ve ciddi olabilmek için eğitebilseydim, şakalarımı öyle kuru bir mizahla söyleyebilseydim de ufacık bir kibrit sürtmesiyle alev alev tutuşsaydı, ama yapamıyordum. Çok gevşektim, konuşurken sırıtmadan edemiyordum.

"Neden pijama takımıma ihtiyaç duyasın?" Ah, pijama *takımı*, o ne kadar gelenekselse ben de bir o kadar moderndim. Aramızdaki bu minik fark her şeyi çok güzel özetliyordu.

Tebessüm ettim. "Çünkü ortalıkta çıplak gezinmemi istemezsin diye düşünüyorum." *Oyun, oyun, oyun.* Kulaklarının ucunun pembeleştiğini fark edince insafa geldim. "Evde giyebilmek için rahat bir şeyler getirmeyi unuttuğumu fark ettim."

Noah yutkundu, bakışlarıyla –çabucak– beni süzdü, ardından başını salladı. "Hemen dönerim."

Noah odadan öyle bir kaçtı ki suçüstü yakalanmış bir haydudu andırıyordu. Ben de bu mahremiyet dolu kısa dakikaları Susan'ı aramak için kullandım. İletişim bilgilerinin yazılı olduğu ekrana bakarak dinozorlaşmış antika telefonun tuşlarına bir bir bastım. Telefon çalmaya başladı.

"Susan Malley," dedi her zamanki ciddi ses tonuyla.

"Susan! Selam, ben–"

"Rae! Ah ŞÜKÜRLER olsun!" İşitme kabiliyetimi sonsuza dek kaybetmemek için telefonun ahizesini kulağımdan biraz uzaklaştırdım. Bir an Susan'ın bariz rahatlayışını duymak içimde hoş bir teselli hissi yaratıvermişti. Gittiğimi fark etmiş ve benim için endişelenmişti! Bir an kendimi beni keşfeden ve kariyerimin ilk yıllarında benimle yakından ilgilenen o eski Susan ile konuşuyormuşum gibi hissettim. Ancak Susan konuşmaya devam ettiğinde içimdeki tüm ışık sönmeye başladı. "Neredesin?! Böyle geç kalman büyük rezillik. Telefonun nerede? Sabahtan beri seni arıyorum! Gıda zehirlenmesi yaşadığın için kusuyor falan olsan iyi olur."

Benim için endişelenmemişti. Rae Rose, röportajını kaçıracak diye endişelenmişti.

"Hasta değilim. Sadece... Telefonum çekmiyor."

Susan kahkaha attı ama bunu komik bulmadığı anlaşılıyordu.

"Sen neden bahsediyorsun? Evinde telefon gayet iyi çekiyor. Senin için yeni telefon sipariş etmemi ister misin? Bu sabah hemen bir tane aldırırım çünkü program sırasında böyle şeyler–"

"Susan," diye sözünü kestim. "Evde değilim."

Sessizlik oldu. "Tamaaam," dedi yavaşça, nihayet ses tonumdaki değişimi anlamış gibiydi. "Neredesin?"

"Ben..." Dudaklarımı birbirlerine bastırdım ve omzumun üstünden Noah ile benim odama çıkan koridora baktım. Susan'a nerede olduğumu söyleyecek miydim? Gelip kapıyı indirmeyeceğine ya da beni getirsin diye bir kurtarma ekibi göndermeyeceğine güvenebilir miydim? İlk defa özgürlüğün

nasıl bir his olduğunun tadına varmıştım ve bunu kaybetmeye korkuyordum. "Turneden önce tatile çıkmaya karar verdim."

"*Tatile*... Çıkmaya... Karar... Verdin." Ó kadar yavaş konuşuyordu ki insanın canı yanıyordu doğrusu, tıpkı bir çocuğa az önce söylediğini tekrar etme fırsatı tanıyan bir ebeveyn gibiydi.

Gözlerimi kapatıp cesaretimi topladım. "Evet."

Bu sefer ürpertici bir kahkaha yükseldi. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Geçmiyorum. Kendime biraz zaman ayırmaya karar verdim, çünkü..." Kafamda Noah'nın sabah sorduğu soru canlanmıştı. *Yemek yemek için izne mi ihtiyacın var?* Birdenbire açıklama yapmak gelmedi içimden. Ben de kumbara olmaya karar verdim. "Çünkü ihtiyacım var."

Susan mutlu değildi. Sessizlik ortamı öyle geriyordu ki pişman olmaya başladığımı hissediyordum. Eğer Susan direnirse ona karşı koyabileceğimden emin değildim. "Sorumlulukların var. Hem de tonla, Rae. Benden ne yapmamı istiyorsun? Arayıp hepsini iptal mi edeyim? Turnenin reklamıydı bu! Tüm bunlar *senin* hayallerini gerçekleştirmene yardımcı olmak içindi, insanlar sırf sana eşlik edebilmek için değerli zamanlarından feragat ediyor."

Ah, beni böyle ifade etmesinden nefret ediyordum. Aniden kendimi, dersini alması için odasında yalnız bırakılan şımarık bir velet gibi hissetmiştim. Sanki tek yaptığım kendimi düşünmekti. Gerçi tüm bunlar doğru olsaydı kendimi son zamanlardaki gibi bir çöp torbasından farksız hissetmezdim. İşin aslı buna hiç karşı da çıkmamıştım. Röportajları hiç kaçırmazdım

ve her zaman bana ayrılan vakit için minnettar olurdum. Hayatımda ilk defa bir durumda geri adım atıyordum. Bunun bir önemi olmalıydı, öyle değil mi?

Noah köşeden döndü, beni telefonda görünce manevra yapıp oturma odasına ilerledi ve şaşırtıcı derecede çocukça bir edayla kendini koltuğa bıraktı. Onu burada görmek, dinlemiyormuş gibi davransa da dinlediğini bilmek rahatsızlık vericiydi.

Noah'ya sırtımı döndüm ve telefonun kauçuk kablosunu parmağıma doladım. "Gerçekten üzgünüm, Susan. Sadece çok yorgunum ve nefes alıp kendim gibi hissedeceğim bir alana ihtiyacım var."

Başlarda Susan ile çok yakındık, her şeyden konuşurduk. Kariyerim hız kazanmaya başladığında beni ve annemi alıp radyo turnesine çıkarmıştı. Susan bize en güzel otellerde yer tutar, her röportajdan sonra en güzel turistik lokasyonları gezdirir ve lezzetli bir akşam yemeği için eğlenceli restoranlara götürürdü. Bazen sadece oda servisinden sipariş verir, yumuşak otel bornozlarımız içinde film seyreder, tıpkı iki arkadaş gibi kahkahalar atardık. O zamanlar gerçekten muhteşemdi, yanımda hem annem hem de arkadaşım gibi bir menajerim vardı. Hayat hâlâ heyecan verici ve yepyeniydi, şöhret beni henüz yakıp kül etmemişti.

O günlerde ve gecelerde hayallerimden uzun uzun konuşur, bu kariyerden ne beklediğim üstüne sohbet ederdik. Susan hem çok adanmış hem de çok sevecendi. Sabırlı ve anlayışlıydı. Böyle olmaktan ne zaman vazgeçmişti emin değildim ama bir zamanlar tanıdığım Susan'dan eser olmadığını apaçık görebiliyordum.

Susan'ı özlediğim gibi bir zamanlar müzik çalıp şarkı söylerken gözleri parlayan, bunu yapmazsa dünyada işler yolunda gitmeyecekmiş gibi hisseden kızı da özlüyordum. Sırf zihninde bir şarkı sözü dolaşıyor diye not etmek için sabahın kör saatinde kalkan, piyano başında kendini kaybettiği için sırtı ve parmakları ağrıyan o kızı...

Yine de Susan acaba o kızın ortadan kaybolduğunu hiç fark etmiş miydi diye bir yanım hâlâ merak ediyordu.

"Hepimiz yorgunuz, Rae, ancak hiçbirimiz senin bu sabah yaptığın gibi insanları yüz üstü bırakmıyoruz. Dinle şimdi. Sana hafta sonuna kadar zaman veriyorum, sonra geri dönmek zorundasın. Ayrıca nerede olduğunu bilirsem Will'i yanına gönderebilirim." Will, yani korumam. Beni her yerde takip ederdi. Normalde buna minnettar olur, yanımda olmasına ihtiyaç duyardım. Ancak Mabel'ın sabah elime nazikçe dokunuşunu hatırlayınca Will'e burada ihtiyacım olmadığına karar verdim.

Sırtım hâlâ Noah'ya dönüktü, başımı çevirip baktığımda onun da omzunun üstünden bana baktığını gördüm, göz göze geldik. "Will'e ihtiyacım yok. Güvendeyim, korunuyorum."

"Hayır. Bunu kabul edemem. Kalemim var, bana adresini söyle. Ayrıca oradayken hâlâ telefonla katılman gereken röportajlar olacak. Turneye çıkmadan önce ajandayı sürdürmemiz önemli. Konserler arasında turne otobüsünde dinlenmeye fırsat bulursun." Tanrım, Susan hep böyle bir buharlı silindir gibi miydi? Kendimi adeta yere yapışmış gibi hissediyordum.

Noah ayağa kalktı, bana doğru yürüdü. Sabahın tekrarını yaşatmak yerine birkaç adım uzağımda durdu. Karnımda adeta kelebek-

ler uçuşuyordu ve Noah bunu bilseydi onları acımasızca öldürmek için beni acı sos ya da benzeri bir şey tüketmeye zorlardı. Bana bakan gözlerini görünce burada olmam gerektiğini hatırladım; hayata döndüğümü hissettiğim o ince karıncalanma hissi benim için önemliydi, ayrıca Audrey Hepburn asla yanılmazdı. Yaşadığım her ne ise ona tutunmaya muhtaçtım ve Susan 7/24 müsait olmayışım ile başa çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

"Aslında Susan, seni pazar akşamı arar, pazartesi sabah beni alması için arabayı nereye göndereceğini söylerim. O zamana kadar kapsama alanı dışında olacağım."

"Hayır, Rae, bek–"

Telefonu kapattım.

Ardından irileşmiş gözlerle telefona baktım. Bunu az önce gerçekten yapmış mıydım? Kendimi özgür, güçlü ve İNANILMAZ hissediyordum... Tabii telefon yeniden çalmaya başlayıncaya kadar. Sesi duyunca acıyla gözlerimi kapattım ve endişeyle omzumun üstünden Noah'ya baktım. Ona neden baktığımı bilmiyordum. Elinden ne gelirdi...Tıpkı sabah olduğu gibi yine tam arkamda duruyordu. Kolu omzumun üstünden uzandı ve telefonun kıvrımlı kablosunu çekip yere bıraktı. Telefonun çalma sesi susunca çaresizce bakışlarımı Noah'ya doğru kaldırdım.

Gülümsemiyordu ama kaşlarını da çattığı söylenemezdi. "Mağara adamlarının telefona ihtiyacı yoktur," dedi yalnızca, ardından elime bir pijama takımı tutuşturdu.

Katlı kumaşı açtığımda bana önden düğmeli, alt ve üstü aynı kumaştan bir set verdiğini görünce acaba neden şaşırmamıştım? Pazen kumaşın grimsi mavi bir rengi, ince dikey çiz-

gileri vardı. Tıpkı Gregory Peck'in *Roma Tatili* filminde giydiği türden bir pijamaya benziyordu. Şık, takım halinde, *klasik* bir pijama. Tabii ki Noah bundan farklı bir şey giyecek değildi.

Elimdeki pijamaya gülümsediğimi gördüğünde nedenini de hemen anlamıştı. "Kız kardeşlerim var," dedi. Utandığı bir ana şahit olmak gerçekten eğlenceliydi. "Bana Noel'de şaka olsun diye bu pijamayı aldılar çünkü yaşlı bir dede olduğumu düşünüyorlar."

"Dikkatli ol, çok kelime harcadın. Buna devam edersen benimle sohbet ettiğini düşünebilirim." Nazikçe gülümserken pijamayı yüzüme doğru yaklaştırdım, yumuşak kumaşını hissederek yanağımın üstünde hafifçe gezdirdim. Aslmda yaptığım şey çok garipti ama kendimi onun yanında neden bu kadar rahat hissettiğimi bilmiyordum.

Noah bir süre beni yakından inceledi, ardından gülümsediğini görmeyeyim diye başını aksi yöne çevirdi. Yine de görmüştüm. "Dükkana dönmeden önce öğle yemeği için buluşmam gereken birisi var." *Ah.* Demek bu yüzden işe gitmek yerine oyalanıyordu. Öğle yemeği randevusu mu vardı? Bekar olduğunu söylemişti ama bu, kimseyle görüşmediği anlamına gelmiyordu. Peki, bu NEDEN benim çenemin kasılmasına sebep olmuştu acaba?

Tezgahın üstündeki anahtarlara uzandı. "Bu yüzden... Şey... Acıkırsan buzdolabında bir şeyler var. Kasaba merkezinin nerede olduğunu biliyorsun artık. Bir şeye ihtiyacın olursa arka tarafta bir bisiklet de var. Yangın çıkarsa 911'i ara."

"Dur, çömel ve yuvarlan," dedim sırıtarak.

Noah birkaç defa onaylarcasına başını salladı. "Peki. Tamam. Sanırım sonra görüşürüz."

"Sanırım öyle."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Noah

Parlak gözler, yürüdüğüm her yerde beni takip ediyordu. Sanki peşimi bırakmayan, küçük ve sinir bozucu Noel cinleri gibiydiler adeta.

Amelia bugün itibarıyla tam üç gündür evimde kalıyordu ancak Mabel haricinde varlığını kimse teyit edemezdi çünkü evimin çatısının altından dışarıya adım atmamıştı. Ben de *yorum yok* duruşumu ciddiyetle koruyordum. Geçtiğimiz iki gün boyunca evde ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu çünkü ondan tıpkı Harriet'dan kaçtığım gibi neredeyse her gördüğüm yerde kaçıyordum. Ancak Ameila –ya da onu bildikleri adıyla Rae– hakkındaki söylentiler kasaba sakinleri arasında öyle hızlı yayılmıştı ki turta dükkanım, iki gün içinde bir aylık müşteri almıştı.

Bu kasabada popüler şarkılar pek dinlenmez, genelde bir adam ve çok sevdiği köpeğinin tozlu yollardaki maceralarını anlatan Amerikan folk müziği tercih edilirdi. Bu sebeple hiç

Ninova

kimse Rae'yi görmek için çıldırmıyordu. Bunu sadece dedikodunun o iştah kabartan tadını almak için yapıyorlardı. Tıpkı fakir ve muhtaçlara cömert bir bağışta bulunuyorlarmış gibi ünlü pop yıldızı hakkında öğrendiklerini sağda solda paylaşıyor, bir yandan da kahvelerini yudumluyorlardı.

Ayrıca hepsi Merritt ile yaşadıklarımın nasıl son bulduğunu anımsadığından korkunç aşk hayatımın muhtemel ikinci perdesini ön sıradan seyretme niyetindeydiler. Onları hayal kırıklığına uğratacak bir haberim vardı çünkü Amelia'nın yanına bile yaklaşmayacaktım.

İşte böyle ortalıkta gezinmelerinin sebepleri bunlardı. Herkes elimdeki turtaların nasıl olduğunu bilirdi. Hepsinin en sevdiği bir turta bulunurdu ve kasabadaki her bir vatandaşın hangi turtayı sipariş edeceğini gözü kapalı bile bilirdim. Yine de bu yuvarlak pastane ürünleri sanki hiç görülmemiş, yeni bir icatmış gibi herkes vitrininin önünde oyalanıyorlardı.

"Peki, böğürtlenli turtanın içinde ne var?"

"Böğürtlen," dedim kollarımı kavuşturarak.

"Evet, bunu biliyorum, ama içinde başka bir meyve yok mu?" diye sordu caddenin karşısındaki tuhafiye dükkanını işleten Gemma.

"Hayır. Son elli yıldır hangi malzemeler kullanılıyorsa hâlâ aynı." Gemma'nın kendisi de yakın zaman önce elli yaşına basmıştı, kasabanın yerlisiydi bu nedenle bu durumu herkes gibi o da biliyordu.

Gemma oyalanma taktiklerinin sonuna geldiğini kabullenircesine burnunu kırıştırdı. Gülümsemeden ona baktım, lanet turtasını alıp gitmesini istiyordum.

Phil ve Todd ise barda oturuyor, bir saat önce sipariş ettikleri kahvelerin fincanını avuçlarının arasında tutup turtalarından kırıntı boyutunda lokmalar alıyorlardı. İnanın, bir farenin daha büyük lokma yediğini görmüştüm. Şükürler olsun ki yarım saat içerisinde dükkanı kapatacaktım ve... Bir dakika, hayır, eve gidemezdim. Evde *o* vardı. Ona ne söyleyecektim ki? Uyumak için eve dönünceye kadar ondan nasıl kaçınacaktım? İşten çıktığım her akşam uykum gelinceye kadar James'in evine gidiyor, böylece Amelia'yla vakit geçirmek zorunda kalmıyordum. Ancak James –pek de kibar olmayan bir üslupla– bu kadar korkak olmayı bırakmamı ve bu akşam evine davetli olmadığımı söylemişti.

Amelia'ya hafta sonuna kadar kalmasına izin verdiğim için kendime kızıyordum. Onu beklemeksizin geri göndermeliydim. Evsiz ya da parasız değildi nasıl olsa. Durup kalmasına neden izin verdiğimi kendime sorduğumda vereceğim cevaptan pek de memnun olmayacaktım. Çünkü bunun, banyodaki vücut losyonu şişesinin etrafında sapık gibi dolanmamla büyük bir ilgisi vardı. Kendime bunu bir kenara bırakmam gerektiğini söylüyordum. BOŞVER şu şişeyi. Oysa şişe, saç fırçası ve makyaj çantasının hemen yanı başında duruyordu ve acınası bir rezil olduğum için kendimi kapağını açıp koklamamak için zor tutuyordum. Daha da kötüsü Amelia'nın kokusunu aldığımda hayal kırıklığına uğramıştım çünkü birçok kez onun yakınında durduğum için bu kokuda bir yanlışlık olduğunu biliyordum. Koku, onun teninde değişime uğruyordu. Daha yoğun, daha yumuşak, daha sıcak bir hal alıyordu.Öfkeliydim.

Sinirliydim.

Dehşet içerisindeydim.

Bu hislerime tıpkı eski birer dostmuş gibi sıkı sıkı tutunmaya devam ediyordum çünkü böylesine güzel, yetenekli, harikulade bir kişiliğe sahip ve Roma, Kentucky'den fersah *fersah* uzak bir hayata sahip bu kadına kendimi kaptırmama ancak onlar engel olabilirdi.

Gemma nihayet elmalı vanilyalı turtasıyla ayrılırken (ki her zaman sipariş ettiği de budur) Phil ve Todd hariç dükkanda neredeyse hiç kimse kalmamıştı. Tezgahın üstünü silerken bir kadının bisikletle dükkanın önünde durduğunu gördüm...

Hayır. Burada ne yapıyordu? Neden benim şapkamı takıyordu ayrıca?

Seni küçük hırsız.

Amelia içeri girerken kapının zili çınladı, dükkandan içeri girerken güneş ışığı, sanki cennettin varlığını kanıtlamak için dünyaya gönderilmiş bir melekmişçesine üstüne düşüyordu. Keşke gözlerim –tanıştığımız gün giydiği– beyaz şortundan görünen bronzlaşmış, biçimli bacaklarını takip etmedi diyebilseydim. Ancak öyle olmadı. Ördüğü uzun, koyu renkli saçları omzunun üstünden neredeyse kamının ortasına kadar uzanıyordu. Örgüsünün ucuna üstüne giydiği çizgili bluz ile aynı lacivert renkli, ipek bir kumaş bağlamıştı. Beyaz bez ayakkabıları ayaklarını örtse de altında kırmızı ojeli ayak parmaklarının olduğunu biliyordum. Bu klasik ve zarif tarzının eski, solmuş beyzbol şapkamla tezatlık oluşturduğunu söylememe bile gerek yoktu. Acaba onu gizlediğini mi düşünüyordu? Şapkanın altında güzel, parlak bir edayla boy gösteriyordu.Başını biraz eğdi, tedirginlikle tezgaha yaklaştı. "Biliyorum, seni rahatsız

etmeyeceğimi söylemiştim. Fakat buzdolabın biraz boştu, bu yüzden ben de kasabaya gelip akşam yemek hazırlayayım diye bir şeyler almayı düşündüm. Payıma düşenin hakkını vereyim dedim. Ancak dükkanın adını görünce, senin de bir turta dükkanı işlettiğini hatırlayınca, *ahlanetolsunçoksinirlendin.*" Yüzümde beliren ciddi ifadeyi tartıp geri adım atmaya başladı. "Ben gideyim. Kusura bakma. Hiç iyi bir fikir değildi ve.." Konuşmayı bırakıp arkasını döndü, kapıya yönelirken arkasında savrulan saç örgüsü sanki daha hızlı hareket etsin diye onu kamçılar gibiydi.

Phil ve Todd başlarını birbirlerine eğmiş, bana hayal kırıklığıyla bakarken fısıldaşıyorlardı. Tıpkı James gibi onlar da Amelia'ya iyi davranmadığımı düşünüyor olmalıydılar. Bu kasaba fazla kibardı, ben de öyle yetişmemiş olmayı dilerdim. Keşke onu bağrıma hiç beklemeden basmak yerine kendimden uzaklaştırmayı başarabilseydim.

"Amel– Rae." Ona adıyla seslenince Amelia'nın omuzları yükseldi, olduğu yerde dondu, ardından yüzüme bakmak için topuklarının üstünde hafifçe döndü. Başımla turta vitrinini işaret ettim. "Etrafa bakabilirsin."

Eğer şimdi her şeyi görmesine izin verirsem belki o zaman 'normal hayat' arzusuna hemen doyar, geri dönüş yoluna daha çabuk koyulurdu. Çünkü burada bulunmasının onun için anlamı eminim ki buydu. Zengin ve ünlü yıldız basit hayatlarımıza *ooo* ya da *aaa* demek için sahnesinden inmiş, arkadaşlarına anlatabilmek için eski filmlerdeki gibi kasaba hikayeleri öğrenmek istemişti.

Amelia turta dükkanımın köşe bucağını incelerken gü-

lümsüyor muydu yoksa kaşlarını mı çatıyordu, bilmiyordum çünkü dükkanı kapatmadan önce temizlemek için mutfağa dönmüştüm. Ön kapının açıldığını belirten zili duyunca Amelia'nın gitmiş olduğunu anlayarak duyulacak kadar rahat bir nefes aldım.

"Kalmasına izin vermemeliydim," diye kendi kendime homurdanırken karıştırma kasesini ovalamaya başladım. "Buna değmez." Ovala, ovala, ovala. "Ahmakçaydı."

"Tabak çanakla insanlarla konuştuğundan daha fazla konuşuyorsun."

Amelia'nın arkamdan yükselen sesini işitince yerimden sıçrayıverdim. Öyle irkilmiştim ki gözüme yanlışlıkla irice bir sabun köpüğü kaçmıştı. "Ah. Lanet olsun!" Gözlerim sanki biber gazı sıkılmışçasına alev alev yanıyordu. Dirseğimle gözümü temizlemeye uğraşsam da işe yaramıyordu, ellerim de hâlâ onları kullanamayacağım kadar sabunluydu.

"Çok özür dilerim! Dur da yardım edeyim." Amelia omzumu çekip beni kendine doğru döndürdü. Yanan gözlerimi kısarak bakınca Amelia'nın elinde ıslak bir bez olduğunu gördüm. Eğer bana yardım etmesine izin vereceğimi düşünüyorsa yanılıyordu. Yanıma bir adım dahi yanaşmasını istemiyordum.

"İyiyim." Kolumun üstüyle gözlerimi yeniden silmeye çalıştım ama durumum daha kötüye gidiyordu. Gözlerimden istemsizce yaşlar boşalmaya başlamıştı. Ağlamıyordum! Kayıtlara geçsin, gözlerim bunu kendi kendine yapıyordu!

Sabun köpüğü kaplı ellerimi, artık akü asidi dökülmüş gibi hissettirmeye başlamış gözlerimi durulayabilmek için suyun altında telaşla temizlemeye çalışıyordum. Amelia beni om-

zumdan çekiştirmeye çalışıyordu ama ona direniyordum.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi sanki bu kasabada iki günden daha uzun yaşamış gibi. Kolumun altından kayıp benimle lavabo arasma geçiverdi. Kollarım onu sarıyor, göğüslerimiz birbirine değiyordu. Damarlarımda akan sıcak, elektriğimsi his beni olduğum yere çivilemişti adeta. Kollarımın arasında bir kadını hissetmeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki vücudumun bu kadar yoğun bir tepki vermesi bundan kaynaklanıyor olmalıydı.

"Bırak da şu köpükleri temizleyeyim, sonra beni göz ardı etmeye devam edersin," diyerek parmak uçlarında yükseldi, elindeki kurulama beziyle yavaşça gözlerimdeki köpükleri silmeye başladı. İşe yarıyordu. Ya da belki ben artık acımı hissetmiyordum çünkü vücutlarımızın birbirine değen yerleri yüzünden beynim adeta sıfırlanmıştı. Amelia'nın gözlerinin yeşil hareli olduğunu fark etmem iki saniye sürmüştü. Vanilya esanslı losyonu teni ile buluştuğunda kahverengi şeker gibi kokuyordu. Burnunun üstünü ince bir çil örtüsü kaplıyordu. Gür kirpiklerinin dışına uzanan ince göz kalemini saymazsak yüzünde pek makyaj yoktu. Bahse girmem gerekseydi ahududu renkli dudakları tamamen doğal derdim.

Amelia ellerini indirdiğinde yutkundum, gözlerim artık yanmıyordu. Amelia kıpırdamıyordu. Ben de kıpırdamıyordum. Aramızda güçlü bir çekim vardı ve bunun varlığından memnun değildim. Ondan uzaklaşabilmeyi her şeyden çok istiyordum fakat olmuyordu. O dolgun dudaklara bakmaktan kendimi alamazken tadının da göründüğü kadar tatlı olup olmadığını sorguluyordum içten içe.

Geri adım atmalıydım. Kollarımı indirmeliydim. Derin bir

nefes alıp sakinleşmeliydim. Fakat yapamıyordum, ayaklarım kıpırdamıyor, gözlerim dudaklarından ayrılmıyordu bir türlü.

Tam da o sırada, ilk hareketi yapan hangimizdi emin değilim, dudaklarımız birbirine kenetlendi. Elim uzanıp onu ensesinden kavrarken onun da kolları belime dolandı ve vücudumu kendine doğru çekti. *Yumuşak kıvrımları. Sıcak kokusu. Doyumsuz elleri.* Leziz dudakları zihnimdeki tüm mantıklı düşünceleri kovalaymca geriye yalnızca arzu hissi kalmıştı. Durmalıydık. Bu yaptığım, ona söylediğim her şeyin tersine bir davranıştı ancak boğazından yükselen cesaret verici o hafif inleme içimde kontrol edebileceğimden daha keskin bir iştah yaratmıştı.

Normalde tüm günüm varmış gibi öpüşürdüm. Aheste aheste, tadım çıkararak yapardım bunu. Oysa Amelia adeta içimde bir şeyleri serbest bırakmıştı şimdi. *Sabırsız. Muhtaç.* Dili dudaklarımın arasından kayıp giderken aldığım lezzet öyle tatlıydı ki alev alıp yanıyormuşum gibi hissediyordum.

Elimi belinden kaydırıp kalçalarını kavradım. Onu kaldırıp tezgahın üstüne oturtmama ramak kalmıştı ki dükkanın kapı zili duyuldu. Bu ses ikimizi de gerçek hayata geri getirdi, mantıklı düşüncelerim yeniden kendini gösterdi.

Ellerimi indirdim ve yaşadığımız her neyse bunun gerçek bir hata olduğunu hissederek geri adım attım. Amelia da tezgahın en uç köşesine çekiliverdi. İkimiz de göz göze gelmekten kaçınıyorduk, içerinin atmosferi tuhaflaşmıştı.

"Amelia, özür dilerim. Bu–"

"Olmamalıydı," diye cümlemi benim yerime aceleyle tamamladı. "Biliyorum. Ben de özür dilerim. Unutup bunu bir

daha yapmamak konusunda anlaşalım."

İkimiz de konuyu konuşmaktan çekiniyorduk ki muhtemelen en doğrusu da buydu. O sırada dükkanın ön tarafından tanıdık bir ses yükseldi.

"Noah?"

Hayır, olamaz. Şimdi değil. Henüz değil. Kasabaya yarın döneceklerini sanıyordum!

"Arka tarafta olmalı."

"Muhtemelen saklanıyordur."

Amelia'ya baktım ve acıyla yüzümü ekşittim. "Şimdiden özür dilerim."

Amelia bir saniyeliğine şaşkınlıkla bana baktı, çok geçmeden benden yaşça küçük üç kız kardeşim mutfak kapısından içeri daldı. Üçünün de gözlerinde telaşlı, avlanıyormuşçasına bir parıltı vardı.

"İşte buradasın!" dedi kız kardeşlerimin en büyüğü olan Emily. Onu bir şişe acı sos gibi tarif edebilirdim. "Açıklayacak çok şeyin var!" Geçen yıl yirmi dokuz yaşına basmıştı ve annemin yeşil gözlerini almıştı. Tıpkı benim gibi.

Ardından ortanca kardeşim Madison göründü, mutfağın kapısını ittirmiş Emily'nin omzunun üstünden içeriye bakıyordu. "Kasabaya döner dönmez Harriet'tan, geçen gece evinde bir kadının kaldığını öğrendik!" Aramızda babama en çok benzeyen Madison'dı. Koyu renk saçları, kahverengi gözleri vardı. Emily kadar buyurgan ve soğukkanlı görünmeye çalışsa da beni kandıramazdı, her şeyi içine attığını biliyordum.

En sonunda en küçük kardeşim Annabell (namı diğer Annie) göründü. Yirmi altı yaşında ailemizin bebeği sayılan An-

nie uysal, sessiz ve güvenilirdi. Ayrıca neredeyse beyaza çalan doğal sarı saçları vardı ve ne annemin ne de babamın saçları sarı olduğundan eskiden onun postacıdan olduğunu söyler dalga geçerdik. Emily ile benim bile açık sarıdan ziyade altın rengi, kumral saçlarımız vardı. "Ama sonra Phil, Gemma'nın Mabel'dan aslında bu kadının Rae Rose olduğunu öğrendiğini söyledi! Yani *Rae Rose*!"

Madison gelip işaret parmağıyla göğsümü dürttü. "Bizden böyle bir şeyi saklamayı nasıl düşünebilirsin? Bizi hiç sevmiyor musun?"

Hafifçe sırıttım. "Çiçek fuarı nasıldı?"

"Dikkatimizi dağıtmaya çalışma! Hadi Noah, söyle de bizden nefret ettiğini bilelim!" dedi Emily.

Annie elini kalçasma yasladı. "Bize ünlü bir pop sanatçısının evinde kaldığını derhal söylememiş olmanın sebebi ancak bu olabilir." Bir anlığına sustu, yüzünde hafif bir utanç ifadesi belirdi. "Ayrıca fuar güzeldi, sorduğun için teşekkürler."

Söylediğim gibi, hayatımın günışığı gibiydiler. Bu hanımlar öyle hızlı konuşurlardı ki yalnızca bu hıza alışkın olan dinleyiciler konuştukları konuları takip edebilirdi. Ben de o dinleyicilerden bir tanesi oluyordum.

Boğazımı temizledim ve kız kardeşlerimin üstünden bakıp kapana kısılmış bir tavşan gibi odanın köşesinden iri gözlerle etrafını izleyen zavallı kadını seyrettim. Aslıda bu iyi olmuştu. Belki onu korkutup kasabadan kaçırabilirdim. Kız kardeşlerimi onun üstüne daha önce salmış olmalıydım.

Kardeşlerim bakışlarımı takip ederek kafalarını Amelia'ya çevirdiler.

"Hanımlar, bu Rae Rose." *Amelia*, diye içimden düzelttim. "Birkaç gece önce arabası ne yazık ki benim bahçemde arıza yaptı. Kasabada birkaç gün misafirimiz olacak ta ki Tommy arabayı tamir edinceye... Ya da..." Bu *ya da* bağlacını havada öylece asılı bırakmıştım. *Ya da bizden bıkıp bir şoför çağırıncaya kadar. Ya da huysuz tavırlarımdan bezinceye kadar. Ya da bu rüyadan/kabustan uyanıncaya kadar.*

Kız kardeşlerimin ağızları öyle bir açık kalmıştı ki neredeyse içlerine sinek kaçacaktı. Muhtemelen hayatlarında ilk defa dilleri tutulmuştu. Amelia'nın onlara gülümserken bana olduğundan çok daha farklı bir tavır takındığı da gözümden kaçmamıştı. Zarafet ile tanımlanabilecek bir edayla elini havaya kaldırdı ve sevecenlikle onlara doğru salladı. "Selam. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Yaklaşık iki saniyelik sessizliğin ardından kız kardeşlerim şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp ona yaklaştı. Amelia'yı soru üstüne soru yağmuruna tutan heyecanlı sesler doldurmuştu mutfağı. Amelia'nın şansına kasabada gerçekten onun hayranı olan yalnızca üç kişi vardı. Amelia'nın şanssızlığına o üç hayran da bu mutfakta, tam karşısında duruyordu.

Sohbet aşağı yukarı şöyle fakat tek nefeste ilerlemeye devam etti:

EMILY: Noah'nın evinde mi kalıyorsun? Onun interneti bile yok.

MADISON: Noah çok sıkıcıdır. Bu akşam bizimle gelsene!

ANNIE: Akşam Hank'in Yeri'ne gideceğiz, eğer gelmek istersen.

EMILY: Hank kasabanın barı, her cuma akşamı oraya gider bir şeyler içeriz.

MADISON: Biz seni arabayla alırız.

ANNIE: Oradayken seni kimsenin rahatsız etmeyeceğinden de emin oluruz.

EMILY: Söz veriyorum, bayılacaksın.

Amelia'nın onları kovalayıp dağlara doğru koşarak uzaklaşmasını bekliyordum. Ayrıca kız kardeşlerimin ettiği bir kamyon lafı anlamış olmasının imkanı yoktu. Ama elbette yine yanılıyordum, görünüşe bakılırsa Amelia *Çenesi Düşük Walker Kadınları* lisanından anlayan tek kadın olabilirdi.

Dudakları boyunca yayılan gülümsemesine bakarken dürüst olmak gerekirse daha önce bu kadar mutlu kimseyi görmediğimi düşünüyordum. *Ya da güzel*, diye zihnim kendi kendine ekledi çünkü zihnim, ahmağın tekiydi. "Hmm... Size katılmaktan büyük keyif alırım. Tabii eğer..." Bakışları bana doğru kaydı, gülümsemesi hafif solar gibi olmuştu. "Noah için de sorun olmazsa."

Cevap vermeme fırsat tanınmadan Emily ikimizin arasına girdi. "Onun iznine neden ihtiyacın olsun ki? Mekan onun değil. *Burası* onun olabilir ama Hank'in Yeri onun değil. O halde gelir misin?"

Bu kadın hayatıma nasıl bu kadar çabuk sızabilmişti? Kasırgalar bile bir şehri daha yavaş tahrip ederdi. Muhtemelen onun yaratacağından daha az zarar ile...

ONUNCU BÖLÜM

Amelia

Noah'nın evinde kaldığım için rahatsız olmalıydım. Neden olmuyordum? Minibarı en sevdiğim atıştırmalıklarla dolu, kapısının önünde ise korumanın beklediği lüks otel odalarında bile bu kadar rahat hissetmemiştim kendimi. Noah'nın evi bana kendimi yuvamda hissettiriyordu. Kaldığım odada etrafıma bakındım ve evdeki her şeyin aslında bir sebebi, bir geçmişi ya da bir hatırası olduğunu anladım. İç mimarım tarafından seçilmiş pahalı yatak örtümün yerine burada muhtemelen Noah'nın büyükannesi ya da teyzesi tarafından işlenmiş kırkyama yorgan vardı. Nashville'deki evimde eksik olan işte *buydu*. İçi eşyalarla doluydu ama anılarım yoktu.

Bu ne zaman olmuştu? Bazen Rae Rose unvanını kabullendiğimden beri büyük bir silginin gelip ondan önceki hayatımı temizlediğini düşünürdüm. Mutfak masasında bir araya gelip annemle oje sürdüğümüz, patlamış mısır yediğimiz o sessiz akşamları düşününce yüreğim burkuldu. Babamı hiç tanıma-

Ninova

mıştım çünkü üniversitenin son senesinde annem bana hamile kaldığında babam bir aile kurmak istememişti. Anneme, beni doğurmak isterse bu yolda kendi başına olacağını ona açıkça ifade etmişti. Annem ise genç bir anne olma ve erken yaşta aile kurma fikrini her zaman sevdiğini söylerdi. Babamın yanımızda olmaması aile olmamızın önünde bir engel değildi, bu yüzden annemin karar vermesi zor olmamıştı.

Haklıydı da. Ailemizin eksik olduğunu hiç düşünmemiştim. Yani her şey yerli yerindeydi, bekar bir anne olarak daha çok çalışması gerekiyordu ama mutluyduk. Ayrıca daha iyisine paramız yetmediği için halısında kumlar olan bir pansiyonda konakladığımız deniz tatili uğruna çıkılan araba yolculukları hâlâ en sevdiğim hatıralarımı oluştu Annem benim ihtiyaç duyduğum tek aileydi. Benim *en yakın* arkadaşımdı. Albümüm dinlenme listelerinin en tepesine çıktığı gün her şey değişmişti.

İşler çok hızlı ilerlemiş, para aniden akmaya başlamış ve böylece yavaş yavaş birbirimizden kopmuştuk. Fırsatını bulduğumuz ilk anda bir nakliye kamyonuna atlayıp Arizona'dan Los Angeles'ta bulunan büyük bir eve taşınmıştık. Başta her şey bir karnaval gibiydi. Yeni mobilyalarımızın üstünde oturduğum yerin izi yoktu ve nereye otursam oturayım sanki yeterince rahat edemiyordum. Ancak annemin hoşuna gitmişti, onun mutlu olduğunu görmek beni de mutlu ediyordu. Annem her zaman partilerle dolu bir hayatın parçası olduğundan, ünlü simalar ile dolu ortamlara girdiğimde yeni arkadaşlıklar kurmakta zorlanmamıştı. İlk yıllar hep yanımda olan annem giderek benden uzaklaşmaya başlamıştı. Yemek için sözleştiğimiz günlerde beni eker, bir saat tek başıma masada oturup onu bek-

ledikten sonra telefon ettiğimde bana aklından tamamen çıktığından, böyle şeyleri ajandasına işlemeyi bir türlü alışkanlık haline getiremediğinden yakınırdı. Oysa haberi olduğunu bilirdim çünkü Susan'dan her şeyi teyit etmesini isterdim. Susan tanıdığım en net insandı.

Bunun gibi pek çok olay üst üste birikmeye başlamıştı; Susan'a, hesabına daha çok para göndermesi için yalvardığı kısmından bahsetmiyorum bile. İstediği şeyi yaptırmak için arkamdan dolanmayı alışkanlık haline getirse de Susan beni bir şekilde dahil ediyor, ben de annemin isteği her neyse ona onay vermek durumunda kalıyordum. Bakın, anneme istediği istisnasız her şeyi seve seve verirdim. Yalnızca sırf paramı değil beni de istemesini arzu ediyordum.

Bardağı taşıran son damla onun kırk beşinci yaş gününde olmuştu. İkimize sürpriz bir tatil kaçamağı hediye etmeyi planlamıştım. Üstüne haftalarca düşünmüştüm. Susan uçak biletlerini almama ve Cabo'da beş günlük bir villa kiralamama yardımcı olmuştu. Ancak Susan planladığımız büyük sürpriz için annemi havalimanına getirecek bir araba gönderdiğinde annem gelmeyeceğini söylemiş, arkadaşlarıyla plan yaptığını ve iptal etmek istemediğini ifade etmişti.

O gün aramızdaki ilişki için çaba göstermeme kararı almıştım.

Kullanıldığımı hissetsem de onu finansal olarak desteklemeye devam ediyordum çünkü aramızda bundan başka bir bağ kalmamıştı. İnsanın ailesinin bitmek bilmeyen isteklerine hayır demesinin gerçekten ne kadar zor olduğunu görmüştüm böylece. Belki de bana gerçekten ihtiyacı olduğu zaman yaşa-

dığım özdeğer hissine bağımlılık geliştirmiştim sadece. Şimdi Susan üstünden iletişim kuruyorduk ve onun sayesinde annemden biraz uzak kalarak nefes alabiliyordum. Ancak arada sırada isteklerini doğrudan bana ilettiği bir mesaj aldığım oluyordu. Bunları okumak canımı yaksa da cevaplarımı oldukça kısa tutuyordum.

Neyse, Noah'nın evinin küçük olmasını sevmiştim. Tasarımı oldukça sadeydi ama içinde yaşadığı belliydi ve düzen delisi de sayılmazdı. Turta Dükkanı'na yaptığım yolculuğu saymazsak geçtiğimiz iki gün boyunca bu evden ayrılmamış, bu nedenle içeriye epey aşina olmuştum. Etraftaki kullanışlı eşyaları gördükçe de Noah'yı biraz tanımış gibi hissetmeye başlamıştım. Mutfak masasının üstünde duran süt şişesinin içine yerleştirilmiş sade ancak muhteşem çiçek buketi mesela. Daha önce evinde çiçek bulunduran bir erkek tanımamıştım, bu yüzden dikkatimi çekmişti. Bir başka şey de gözleriyle aynı renkle bir ağız çalkalama suyu kullanmasıydı. Ağız çalkalama suyunun şişesi, (elektronik olmayan) diş fırçası ile (sıradan markalı) diş macununun hemen yanında duruyordu. Yatak odasına henüz göz atmamıştım çünkü Noah tuvalet eğitimi almamış bir yavru köpek gibi içeri dalıp her yere pisleyeceğimi sanıyor olacak ki kapıyı hâlâ kapalı tutuyordu.

Bu, hoşuma gidiyordu.

Önüme bir kırmızı halı sermemesi gerçekten hoşuma gidiyordu. Buraya geldiğimden beri beni eğlendirmek için en ufak bir çaba göstermemişti, aksine benden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu. Bunun sebebinin bugünkü kazara (fakat ah, inanılmaz!) öpüşme olduğunu düşünüyordum. An-

cak sorun değildi çünkü normal biriymişim gibi yaşamama izin vermesinin ne kadar heyecan verici olduğunu tarif bile edemezdim. Kız kardeşlerinin bile bana olan yaklaşımı dışarıda karşılaştığım pek çok insanınkinden epey farklıydı. Tamam, ilgi yoğundu ama bu iyi anlamdaydı. Onlara nasıl böyle çabuk güvenebildiğimi size söyleyeyim. Benden en ufak bir şey istemek yerine beni dışarı çıkmaya davet etmişlerdi. Ne bir fotoğraf ne de bir imza. Benimle sadece dışarı çıkmak istemişlerdi çünkü bunun eğlenceli olacağım düşünmüşlerdi. Bu evin içinde geçen üç günlük kış uykusunun ve hayatım konusunda ne yapacağımı düşünerek kendimi endişeden hasta ettiğim saatlerinden ardından *eğlenmek* kulağa inanılmaz geliyordu.

İnanılmaz demişken, son birkaç saattir her yirmi saniyede bir aklıma yeniden düşen Noah'yla öpüşme anımız gözlerimde canlandı. Hiç tanımadığım bir yabancı ile yaşadığım bir öpüşme beni nasıl bu kadar kendine çekebiliyordu? Bunu zihnimden çıkarıp atmam şarttı çünkü bir daha kesinlikle yaşanmamalıydı.

Şimdi asıl soruya gelelim. Adı Hank'in Yeri olan bir yere giderken ne giyilirdi? Yoksa Honk muydu? Tonk? Sanırım Hank'ti.

"Noah," diye yatak odamın kapısının arkasından bağırdım. "Honk'un Yeri'ne giderken ne giymeliyim?" İsmini bilerek yanlış söylemiştim çünkü Noah'yı sinir etmek en sevdiğim şeylerden bir tanesine dönüşmüştü. Bunu bir oyun haline getirmiştim. Huysuz turtacının kafasının tasının atması bakalım ne kadar sürecekti? Telefonuma kayıt almalı, Noah'nın yüzünün ifadesindeki her değişikliği not edecek havalı bir uygulama indirmeliydim.

Evde olduğunu biliyordum çünkü işten döndükten sonra banyoya girip duşu açtığını duymuştum. Yirmi dakikadır oradaydı. Kafese tıkılmış bir kaplan misali odanın içinde dolanırken onun çıplak halini hayal etmeden geçirmeye çalıştığım işkence dolu yirmi dakika. Ah Tanrım. Bakmaya doyulamayacak bir manzara olduğundan emindim. Ancak benim *asla* göremeyeceğim bir manzaraydı bu. Çünkü bu seyahate bunun için çıkmamıştım. Dürüst olmak gerekirse onu hayal etmeye çoktan başlamış olmam yeterince tüyler ürperticiydi zaten. *Senden utanıyorum içimdeki cinsellik tanrıçası. Kendini kontrol et.*

Kapımın dışından bir homurtu sesi geldi. "Hank'in Yeri. Adı Hank. Madem gideceksin, doğru öğren bari."

"Tamam, peki, Hank'in Yeri'ne giderken ne giyeyim?"

Bu nasıl mümkün olabiliyordu, emin değildim ama Noah sabah onu gördüğümden daha huysuz olmuştu (muhtemelen bahsetmememiz gereken olaydan kaynaklanıyordu). O fiyaskodan sonra bana her baktığında kaşlarının ortasında ciddi bir çizgi belirir olmuştu. Anlıyordum, kişisel alanlarımızı ihlal etmiştik ve bundan hoşlanmamıştı. Bir daha olmayacaktı.

Ancak şu da var ki yetişkin hayatım boyunca üç sevgilim olmuştu: Bir aktör, bir manken ve benim gibi şarkıcı olan son sevgilim vardı bir de. Magazin dergilerinin ve programlarının ağızlarının suyunu akıtan cinsten erkeklerdi bunlar. Sorsanız kainattaki en seksi ve başarılı erkeklerdi. Yine de Noah Walker'a duyduğum o kuvvetli çekimi onlara karşı hiç hissetmemiştim.

Ondan etkilenmeme izin veremezdim gerçi. Pazartesi günü buradan ayrılacaktım ve Susan normal birisiyle romantik bir

şeyler yaşamamı yasaklamıştı. Geçmişte bu fikri değerlendirdiğim zaman Susan dünyalarımızın çok farklı olduğunu ifade etmişti. Ne yazık ki Susan'ın onayı olmadan pankek yemem, heyecan verici herhangi aktivite yaşamam, hatta göz bile kırpmam yasaktı.

Ahh. Normal bir hayatın hayali beni ele geçiriyordu. Spor niyetine Noah'yı sinirlendirmeye devam etme zamanıydı şimdi.

"O zaman kokteyl elbisesi! Payetlerle bezeli derin bacak yırtmacı olan bir elbisem var... Aslında bunu Harry Styles'ın doğum günü partisinde giymiştim ama etrafta ikinci defa giymemi dert edecek insanlar olacağını sanmıyorum. Ayrıca Harry de çok sevmişti, öyleyse..."

Alt dudağımı ısırıp beklemeye başladım.

Çok geçmeden Noah'nın kapıma doğru yaklaşan ayak seslerini işittim. "Onu giyme. O kadar süslenirsen komik görünürsün." Kimse bu adamı dürüst olmamakla suçlayamazdı. Lafı hiç dolandırmıyordu. *Harikuladeydi.*

Not: Yanıma bir kokteyl elbisesi getirmemiştim çünkü Noah'nın sandığının aksine ahmak değildim.

"Sadece... Kot pantolon ve tişört giy," diyen Noah'nın sesinde sanki moda danışmanım olarak davranmak zorunda kaldığı için eziyet çekiyormuşçasına bir tını vardı. Yoksa genel olarak benimle konuşmak zorunda kaldığı için mi böyle hissediyordu? Bilmiyordum. Ancak *ah Tanrım*, onunlayken o profesyonel neşe topuna dönüşmek zorunda olmamak nasıl da hoşuma gidiyordu. Beni aksi tavırlarıyla korkutacağını sanıyordu. Bilmiyordu ki onun bu huysuzluğuna bayılıyordum.

Kapıyı açıp zaten üstümde olanları gösterdim: Kot panto-

lon, tişört ve ukala bir gülümseme. "Böyle mi?"

Beni baştan aşağı süzdü, kaşlarını çattı ve kendi odasının kapısına döndü. Kapıyı araladı, güç bela içeri girdi ve hiç oyalanmadan ardından kapattı.

"Aman, dikkat et!" diye kapalı kapıya bağırdım. "Bu kadar ihmalkar davranma yoksa peşinden içeri girebilirim."

Noah homurdanırken gülümsüyordum. Amelia'ya iki puan. Huysuz Turtacı'ya sıfır puan.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Amelia

Noah'nın kız kardeşleri daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyorlardı. Geldikleri kamyoneti Noah'nın evinin önüne park etmiş ve dışarı çıkmam için korna çalmaya başlamışlardı. Ciddiyim. Korna çalmışlardı. Dışarı çıktığımda ise ıslık çalıp "Yaşasın, popun prensesi Hank'in Yeri'ne gidiyor! Hadi, Annie ile beraber atla arkaya!" diye bağırmışlardı.

Arka derken kamyonetin bagaj kısmından bahsediyorlardı. Susan, tencerede patlamayı bekleyen bir mısır tanesi gibi oradan oraya savrularak kapkaranlık kasaba yolunda bir kamyonetin arkasında seyahat ettiğimi görseydi muhtemelen ölürdü. Olduğu yere yüz üstü yığılırdı. Bu gece heyecanlı geçecekti, bunu kemiklerime kadar hissedebiliyordum. Titreyen, sallanan kemiklerimde.

Ne yazık ki sallantılı yolculuk bir baş ağrısını beraberinde getirmeye başlamıştı. Önemsenmeyecek seviyede olabileceği gibi son zamanlarda sıklıkla yaşamaya başladığım okkalı

Ninova

migren ataklarından bir tanesine de dönüşebilirdi. Doktorum bunun stresten kaynaklandığını, çalışma tempoma daha sık ara vermem gerektiğini söylemişti. Ancak ara vermeye vaktim yoktu, bu nedenle reçeteyle satılmasını gerektirecek kadar kuvvetli bir ağrı kesiciyi yanımda taşırdım, şimdi de çantamda onu arıyordum.

Turuncu renkli ilaç şişesini bulunca çaktırmadan kapağını açtım, içinden bir tane hap çıkarıp Annie görmeden yutmaya çalıştım. Bu konuda neden bu kadar çekindiğimi bilmiyordum. Alt tarafı bir ağrı kesiciydi ama insanlar ünlü kişileri rastgele ilaç alırken gördüklerinde tuhaf fikirlere kapılabiliyorlardı. Ben de tüm sağlık geçmişimi, beraber seyahat ettiğim bu kadınlara aktarmak istemiyordum. İlaç şişesini çantamın içine geri atarken kamyonet Hank'in Yeri'ne yaklaşıyordu. Madison penceresinden başını çıkarıp "Bakın millet! Öğretmenler çıldırdı!" diye bağırdı.

"Siz öğretmen misiniz?" diye sordum Annie'ye, o sırada Emily çakıl taşı kaplı otoparka ani bir manevrayla döndüğü için kamyonetin kenarına tutunmaya çalışarak.

Annie gülümsedi. "Onlar öyle ama şimdi okullar yaz tatilinde. Ben de Noah'nın turta dükkanının yanındaki çiçekçinin sahibiyim."

Çiçekçi. Noah'nın masasındaki çiçek buketi birdenbire gözüme daha anlamlı gelmeye başlamıştı. "Noah'nın evine taze çiçekler getiren de sen olmalısın o halde."

Annie kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Noah hemen hemen her gün çiçekçiye uğrar ve eve götürmek için bir buket çiçek alır. Sanırım bunu yapmadığında işsiz kalacağımdan endişeleniyor içten içe."

Hı hı. Kalbime sesleniyorum, sakın bunu yapma. Heyecanla çarpmaya niyetlendiğinin farkındayım ama buna izin vermiyorum. Ne olmuş yani? Noah, iyi bir abi işte.

Aman. Ne. Büyük. Olay.

Emily ve Madison kamyonetten indiler, Annie ile beraber aşağı inebilelim diye bagaj kapağını açmak için arkaya doğru ilerlediler. Hank'in Yeri'ni gördüğümde yüreğim ağzıma geldi. Burası hiçliğin ortasında, etrafı çakıl taşlarıyla çevrilmiş, neredeyse ağzına kadar dolu ufacık bir bardı. Neon ışıkları titreyen tabela gerçekten de *Hank'in Yeri*'nde olduğumuzu doğruluyordu. O kadar çok kamyonet vardı ki otopark Tetris oyununu andırıyordu. Buraya erken gelenlerin yakın zamanda otoparktan çıkabilmesi mümkün görünmüyordu. Penceresinden bakınca barın loş bir ışıkla aydınlatıldığını gördüm. İçerisi öyle kalabalıktı ki yangın mevzuatını ihlal ettiğinden emindim.

"Her şey yolunda mı?" diye soran Annie yanımda durmuş yüzümdeki endişeli ifadeyi inceliyordu.

Yutkundum, başımla tereddütle barı işaret ettim. "Sadece... Kalabalık görünüyor."

Emily diğer yanımdan bana yaklaştı. "Çünkü öyle. Herkes... Yani gerçekten kasabadaki herkes cuma akşamları Hank'in Yeri'ne gelir. Kasabadaki tek eğlencemiz bu olduğundan kimse kaçırmaz."

Ah şahane. Herkes aynı binanın içindeydi, ben ise gerçek bir korumadan yoksundum. İçeridekilerin pop müziği sevme ihtimali neydi? Birdenbire Noah'nın yanımda olmasını istedim ki bu başlı başına saçma bir fikirdi. Onu sadece birkaç gündür tanıyordum ama nedense güvende olmamı sağlayacağına dair bir hissim vardı.

"İçeri girebileceğimiz bir... Arka kapısı yoktur, değil mi? Kamyonette şapkan var mı? Bu kadar kalabalık olacağını beklememiştim, yoksa..."

Madison beni arkamdan ittirdi. Vücudum giriş kapısına doğru adım adım ilerlerken suya yaklaşan bir kedi gibi görünüyordum. Madison'nm güldüğünü işittim. "Bu kasaba zararsızdır. Bize güvenebilirsin. Seni koruruz. Ayrıca Emily kasabanın muhtarı gibidir, onu dinlerler."

Hm-hmm. O zaman neden kendimi canavarın inine atılan bir kurban gibi hissediyordum?

Annie geçelim diye kapıyı açtı. Bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakarken folk müziğinin sesi duyuldu. Müziğin sesi oldukça yüksek ve kaba geliyordu. Ürkütücü, dehşet vericiydi. "Önce Emily geçsin."

Bana verilen talimata uyarak geride kaldım, sahneye çıkmadan önce yükselen heyecanımı sakinleştirmek için öğrendiğim nefes tekniklerinden birkaçını uyguladım. Daha ikinci nefesimi almama fırsat kalmadan Madison beni elimden yakaladı ve içeri çekti.

Size yemin ediyorum, sonraki otuz saniye şu şekilde gerçekleşti:

Kapıdan içeri girdik.

Tüm başlar bize doğru döndü.

Odanın ortasında kovboy dansı yapan bir grup insan aniden durdu.

Müzik kesildi.

Her şey o kadar sessizleşti ki arkamızdan kapanan kapının sesi duyuldu.

Şimdi herkes bana bakıyordu.

Görünüşe bakılırsa... Bu insanlar pop müziği biliyorlardı. Ya da en azından ünlüleri tanıyorlardı. Çünkü bana kesinlikle ünlü biriymişim gibi bakıyorlardı. Bira ve terin ağır kokusu birbirine karışıp göğüs kafesimi döven kalbimi iyice sıkıştırmıştı, kusacak gibi hissediyordum. Buraya gelmem hataydı. Nashville'i terk etmem hataydı. Fark edilmeden bir kasabaya gelip de yalnızlığın tadını çıkarabileceğim fikrine nereden kapılmıştım ki? Şimdi herkes burada olduğumu biliyordu, huzurum son bulmuştu. Bırak pazartesini buradan bu gece ayrılmam gerekiyordu çünkü bir saniye geçmeden hepsi telefonlarını çıkaracak, fotoğraflarımı çekip sosyal medyaya yüklemeye başlayacaktı. Paparaziler bir saat içinde buraya gelirdi. Her zaman böyle olmuştu.

Aceleyle kapıya yönelmiştim ki Madison beni kolumdan yakaladı. "Bekle. Sorun yok."

Emily'ye doğru başını salladı, ben ise Emily'nin kolaylıkla barın üstüne çıkıp anons yapmak için ellerini ağzının kenarına yaklaştırmasını seyrettim. "Pekala, dinleyin, sevgili kasaba halkı! Bugün yanımda arkadaşım Rae Rose var ve iyi vakit geçirip rahatsız edilmemek istiyor. Bu yüzden anneleriniz size biraz edep öğretmiş gibi davranın ve ona saygısızlık etmeyin! Ayrıca önümüzdeki günlerde basının dikkatini çekmeden kasabamızda takılacak, bu yüzden ona bir iyilik yapın ve onu hiç görmemişsiniz gibi davranın. Herkes anladı mı?"

Kalabalıktan yürekleri ısıtan bir onay sesi duyuldu, kafalar sallandı, bira bardakları yükseldi, gülümseyen yüzler göründü.

"Güzel! Şimdi biri bana içecek bir şeyler getirsin!"

Emily adeta bir tanrıçaydı. Tüm söyleyebileceğim bundan ibaretti çünkü herkes o ne söylediyse öyle yaptı. Müzik sesi ve kahkahalar yeniden yükseldi, herkes biz içeri girmeden önce ne ile uğraşıyorsa ona geri döndü. Barmen, Emily'nin aşağı inmesine yardımcı oldu ve eline bir bira bardağı tutuşturdu.

İşte bu kadar.

Kimse bana farklı davranmıyordu. Kimse dik dik bakmıyordu. Kimse imzalı fotoğraf istemiyordu. Sonraki yarım saat boyunca Walker kardeşler ile gülüp içip sohbet ettik. Dürüst olmak gerekirse dünyanın geri kalan yerlerinde önemli bir insan olarak görüldüğüm gerçeğini unutmuştum bile. Tamam, eski sevgilim Tyler Newport'un nasıl birisi olduğunu merak ediyorlardı (sürekli aynaya bakıp ondan güzeli olup olmadığını merak eden sığ bir Disney kraliçesiyle sevgili olmak gibiydi bence). Ayrıca bir şarkıcı olmanın hangi yanlarından keyif aldığımı sormuşlardı (ki bu konunun etrafından dolanmayı tercih ettim çünkü kariyer krizlerim olabilecek en yüksek seviyeye ulaşmıştı ve iyi yanları konusunda hiçbir fikrim yoktu). Ancak bu sorular çok uzamadan son buldu ve sohbetimiz olağan bir şekilde devam etti.

İlk biramı bitirdikten sonra kendimi biraz daha gevşemiş hissediyordum ve "İtiraf etmeliyim ki içeri girdiğimde herkes çılgına dönecek diye korkuyordum," dedim. "Daha önce hayran kalabalığının içinde kalmıştım ve bu yeniden olacak diye endişeleniyordum."

Madison kahkaha attı, çünkü bilmeyenler için 'hayran kalabalığı' ifadesi kulağa anca bir animasyon filminde gerçekleşebilecek saçma bir sahne gibi geliyordu. Oysa gerçekte acı veri-

ci, ürkütücü, etkisinden kurtulmanın çok zor olduğu, duygusal ve fiziksel güvenliğin ihlal ve suistimal edilişi olarak tanımlanabilecek bir durumdu. Ancak çoğu insan bunun nasıl bir his olduğunu bilmediğinden onun bu kahkahasını mazur gördüm.

"İlgilenmelerinin tek sebebi kasaba halkının konuşacak konu arayışında olması. Kacey hamile kalınca herkes bebeğin Zac'ten olduğunu düşündü ancak bebek, Kacey'nin kocası Rhett'en çıktı. O zamandan beri herkesin canı sıkılıyor."

Emily masaya doğru eğildi. "Ama cidden... Bence bebek Zac'tendi. Özellikle de–"

"Pazar günü kilisede Kacey'ye attığı bakışı düşünürsek! Evet!" diye öne atlayan Madison masaya öyle bir vurdu ki bardaklardaki biranın sıçramasına sebep oldu. Annie sohbete yalnızca sakin bir tebessüm ve kıkırtılarla eşlik ediyordu. "Yine de kasaba halkı iyidir. Sadece onları en başından hizaya getirmemiz gerekiyordu. Artık seni rahatsız etmezler. Sen de burada olduğunun sosyal medyaya sızacağından endişelenmek zorunda değilsin, eğer fark etmediysen diye söylüyorum zaten burada telefon çekmiyor. Noah'nın cep telefonu bile yok."

Aslında bunu duymak beni şaşırtmamıştı. Beni asıl meraklandıran şey Noah'nın adının geçmesinin bile tenimi nasıl karıncalandırdığıydı. Zihnimde bir anda Noah'nın ellerinin vücudumda gezindiği, o huysuz konuşan dudaklarının arzuyla benim dudaklarımı keşfettiği saniyeler canlanmıştı. Tenimiz birbirine değdiğinde yaşananların doğruluğu içimde dolanıvermişti birdenbire.

"Eee," dedi Emily kollarına yaslanarak. "Noah'nın bahçesine düşmeden önce nereye gidiyordun?"

Biramdan bir yudum alıp dudaklarımı yaladım. "Şey... Buraya aslında."

Üç kadın da kaşlarını çattı.

"Buraya mı?" diye sordu Madison. "Roma, Kentucky'ye mi? *Buraya* bilerek mi geldin? Bunu neden yapasın ki? Yıllardır bu kasabadan kurtulmaya çalışırım ama Annie ve Em bana izin vermiyor."

Emily, "Hay senin dürüstlüğüne..." deyince Annie her ikisine de öfkeli bir bakış attı, cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve bir tabloda çetele tutmaya başladı. "Pardon, Annie. Yani *ne de* dürüstsün, demek istedim," diye kendini düzelten Emily *ne de* kelimesini vurgulamak için elini nazikçe savurdu.

Not defterine baktığımı gören Annie yüzümdeki şaşkın ifadeyi inceledi. Defterde Emily, Madison, Annie ve Noah'nın isimleri yazılıydı, her birinin yanında da çizikler vardı. Annie'de hiç yokken Noah'nın çizikleri kız kardeşlerininkinin neredeyse iki katıydı. Bu durum açıklanamaz bir sebepten beni gülümsetmişti.

"Onların küfretme alışkanlıklarını kırmaya çalışıyorum. Kim yirmi çiziğe ulaşırsa küfür kavanozuna yirmi dolar ödemek zorunda," diye açıklayan Annie not defterini kapatıp kenara kaldırdı.

Usulca güldüm. "Peki neden?"

"Çünkü o çok kusursuz, tatlı, bebeksi bir melek," dedi Emily alaycı bir gülümsemeyle.

Annie, Emily'ye dilini çıkardı. "En azından içimizden birisi incili kapıya gidip Walker ailesini temsil edebilecek."

Madison muzipçe sırıttı. "İncili kapı mı? Ben sadece kasabanın si–lemediğim sınırını geçmeye çalışıyorum."

Annie gülümsedi. "Güzel toparladın."

Madison birasını yudumladı. "Çünkü seni seviyorum, ayrıca bir çizik daha yersem ödeme yapmam gerekecek. Şimdi bu sevginin karşılığını Roma'dan ayrılmam olarak verecek misin?"

Annie ve Emily hep bir ağızdan "Asla!" diye cevap verdi.

Kız kardeşlerin en anaç olanı diyebileceğim Emily belirgin bir tonlama takınarak "Noah geri döndü, biz bir aileyiz. Köklerimiz burada ve buraya aitiz," diyerek son dokunuşu yaptı.

Noah geri mi döndü? Aslında Noah'nın nereden geri döndüğünü Emily'ye gerçekten sormak istesem de bu fırsatı yakalayamadım.

Madison derin bir iç çekti, bir nefes içinde aslında pek çok şey ifade etmişti. Özlem, yenilgi, karar. Bu duygu selinin sebebinin ne olduğunu muhtemelen asla öğrenemeyecektim çünkü pazartesi buradan ayrılmam gerekiyordu. Bakışları bana döndü. "Kusura bakma, dikkatimiz çok kolay dağılıyor. Neden buraya geldiğinden bahsediyorduk."

Kasabada birkaç gün geçirdikten sonra onun bu heyecanını anlayabiliyordum. Burası turistik bir güzergah sayılmazdı. Kafamda bir cevap oluşturana kadar zaman kazanmak için biramı yudumladım. Fakat etraf hafiften dönmeye, dilim hem ağırlaşmaya hem de gevşemeye başladı. Bir anlığında bu beklenmedik his ile dikkatim dağılınca gerçeği ağzımdan kaçırıverdim. "Navigasyonda en yakın Roma'yı aradım çünkü Audrey, *Roma Tatili* filminde oraya gitmişti."

Bana boş bakan gözleri görünce cevabımın hangi kısmının onları daha çok şaşırttığını merak etmeye başladım. En az tuhaf

olan kısmı ile başladım. "Hani şu film var ya... Klasik olan?" Boş gözler bana bakmaya devam ediyordu. "Ah, biliyorsunuzdur canım. Audrey Hepburn ve Gregory Peck oynuyor. Audrey, kraliyet ailesinde Prenses Ann olarak sürdüğü hayatından bir gece kaçıyor ve... Neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikriniz yok, değil mi?"

Üç kadın da başını iki yana salladı. İlk konuşan Emily oldu. "Sanırım hiç Audrey Hepburn filmi seyretmedik. İyiler mi?"

Ağzım açık kalmıştı. Aklım resmen başımdan uçmuştu. Audrey Hepburn'ün kim olduğunu nasıl bilmezlerdi? "Ne?! Tüm hayatınızı Audrey'yi seyretmeden nasıl yaşadınız? Zarafet ve olgunluğun yaşam bulmuş halidir o. Güzel ama alışılmışın dışındadır." Başımı iki yana sallıyordum, sersemlemiştim. "O... muhteşemdir." *Ayrıca benim en yakın arkadaşımdır,* ama bunu söylemedim çünkü gerçekte ne kadar tuhaf biri olduğumu öğrenmelerini istemiyordum. Ya da ne kadar yalnız olduğumu. Çünkü yalnızca arkadaşsız insanlar ölmüş film yıldızlarını en yakın arkadaşları olarak tanımlarlardı.

Madison gülümsedi. "Kulağa Annie gibi geliyor." Dramatik bir edayla durdu, muzır bir ifadeyle kız kardeşine bir bakış attı. "En azından güzel fakat alışılmışın dışında olduğu kısmı." Sesinin tonundan anlaşılmasa da şaka yaptığı belliydi.

Yine de Emily tatlılıkla Madison'ın omzunu dürttü. "Tamam, ufaklıkla bu gece yeterince uğraştık. Karşılık vermeyecek kadar kibar olduğunu biliyorsun."

"Hey, beni savunmana gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyen Annie oturduğu yerde doğruldu. İki kız kardeş de sabırla Annie'ye baktı, ardından ikisi de ellerini çe-

nelerinin altında kavuşturdu. "Maddie çok... Yani, o bence..." Annie sinirlenmişçesine homurdandı, gözlerini devirdi ve söyleyecek başka bir şey bulamadığı için arkasına geri yaslandı. "Madison da zarafet ve olgunluk kısmına uyuyor. Ayrıca bu tişört sana çok yakışmış, Maddie."

Kız kardeşler hep birlikte kahkaha atmaya başladılar. Emily, mücadele gücünün yoksunluğuna sinirlenmiş görünen Annie'nin yanağına şefkatle öpücükler kondurdu. "Hiç değişme, Annie."

Burada oturmuş bu kız kardeşlerin birbirleriyle şakalaşmasını, alay edişini ve birbirlerini sevmelerini izlerken bir kez daha bunun hayatımdaki eksikliğini hissediyordum. Buna adeta muhtaçtım. Tanımak ve tanınmak. Onların bu küçük ailesine dahil olmak, benimle de tıpkı şu an yaptıkları gibi alay etmelerini istemek geliyordu içimden. Göremediğim gerçekliklerim hakkında beni azarlamalarını istiyordum. Kahkaha atıp gözlerimi devirmek, onların bir parçası olmak istiyordum. Onların sahip olduklarına sahip olmak istiyordum. Ancak bunu yapabilmem için dürüst olmam, kendimi onlara açmam gerekiyordu. Onlara kendimi anlatmam, biraz tuhaf ve beceriksiz olduğumu göstermem gerekiyordu ki buna değer miydi, emin değildim. Çünkü pazartesi buradan gidiyordum.

Bunun yerine nazikçe gülümsedim ve biramı yudumladım. *Kibar, kibar, kibar.*

Birkaç dakika sonra hepimiz ikinci biralarımızı sipariş ederken Madison omzumun üstünden baktı. Yüzündeki gülümseme daha da genişlemişti şimdi. "Ah, bakın, Noah ile James gelmiş!"

Bir kelebek sürüsü midemde hareketlenirken yaşadığım duygu öylesine yoğundu ki neredeyse sandalyemden aşağı düşecektim. Her nasılsa Noah'nın gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Tenim ısınmıştı. Kollarımın üstündeki tüyler ürpermişti. Parmaklarım huzursuzlaşmaya başlamıştı. Dizimi sallamaya başlasam da bunların hiçbiri onun bana yaklaştığını hissetmemi zihnimden silip atamıyordu. Bira bardağımı dudaklarıma yaklaştırıp bardağın yarısını içiverdim. Başka çarem kalmamıştı. Gevşemiş sinirlerimin insafına kalmıştım.

Ne yazık ki başta hafifçe sallanan oda şimdi lunaparktaki balerin gibi hızlıca dönmeye başlamıştı. O kadar sarhoş olmuş muydum şimdiden? Bir buçuk bardak için pek de olası değildi. Çakırkeyif olabilirdim. Ancak bu his değişikti. Beni telaşlandırıyordu.

Noah ve adının James olduğunu söyledikleri adam yanımıza varmışlardı. Noah masanın öte ucunda duruyordu çünkü her zaman olduğu gibi eğer yaklaşırsa onu ısıracağımdan endişe ediyordu. Oysa arkadaşı kendini içten bir gülümseme ile tanıtmaktan çekinmedi.

Bronzlaşmış, nasır bağlamış elini uzattı. Koyu kahverengi saçları ve inci gibi dişleri ile ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmediğimi söylersem yalan olurdu. "Selam, ben James. Kim olduğunu bildiğimi söyleyerek ikimizi de bu tuhaflıktan derhal kurtarayım." Takındığı o iyimser gülümseme içimi rahatlatmıştı. "Seninle tanışmak bir onur, Rae." Yani bu kadar sarhoş olmasaydım belki kendimi daha iyi hissedebilirdim.

Bulantı ve yorgunluk hissi giderek tırmanırken şüpheyle

bardağıma baktım. Gözkapaklarımın kapanmaması için kendime destek olmam gerekiyordu.

"Ben de tanıştığıma memnun oldum, Rae," derken kelimeler ağzımdan yoğun bir pekmezmişçesine akıyordu sanki.

James'in yüzü garipseyen bir gülümseme ile kırışmıştı. *Ah, bir dakika.* Ona az önce kendi adımla mı hitap etmiştim ben? Başımı nazikçe iki yana sallayıp güldüm.

"Pardon. Yani *James.* Tanıştığıma memnun oldum, *James.*" Bira bardağımı kaldırırken sanki yarım kilo ağırlık kaldırıyormuş gibi hissediyordum. "Çok içtim sanırım."

Annie kaşlarını çattı. "Daha bir buçuk bardak içtin ve bir saniye öncesine kadar iyiydin."

Doğru.

Böyle davranıyor olmam tuhaftı.

Bakışlarımı kaldırınca Noah'nın gözlerine kilitlendim. Bir kasırgadan daha korkutucu görünüyordu. Altın renkli gür kaşları havaya kalkmış, çenesi kasılmıştı. Mutlu değildi. Ben yanındayken acaba hiç mutlu olmuş muydu gerçi? Bakışları öyle yoğundu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım, yine de göz ucuyla baktığımda hâlâ beni seyrettiğini görebiliyordum. Kollarım soğuk soğuk terliyordu, yüzümde bir delik açmadan önce bana böyle bakmayı kesmesi lazımdı.

Ayrıca, off, kendimi aniden kamyon çarpmış gibi hissetmeye başlamıştım. İnanılmaz uykum vardı. Başımı şu masaya biraz yaslasam...

Lanet olsun.

Ne yaptığımı o sırada fark ettim.

"Ah! Bu benim en sevdiğim şarkı!" diye bağırdı Madison.

Masada tam karşımda otursa da sesi çok uzaklardan geliyordu kulağıma. "Hadi, gidip dans edelim!"

Kız kardeşler ayağa kalkıp James ile beraber piste ilerlerken Emily geride kaldı. "Sen iyi misin, Rae?"

Normal bir gülümseme takınmaya çalıştım. Dudaklarımın hareket ettiğinden bile emin değildim. "Şşeevet! Birazdan orada olurum."

Emily kıkırdasa da sesindeki endişeyi duyabiliyordum. Anaç kardeş beni gözetiyordu. "Tamam. Noah, ona göz kulak ol, olur mu? Sanırım biraz çarpıldı."

Şimdi masada yalnız başımaydım ve hem içkime hiç kimsenin bir şey katmadığından memnuniyet duyuyordum hem de yaptığım şeyi hatırladıkça dehşete düşüyordum. Dünya etrafımda dönüyor, midem bulanıyor, gözlerimi kapatma arzum o kadar şiddetleniyordu ki buna karşı koyamıyordum. Daha da kötüsü fazlasıyla savunmasızdım.

Gözlerimin şaşılaşmasına engel olmaya çabalayarak sandalyenin sırtına astığım çantama uzandım. Elimi çantamın içine daldırdım ve reçeteli migren ilacımı çıkardım. Gözlerimi odaklamam ciddi uğraş gerektirse de buraya gelmeden önce aldığım ilacın doğru ilaç olmadığından nihayet emin olmuştum. Tabii bu da... *Ah, hayır, hayır, hayır.*

Sonra çantamdaki diğer reçeteli ilaç kutusunu çıkardım. Elimdeki ilaç oldukça ağır, önümüzdeki yaza kadar beni uyutabilecek cinsten bir uyku ilacıydı. Bunu yalnızca turneye çıkarken ya da uzak ülkelere seyahat ettiğim zamanlar ağır jet lag yaşıyorsam kullanıyordum. Ve evet, aldığım ilaç işte buydu. Normalde bunu çantamda taşımazdım ama yola çıkmadan

önce banyo tezgahımdaki her şeyi şu an taşıdığım çantanın içine doldurmuştum. Bu ilacı yalnızca çok elzem durumlarda, asla uyuyamadığım zamanlarda kullanıyordum çünkü beni bir at sakinleştiricisi almışım gibi bayıltıyordu. Ah, bu arada beni telaşa sürükleyecek bir gerçeği daha fark etmiştim, uyku ilacını alkolle karıştırmak yapılacak en büyük hatalardan bir tanesiydi.

"Bunlardan mı aldın?" Noah'nın sesi başımın üstünde gürlüyordu. Onun burada olduğunu unutmuştum. Adımı bile hatırlamakta zorlanıyordum. Yanıma çömelip nazikçe elimdeki ilaç şişesini aldı. Parmakları parmaklarıma değince içim ürperdi. Öyle sıcaktı ki. Elleri bile çok kuvvetli görünüyordu. Turta yapmak bu adama gerçekten yaramıştı.

Yutkundum. "Evet. Kazara." Sanki beş kadeh içmişim gibi kelimeler ağzımda dolanmaya başlamıştı. Kendimi zehirlenmiş gibi hissediyordum. Korkuyordum. Yalnızdım. "Başşşka bir ilaççç alıyorum sanmışşştım. Değilmişşş."

"Kaç tane içtin?" Sesi sanki üstüme örtülen polar bir battaniye gibiydi.

"Sadece bir tane." Daha fazla uyanık kalamazdım. Uykunun, pençelerini geçirerek beni kendisine çektiğini hissedebiliyordum.

Başımı masaya yaslarken gözlerimi son defa aralayıp Noah'ya baktım. Görüntüm bulanık ve dengesiz olsa da Noah gözüme eskisi kadar korkutucu görünmüyordu. Gözlerinin arasında kırışıklık belirmişti. Endişelenen Noah sevimliydi. Endişelenen Noah tatlıydı. Sıcaktı.

Her şey kararmadan önce aklımda işte bu düşünceler vardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Noah

Pekala, işler hızlıca sarpa sarmıştı.

Mesaisi dışında muayenehanesine gelsin diye yalvardığım kasaba doktoru Dr. Macky tarafından muayene edildikten sonra kamyonetimde kendinden geçmişçesine oturan bilin bakalım kim? Size iki ipucu vereyim: (1) Bana ortalıkta dolanmayacağına dair söz vermişti. (2) Onunla tanıştığım günden beri *ortalıktan* hiç kaybolmadı.

Bu kadın henüz birkaç gündür hayatımdaydı ama sonum elinden olacaktı. Onu bu gece gördüğüm andan beri bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Gözleri adeta cam gibi olmuştu, olağan ışıltısından eser yoktu. Hem korkmuş hem de kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Bir ara içkisine ilaç atılmış olabileceğini düşünmüştüm, kim olduğunu buluncaya kadar bardaki her masayı tepetaklak etmeme ramak kalmıştı.

Ama çantasından şu ilaçları çıkarıp baktığında her şey yerine oturmuştu. Birisinin onu kötü niyetle ilaçlamadığını anla-

dığım an yaşadığım rahatlığın yerini hiç beklemeden korku almıştı. İlaç kutusunu kontrol ettiğimde Amelia'nın kazara uyku hapı aldığını görmüştüm. Doktor değildim ama uyku ilacı ile alkolün karıştırılmasının iyi bir şey olmadığını ben bile biliyordum.

Annie bir şeyler döndüğünü anlayınca masaya geri dönmüş, Amelia'yı gizlice kamyonete taşımama yardım etmişti. Şansımıza bardaki herkes gürültü çıkarıp dans etmekle o kadar meşguldü ki kimse bizi fark etmişe benzemiyordu. Amelia'yı kamyonetimin yolcu koltuğuna yerleştirmiş ve Annie'ye ne olduğunu anlatmıştım.

Ben kamyonette Amelia ile beklerken Annie içeri gidip barın telefonundan Dr. Macky'yi aramıştı. Hayatımda hiç bu kadar hızlı araba kullanmamıştım. Ayrıca bara geç kaldığım için de hiç bu kadar memnun olduğumu anımsamıyordum. Buraya bir saat önce gelmiş olsaydım tıpkı kız kardeşiminki gibi kamyonetimle otoparkta sıkışıp kalmış olabilirdim.

Nihayet muayenehaneye ulaşmıştık ve Dr. Macky gecikmeden Amelia'yı muayene etmişti. Amelia'nın tansiyonu ve kanındaki oksijen seviyesi iyiydi. Sersem gibi görünmesine rağmen doktor onun iyi olacağını, sadece uyuması gerektiğini söylemişti.

Amelia şimdi kamyonetin geniş koltuğunda uzanmış uyuyor, ben ise kız kardeşimle kamyonetin dışında duruyor ve en başından beri istemediğim bu sorumluluktan bir şekilde kurtulmanın yolunu arıyordum. Oysa bunu düşünürken bile Amelia'yı bu gece böyle bırakamayacağımın farkındaydım. İstiyordum ama yapamazdım.

Annie kamyonetimin açık kapısından içeri baktı. Amelia'nın koyu renk saçları yüzü boyunca saçılmış, yanağı deri koltuğa yapışmıştı. Ağzı ise nefes alıp verirken şişiyordu. "Bana yavru bir köpeği hatırlatıyor. Kaybolmuş ve mutsuz. Lütfen, sende kalsın, Noah? Lütfeeen," dedi Annie ellerini çenesinin altında kavuşturup yüz defa gözlerini kırpıştırarak.

Annie böyleydi işte, sessizliği anca benimle yalnız kalıncaya kadar sürüyordu. Aslında aklından geçeni ifade etmekte bir sıkıntı yaşamazdı.

Gözlerimi devirdim, kız kardeşimin neden Amelia'nın mutsuz olduğunu düşündüğünü bilmek bile istemiyordum. Ben de öyle bir hisse kapılmıştım ama... Bunun bir önemi yoktu. Bilmem gerekmiyordu. Aslında bu kadını ne kadar az tanırsam o kadar iyiydi.

"Hayır. Söylemek istediğim sen ve diğer kızlar ona bu kadar bağlanmamalısmız. Onun gibi bir kadına güvenemezsiniz." Eve giden istikamete doğru işaret ederek kardeşime ciddiyetle baktım. Kız kardeşlerimin her birinin Amelia'ya birer birer aşık olmaya başladıklarını şimdiden söyleyebilirdim ve bundan kesinlikle hiç iyi bir şey çıkmazdı. Biz onun için bir hiçtik. Pazartesi günü şehre geri döndüğünde bize omzunun üstünden bile bakmayacaktı ve bunu da çok iyi hatırlayacaktık.

"Ooo, ciddi bakış. Şaka yapmıyorsun," dedi Annie ifadesizce. "Biliyor musun? Bence o bir pop yıldızı değil, aslında gizli bir ajan. Yeni bir suikast üssü kurmak maksadıyla bir yer bulmak için bu küçük kasabaya geldi." Düşünceli bir edayla başını salladı. "Haklısın, mesafemizi korusak iyi olur."

Gözlerimi kısarak ona baktım, gülmemeye çalışıyordum.

"Ukala. Ben sadece yeni arkadaşınız sizi yüz üstü bıraktığı zaman kalbiniz kırılmasın diye uğraşıyorum."

"Bizim kalbimiz kırılmasın diye mi uğraşıyorsun, yoksa kendi kalbin kırılmasın diye mi? *Bir kere daha.*"

Beni bu kadar iyi tanıyan kardeşlere sahip olmak sinir bozucuydu. Annie'nin eline koz vermeyi reddettim. "Uzatma, atla hadi arkaya."

"Peki. Senin evine mi gidiyoruz?"

"Hayır," diye cevap verirken kamyonetin bagajına binen Annie'nin peşinden bagaj kapağını örttüm. "Bugün senin yatağında uyuyacak."

Annie dehşete düşmüşçesine bana baktı. "Neden? Misafir yatağı olan sensin!"

"Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama sabah kalkıp kendini berbat hissettiği zaman güven kaygısı yaşamasını istemem. Bu gece neredeyse hiç tanımadığı bir adamın evinde yalnız başına uyuyacağına senin evinde, etrafında başka kadınlarla uyumalı."

Annie'nin karşı çıkmak istediğini görsem de bu teklifimi reddedemeyecek kadar yumuşak kalpliydi. "Pekala, hak veriyorum. Benim yatağımda uyuyabilir. Diğer insanların seni, bizim gibi yaşlı bir aziz olarak tanımadığı gerçeğini unutuyorum."

"Küfür çetelene bakarsak o kadar da aziz sayılmam."

Parmağıyla bana işaret etti. "Bu arada o çeteleye kırk dolar borcun var."

Homurdandım. O kavanoza emeklilik fonumdan daha fazla ödeme yapmış olabilirdim. Annie yıl sonunda biriken parayı

hayır kurumlarına bağışlıyor olmasaydı onu böyle şımartmayı uzun zaman önce bırakırdım. Ancak bizim küfür etmememizin onun gözündeki nedeni... Sanırım benim için de bir o kadar önemliydi. En azından Annie etrafımdayken.

Tam şoför koltuğuna oturmak üzereyken Annie'nin başı kamyonetin dışına doğru uzandı. "Noah? Büyükannem Rae'yi çok severdi, değil mi? Sen ne düşünürsen düşün, onun çok iyi bir kalbi var. Bunu görebiliyorum." Annie bir hatırayı yeniden yaşıyormuşçasına gülümsedi. "Büyükannem senin için hep onun gibi birisini hayal etmişti."

Söylediklerini sineye çekmektense onu yerine geri göndermek için Annie'ye dik dik baktım. Sonra da bakışlarımı kamyonetin bagajına çevirdim. "Otur. Yola çıkacağız şimdi." Cümlemin peşine bir "*Lütfen,*" ekleyinceye dek Annie bana sessizlik içinde ciddiyetle bakmaya devam etti.

Bu kasabada herkes benim yumuşak karnımı biliyor muydu? Sanki göğsümün ortasında kırmızıya boyalı bir hedef çiziliydi. Kalbimi ortadan ikiye ayırmak için kimin adını anmaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

* * *

Kamyoneti evin çakıl taşı döşeli garaj yoluna park edip motoru kapattım. Amelia'nın başı kucağımdan sadece birkaç santimetre uzaklıktaydı, birkaç tutam saçı bacağıma düşmüştü. Onu omzundan dürttüğümde mızmızlandı. "Hey, sarhoş. Uyan."

"*Bensarhoşdeğilim,*" diyerek mavi gözlerini aralayıp bana baktı. Lanet olsun, Annie haklıydı. Kaybolmuş bir köpek yav-

rusuna benziyordu gerçekten. İçimde kıpırdanan o korumacı iç güdüleri sevmiyordum.

"Olabilirsin," desem de Amelia çoktan uykuya geri dönmüştü. İlaç ve alkol kombinasyonu asfalt düzeltme makinesi gibi adeta onun üstünden geçmişti.

İnip kapıyı açmak için kamyonetin etrafından dolandım. Annie kamyonetin arkasından zıplayarak indi ve yanıma geldi. "Onu doğrultmak için kolundan mı çeksek?"

"Başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor."

Annie ile birlikte çalışarak Amelia'yı oturur pozisyona getirdik. Amelia'nın başı pencereye doğru sallandı, ağzı açıldı ama gözleri hâlâ kapalıydı. Eğer ona bir güneş gözlüğü taksaydık insanlar *Çılgın Tatil*[3] filmini yeniden canlandırdığımızı düşünebilirdi.

"Tamam, hadi bakalım," diyerek Amelia'nın bir kolunu omzumun üstünden atıp onu dışarı çıkardım. Amelia ise hiç çaba göstermiyordu, gevşek vücudu yanımda sallanıyor, beni onu öyle sıkı tutmaya zorluyordu ki tenini çürüteceğimden endişe ediyordum. Annie, Amelia'nın öteki tarafına geçmiş olsa da bir metre elli santimetrelik (ne eksik ne fazla, tam olarak) boyuyla çok yardımcı olamıyordu.

"Boş ver," diyerek dönüp Amelia'yı kucakladım ve onu eve taşıdım. Böyle yapmak nedense daha kolay gelmişti. Annie, Amelia'nın başını düzeltip benim omzuma yaslayınca artık yanımızda ölü birini gezdiriyormuşuz gibi görünmüyorduk. Tanrım, ne tuhaf günlerden geçiyordum.

---

[3] ***Weekend at Bernie's*** - İki iş arkadaşının ölen patronlarını hâlâ hayattaymış gibi göstermeye çalıştığı 1991 yapımı bir komedi filmi. (ç.n.)

Annie kapıyı açıp lambaları yakmak için ileri doğru koşturdu. Amelia'yı verandanın merdivenlerinden yukarı taşırken kollarımın arasında yarattığı histen, saçlarının ne kadar tatlı koktuğundan, boynuma çarpan nefesinden kendimi zihnen uzaklaştırmaya çalışıyordum. Onu içeri taşıyıp Annie'nin yatağına yerleştirdim. Vücudu yatağa değer değmez sızlanıp midesini tuttu, gözleri kapalı bir şekilde adeta bit top gibi dizlerini karnına doğru çekti. Midesi mi bulanıyordu? Dr. Macky yan etki olarak görülebileceğini söylemişti. İçimde canlanan o koruma ve telkin etme dürtüsü beni şaşırtıyordu.

Annie yanı başımda beklerken Amelia'ya baktım. İkimiz de ne yapacağımızdan emin olamıyorduk. Aslında ben ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sorumluluğu kız kardeşime teslim etme vaktim gelmişti. Amelia'yla o ilgilenebilirdi ki en başta onu Hank'in Yeri'ne davet eden de Annie'ydi zaten. Pop yıldızımız artık onun sorunuydu, benim değil. Onu bir doktora gösterip eve sağ salim getirerek görevimi yerine getirmiştim, şimdi eve dönüp huzur içinde uyuyabilirdim.

Gitmeliydim.

Amelia iyi olacaktı.

Ancak odanın köşesine ilerleyip Annie'nin berjerini yatağın kenarına çekmekten uzağa gidemedim. Mide bulantısı rahatlasın diye Amelia'nın alnını silmek için banyoya gidip küçük bir havluyu soğuk suyla ıslattım. Annie tüm bunları yüzünde fazlasıyla abartılı bir sırıtmayla seyrediyordu.

"Ne?" diye sorsam da sesimdeki tonlama aslında Annie'nin düşüncelerini duymak istemediğimi açıkça ortaya koyuyordu.

Annie dudaklarını birbirlerine bastırdı, başını iki yana salla-

dı. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Hiç. Hiçbir şey. Hızlıca duş alıp üstümdeki Hank'in Yeri'nden kalma kokudan kurtulayım. Banyodan çıktıktan sonra benim de başımı soğuk suyla serinletir misin? Hoş görünüyor."

"Kapa çeneni," derken onu tekmeleyecekmişim gibi bir hamle yaptım, Annie ise kıkırdayarak odadan hızlıca uzaklaştı. Annie'nin böyle karşılık vermesi hoşuma gidiyordu, keşke bunu diğer insanların yanında daha çok yapabilseydi.

Bir işe yarayıp yaramadığından emin olmasam da sırf bir keresinde bir filmde gördüğüm için Amelia'nın alnını ıslak havluyla silmeye devam ettim. Düşününce kız kardeşlerimin bana zorla seyrettirdiği o eski filmlerden bir tanesinde olabilirdi. Esas kızın hasta mı yoksa ateşi mi olduğunu hatırlayamıyordum. Her neyse, en azından bir işe yaradığımı hissediyordum şu an.

Gerçi neden Amelia'ya yardımcı olacak bir şeyler yapma isteği içinde olduğumdan emin değildim.

Amelia inledi, gözleri ağır ağır açıldı. Gerçek miyim yoksa rüya mıyım diye emin olmaya çalışır gibi gözlerini kısarak bana baktı.

"İyi misin?" diye sordum usulca.

"Noah?"

"Evet, benim."

Amelia derin bir nefes alıp gözlerini açık tutmaya çabalasa da başaramıyordu. "Ben... Güvende miyim?" diye öyle mahmurca sordu ki yüreğim burkuldu.

"Evet. Kız kardeşlerimin evindesin. Bu gece sana göz kulak olacaklar."

Istırap ve utanç karışımı bir ses çıkarırken gözlerini hiç açmamıştı. "Hayıır. Onlar benim arkadaşım olacaktı. Şimdi olmak istemeyecekler."

Kaşlarımı çattım. Amelia'nın gözünden kaçan ve yanağı boyunca süzülen o bir damla gözyaşını parmağımla sildim. "Neden böyle düşündün?"

"İlgi gerektiriyorum." Duraksadı, cümlesine devam etmeden önce uykuya geri döndüğünü sandım. "İnsanlar beni yalnızca kolay olduğum zaman severler." Gözleri kapalı olsa da kaşları bir araya gelerek kasıldı, yüzünün diğer yanından bir damla daha gözyaşı düştü. "Her zaman kibar olmalıyım."

Aslında bunu yapmamam gerekse bile uzanıp diğer gözyaşını da sildim. Amelia elimi yakalayıp sıktı. Aklını başına toplayacak kadar sersem olduğunun farkındaydım, gözlerinin hâlâ kapalı olması ve kelimelerin ağzının içinde dolanması bunun bir kanıtıydı. Yine de dürüstlüğü, belki de üç defa sağlamlaştırdığım kalbimin duvarlarını acı verecek bir edayla dövüyordu.

"Ama seninleyken değil." Yanağını elimin tersine yaslamıştı. "Seninleyken kibar olmak zorunda değilim çünkü zaten benden hoşlanmıyorsun."

"Bu doğru değil," dedim. Cevabım ondan çok kendimeydi.

Amelia mırıldandı. "Eskiden en yakın arkadaşım annemdi, oysa şimdi beni sadece param için seviyor. Susan ise sadece başarımı düşünüyor. Dünya benden Rae Rose olmamı bekliyor." Uzun bir sessizliğin ardından derince iç çekti. "Boğuluyorum ama kimse görmüyor."

Amelia elimi sanki sahip olduğu en paha biçilemez şeymiş gibi yüzüne bastırmaya devam ederken adeta dilim tutulmuştu.

Bana böyle güvenmesi, muhtaçmış gibi bana tutunması hem bir eziyet hem de lütuftu. Duyduklarım karşısında gözlerimi yumdum çünkü, *lanet olsun ki*, ona karşı hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Ama hissediyordum. Bir sebepten ötürü yalnızdı ve canı yanıyordu. Bunları hissetmemiş olmasını gönülden istiyordum. Merritt'ten sonra başka hiçbir kadının kalbimin üstünde bu kadar hüküm sahibi olmaması için çok ama çok çabalamıştım. Oysa şimdi bu –hem de hiç umulmadık– kadın, kalbimin etrafına ördüğüm parmaklıkların arasından bir şekilde geçmiş ve bana bir şeyler *hissettirmişti*.

Sevdalanma değildi hislerim. Arzu da değildi. Olabilecek en kötü duyguydu içimdeki... Şefkatti.

Şefkat pervasızdı çünkü bencilliğin sunduğu o emniyet kemeri ile beraber gelmezdi. Şefkatin kaybettireceği çok şey vardı ve neredeyse her zaman kalp kırıklığı ile neticelenirdi. Ne yazık ki kalbimi Amelia'dan uzak tutma konusunda artık acizdim. Hayatımda gerçekten önemsediğim insanların listesi epey kısaydı ama görünüşe göre bu listeye yeni bir isim daha eklemiştim şimdi.

Beni duyabilsin diye saçlarını kulağının arkasına doğru ittirdim. "Ben seni görüyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Amelia

Başka bir evdeydim, burası kesinlikle Noah'nın evi değildi. Hatırladığım son şey Hank'in Yeri'nde olduğumdu. Telaş, bilincimin üstüne kara bir bulut gibi çökerken içinde bulunduğum odanın feminenliği dikkatime ilişti. Üstümde bol çiçekli bir yorgan vardı. Renk paleti zeytin yeşili, uçuk pembe ve krem renginden oluşuyordu. Pencere pervazına sukulentler dizilmişti, yatağın hemen yanı başında ise büyük bir çiçek buketi vardı. Hâlâ dünkü kıyafetlerimi giyiyordum.

Fısıldaşan kadınların sesi (ki seslerini alçak tutma konusunda epey başarısızlardı) kapalı kapının arkasından içeri süzülüyordu. Rahat bir nefes aldım, nerede olduğumu anlamıştım.

"Onu uyandırsak mı?"

"Hayır. Doktor, bırakın uyusun, dedi."

Doktor?

Bölük pörçük de olsa hatıralar aniden kafamda canlanmaya başlamıştı. Barda kendimi tuhaf ve sarhoş hissedişim. Uyku

Ninova

ilacı alıp ardından alkole yüklenişim. Bir de Noah'nın yeşil gözleri ile dolu binlerce başka anı: Barda yanı başımdayken, kamyonetinde bana bakarken, doktorun gözlerimi zorla açıp ışık tuttuğu bir muayenehanedeyken. Son olarak karanlıkta bana ürkekçe bakan o yeşil gözler; endişeli değildi ama farklı bir şey vardı sanki bakışlarında...

Bulanık gören gözlerimi kapayıp inleyerek yüzümü buruşturdum. Bahse girerim dün gece tam bir ahmak gibi davranmıştım. Noah benden şimdiye kadar nefret etmediyse de bundan sonra kesinlikle ediyor olmalıydı. Belki bu yüzden onun evi yerine buradaydım. Eşyalarımı toplayıp beni kapı dışarı etmişti kesin. Bunun için onu suçlayamazdım.

"Saat neredeyse on oldu. En azından hâlâ hayatta olduğundan emin olamaz mıyız?" Bu ses kesinlikle Madison'a aitti.

"Peki, ama sadece kapıdan bak. Hâlâ yaşayanlar diyarındaysa onu rahat bırak. Onu uyandırdığımızı duyarsa Noah bizi öldürür." Bu da Emily'ydi.

"Tüm gece başında bekleyip onu gözettiğine hâlâ inanamıyorum. Fotoğraf çektin mi? Keşke çekseymişsin... *Ah!*" dedi Madison cümlesini yüksek bir feryatla bitirerek.

"Hayır, fotoğraf çekmedi. Nasıl bu kadar kaba olabiliyorsun, Maddie?"

"Ben mi? Beni her zaman çimdikleyen Annie ama! Keser misin şunu?"

"Kavga etmektense çimdiklemeyi tercih ederim," diye cevap veren Annie fısıldama konusunda diğer iki kız kardeşten daha başarılıydı.

Bir dakika, bir dakika, bir dakika. Noah'nın tüm gece ba-

şımda bekleyip beni gözettiğini mi söylemişti onlar? Bakışlarımı yanı başımdaki berjere doğru çevirdim, daha demin masumca boş duran koltuk şimdi büyük bir önemle ışıldıyordu. Berjer yatağa doğru çevrilmişti. Noah tüm gece orada oturmuş, benim iyi olduğumdan emin olmaya çalışmıştı. *Ben buradayım, güvendesin,* dediğini hatırladım birden.

Yatak odasının kapısı aralandı, uyur numarası yapmaya bile yeltenmedim. Üç çift göz bana bakıyordu. Kuvvetsizce onlara el salladım. "Selam. Hayattayım, sizi duydum."

Kapıyı ardına kadar açıp homurdandılar. "Kusura bakma. Sessiz olmaya çalışıyorduk," dedi Annie. Üstünde muz desenli bir pijama takımı vardı.

Batik bir eşofman üstü, turkuaz renkli tayt ve çerçevesi sakız pembesi renginde olan gözlükleriyle Madison yatağın ucuna zıplayıp oturdu. Dirseğinden destek alarak dengeye geldi, başını el eklemlerinin üstüne yasladı. "Uyku hapı demek, ha?"

"Madison! Onun hayatına burnunu sokma, bu çok terbiyesizce," diye azarlayan Emily bana mahcup bir edayla gülümsedi.

"Hayır, sorun değil. Baş ağrım için diğer ilacımı içtiğimi sandım. Haftanın başında çantama uyku ilacımı da koyduğumu tamamen unutmuşum. Normalde yalnızca başka bir ülkeye seyahat edip jet lag yaşadığım zaman o ilacı alıyorum. Çok özür dilerim."

Kendimi budala gibi hissettiğimi söylesem yetersiz kalırdı. Gözlerim yatağa doğru çevrilmiş koltuğa yöneldi yeniden.

Emily yatağın yanına oturdu. Üstünde oldukça şık, saten kumaştan bordo renkli bir pijama takımı vardı. Sanki bir dü-

rümmüşüm gibi üstümdeki yorganı sıkıştırdı. "İçini rahatlatacaksa söyleyeyim, sadece Noah ve Anna-Banana'ya dert oldun."

Muzlu pijama şimdi mantıklı gelmişti.[4]

Bakışlarımı Annie'den tarafa çevirdim. "Gerçekten çok özür dilerim. Ayrıca adının Annie olduğunu sanıyordum." Annie nazikçe gülümseyerek omzunu silkti. "Annie. Anna-Banana. Fark etmez. Her ikisi de Annabell'in kısaltması." Sanırım kimse kendi ismiyle Annie kadar uyumlu olmamıştı. Yumuşak. Güneye özgü. Nazik ve davetkar. Onlar bu kadar misafirperver davranırken benim onları suistimal etmem hiç adil değildi.

Onlara vermekte en çok zorladığım şeyi takdim etmeye karar verdim: kendimi. "Şey, benim adım aslında Amelia. Rae yalnızca sahne ismim."

Üç kadın da birbirlerine baktı. "Zaten biliyorduk," dedi Madison. Omuzlarını silkti. "İnternet gammazlayabiliyor. Tüm ünlülerin gerçek adını ve ev adreslerini orada bulabilirsin."

Kahkaha attım çünkü kendime ait bu sırrın güvende olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre uzun zamandır biliniyordu. Kendimi bir kez olsun internette aratmazsam böyle olurdu işte. Birdenbire hakkımda başka hangi mahrem bilgiler var, diye merak ettim. Eğer Noah'nın internet erişimi varsa...

Gözlerim yeniden koltuğa kaydı. "Hmm... Şey... Noah? Kızgın mı? Beni evden attığına göre öyle olmalı."

"Noah seni evden atmadı," dedi Annie teselli edercesine. "Dün gece burada kalmanı o istedi çünkü bilincini kaybetmiş

---

[4] Anna ismiyle kafiyeli olduğu için muz anlamına gelen *banana* kelimesini kullanıyorlar. (ç.n.)

halde onun evinde uyusaydın uyandığında kendini güvende hissetmeyeceğinden endişelendi."

Ormanı andıran gözleri yeniden zihnimde canlandı. *Güvendesin.*

Noah'ya yönelik içimde filizlenen o mini minicik hoşlanma hissi yerini her şeyi tüketen bir aleve bırakmaya başlamıştı. Neden Noah da diğerleri gibi olamıyordu? Tüm primleri toplamak için sabah uyandığımda burada olsaydı bu davranışını göz ardı etmek daha kolay olurdu. Ama hayır. Tıpkı Roma, Kentucky'de uyandığım ilk sabah olduğu gibi Noah ortalıklarda yoktu.

İşin garip tarafı eğer bu sabah onun evinde uyansaydım kendimi tedirgin hissetmezdim. Noah'da saygın bulduğum bir şeyler vardı. Huysuz olabilirdi ama oldukça saygın birisiydi.

"Şimdi nerede?" diye sorarken kapının arkasından görünür belki diye etrafıma bakınıyordum.

"Ah, onun aslında tüm gece burada olduğunu bilmeni istemedi... OFF! Keser misin şunu?!"

Annie, Madison'ın kolunun arkasından parmaklarını hızlıca geri çekse de başımı tam vaktinde çevirdiğim için görmüştüm. "İşe gitmesi gerekiyordu," dedi Annie sanki baharda süzülen bir kelebek gibi nazikçe. "Ancak istersen dükkana uğrayabileceğini söyledi. Seninle konuşmak istediği bir şey varmış. Dilersen çiçekçiye giderken seni bırakabilirim. Hafta sonları saat on birden önce dükkanı açmıyorum."

Midem adeta altüst olmuştu. Bu hissin heyecandan mı yoksa endişeden mi kaynaklandığını henüz kestiremiyordum. Yine de Noah'nın benden eşyalarımı toplayıp vaat ettiğinden iki gün önce gitmemi istemesi epey muhtemeldi.

• • •

Bir kase dolusu mısır gevreğini mideye indirip dişlerimi parmağımla fırçaladım, saçlarımı elimle düzelttikten sonra ilk defa cep telefonumu açtım. Madison bana, eğer onun yatağının üstünde ayakta durur ve tavana doğru cep telefonumu sallarsam bir çizgi de olsa şebekeyi yakalayabileceğimi söylemişti. Haklıydı da, işe yarıyordu. Nihayet bir çizgilik şebekem vardı. Telefon çeker çekmez altmış yedi mesaj, otuz iki e-posta da peşinden geldi. Mesajların büyük çoğunluğu Susan'dan gelmişti, birkaç tanesi da anneme aitti.

Annemden gelen mesajların oldukça sıradan ve basit olması ihtimaline yönelik umutlarımdan nefret ediyordum. Keşke şöyle yazsaydı:

Geçen gün yolda bir tane parmak arası terlik gördüm, aklıma ayağının umumi tuvalete sıkıştığı gün geldi. AVM'den yalınayak çıkmak zorunda kalmıştın! Seni özledim! Müsait olunca ara da görüşelim.

Hayır.

Annem, 07:02: Selam tatlım! Bu hafta sonu Malibu'daki evde misin? Bir süre orada kalmayı düşünüyordum. Los Angeles sıkmaya başladı. Meh.

Annem, 07:07: Muhtemelen hafta sonu arkadaşlarınla vakit geçiriyorsun. Susan'a e-posta gönderirim. Kocaman sarıldım!

Annemin beni umursamadığını geçmiş deneyimlerimden öğrensem de, nedendir bilinmez, kendimi ona cevap yazarken buldum.

Amelia: Aslında bu hafta sonu Kentucky'de Roma isimli bir

kasabadayım. Her şeyden uzaklaşmam gerekti.

Gönder tuşuna bastıktan sonra annemin cevabını beklercesine ekrana baktım, *Roma*'da olduğum konusunda bir yorum yapar diye ümit ediyordum. Audrey'nin filmlerini izleyerek geçirdiğimiz geceleri ve eski günlerimizi hatırladığına dair bir işaret bekliyordum. Yardım çağrıma en azından endişeyle yaklaşsın diye yüreğim adeta yalvarıyordu.

Önce üç nokta belirdi, ardından annemin cevabı göründü.

Annem: Tamam. Seni rahatsız etmek istememiştim. Susan ile iletişime geçerim.

Tabii. Başka bir şey beklemek benim hatamdı.

Susan'ın mesajlarını okuma zahmetine bile girmedim. İlk yirmi mesaja şöyle bir göz attım, başta oldukça nazik ve sakinleştiriciydiler. Bana kibarca yeniden düşünüp geri dönmemi söylüyorlardı. Ama çok geçmeden azarlayıcı otoriter üsluba geri dönüyorlardı: *Sorumluluklarını unutma.* Bu mesajlar aracılığıyla beni soktuğu suçluluk psikolojisini görseydiniz röportaja değil de cepheye gitmeyen bir asker kaçağı olduğumu düşünürdünüz.

Ancak mesajlarında apaçık belli bir şey vardı: Susan onun erişim alanının dışında olmamdan memnun değildi. Zihnimin en uç köşesinde bir ampul aydınlandı ama şimdi onu incelemeye fırsatım yoktu. Başka hiçbir şeye cevap vermeden telefonumu kapatırken ev temizliğime gelen firmayı aramayı aklımın bir köşesine not ettim. Susan'a onu pazar gecesi arayacağımı söylemiştim ve bu sözümü tutacaktım.

• • •

Annie ile kasabaya yaptığımız yolculuk kız kardeşlerle beraber geçen gürültülü, keyifli bir kahvaltının ardından basınç odası gibi gelmişti. Bu kadınların aynı anda konuşmalarına rağmen birbirlerinin söylediklerini takip edebilmeleri gerçek bir yetenekti. Sanki bir komedi dizisini canlı olarak seyrediyor, içlerinden bir tanesi komik bir şey söylediği zaman alkışlamam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Şimdi Annie'nin kamyonetindeydim (ki bu civarda yaşıyorsanız bir kamyonet sahibi olmanız gerekliydi anlaşılan) ve kasabaya ilerliyorduk. Daha önce ziyaret ettiğim tüm küçük kasabalar bir kare biçiminde planlanmışlardı. Roma ise çiftliklere ve kasaba halkının evlerine uzanan yolları ile küçük bir "t" harfine benziyordu. Dükkanların büyük çoğunluğu tuğladan yapılmıştı, hepsinin renkli birer tentesi bulunuyordu. Burası haritada o kadar küçük bir noktaydı ki gözünüzü kırptığınız an kaçırabilirdiniz. Yine de ihtiyaç duyacağınız her şeye sahipti. Ana caddenin üstünde bir dondurma dükkanı, bir hırdavatçı, kahveci, lokanta, çiçekçi ve tabii ki Turta Dükkanı bulunuyordu. Kimse caddeye park etmiyordu, bu yüzden Annie de kamyonetini Phil'in hırdavatçı dükkanının arkasındaki açık otoparka çekti. Ürkütücü bir şekilde, bu kasabada birisi vefat ettiği zaman dükkanın yeni sahibi dükkanın adını mı değiştiriyor, yoksa dükkana uysun diye kendi adını mı değiştiriyor, diye düşündüm. Belki de içi Phil ve Hank dolu bir mezarlık vardı buralarda bir yerde.

Kamyonetten ineli iki adım olmuştu ki Noah'nın yanık tu-

runcu renkli Chevrolette marka kamyonetini gördüm. Burada olacağını biliyordum. Zaten kasabada olma sebebim oydu. Yine de gözlerimi kamyonetten ayırmadan olduğum yerde kalakalmıştım. Cansız bir nesnenin vücudumu sıcak bir ürpertiyle ele geçirmemesi gerekirdi ama öyle olmuştu gerçekten. Gerçekten yapmıştı bunu. Suçu, onun gizemli haline ve zamanlamadaki talihsizliğe attım. Aklıma ergenlik zamanımda gittiğim bir yaz kampı gelmişti. Bilirsiniz hani, yalnızca birkaç gün geçireceğiniz bir yere gittiğinizde hemen en çekici kişiyi tespit eder, tüm dikkatinizi ona yöneltir ve ondan hoşlanmaya başlardınız. Bu da öyleydi işte. Bir hoşlanma. Çekici bulma. Yasak. Geçici. Vücudum onun vücudundan hoşlanıyordu ve bundan ötesi yoktu.

Annie boğazını temizlediğinde sanki aşık olmuşum gibi Noah'nın kamyonetine dik dik baktığımı fark ettim. Annie nezaket gösterip yorum yapmadı, ben de onun ağzımın suyu akarken beni seyrettiği yere doğru hızlıca ilerledim. Şu an kendimi gerçekten çok *havalı* hissediyordum, inanın.

Annie'nin çiçek dükkanı Turta Dükkanı ile komşuydu. Bu yüzden onunla beraber içeri gelip gelmek istemeyeceğimi sordu. Ben de dünyanın en büyük korkağı olduğum için Noah ile karşılaşmamı geciktirecek bu fırsata balıklama atlayıverdim. Annie'nin dükkanı, tüm çiçekçi dükkanları arasındaki en masalsı olanıydı. İçerisi adeta bir renk cümbüşüydü, doğal ışıkla aydınlanıyordu ve hayatta her şeyin yoluna gireceğine dair huzurlu bir his yaratıyordu. Çiçek dolu saksılar duvar boyunca sıralanmıştı. Dükkanın arka tarafında ise beyaz renge boyalı devasa boyutta ahşap bir masa duruyordu.

"Neden bir çiçekçi olmak istedin?" diye sorarken birkaç farklı dal çiçek toplayıp kendime bir buket hazırladım. Ayçiçeği, birkaç dal papatya, büyük, pembe, pofuduk, koni biçimli başka bir çiçek ve birkaç dal da yeşillik. Gerçi elimdekilere bakınca çiçek buketi hazırlama işinde başarılı olup olmayacağım konusunda şüpheye düştüm.

"Annem. Çiçekleri çok severdi." *Severdi* fiilini duyunca omzumun üstünden göz göze geldik. Geçmiş zaman. Annie sormamı beklemedi. "En azından bana öyle söylendi. Ben çok küçükken öldüğü için onu pek hatırlamıyorum," derken elimdeki bukete uzandı. Koni biçimli çiçeği çıkarıp yerine uçuk pembe bir gül, birkaç tane de turuncu renkli karanfil ekledi. *Çok daha güzel.* Buketi çalışma masasına götürdü, onu kahverengi bir kağıda sardı, etrafını rafya iple dolayarak küçük bir fiyonkla bağladı. En son olarak üstüne kendi logosunun olduğu bir etiket yapıştırdı.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Yine de onun hatırasını canlı tutmak için bir çiçek dükkanı işletmek harikulade bir fikir."

Annie'nin gülümsemesi güneşten süzülen bir huzme gibiydi. "Öyle. Dükkana onun adını verdiğimi bilseydi eminim mutluluktan havalara uçardı." Çalışma masasının arkasında duran elle boyanmış tabelaya işaret etti. *Charlotte Çiçekçilik.* Annesinin ne zaman, nasıl öldüğüne dair kafamda milyonlarca soru canlansa da hiçbiri benim haddime düşmezdi. Bu nedenle sustum, buketin parasını ödemek için çantamdaki cüzdanıma uzandım.

Annie kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Bugünlük benden olsun."

"Hayır, gerçekten, ödemek istiyorum," der demez kendimi suçlu hissetmeye başladım. Bunu ödemezlik edemezdim. Ayıp olurdu, özellikle de benim milyon dolarlarım varken ve o, bu küçük kasabada butik bir yeri ayakta tutmaya çalışırken. Sırf iş yeri kapanmasın diye Noah bile ondan çiçek alıyordu.

Ancak Annie yalnızca o yumuşak, gamzeli gülüşü ile beraber buketi masanın üstünden bana doğru uzattı. "Arkadaşlığımızın hatırına." Bu jesti içimi eritmişti. Benden hiçbir şey istemiyordu. Paramı bile istemiyordu. Sadece arkadaşlığımı istemişti.

Yüzümü görünce gülümsemesi yerini yavaş yavaş şefkate bıraktı. "Sen... Ağlıyor musun?"

"*Hayır!* Kesinlikle hayır." Burnumu çektim. "Ben... Hayır. Sanırım... Çiçekler yüzünden. Galiba, şey... Alerjim var. Ya da uyku ilacını bünyemden hâlâ atamadım."

Annie kahkaha attı. "Hm-hmm. Tabii. Sanırım duygusallık alerjisi atağı yaşıyorsun."

İç geçirerek çiçekleri çaresizce göğsüme bastırdım. "Evet... Galiba. Bu kasaba duygularımı gerçekten şaşkına çevirdi."

"Bir de burada yaşadığını hayal et," derken gözlerinde neşeli bir pırıltı belirmişti.

Ama yapamazdım. Bunu asla hayal edemezdim çünkü vazgeçemeyeceğim kadar çok severdim bu hayali. Aslında beni bu illüzyonlardan çekip çıkaracak adamı görmeye gitmemin tam sırasıydı. Noah huysuz ve ciddi davranacak, yanında durmamın isteyeceği son şey olduğunu gösterecekti. Bu da harikulade olacaktı.

Çiçek dükkanından ayrılmadan önce Annie'den Noah'nın

en sevdiği çiçeklerden oluşan bir buket hazırlamasını rica ettim (bu sefer parasını ödemeye ikna ederek).

* * *

"Burada daha fazla dikilirsen ayakların kök salacak, başının tepesinden de çiçekler çıkacak."

Korkuyla bir nefes verdim ve omuzumun üstünden geriye baktım. Meltemle sallanan çiçekli elbisesi ve ayağının altında hafifçe gıcırdayan deri pabuçları ile Mabel kaldırımda bana doğru yaklaşıyordu. Bilge gözleri benden ayrılıp dışında beklediğim Turta Dükkanı'na çevrildi, ardından tekrar bana döndü. Yanımda durduğu zaman geniş kalçaları neredeyse benimkine değiyordu. Sanki yeni doğmuş birer bebekmiş, hayatım pahasına onları korumam gerekiyormuş gibi çiçek buketlerini göğsüme yaslamıştım.

"İçeri girmeye korkuyorum," diye açıkça itiraf ettim çünkü Mabel'ın başka bir şey kabul etmeyeceğini biliyordum. Söylediğim yalanları apaçık görebilirdi.

Bir savaş cephesindeki iki asker misali omuz omuza sessizce bekledik. Aramızdaki sessizliği bozan Mabel bana bakmadan konuştu. "Neden buradasın, genç hanım?"

"Çünkü Noah benden–"

"Hayır." Boğuk sesi öyle kükrercesine çıkmıştı ki hafifçe sıçradım. Anaç olabilir ancak hiç de yumuşak başlı sayılmaz, diye kendime hatırlattım. "Bu kasabada. Neden buradasın?"

Elimdeki rengarenk çiçeklere eğdim gözlerimi. "Aslında bilmiyorum. Burada olmamam gerekirdi."

"Ne demek bu?" Net cevap almadan vazgeçmeyecekti. Mabel lafı dolandıran birisi değildi.

Ondan koşarcasına kaçma arzum dayanılmaz bir hal almıştı. Gerçi yapsaydım da kuvvetli zihin gücü, beni gömleğimin yakasından yakalayıp geri getirirdi. "Noah'mn dükkanının önünde olmamalıydım. Bu kasabada olmamalıydım. Hayatımdan uzaklaşmamalıydım. Tatile çıkmamalıydım." Yanlış yorumlamasın diye elimden geldiğince farklı şekillerde ifade etmiştim.

"Tanrı aşkına evladım, neden?" *Evladım*. Acaba bana en son ne zaman birisi evladım demişti? Bu ifade öylesine hoş ve samimiydi ki. Tıpkı bir çift eli ısınsın diye ateşe yaklaştırmak gibi geliyordu kulağa.

"Bir yıl öncesinden planlanıp beş kişi tarafından onaylanmadıkça tatile çıkamam. Menajerim son birkaç gündür sorumluluklarımı ihmal ettiğimi ve böyle aniden çekip gittiğim için bencil olduğumu bana hatırlatıp duruyor."

"Sana bir şey sorayım mı? Arada sırada bencil olmak ne zamandan beri suç oldu?" Mabel bana döndü ve ellerini kalçasına yasladı. "Beni çileden en çok neyin çıkardığını sana söyleyeyim. İnsanlara nasıl hissetmeleri gerektiğini söyleyen tipler. Herkes son zamanlarda pek bir bilmiş oldu, artık katlanamıyorum. Bazen bir kadın da yorulup mola vermek isteyebilir, öyle değil mi?" Alnındaki çizgiler derinleşti. "Bu, güçsüz ya da ihmalkar olduğun anlamına gelmez. Başarıya doğru döşediğin yolda hayır demenin normal bir şey olduğunu seni izleyen kadınlara göstermen anlamına gelir. Arada sırada tüm kapıları kapatıp *Kendimle ilgileniyorum. Defolun* diyen bir tabela asmanda sorun yok."

Yaşlar gözlerimi yakmaya başladı. Benim yerime savaşmaya hazır bu kadına baktım. Kendime hakim olamadan gerçekler dilimden döküluverdi. "Mabel, artık kariyerimi sevmiyorum. Son zamanlarda şarkı söylemekten bile hoşlanmaz oldum. Buraya bu yüzden geldim."

Mabel nazikçe gülümsedi. "Tabii ki sevmezsin, hayatım. Kimse acınası şekilde zincirlendiği şeyi sevmez." Gözleri düşünceli bir edayla kısıldı. "Ancak pranganın anahtarına yalnızca sen sahipsin, bunu unutma. Kendini biraz özgür bırak, o sevgi yeniden gelecektir, sadece seyret."

Hafifçe gülmeme engel olamadım çünkü bu kelimeleri duyunca sanki omuzlarımın üstünden büyük bir yük kalkmış gibi hissetmiştim. Beni kimsenin anlamayacağını *bildiğim* için oldukça uzun süredir içimde tutup susturduğum bu duygular artık esen rüzgar gibi özgürdü. Çünkü Mabel anlıyordu.

Mabel bana bir adım yaklaşıp tıpkı pansiyonda olduğu gibi elimi tuttu. Sırtan yüzündeki kırışıklıkların sayısı çoğalmıştı. "Git ve dinlen, hayatım. Hatta en iyisi sana düzgün davranan iyi bir adamla beraber yap bunu." Omzumun üstünden Turta Dükkanı'na doğru başıyla işaret etti.

"Mabel, kalamam. Noah, pazartesi günü onun evinden ayrılmam gerektiğini söyledi."

"Ah, yok öyle bir şey."

Bu kadının özgüvenine hayranım.

Ona umutla gülümsedim. "Peki bu, bana pansiyonunda bir oda vereceğin anlamına mı geliyor? Oradayken sana işlerde bile yardımcı olurum."

"Hayır. Doluyuz, bunu sana daha önce de söyledim." Daha

önce hiç kimsenin yalan söylerken bu kadar keyif aldığına rastlamamıştım. "Ama kasabada kalacaksın. Sözlerimi unutma."

"Umudunun yersiz olduğunu söylemem gerek. Noah beni etrafında görmek istemiyor."

Mabel homurdanarak kahkaha attı. "Saçmalık. O çocuğu bebekliğinden beri tanırım. Ciğerini bilirim onun. Huysuz olmasının sebebinin seni etrafta *daha fazla* görmek istemesi olduğu bahsine ömrümü koyarım." Söylediklerine karşı çıkmasam da gözlerimi dükkanın vitrinine doğru çevirdim. "Ayrıca sen bakmadığın zaman sana nasıl baktığını gördüm."

Başım hızla Mabel'a döndü. "Bakmamıştır."

Mabel'ın gülümsemesi iyicene genişledi. "Hayır, bakmadı. Ama yanaklarındaki kırmızılığa bakarsak bakmış olmasını istediğini biliyorum artık." Kaşlarını muzipçe oynatıp ilerlemeye koyuldu, Turta Dükkanı'nı tamamen ardında bıraktı. "Ah, bu çok keyifli olacak," dedi kendi kendine usulca. Bakışlarımı çiçeklere eğip yeniden kaldırdığımda ise Mabel kasabaya musallat olmuş hınzır bir hayalet misali çoktan ortadan kaybolmuştu. Yüksek ihtimalle markete girmişti ama ben hayalet teorisini daha çok sevmiştim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Amelia

Tıpkı tahmin ettiğim gibi Turta Dükkanı'nın kapısından içeri girdiğimde burada olduğumu Noah'ya haber veren o küçük zil sesi duyuldu. Küçük bir not defterine bir şeyler yazdığı tezgahtan gözlerini bana doğru kaldırdığında bakışlarındaki kuvvet beni adeta hizaya sokmakla tehdit ediyordu. Ah, klasik adamın klasik not defteri. Gözleri benim gözlerimle kavuşur kavuşmaz, *BUUM*, huysuz ifadesi beliriverdi. Gülümsememesi iyi bir şeydi aslmda. Eğer gülümseseydi ayakta duramazdım. Ama buna... *Buna* tahammül edebilirdim.

Yavaş yavaş tezgaha yaklaştım. Noah benim vahşi ormanda karşılaştığım bir aslandı. "Selaaam," dedim bir adım yaklaşarak, ilerlemekte acele etmiyordum. Noah hiçbir şey söylemedi, yalnızca bir kaşını kaldırdı. Titrememeye gayret gösteriyordum.

Yeterince yaklaştığım zaman kaslı kollarını yasladığı tezgahın üstüne ikram misali elimdeki buketi yerleştirdim. Gözlerim

Ninova

kollarını ince bir toz gibi saran tüylere takıldı. O kadar ince, sarı renkli ve belirsizdiler ki fark edebilmek için epey yaklaşmak gerekiyordu. Zihnim bana bulunduğum mesafeden gözlerinin, burnunun ve yanaklarının üstüne düşen şapkasının gölgesini de görebileceğimi zalimce hatırlattı. Çenesindeki sakallar düne kıyasla daha dağınık görünüyordu ki bu da dün tüm gece başımda bekledikten sonra eve gitmemiş olabileceğini düşündürmüştü. Noah'nın gece boyunca benim için endişelendiği düşüncesinin neden tüm bedenimi ürperttiğini kabullenmek istemedim.

Noah'nın gözleri önce çiçek buketine eğildi, ardından bana doğru yükseldi. "Çiçek?"

"Senin için," diyerek çiçek buketini hafifçe ona doğru ittirdim, ardından ellerimi arkamda kavuşturup topuklarımın üstünde hafifçe sallandım. "Dün gece benimle ilgilendiğin için hem özür hem de teşekkür niyetine." Omzumu eğdim. "Çiçekleri sevdiğini biliyorum. Annie bana haftada birkaç sefer ondan çiçek aldığını söyledi."

Noah bir santimetre bile kımıldamamıştı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturayım, bunu sadece ona yardımcı olmak için yapıyorum. Yoksa çiçeklere falan düşkünlüğüm yok."

O kelimeyi duyunca gözlerim irileşti. "*Düşkünlük,*" dedim kelimenin dilimin üstünde yarattığı hissin tadını çıkararak. "Eminim yoktur," diye başımı yukarı aşağı salladım ve gözlerim kıstım. *Oyun, oyun, oyun.*

Noah da gözlerini kıstı. "Benimle alay mı ediyorsun sen?"

"Sadece neden çiçeklere düşkün olduğunu kabullenmekten bu kadar utandığını anlamaya çalışıyorum." Gülmemek için dudaklarımı birbirlerine bastırdım.

"Çünkü değilim..." diye sabırsız bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Olduğu yerde doğruldu ve onunla sırf kafa bulduğumu anlayana kadar bu ciddiyetini sürdürdü. *Merhaba, ciddi Noah. Bugün seni görmek ne güzel.* "Çiçekleri severim ama onlara düşkün değilim."

Duruşunu taklit ettim, inanılmaz eğleniyordum. "Derin hayranlığını kabullenebilirsin. Bunu yaptın diye erkekliğine zeval gelmez."

Noah'nın dudaklarında hafif bir gülümseme beliriverdi. Şimdi avcı oydu. "Turta dükkanı işletiyorum. Sence erkekliğe zeval getiren zırvalara takılır mıyım ben?" Sağ omzunun üstünden "*Lütfen*," dedi, ardından yine bana baktı.

"Eğer bu doğruysa... O zaman çiçeklere düşkün olduğunu kabullenmekte neden tereddüt ettin? Annie de iflas edecek diye korkuyorsun sanıyor. Ama ben ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Cevabıma rağmen konuşmaya devam edeceğinden eminim."

"*Bence*," diye mahkeme salonlarını aratmayacak bir ses tonu ile konuşmaya başladım, "Sen de Annie'yi seven ve onun dükkanına destek olan ne kadar çok kişi olduğunu, işlerinin gayet iyi gittiğini biliyorsun. Bence erkek kardeş kartını kendi..." Birbirimize bakarken kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdim. "...düşkünlüğünü örtbas etmek için kullanıyorsun."

Noah avuçlarını tezgaha yasladı, öne eğilerek bana yaklaştı. Aramızda kalan havada tatlı ve sıcak bir esinti canlanmıştı. "Bence... Benim düşkünlüklerim seni hiç ilgilendirmez."

"Aha!" diye parmağımı Noah'nın yüzüne doğru kaldırdım.

"Demek kabul ediyorsun?! Hanımefendiler, beyefendiler, jürinin saygıdeğer üyeleri. Duydunuz, kendi ağzıyla söyledi!"

Noah kendi parmağını benim parmağıma dolayıp elimi tezgaha indirdiğine şaşkınlıktan dilim tutulacaktı. O küçücük temasta bile kaldırabileceğimden fazla duygu canlanıvermişti içimde. Noah parmağını derhal çekmeyip benim parmağıma dolanmış şekilde tezgahta tutmaya devam edince kalbim duracak sandım. Eriyip bittim. Birisinin beni yerden kazıması gerekiyordu şimdi.

Noah'nın dudaklarında bir sırıtma canlanmış, şapkasının yarattığı gölgeye harikulade bir eklenti olmuştu bu. "Evimin kokusunu değiştirmelerinden hoşlanıyorum."

Hiçbir şey söyleyemedim. Noah'nın bana usulca bakan gözleri, tenime değen teni ve iştahla öpüştüğümüz saniyelerin anısında donup kalmıştım. Zaman aksın istemiyordum hiç. "Annen çiçekleri severdi, öyle değil mi?"

Şu an, yani gerçekten, daha kötü bir cümle kuramazdım herhalde. Aramıza düşen sessizlik adeta fiziki bir beden bulmuş gibi büyümeye başlamıştı. O kadar büyümüştü ki yaralarıyla inleyen bir adama dönüşüp nasırlı devasa eline bir beysbol sopasını alabilirdi. Aksi istikamete doğru çığlık atarak kaçmalıydım. Bunun yerine nefesimi tutup Noah'yı seyrettim. Kaşları endişeyle bir araya gelen Noah olduğu yerde doğruldu, elini elimden çekti. Sorduğum soruya cevap vermemişti ama belki de böylesi daha iyiydi çünkü bunu sormak istememiştim. Arkasını döndü ve tek kelime etmeden mutfağın içinde kayboldu.

Acı dolu geçmişini ona böyle hatırlatmaya bu kadar yaklaştığım için kendimi pataklamak istiyordum. Ne rahmetli an-

nesinin çiçekleri sevdiğini *bilmek* ne de bu konuyu su yüzüne çıkarmak benim haddimeydi. Noah kim bilir kendini ne kadar savunmasız hissediyordu.

Aferin sana, koca ağızlı. Çok güzel. Bir saniyeliğine normal olup bunu berbat etmesen olmaz mı?

Gitmeliydim. Aslında gerçekten giysem iyi olacaktı.

Annie'nin bana verdiği çiçek buketini elime alsam da şimdi özür dilemem gereken başka bir sebebimin daha olduğunu hatırlayarak diğer buketi de tezgahtakinin yanına bıraktım. Arkamı dönüp dükkan boyunca ilerledim. Ön kapıyı açtığımda Noah mutfaktan çıkıp bana seslendi. "Gidiyor musun?"

Olduğum yerde kalmıştım, dönüp ona baktım. Elinde birer dilim turtanın olduğu iki tabak tutuyordu. "Ben... Ben sinirlendiğini düşündüm. Gitsem iyi olur, dedim."

Yüzünde ince bir tebessüm ile gözlerini devirdi, ardından turta tabaklarına başıyla işaret etti. "Sadece sana bir dilim turta getirmeye gitmiştim. İstersen tabii." Tezgahın arkasından çıkıp dükkanın ön kısmına ilerledi, tabakları pencerenin yanındaki iki kişilik masaya yerleştirdi. Bir tabağın üstü açıktı, diğerinin ise etrafına streç film sarılmıştı.

Daha önce işittiğimden çok daha usulca "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var," dedi. "Konuşkan birisi değilimdir." Ben şaşırmış numarası yapınca Noah da sırıttı. "Hazır olmadığım zamanlarda kişisel meseleler hakkında konuşmaktan da hoşlanmam. Gafil avlanınca, sindirmek için biraz zamana ihtiyacım oluyor. Yine de itiraf etmeliyim ki sinirlendim. Böyle konular gün yüzüne çıkınca susmanın doğru bir strateji olduğuna inanmıyorum."

Hâlâ kapı eşiğinde bekliyordum çünkü kımıldayamamıştım. Noah'nın inanılmaz ve içten konuşmasıyla kendimden geçmiştim adeta. Daha önce bir adamın duygularını bu kadar güzel ifade edebildiğine rastlamamıştım sanırım. Böyle bir şeyin beklentisi ya da umudu içinde olduğumu da fark etmemiştim. Noah'nın ciddi duruşu ve yanık turuncu renkli kamyonetinin ötesinde çok daha başka birisi olduğu aşikardı. Çiçeklere düşkündü mesela. Korumacıydı. Duygularını çok yoğun yaşıyordu ama kendine saklamayı tercih ediyordu.

Ve bunları çok seksi bulmayıp ne yapacaktım?

Benden cevap gelmeyince Noah kaşlarını kaldırdı. "Peki. Geliyor musun yoksa gelmiyor musun, pop star? Eğer geliyorsan kapıdaki 'Açık' tabelasını ters çevir ve kapıyı kilitle. Öğle aramdayım."

Gülüp kapıdan bir adım uzaklaştım. Kapının kapanmasını bekledim, levhasını ters çevirdim ve kilitledim. "Aksanın yüzünden kekstra demişsin gibi oldu."

"Hayır, kesinlikle demedim." Noah sandalyesine yerleşirken sırıtarak bana baktı. "Aslında kekstrayı severim."

Kahkaha atıp Noah'nın başına ambalajlı küçük bir karabiber paketi fırlattım. Paket Noah'nın yanağından sekip yere düştü. *Eh* diyerek eğilen Noah yerdeki paketi aldı. "Hem aile geçmişimi kurcala *hem de* dükkanımı kirlet. Dün sana göz kulak olmamın ödülü bu mu?"

"Sana zaten bunun için çiçek aldım. Borcum tamamen kapandı." Noah'nın karşısına oturduğum zaman aramızdaki küçücük masa yüzünden bacaklarımızın birbirine sürtündüğünü çok geç fark ettim. Aslında bacağımı çekebilirdim ancak Noah kımıldamıyordu. Bu yüzden ben de hareket etmedim.

Boğazımı temizledim. "Bu benim veda turtam mı?" Bakışlarımı kaldırdığımda Noah'nın kafasının karıştığını yüzünden okuyabiliyordum. "Sana yeterince dert olduğumu, pazartesi sabahını beklemeden evinden bugün çıkıp gitmemi isteyeceksin diye beni buraya çağırdığını düşündüm." Yarından sonraki gün bu kasabadan ayrılacağımı düşünmek fiziki anlamda canımı yakıyordu. Henüz çok erkendi.

Noah kıkırdadı. Gerçekten kıkırdadı. O kadar derinden ve boğuktu ki avcumu Noah'nın göğsüne yaslayıp duyduğum sesi bir de elimle hissetmeyi hayal ediyordum. Deneyimi tastamam yaşamaktı niyetim. "Bana dert olduğun bir gerçek. Ama seni kovmayacağım. Bilakis." Noah gerginlikle dudaklarını yaladı. "Dün gece söylediklerini hatırlıyor musun?"

Noah sorana kadar hatırlamamıştım. Ancak sorusunun üstüne hatıralar bir sel gibi akmaya başladı.

Annem beni sadece param için seviyor.

Boğuluyorum ama kimse beni görmüyor.

Sen de zaten beni sevmiyorsun.

Ahhh. Bu kelimelerin hepsinden nefret ediyordum şimdi. O kadar yontulmamış ve savunmasızlardı ki tenimde kaşıntı yapıyorlardı resmen. Bu yüzden inci gibi dişlerimin arasından yalan söylemeyi seçtim. "Hayır. Hatırlamıyorum."

Noah beni yakından inceledi. Tahmin ettiğimden daha ifadesiz durmuş olmalıyım ki bana inanmışa benziyordu. "Şey, sen..." Ancak Noah cümlesini tamamlayamadan birisi kapıya vurdu. Noah ile eşzamanlı olarak pencereden bakınca kapıdan içeriye bakan iki tane orta yaşlı adam gözüme ilişti. Noah onları göz ardı edince ben de öyle yaptım. Çünkü ne söyleyeceğini

gerçekten merak ediyordum. Cümlesi havada öyle asılı kalmıştı ki geçen geceden hatırlamam gereken her şeyi hatırlamadığımdan korkuyordum. Acaba pantolonumu indirip ona popomu mu göstermiştim? Yoksa... Yoksa ona asılmış mıydım?!

"Öldüreceksin beni. Ne söyledim dün gece?" diye sanki boğazımı bir bıçak kesmiş gibi dümdüz konuştum. Çok mu dramatik olmuştu? Hayır. Bilhassa ipin ucunda popomu göstermiş olma ihtimalim varsa.

Noah boynunu esnetti. Bana ne söylediğimi ve ne yaptığımı söyleyinceye kadar o gırtlağına yapışabilirdim.

"Bana söylediğin şey..." Bakışlarını kaldırdı, ürkek bakışlarımı gördü, ardından nazikçe gülümsedi. "Yorgun olduğundu."

Noah'da da tam bir poker suratı vardı. Kâğıt oynarken elini açık etmemeye çalışan iki oyuncu gibi birbirimize bakıyor, ilk hamleyi hangimizin yapacağını merak ediyorduk. Eğer ona dün gece *yorgun* olduğuma dair hiçbir şey söylemediğimi itiraf edersem duygularımı nasıl dışa vurduğumu hatırladığımı kabullenmiş olacaktım ve bunun üstüne konuşacaktık. Bunu istemiyordum. Bence bunu o da istemiyordu.

"Ah... yorgun, evet," dedim poker fişlerimi masanın ortasına ittirerek. *Görüyorum.*

Noah sırıttı. "Ben de düşündüm... Madem bu kadar... *Yorgunsun...*"

Sohbetimiz kapıdan gelen ses ile yeniden kesildi, sinirle homurdanmak istedim. Dışarıda kasabalılardan oluşan küçük bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. "Onları içeri alsak mı?"

"Hayır," diyen Noah başını iki yana salladı. Noah kaşlarını çatarak pencereden bakarken en az on kişilik kalabalık grup

Noah'ya kapıyı açması için işaret ediyordu. "Hayır!" dedi Noah sertçe. "Öğle arası için kapattım. Gidin!" Kolunu boşluğa doğru savursa da kimse kaçmamıştı.

Odaklanmak hiç kolay değildi ama sohbetimizin nereye varacağını öğrenmeye kararlıydım. Noah da aynı düşüncede olmalıydı ki sandalyesini düzeltti, sırtı pencereye dönük olacak şekilde oturdu. Ben de aynısını yaptım. Şimdi neredeyse omuz omuzaydık, bu benim için adeta bir eziyetti.

"Neyse... Ben, şey... Ben düşündüm ve araban tamir olunca ya kadar kalmanın sorun olmayacağına karar verdim."

"Öyle mi?" diye dönüp Noah'nın yüzüne baktım. O kadar yakındık ki kirpiklerinin ucunu görebiliyordum.

Noah onaylarcasına başını salladı, ifadesiz yüzü hiç değişmemişti. "İstersen misafir odasında kalmaya devam edebilirsin. Ve..." Boğazını zoraki bir edayla temizledi. "Eğer... Etrafı gezinmek istersen ortalığı biraz toparlamıştım, şu an vaktim de var."

Biri önümde kamera flaşı patlatmış gibi gözlerimi kırpıştırdım. "Sırf... *Yorgunum* diye mi?"

Zihnim, *yorgun* kelimesini otomatik olarak *yalnız* diye düzeltti. Noah'nın da zihninin aynı şeyi yaptığım düşünüyordum. Ancak bunu sesli olarak ifade edemeyecek kadar kibar birisiydi. Davranışlarını kendimi güvensiz hissetmeyeyim diye ayarlamıştı ve ben bunun nedenini merak ediyordum. Dün kendimden geçmiş halde yaptığım konuşmayı kim duyarsa duysun başını öte yana çevirmeyi tercih ederdi. Oysa Noah bana bir el uzatmayı yeğliyordu. *Ben seni görüyorum.*

Yine de geçmiş deneyimlerim, onun bu iyi niyetine tedbir-

le yaklaşmam konusunda beni uyarıyordu. "Ziyaretimi magazincilere satmayı mı planlıyorsun? Birisi sana bir teklifte mi bulundu?"

Noah gerçekten gücenmiş görünüyordu. Hatta öfkeli bile olabilirdi. "*Hayır.*"

"Dün almaya niyetlendiğim ilaç migrenim için bir ağrı kesiciydi. Yaşadığım stres yüzünden bu ağrıyı çekmeye başladım. Doktorum daha çok ara verip dinlenmem gerektiğini söylese de ben ilaçları tercih ettim. Bayağı heyecanlı bir hikaye, satmak istemediğine emin misin?"

"Neden bunu yapayım?" Sesi yeniden ciddileşmişti. Hatta nezaketine inanmadığım için rahatsız bile olduğu belliydi.

Alaycı bir edayla güldüm. "Çünkü dünyadaki herkes öyle yapar. Benim kendi annem bile kişisel anılarımızı pek çok defa magazincilere sattı." Son kısmı söylemek istememiştim, bu çıkışım yüzünden hafifçe yüzümü ekşittim. İfadesiz yüzümden eser kalmamıştı, Noah artık kartlarımı görüyor olmalıydı.

Ona baktığım zaman bakışlarının yumuşadığını gördüm. Başını ufacık da olsa sağa sola salladı. "Ben yapmam. Bunu sana asla yapmam."

Ah hayır. Bunlar iyi kelimeler. Fazla iyi hem de. Kalbim deli gibi bu kelimelere tutunmaya çalışıyordu. Noah elindeki kartları masaya bıraktı, kazanmıştı. "Bana güvenebilirsin, Amelia. Senin *yorgunluğundan* istifade etmeye çalışmam."

Aslında kelime seçimi konusunda çok da hatalı olmadığını düşünmeye başladım. Yorgundum. Yalnızlıktan yorulmuştum. Güvensizlikten yorulmuştum. Sömürülmekten yorulmuştum. Herkesten saklanmaktan yorulmuştum.

"Tamam," dedim turtama bakıp çatalımla bir lokma alarak. Eğer bundan fazla bir şey söyleseydim ağlardım. Son yirmi dört saattir yeterince savunmasız olmuştum zaten, buna bir de gözyaşı ekleyemezdim.

"Tamam mı? Kalıyor musun?"

"Kalıyorum." Midem heyecandan ters dönmüştü sanki.

Noah öyle bir nefes almıştı ki rahatlamış gibiydi. Bir şeyler karaladığı o küçük not defterini arka cebinden çıkardı ve masada aramıza yerleştirdi. "Buradayken yapmak istediğin birkaç şeyi yaz. Bir plan yapalım." Şu anki tuhaflığı gözüme o kadar tatlı geliyordu ki. Benimle göz göze gelmiyordu, ayrıca bu kadar uzun konuşmuş olduğu için tüm gücünü yitirdiği acı verecek derecede aşikardı. Onu bu eziyetten kurtarıp benimle vakit geçirmek zorunda olmadığını söyleyebilirdim. Ama bunu yapacağıma ölürdüm daha iyiydi. Çünkü dünyadaki en kötü fikir bile olsa ben de burada olduğum süre boyunca onunla mümkün olduğunca vakit geçirmek istiyordum.

"Çünkü sen benim tur rehberimsin," dedim not defterini elime alarak.

Noah gülümsememek için kendini tuttu. "Çünkü ben senin tur rehberinim."

Noah cümlesini daha bitirmeden buradayken yapmak istediklerimi düşünmekle meşgul olmaya başlamıştım bile. Dinlenmek mi istiyordum yoksa macera mı yaşamak istiyordum? Saklanmak mı istiyordum yoksa kasabayı mı görmek istiyordum? Bunların ideal bir kombinasyonunu düşündüm.

"Ah, bu arada."

Veee işte geldi. Moral bozan. Hayal kıran. Tüm bunların

karşılığında benden beklediği şey. Yaşadığımın gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum.

Noah hafifçe bana doğru eğildi, dışarıdaki meraklılar bizi duyar ya da dudaklarını okur diye fısıltıyla konuşmaya başladı. "Geçen gece. Sana bir ilişki arayışı içinde olmadığımı söylediğim zaman." O anı hatırlayınca yanaklarım kızardı. "Bunda ciddiydim. Sınırlarımızı şimdiden çizmenin iyi olacağını düşünüyorum. Aramızdaki ilişki romantik bir şeye dönüşmeyecek. Sadece... Arkadaşız."

Yaz aşkımın benimle ilgilenmiyor olması hayal kırıklığına sebep olmalıydı. Ama öyle hissetmiyordum. Çünkü Noah'nın bilmediği bir şey vardı ki arkadaşlık benim tam olarak istediğim şeydi. *İhtiyacım* olan şeydi.

"Mükemmel," diye cevap verirken kendimi yıllardır hiç bu kadar hafif hissetmemiştim.

Pencereye öyle sertçe vuruldu ki ikimiz de irkilip omzumuzun üstünden baktık. Mabel burnunu cama dayamış, kaşlarını asabiyetle çatmıştı. "Noah Daniel Walker," derken cam yüzünden sesi boğuk geliyordu. "Kapıyı açsan iyi edersin. Kan şekerimin düşük olduğunu biliyorsun."

Noah vitrin camında kalan burun izine iç çekti. "Bu kasaba gerçekten manyak." Gülümsedi, bu ifadesinin aslında şefkat barındırdığı belliydi.

Tam da o sırada streç film sarılı turta tabağının hâlâ Noah'nın önünde durduğunu fark ettim. "Bunu yemeyi planlıyor musun?"

"Hayır," dedi masadan kalkarak. "Şu delilerle ilgilendikten sonra buluşacağım birisi için ayırdım onu."

"Biliyor musun? Senin bu kadar gizemli olmana izin varken benimkilerin ortaya saçılmasını hiç adil bulmuyorum."

Noah "Bu senin problemin," derken gülümsememişti ama sesindeki eğlenceli ton midemdeki kelebekleri harekete geçirmeye yetmişti.

• • •

Noah evine dönebilmem için kamyonetini bana ödünç vermişti. Pencereler açık, yüzümde bir gülümseme ile seyahat ederken hiç ummadığım bir şey oldu bana. Kendimi radyodaki şarkıya eşlik ederken buldum. Uzun zamandır içimden gelmeyen bir şeydi bu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Noah

Turta Dükkanı'daki görüşmemizden bu yana Amelia'yı görmemiştim. Görüşmemiz kısa sürmüştü (aslmda buna memnundum) çünkü kasaba halkı heyecanma hakim olamamıştı. Tanrım. Beş dakika daha beklemek onları neredeyse öldürecekti. Mabel burnunu dükkanın vitrinine yasladıktan sonra bayılıyormuş numarası yapmıştı. Ne mucizedir ki kapıyı açtıktan sonra turtaların kokusu onu kendine getirmişti.

Amelia'nın benim kamyonetimi alıp eve gitmesine izin vermiştim. Ben de öğle yemeği randevum için Annie'nin kamyonetini ödünç almıştım. Amelia'nın kiminle buluştuğumu merak ederek tükendiğini biliyordum ama henüz ona bunu söylemeye hazır değildim. Belki de hiç söylemezdim. Bunu zaman gösterecekti. Ona kamyonetimi ödünç verdiğim için şaşırmışa benziyordu. Bir iyilik yaptım sansa da burada işler aslında böyle ilerliyordu. Geçen gün bir saat uzaklıktaki daha büyük başka bir kasabadan hırdavat malzemesi getireceği için

Ninova

Phil'e de kamyonetimi ödünç vermiştim mesela. Cuma günü ise yürüyemeyecek kadar yorgun olduğu için kamyonetimi Mabel almıştı. Ben eve dönmek için Annie'nin kamyonetini alınca Annie de şeyin kamyonetini almıştı... Hatırlayamıyordum şimdi. Ertesi gün aslında daha büyük bir karmaşa çıkıyordu çünkü kimse kimin kamyonetini aldığını hatırlamıyordu. Hepimiz kasaba meydanında buluşup bu işi çözmek durumunda kalıyorduk.

Neyse, Annie beni az önce işten eve bırakırken Amelia'nın öğleden sonrayı Mabel'ın pansiyonunda geçirdiğini, orada lobinin boyanmasına yardımcı olduğunu söylemişti Mabel'ı tanıyordum, parmağını dahi kımıldatmazdı. Ayaklarını resepsiyon masasına uzatmış, içeceğine koyduğu mini kokteyl şemsiyesiyle Amelia'nın duvarları boyayışını tüm gün seyretmiş olmalıydı. Bunu hayal etmek beni gülümsetiyordu. Küçük kasabada yaşayan yaşlı kadınların pansiyonlarını boyamaya yardım etmek ünlüler için olağan mıydı? Sanmıyordum.

Ne yazık ki eve, Amelia'nın işlediği hayırlarla dolu bir kafayla geldiğim için, onun banyoda olduğunu fark etmek bana pek yardımcı olmamıştı. Benim banyomdaydı. Hani şu koridorun sonunda, kapısının altından süzülen buharı görebilecek kadar yakın durduğum yerde. Amelia banyoda NSYNC'ten *Tearin' Up My Heart* parçasını söylüyordu ve size şu kadarını söyleyebilirdim ki normalde şairane birisi olmasam da kapının ardından duyulan ses, bana bile aşk soneleri yazdıracak cinstendi. İnsanlar onu dinlemek için yüzlerce dolar öderken ben burada ön sıradan sonun söylediği şarkıyı dinliyordum. Hiç adil değildi.

Sesi, vücudu ve evimi dolduran şampuanının kokusu ile kalabalıklaşan düşüncelerden zihnimi arındırmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden televizyonu açtım. Şimdi oturmuş, kovboyların atları üstünde vurulduğu, *dıkşın dıkşın dıkşın* sesli eski bir siyah beyaz film seyrediyordum.

İzlediğim film gayet mükemmel bir kafa dağıtma yöntemiydi ki... *Lanet olsun.* İşten eve hiç gelmemeliydim. Buradan taşınıp evi Amelia'ya bırakmam gerekecekti çünkü mavi pijama takımımın sadece altını giyip üstünü ince askılı bir atlet ile örttüğü hali benim için çok fazlaydı. Pijama altı üstüne o kadar büyük geliyordu ki belini birkaç defa kıvırmak durumunda kalmıştı, atleti ise pijama altının *beline* bile ulaşmıyordu. Vücudunun etrafını cazibeyle öne çıkaran ince bir açıklık vardı. Bu kadın hayat bulmuş bir fanteziydi adeta. En harika rüyalarımdan çekip çıkarılmış, doğruca oturma odama yerleştirilmişti sanki. Ne kadar da cüretkardı.

Amelia çıplak ayakları ile oturma odam boyunca ilerlerken sessiz kaldım; nemli saçları omzunun üstünden dökülüyordu. Saçları o kadar uzundu ki neredeyse beline değiyordu. Hafif dalgalı halde açık bırakmıştı. Saçının bir tutamından bir su damlası düştü. Düşen damlanın Amelia'nın çıplak kolu boyunca süzülüşünü seyrettim. Hawaii'de bir sahile aitti sanki; başında çiçekleri, ayağına bulaşmış kumlarla bir moda dergisine poz verebilirdi. Bana hak etmediğim halde gülümsediği bu küçücük, önemsiz oturma odasında olmamalıydı. Yine de içimden dudaklarının biçimini sonsuza dek hatırlayabilmek için gülümsemesine dokunmak geliyordu. Uzun ve gür saçlarını eline ve bileğime dolamak istiyordum. Çıkık köprücük

kemikleri üstünde parmağımı gezdirmek istiyordum. *Lanet olsun, bunların hiçbiri doğru olamaz.*

Amelia konuşmak için ağzını açsa da öne atılıp kükreyen ben oldum. "Pijamanın üstü nerede?"

Amelia'nın kaşları kalktı. Yüzünde hiç makyaj yoktu ve ne yazık ki, böyle daha güzeldi. "Odamda. Endişelenme, değerli Noel hediyeni kaybetmedim." *Bunun* için endişelendiğimi mi düşünmüştü?

Amelia yanı başıma oturunca ayağa kalktım. Tahterevalli üstündeydik sanki. "Bekle, nereye gidiyorsun? Sana bunu göstermek istedim."

Bunu diyerek neyi kastettiğini bilmiyordum çünkü sırtım ona dönüktü. Termostatın bulunduğu köşeye döndüm ve dereceyi on beşe indirdim. Eski havalandırma ünitem kükreyerek çalışmaya başlayınca anca o zaman koltuğa geri dönebilecek kadar rahat hissetmiştim kendimi. Koltuğun en uzağına, neredeyse kolçağının üstüne oturdum.

Amelia, bakışlarımı göğüslerine indirmemek için var gücümle savaşırken tuhaf davrandığımı fark ettiyse de belli etmedi. Bana neşeyle gülümsedi, ardından ona bu sabah verdiğim not defterini kucağıma bıraktı. Yüzünü bana dönerek bacaklarını altında topladı. Bana sorarsanız fazla rahat görünüyordu. Parmağımla onu dizinden ittirerek kanepenin öteki ucuna göndermek istiyordum.

"Bitirdim! İşte liste," dedi başını umutlu bir ses tonuyla not defterine doğru sallayarak.

Gözlerimi onun güzel yüzünden adeta söküp aldım. (Lanet olsun, güzel değil. Sadece... tamam, güzeldi.) *Lanet lis-*

teye bak. Tam okumaya başlamıştım ki ürperdiğini fark ettim. "Üşüdün mü?" diye sordum, sesim fazla hevesli çıkmıştı.

"Evet. Sence de burası aniden buz kesmedi mi?"

Hafifçe kaşlarımı çatarak omuz silktim, ardından kanepeden fırlayıp berjerin üstünde duran peluş battaniyeye uzandım. Battaniyeyi getirip Amelia'nın omzuna yerleştirdim, hiç beklemeden onu battaniye ile adeta streç folyo gibi boğazına kadar sardım. Dürüme benzemişti. Battaniyenin ucunu Amelia'nın içinde iyi ve rahat hissettiğimden emin olacak şekilde çekip üst kısmının içine sıkıştırdım (ki üst kısım, Amelia'nın kulakmemesinin hemen altında bitiyordu). Amelia'nın gözleri inanamıyormuşçasına kocaman açılmıştı çünkü oyun oynayıp oynamadığımdan emin olamıyordu. Oynamıyordum. Ev yapımı bir bekaret battaniyesi yapmıştım işte.

"Şey... Teşekkürler?" dedi kahkaha atarcasına.

Şimdi kendimi oldukça güvende hissediyordum. Yanına oturup not defterini aldım. "Misafirperver olmaya çalışıyorum."

"Peki. Bay Misafirperver. Noah Walker'ı düşününce aklıma gelen unvanlardan bir tanesi kesinlikle." Göz ucuyla peluş dürümün içinden dışarıya uzanan başına baktığımda gülümsememe engel olmam neredeyse imkansızdı. O kadar sevimli görünüyordu ki gözlerimi eğip listesini okumaya zorladım kendimi.

Kasabayı keşfet
Balığa çık
Heyecanlı bir şeyler yap
Scrabble oyna

Noah'nın pankek tarifini öğren

"Scrabble mı?" diye sordum listeyi indirip Amelia'ya bakarak. Amelia bir şekilde dürümünü gevşetmeyi başarmıştı, battaniye şimdi normal bir insan gibi omuz hizasında gevşekçe duruyordu. Benim için iyi değildi bu.

"Evet." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Scrabble oynamak için bana ihtiyacın yok."

"Kendi kendime oynamak sıkıcı olur. Zaten kazanırım."

Ona alaycı bir bakış attım. "Demek istediğim Scabble'ı her yerde oynayabilirsin. Kasabamıza özgü bir şey değil."

Kollarını, göğsüne çektiği bacaklarına dolayarak oturdu. Şükürler olsun ki battaniye yine her yerini örtmüştü. "Aslında... Benimle oynayacak kimseyi bulamadım."

Amelia'nın kibar yüzüne, ayak parmaklarındaki kırmızı ojeyi kazımaya çalışırken eğdiği gözlerine baktım. Oysa sırf utandığı için göz göze gelmek istemediğini biliyordum. İçimde bir koruma kalkanı can buldu, birdenbire onunla Scrabble oynamayı reddetmiş herkesi avlayıp gece boyunca bu oyunu oynamaya zorlamak istedim. *Gülümseyip bundan bal gibi de keyif alacaksınız!* Kim onun gibi birisiyle arkadaş olmayı istemezdi ki? Tatlıydı. Komikti. Uzlaşmacıydı. Muhteşemdi. Bekar olmasına aklım ermiyordu.

"Bakarız," derken vaat vermekten uzak, ciddi bir tavır takınmayı denesem de ikimiz de bu oyunu oynayacağımızı biliyorduk. "*Heyecanlı*? Heyecanlıdan kastın ne?"

"Susan buna bir kemiğimi kıracağım, gülümseyeceğim ya da kalp atışlarımı hızlandıracak herhangi bir şey cevabını verirdi."

"Peki, benimle seks konusu seçeneklerimizin dışında o zaman." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişmanlıkla yüzümü ekşittim. Amelia'nın ağzı açık kalmıştı. "Özür dilerim... Şaka niyetiyle söylemiştim ama üslubum fazla ciddiydi ve..."

"Özür dileme!" Amelia'nın yüzü neşeyle aydınlandı. "Şaka yaptın! Bay Klasik az önce müstehcen bir şaka yaptı, gidip günlüğüme hayatımda yaşadığım en güzel gün diye kaydedeceğim."

"Bay Misafirperver'e ne oldu?"

Parmağıyla yanağımı dürttü. "Burada başka ne tür şakaların var?"

Çok kuvvetli ittirmiş gibi abartılı bir edayla yana doğru devrildim. "Tanrım, bu kadar sert olma."

Amelia başını iki yana sallarken dudaklarında geniş bir gülümseme, gözlerinde ise keyifli bir ışıltı vardı. "Senin kim olduğunu artık bilemiyorum."

Kendimi doğrultup boğazımı temizledim. Ciddileşmeli, oyunu bir kenara bırakmalıydım. "Susan'a dönelim. Ona kasabada daha uzun kalacağını söyledin mi?"

"Evet. Pek de iyi gitmedi."

"Sana bu konuda güçlük mü çıkarıyor?"

Amelia göğsünü derin bir nefesle doldurdu, poflayarak aldığı nefesi bıraktı. Onun bu yanını seviyordum. Dağınık, kendini kasmayan halini. Ona yakışıyordu. "Tepesi attı. Nerede olduğumu ona söylemediğim, aslında kabul bile etmediğim işleri bırakıp gittiğim için beni düşüncesiz ve bencil olmakla suçladı!" Sesi giderek yükseliyordu. İçinde yanan bu atcşi görmekten keyif alıyordum doğrusu.

"Ardından bekar bir adamla beraber kaldığımı zorla öğrendi... Seni zararsız gösterebilmek için bir turta dükkanı işlettiğini söyledim ona. Sonrasında kazara senden biraz fazla bahsetmiş olabilirim, şimdi tüm kariyerimi bir erkek için çöpe atacağımı düşünüyor çünkü."

Kaşımın birini kaldırdım. "Benden mi bahsettin? Ne söyledin?"

Amelia'nın yanakları kızardı, gözlerini devirerek soruyu göz ardı etti. "Önemi yok. Hâlâ burada olduğuma ve Susan ile böyle yüzleştiğime inanamıyorum. Ben... ben yıllardır kendim için bir şey yapmamıştım." Amelia duraksayınca aramızdaki sessizliği sonlandırmak için acele etmedim. "Susan tam olarak yanılıyor da sayılmaz. Yanımda bir koruma olmadan evimden ayrılmam ya da ekibimden birisine güvenilir bir konaklama rezervasyonu yaptırmamış olmam benim düşüncesizliğimdi." Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. Kendiyle gurur duymak istese de bunda haklı olup olmadığından emin değildi.

Elimdeki not defterine baktım, ardından bir kalem aldım. "Ne yapıyorsun?" diye sorarken *Heyecanlı bir şey yap* maddesinin üstünü çizdim.

"Tebrikler. Listendeki bir şeyi kendi başına yaptın."

Amelia üstü çizilmiş maddeye baktı, sanki geçen gece elimi tutup yanağına götürdüğü gibi şimdi not defterini kucaklamak istermişçesine bir ifade belirdi yüzünde. Gözleri yaşlarla doldu, ağlamamak için derin derin nefes aldığını görebiliyordum. *Hayır.* Gözyaşı yok, lütfen. Bu işlerde başarılı değildim ben.

İçerinin atmosferini hafifletmek isteyerek parmağımın eklemiyle Amelia'nın dizine hafifçe vurdum. "Benim onayıma

ihtiyacın yok ama uzaklaşmak bence doğru seçimdi. Senin şu Susan gerçekten heves kaçıran birisine benziyor."

Amelia kahkaha atıp başını koltuğun kumaşına doğru yana yasladı. Gözlerim onun esneyen boynuna takılmıştı. Yeniden yüzüne dönebildiğimde bana baktığını gördüm. "Ah, öyle. Susan hiçbir şey yapmama izin vermez. Yine de... İşinde başarılıdır. Kariyerimin bu kadar iyi olmasını ona borçluyum. Ayrıca tuhaf da olsa, yanımda annemden daha fazla durmuştur."

"Ama mutlu değilsin," dedim yarı cümle yarı soru şeklinde. İçimdeki her şey onun mutlu olup olmadığıyla ilgilenmemem gerektiğini çığlık çığlığa bağırıyordu. Onu evimde, kişisel alanımda, kanepemde istemiyordum. O yavru köpeği andıran gözleri ve neşeli karakteriyle beni kibar olmaya zorlamasını istemiyordum. Ama, lanet olsun ki, madem öyleydi, o zaman neden bunu soruyordum? Neden o buradayken onu götürebileceğim diğer yerleri, tanıştırabileceğim diğer insanları, onu nasıl gülümsetebileceğimi, bana o gözlerle nasıl içten bakacağını düşünmeye çoktan başlamıştım? Şu an kendime o kadar öfkeliydim ki duvarı tekmeleyebilirdim.

"Bazen mutluyum." Kalmtıları ile artık küçük bir öbek yarattığı ojesini soymaya devam ederken gözlerini eğik tutuyordu. "Ya da en azından mutluydum. Galiba."

Başını öte tarafa çevirdiğinde bu sohbete artık devam etmek istemediğini görebiliyordum. Bu hissi çok iyi bilirdim, bu yüzden zorlamadım. Benimle hazır olduğu zaman konuşabilirdi. Eğer istemezse hiç konuşmayabilirdi. Benim için bir önemi yoktu. Ben sadece burada onun gelip saklandığı küçük, güvenli bir sığınaktım. Çünkü büyükannem benden böyle yapmamı isterdi.

Amelia'nın gözleri mutfakta bir yere takılınca dudaklarında minik bir gülümsemenin canlanışını seyrettim. "Sana verdiğim çiçekler. Onları vazoya koymuşsun."

Amelia'nın elinde bir puding gibiydim. Omurgasız, erimiş, titrek, anlamsız bir puding.

"Annemin eski vazolarından bir tanesi aslında. Ona babam almıştı." O nazik tebessümünden gözlerimi ayıramıyordum. Hayatımın gerçeklerini istesem de ondan gizleyemiyor oluşuma o kadar öfkeliydim ki. Normalde ebeveynlerimden bahsetmekten hoşlanmıyordum. Gerçi bana bir şey *hissettiren* her şeyden de diyebilirdik. Duygularımı başkalarına açmaktan keyif almazdım. Nedense Amelia'nın mavi gözleri benden tarafa döndüğünde, kendimi adeta çıplak hissediyordum. Ona her şeyi anlatmak istiyordum.

"Her ikisi de ben on yaşındayken öldü." Yutkundum. "Doğada vakit geçirmeye bayılırlardı. Yıl dönümleri için Colorado'da kamp yaparken korkunç bir kaza oldu. Birdenbire bir fırtına çıktı... Ve... Çok fazla şimşek vardı. Dağdan sağ çıkamadılar. Velayetimizi büyükannem üstlendi, o olaydan sonra beni ve kız kardeşlerimi o büyüttü."

Amelia'nın eli elimin üstüne düştü, içtenlikle sıktı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Sesi öyle nazikti ki. Ve bana bakışları... Birisinin en son bana böyle bakmasının üstünden çok uzun zaman geçmişti. Sanki benimle ilgilenmek istiyor gibiydi. Eli yumuşaktı, kullandığı duş jelinin kokusu sıcak ve huzur vericiydi. Kendimi, uzanıp Amelia'mn boynuna bir dizi öpücük kondurmak isterken bulunca aniden doğruldum. Elimi elinden çektim, kanepenin hemen arkasındaki mutfağa ilerledim. İşte.

Aramıza koymamız gereken sınır.

"Çok uzun zaman önceydi. Üzülecek bir tarafı yok." Benim metal çöp kutum neredeydi? İçine girip kapağı üstüme kapatabilirdim çünkü Susam Sokağı'nın Kırpık'ı olmak hoşuma giderdi. O çöp kutusu rahattı, kendimi orada evimde gibi hissedebilirdim. Yabancıları, daha da iyisi kalbime açık büfe muamelesi yapan güzel şarkıcıları kendimden uzak tutardım böylece.

Amelia bir an tereddüt etti. "Tamam. Emin misin, yani–"

"Evet," diye Amelia'nın sözünü yarıda kesip başıma beyzbol şapkamı geçirdim. Çünkü bundan bahsetmemi teklif edeceğini biliyordum. İnanın bana yapmak istediğim son şey konuşmaktı. Hem de her konuda. Asla. Kelimeler beni rahatsız ediyordu. Neden çok geçmeden buradan gideceğini bildiğim bir yabancıyla bir şeyler paylaşacaktım ki?

Amelia hafifçe güldü ama keyiften yapmadığı belliydi. Bu gülüşü daha çok şaşkınlıktandı. "Senin hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum, Noah."

Anahtarlarımı aldım. "Beni düşünme yeter, iyi olursun." Dönüp ona geri bakmak istiyordum, bu yüzden yapmadım. "Geç gelirim. Dolapta dünden kalan sebzeli güveç var. Uyku ilacı alma. Ha bir de," diyerek durdum, onun o yavru köpek gibi bakan gözlerine son bir kere daha bakma dürtüme yenik düşmüştüm. "Pankek tarifimi alamazsın. Gizli."

ON ALTINCI BÖLÜM

Noah

Kamyonetimi park ettikten sonra Turta Dükkanı'na yürüdüm, kız kardeşlerim benden önce gelerek beni yenmişlerdi. Dışarısı karanlık olduğundan lambaları yanan dükkanı, normalde açık olan alana yerleştirilmiş masayı, üstüne yığılmış abur cuburları ve masanın etrafında içkilerini yudumlarken kahkahalarla gülüşen kız kardeşlerimi net bir şekilde görebiliyordum. Cumartesi gecesiydi, yani diğer bir deyişle bir araya gelip iskambil oynadığımız gece. Üç yıl önce kasabaya döndüğümden beri her cumartesi bunu yapıyorduk. İçerisi sonuna kadar aydınlık olsa da mesai saatleri bitmişti, kasabada şimdi bizi kimse rahatsız etmezdi. Eğer Roma, Kentucky yurttaşlarının sevdiği bir şey varsa o da aşina oldukları geleneklerdi. Kimse bunun önünde durmazdı.

Kapıyı açtım, heyecanlı kız kardeşlerimin neşeli çığlık ve ıslıklarıyla dolan dükkanın içine girdim. "İşte geldi! Kazanova!" diye bağırdı Emily ellerini ağzının kenarına yaklaştırarak.

Ninova

"Hayır! Kazanova değil... Daha trajik ve kederli birisi. Romeo, mesela," dedi Madison.

Umursamazca elimi sallayarak yolda gelirken aldığım bir kasa birayı bırakmak için tezgaha ilerledim. Kardeşlerimin her biri de birer kasa bira getirmişti, bu yüzden kendi getirdiğimi sonraki hafta tüketmek üzere arka taraftaki buzdolabına yerleştirdim. Dükkanın ön kısmına geri döndüğümde kız kardeşlerim lakabımın üstüne tartışmaya devam ediyorlardı hâlâ. Bunun kesinlikle komik olduğu kanaatindeydiler.

Emily tartışma arasında havaya fırlattığı jelibonu ağzıyla yakalarken baldırının yarısına kadar çektiği spor çoraplı ayağını masaya uzatmıştı. Annie bacak bacak üstüne atarak masada oturuyor, her zamanki gibi kendi işiyle meşgul olarak kitap okuyordu. Madison ise iskambil masasının üstüne oturmuş ayak tırnaklarına oje sürüyordu. Böyle zamanlar için her zaman çantasında oje taşırdı.

"İğrenç," dedim uzanıp oje fırçasını elinden kaparak. Fırçayı oje şişesinin içine koydum, kapağını sıkıca kapattım. "Yarın dükkan berbat kokacak."

Bana dil çıkarınca bir yetişkinden ziyade öğretmenliğini yaptığı çocuklar gibi görünmüştü. Zaten öğretmenlik onun için oldukça tuhaf bir meslek seçimi sayılırdı. O her zaman yemek pişirmekten hoşlanmıştı; kışın, haftanın bir günü yemek pişirme dersi bile verirdi. Günün birinde gastronomi okuluna gideceğini düşünürdüm. Bunun yerine Emily'nin izinden gidip ilköğretim okulunda öğretmen olmuş, Roma'da kalmayı tercih ederek hepimizi şaşırtmıştı. Bazen Madison'ın daha özgür, daha kaşif bir hayat tarzı benimseyebilecekken

ablası Emily'nin isteklerine fazla razı geldiğini düşünürdüm – aynı okulda öğretmenlik yapıyorlardı.

"Sinirlisin çünkü sana bir isim taktık, Aşık Çocuk," dedi Madison.

"Bana Aşık Çocuk deme." Lanet olsun. Bu bir hataydı. Bu hanımlara bir şey yapmamalarını söylersem onların bunu, yüzlerine takındıkları iştah dolu bir sırıtışla daha fazla yapacaklarını biliyordum. Şunlara da bir bakın. Gözleri şimdiden parlamaya başlamıştı. Beni sinir etmek onların adeta hayat amacıydı.

Sessiz Annie bile kitabını kapatıp oyuna dahil olmuşu. "Neden, Aşık Çocuk?"

Homurdanıp arkamdaki tezgahtan bir biraya uzandım. Onları bu kadar sevmesem şimdi çekip giderdim.

Kız kardeşlerim kahkaha attı. Emily geçtiği dalgaya daha çok tesir edebilmek için ayaklarını yere indirdi. "Ah, Aşık Çocuk, yeni ismini sevmedin mi?"

Madison ise adeta şakıyordu. "Hadi, Aşık Çocuk, iyi bir adam ol da oturmadan önce bana şu patates cipsini uzat."

Şu kadınlar yok mu?

Şükür ki onlar hakkında bildiğim kirli çamaşırlar koca bir kıtayı doldururdu. Emily'ye baktım. "Onlara 23 Mayıs'tan bahsedeyim mi?" Emily'nin gülümsemesi silindi. "Hm-hmm. Ben de öyle düşünmüştüm." Madison'a döndüm. "Emily ve Annie şu çiftlik masasını almak için Alabama'ya gittikleri zaman evden çıkan adamın adı neydi?" Madison dudaklarını mühürledi.

Tam dönüp Annie'ye şantaj yapacaktım ki Annie elini ha-

vaya kaldırdı. "Kalsın. Demek istediğini anladım. Susacağız."

"Teşekkürler," dedim, Emily'nin jelibonlarından bir tanesini çalarak masadaki yerime oturdum. "Şimdi oyuna başlayabilir miyiz, lütfen?"

Emily kartları dağıtmaya başladı. "İyi. Ama hevesimizi kaçırdın."

Emily'nin cümlesi beni doğruca Amelia ile kanepede geçirdiğimiz dakikalara götürmüştü. *Bazen mutluyum. En azından eskiden öyleydim.* Ancak bu gece Amelia'yı düşünmek istemiyordum, bu yüzden kardeşlerimle oynadığın iskambil oyununa odaklandım.

Birkaç el iskambil oynayarak kızlar daha fazla suskun kalamayıncaya dek geyik muhabbeti yaptık. Üçü de soramadıkları sorular yüzünden adeta titriyorlardı. Vücutları buna daha fazla dayanmayacak, düşüp bayılacaklardı.

"Eee," diye söze başlayan Emily oldu. İkinci biramı dudaklarıma götürdüm, gözlerimi kısarak Emily'ye bakarken büyük bir yudum içtim. "Amelia'nın pazartesi günü sırf sen onun evde kalmasına izin vermediğin için gitmesi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Amelia demek?" diye sorarken mümkün olduğunca umursamaz bir üslup takınmaya çalıştım.

"Evet, bize her şeyi anlattı, buna gerçek adı da dahil. Bu kadar kaba olduğun için bizde kalmasını teklif ettik. Ona kendi yatağımı verebileceğimi, kanepede yatabileceğimi söyledim. Ancak o kadar nazik birisi ki kimseye böyle rahatsızlık vermek istemediğini söyledi."

Evet. Amelia tıpkı şüphelendiğim gibi onları büyüsü altına almayı başarmıştı.

Biramı dikkatle masaya bıraktım, ondan bahsetmeye hevesli görünmemeye çalışıyordum. "Düşünceli davranmışsınız."

"Hm-hmm," dedi Madison masaya bir kupa beşlisi bırakarak. Gözlerinde muzır bir ışıltıyla bana baktı. Beni alt etmeye çalışması sadece oynadığımız oyunla sınırlı değildi. "Güvendiği tek kişinin sen olmaması seni gücendirdi mi?"

Gözlerimi Madison'dan kaçırmadım. "Hiç de bile. Dilerse tüm kasabaya anlatabilir, umurumda değil."

Umurumdaydı. *Gerçekten* hem de.

Kardeşlerim homurdandı, mızıldandı, gözlerini devirdi çünkü bu kadınların benimle alay edememekten başka nefret ettiği bir şey varsa o da konunun dışında bırakılmaktı. Onlara bir yem atmıştım çünkü benim gözümde hâlâ James ile çıktığım maceralara dahil olmak isteyen beş, altı ve sekiz yaşındaki halleri vardı. "Gerçi bugün ona arabası tamir oluncaya kadar bende kalabileceğini söyledim."

Hep bir ağızdan öyle bir ciyakladılar ki kulak zarım patlayacaktı. Yaptığım seçimden pişman olmak üzereydim.

"Tamam, tamam," dedim kulaklarımı ovalayarak, ayağa kalkıp bir bira daha almak için ilerledim. Çünkü buna ihtiyacım olacaktı.

Emily suçlarcasına bana parmağını salladı. "Ondan hoşlanıyorsun! Bunu biliyordum! Aşık Çocuk yine sahalarda!"

"Hoşlanmıyorum." Biramın kapağını açtım. "Sadece ona acıyorum, onunla ilgilenmek doğru olan şey."

Madison kaşlarını oynattı. "Onuna ilgilenmek ve ona göz kulak olmak mı?"

"Ciddiyim. Aramızda hiçbir şey olmayacak. Sadece kasaba-

dan geçiyordu ve burada olduğu süre boyunca kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Ayrıca" – masaya geri döndüm, sanki bu sefer oyuna gerçekten dikkatimi veriyormuşum gibi elimdeki kartlara baktım – "Ona romantik bir ilişki aramadığımı çoktan söyledim."

"Hadi canım," dedi Madison. Sanırım onu daha fazla hayal kırıklığına uğratamazdım. "Dedim. Beklentiye izin vermemek en doğrusu. Onunla arkadaşız, ötesi yok."

Emily kartlarına bakarken kaşlarını kaldırdı. "Şey. Muhtemelen akıllıca bir hamle. Seninle alay etmek eğlenceli ama onun peşinden gitmeme kararına katılıyorum. Sen eğlence arayışı içinde olan bir adam değilsin ve o da eninde sonunda buradan gidecek... Sen de onunla gidemezsin." Emily'nin son sözündeki uyarı tonunu hepimiz fark etmiştik. Merritt ile New York'a taşınmış olmam yüzünden beni hâlâ tam olarak affedebilmiş değildi. Eski nişanlımla aramın bozulmasına üzülmeyen tek kişi bence Emily'ydi çünkü bunun sonsuza dek kasabada kalacağım anlamına geldiğini biliyordu.

Madison dehşete düşmüştü. "Hayır! Hiç de akıllıca değil! Ahmaksın, Noah, seni sandalyeden itmek istiyorum."

"Şiddete ne gerek var? Sıra sende, Annie." Hepimiz başımızı kaldırıp Annie'nin neden bu kadar beklediğine baktık. Annie bana gülümsüyordu. Gülümsemesi öyle nazik ve kurnazdı ki tenim kaşınıyordu. Annie her zaman beni diğer kardeşlerimden daha iyi anlıyor gibi görünürdü. Çünkü sanki hiç yokmuş gibi umutsuzca poz kestiğim bir şeyleri bildiği şüphesi içimi kemiriyordu.

Biramın kalanını bir dikişte bitirdim ve yeni bir şişeye uzandım... Sonra bir yenisine daha... Ve bir yenisine daha.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Amelia

Gece yarısı olmuştu, Noah hâlâ dönmemişti. Kocası eve geri dönmemiş bir kadın gibi ortalıkta neden dört döndüğümü bilmiyordum ama öyleydim. Normalde bu kadar geçe kalır mıydı? Bu kasabada akşam saat ondan sonra yapılabilecek bir şey var mıydı ki? Endişeliydim çünkü onunla ebeveynleri hakkında konuşmaya çalışırken kalbini kırdığımı düşünüyordum. Noah ile aramdaki şu tuhaf arkadaşlık duygusunun peşinden gitmeyi bırakmalı, bunlara bir son vermeliydim. Neticede o benim konaklama tesisi sahibim/tur rehberimdi. Kasabadan ayrıldıktan sonra beni bir daha düşünmeyecekti bile. Benimle ilgilenmediğini de açık açık ifade etmişti. *Aldırma, Amelia.* Harika... Şimdi *Karlar Ülkesi* filmindeki şarkıyı söylüyordum çünkü o kelimeyi peşine şarkıyı takmadan söylemek neredeyse imkansızdı.

Bir dakika, bir şey duymuştum. Kulağa şey gibi geliyordu...

Ninova

Ah... Kamyonet!

Bir manyak gibi arasından bakındığım perdeleri hemen örttüm ve pencereden uzaklaştım. Ne yapmalıydım?! Nereye saklanmalıydım? Onun eve dönmesini bekleyen bir deli misali burada dikildiğimi bilmemeliydi.

Kamyonetin kapısının sertçe kapandığını duyunca irkildim. Noah geliyordu, ben ise sanki Bağımsızlık Günü'ymüş gibi evin tüm ışıklarını yakmıştım. Onu beklediğimi bilmemesinin imkanı yoktu. Ya da bir dakika. Onu beklediğimi bilmek zorunda değildi. Neticede benim gece kuşu olduğumu biliyordu, hayat benim için böyle işliyordu. Evet, ben coşkulu bir gece hayatı yaşayan bir ünlüydüm. En azından buna inanmasını sağlayabilirdim.

Oturma odasına koştum, zeminin üstünde çoraplarımla kayarak üstüme büyük gelen pijama üstü ile *Riskli İş* filminden bir sahne canlandırıyor gibiydim. Ayrıca, hey, Amelia, pijama altın nerede? *PİJAMA ALTI LAZIM.* Sahne ve dergi çekimleri için giydiğim minnacık kostümler utanma duygumu uyuşturduğu için diğer insanların ortalıkta benim gibi yarı çıplak gezinmediğini unutuyordum.

Adeta bir çizgi film karakteri gibi zeminde kayarak odama ilerledim, bacaklarımı pijama altına geçirdim, koşarak oturma odasına geri döndüm ve kanepeye yerleştim. Yakınlarda bir battaniye vardı, ona uzandım ve tıpkı Noah'nın bugün beni sardığı gibi kendimi battaniyeye doladım. Rol yapıyor gibi görünüyor muydum? O gittiğinden beri yerimden kıpırdamamış gibi miydim? Bu da kulağa pek tuhaf geliyordu doğrusu. Son saniyede yorganı üstümden atıp televizyonu kapatmaya karar

verdim ve banyoya koştum. Çünkü bu, yapılacak daha normal bir şeydi ve avaz avaz BEN SENDEN ÇOK HOŞLANIYORUM VE SENİ GÖREYİM DİYE GECE BOYUNCA BEKLEDİM diye bağırmıyordu.

Banyo kapısını kapattığım an ön kapının açıldığını duydum. Kapıya kulağımı yaslayarak nefesimi tuttum. Musluğu açıp sanki ellerimi yıkıyormuşum gibi görünmek istemiştim; bu bana kendime gelmek için bir otuz saniye kazandıracaktı. Ancak oturma odasından gelen şangırtı sesini duyunca on beş saniyede el yıkama işini bitirmem gerekti.

Lanet olsun. Eve gelen Noah değil miydi? Belki de bir yabancıydı. Burada kaldığımı öğrenen bir sapıktı. Ne yapacaktım? Noah'nın adıyla seslenebilirdim ama bu sefer içerideki yabancıya burada olduğumu belli etmiş olurdum. Banyoda etrafıma bakındım ve aynayı gördüm. Çocukluğumu berbat eden film yüzünden ne yapacağımı biliyordum. (Merak ediyorsanız 2002 yapımı *İşaretler* filminden bahsediyorum, gerçekten korkunçtu.)

Aynayı alıp salonu görebilecek şekilde eğerek kapının altından uzattım. Filmde göründüğünden daha zor bir manevra kabiliyeti gerektirse de nihayet başarmıştım. Tam o esnada Noah'nın eğilip yerden bir şeyler topladığını gördüm.

Oh be!

Bu gece ölmeyecektim. İçim rahatlamıştı.

Aynada kendime hızlıca çeki düzen verdim. Nasıl göründüğüm hakkında Noah'nın ne düşündüğünü merak etmemeyi seçerek aynayı yerine geri yerleştirdim ve oturma odasına gitmek için banyodan çıktım.

Noah muhtemelen etajerin üstündeki lambadan arta kalan bir öbek kırık camın üstüne eğilmişti ve... Eliyle camları süpürüyordu. Sivri bir cam parçası elini kesince *ah* dedi, tişörtünün altındaki kasları acıyla kasıldı.

"Noah!" Aceleyle yanma koştum, camlardan uzaklaşmasını sağlamak için kolunu çektim ve onu doğrultmaya çalıştım. "Bırak şunları! Çıplak elle cam mı toplanır?"

Doğrulttuğum zaman Noah'yı sanki iri dalgalar arasında yolunu bulmaya çalışan bir gemideymişiz gibi sallandığını gördüm. Geriye düşmesin diye kollarımı beline dolamak zorunda kaldım. "Beniyim," diye geveleyerek cevap verse de yardım etmeme karşı koymuyordu.

Onu güvenli bir şekilde doğrulttuktan sonra "Noah, sen... Sarhoş musun?" diye sordum, artık onu bırakabilirdim. Yalan söylemeyeyim, onu bırakmak istemiyordum. Güçlü bir çınar ağacı gibiydi bu adam. Ona böyle sarılınca ince tişörtünün altındaki her şeyin sağlam kaslardan oluştuğunu doğrulayabiliyordum artık. Davetkar, oldukça iyi biçimli kaslar. Bir fırıncının nasıl böyle bir vücudu olabiliyordu? Bu adil değildi.

Geri adım attığımda onun sırtan yüzüyle karşılaştım. Küçük bir erkek çocuğu gibi görünüyordu. Kıkırdamama engel olamadım çünkü şapkası yoktu, saçları ise sanki parmaklarını arasından geçirmiş gibi dağınık ve dik duruyordu. En azından bu saçları Noah kendi eliyle bu hale getirmiştir diye düşündüm. Belki de bir kadın vardı. Belki de öğle yemeklerinde buluştuğu gizemli kadının işiydi. Neden kıskanç bir cüce sırtıma tırmanmış ve beni savaşmaya ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum?

"Evet. Kızlar içirdi. *Amandişelenme*, eve kendi başıma dönmedim," dedi yine olduğu yerde sallanarak. Bu sefer kolunu alıp boynuma doladım. Onu yerdeki cam kırıklarından uzaklaştırarak kanepeye devirdim. Minderin üstünde ormanda devrilen bir ağaç kütüğü gibi düşmüştü, yanağı kirlentin üstüne gelecek şekilde yüzükoyun yatıyor, kolu ise koltuğun kenarından aşağı sallanıyordu.

Vücudunun koca bir koltuğu nasıl doldurduğunu hayranlıkla seyretmek istesem de zihnim *kızlar* kelimesine takılmakla meşguldü. Çoğul kullanmıştı. Noah çapkın mıydı? Bu kadar küçük bir kasabada böyle bir şey mümkün olabiliyor muydu? Gerçi gözden kaçırmamanız gereken her zaman küçük kasabalardı. Yüzeyde gördüğünüz kasabanın altında nasıl devasa bir uyuşturucu laboratuvarı kurulduğunu belgesellerden biliyorduk.

"Kızlar, he?" diye sorarken ellerimi kalçama yasladım ve sanki sinirlenmeye hakkım varmış gibi ona dik dik baktım.

Noah güldü. GÜLDÜ. Gözlerim kamaşıyordu. Kalbim durmuş ve sanki göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi yeniden atmaya başlamıştı. Yüce Tanrım, dişleri muazzamdı. Gözlerinin yanında beliren o kırışıklıklar. Böyle güldüğü zaman o kadar yakın ve huzur verici görünüyordu ki kendimi üstüne atıp onu kucaklayasım gelmişti. Onu kucaklayabilirdim. Bizim Huysuz Turtacı gerçekten kucaklanılasıydı.

Noah kaşlarını oynattı. "Kıskandın mı?"

Üstelik *flört* ediyordu.

Noah gülümsüyordu, flört ediyordu, kafayı bulmuştu ve *vay canına*. Sarhoş Noah'dan daha çok hoşlanmıştım. Gerçi ben

Noah'nın her versiyonundan hoşlanıyordum ve bu gerçek bir problemdi.

"Hayır." Yanına çömelip yere düşen elini kaldırdım. Noah karşı çıkmadı. Ben avcunun içini incelerken sadece dudağının kenarında kıvrılan bir gülümseme ile beni seyretti. Tıpkı tahmin ettiğim gibi: Kanaması vardı.

"Bu gizemli kızlar seni böyle sarhoş edip neden kendi başının çaresine bakasın diye terk ettiler, onu merak ediyorum. Yine de arabayı kendin sürmediğine memnunum."

Huysuz bir edayla elini geri bıraktım, mutfak dolaplarını ve çekmecelerini araştırmak için yanından ayrıldım. "Anna-banana beni bıraktı. Tüüüh. Gizemi bozdum. Kardeşlerimleydim."

Mutfakta aranmayı bırakıp kendi kendime gülümsedim. Omuzlarımdaki gerginlik rahatlamış, yanan göğsüm serinlemişti. Kıskanç küçük cüce sırtımdan inmiş ve uyumak için yatağına geri dönmüştü. Noah'nın başka bir kadınla beraber olmasına neden bu kadar kuvvetli bir tepki verdiğimi düşünmek istemiyordum. Bir önemi yoktu. Bir önemi olamazdı. *O senin arkadaşın, Amelia, bunu kafana sok!*

"Neden içeri gelmedi?" diye sorarken başka bir çekmeceyi karıştırmaya başlamıştım. Kanepenin arkasına yaklaştım ve ona tepeden baktım. Noah'nın gözleri kapalıydı ama tam bir ayyaş gibi sırıtmaya devam ediyordu. Buna bayılmıştım.

"Sanırım seni benimle ilgilenmeye zorluyor."

"Beni mi?"

Bir gözünü ağır ağır açtı. "Evet, sen. Düzen kuruyor. Düzenbazdır o."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" Aklı başında değilken onu

böyle kandırmam doğru değildi ama kendime engel olamıyordum. Noah'nın dili gevşediğinden net cevaplar almak için başka fırsatım olmayabilirdi.

Ya da yanılıyordum.

Noah daha geniş bir gülümsemeyle sırıttı, parmağını havaya kaldırdı. "İyi deneme. *O kadar* sarhoş değilim."

"Hmm. Denediğim için suçlayamazsın," diye omzunu dürttüm. "İlk yardım çantan nerede?"

Noah'nın göğsünün derinliklerinden bir kıkırtı sesi yükseldi. "Beni kim sanıyorsun sen? Bir anne mi? *İlkyadımçanham* yok benim." Kelimeleri ağzından çıkarması epey zor olmuştu. "Banyoda bir kutu yara bandı var gerçi."

Bir yara bandı bulabilmek için aceleyle banyoya koştum. Deodorant, diş macunu, tıraş bıçağı ve bir şişe losyonu kenara çektikten sonra çekmecenin en arkasındaki ezilmiş yara bandı kutusunu buldum. Aslında yapmak istediğim deodorant kapağını açıp bayılana kadar koklamaktı ama bunu yapmıyordum çünkü kendimi medeni bir kadın gibi davranmaya zorlamalıydım. *Kibar, kibar, kibar.*

Losyonu bir kere koklamak kimseye zarar vermez, diye düşündüm. Bunu yaptığım an bağımlısı olabilirdim. Pijamamın üstüne küçücük –neredeyse mikroskobik boyutta– bir damla losyon sıktım. *Düşüncesiz, düşüncesiz, düşüncesiz.*

Nemli bir el havlusu ve yara bandı ile oturma odasına geri döndüğümde Noah uyuyormuş gibi görünüyordu. Yüzündeki gülümsemesi silinmişti, uyuyan bir ayıcıktı şimdi. Yumuşacık ve ulaşılabilirdi. Ama eğer uyumuyor olsaydı hırlar, ben ona yaklaşırken bana dişlerini gösterirdi. Oysa şimdi uysal ve

sıcaktı. Kanepenin yanında yere oturdum, Noah'nın elini yeniden kaldırdım. Avcunun içinden ince bir şerit halinde süzülerek kan damlıyordu ama dikiş isteyecek kadar kötü bir şey yoktu. Kesikte kırık cam parçası da görünmemesi de iyiydi.

İronik tarafı geçen gece bilinçsizken o benimle ilgilenmişti. Şimdi de ben onunla ilgileniyordum. Şartları eşitleme fırsatı yakalayabildiğim için aslında bir nebze olsun üzülmemiştim.

Dikkatle elimdeki nemli havluyu yaraya hafifçe bastırarak temizledim. Elleri iri, sıcak tuğlalara benziyordu. Eklem kemikleri de elleriyle uyumlu olacak şekilde büyüktü. Avuçlarının üst tarafı nasır bağlamıştı. Bir tahminde bulunacak olsaydım ömrü boyunca hiç nemlendirici sürmediğini söyleyebilirdim. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bakışlarım, parmaklarının ucundan başlayıp avcu boyunca ilerledi, bileğine ve oradan da erkeksi kollarına, kaslarına ve omzuna vardı. İşte o esnada bir çift ürkütücü yeşil gözün kırpışarak beni seyrettiğini gördüm.

Boğazımı temizledim, başımı çevirip avcunun içine bantlayacağım yara bandına bakındım. Bu nafile uğraşıyı bırakmam gerekiyordu. *Seninle. İlgilenmiyor. Amelia.*

Noah'mn kolu omzumda, avcu kucağımdayken hızlıca işimi yaptım. Noah ne kımıldıyor ne de karşı koyuyordu. Bence bu iyiydi çünkü bir an önce yaptığım işi bitirmek, yerdeki cam kırıklarını temizlemek ve ona aşık olmadan önce yatak odama dönmek istiyordum.

"İşte oldu," dedim elinin üstüne hafifçe vurup kolunun altından kayarak. "Geçmiş olsun. Ücretim bin dolar." Dönüp ona baktım. O an Noah elini kaldırıp parmağının eklemi ile çenemi okşadı. O kadar nazikti ki ayı pençeleri tenime zarar verip çü-

rüteceğinden endişeleniyordu sanki. Ürperdim.

"Çok güzelsin," dedi. Kelimeleri net duyulsa da uyku mahmurluğuyla çıkmıştı. "Sesin de melek gibi."

"Teşekkür ederim." Midemin derinlerinde yumuşak, neşeli bir duygu patlaması peydah olmuştu. Sarhoş olduğunu biliyordum. Bunu kastetmediğini biliyordum. Yine de duyduğum kelimeleri kelebek avındaymışım gibi bir ağ ile yakalamak istemiştim. "Ayrıca çok tatlısın. Pudra şekeri gibi." Gözleri dudaklarıma yönelince yüreğim heyecandan adeta ağzıma geldi. "Çok, çok tatlısın."

Gülümsedim. Noah parmağım çeneme koyarakbeni nazikçe kendine çekti. "Seni öpebilir miyim? Sadece bir kere daha?"

Nefesim ciğerlerimde donup kaldı sanki. Beni öpmesini her şeyden çok istiyordum. Dudaklarını dudaklarımın üstünde hissetmek inanılmaz olurdu, bunu tecrübe etmiştim. Ancak buna izin veremezdim çünkü... İşte alkol falan. Hislerinin yüzde yüz bilincinde olmayan bir adamı öpmek adil olmazdı.

Ben de bunun yerine öne doğru eğilip onu alnından öptüm. Minicik bir öpücüktü – dudak teması olmayan bir öpücüğün yağmurda inen yıldırım gibi bir his bırakması gerekmezdi. Ancak öyle olmuştu. Dudaklarım onun tenine değdiği anda yaşadığım his, yüzlerimizin ve vücutlarımızın birbirine yakınlığı... adeta nabzım hızlanmıştı. Derin bir nefes alan Noah'nın gırtlağından ince bir keyif mırıltısı yükseltince tamamen değiştim.

Temasımızı kesip ona baktım.

"Teşekkürler," dedi, başparmağıyla hafifçe çenemi okşadı. Samimi bir jestti bu. O kadar tatlıydı ki kemiklerim eriyordu adeta. Öyle sıcaktı ki asla battaniye aramazdım bir daha.

Sarhoş Noah bile nasıl nazik, nasıl güven verici olacağını biliyordu.

Gözleri yeniden açılmadı ama gülümsemeye devam ediyordu. Nefesi ağırlaşıp eli uykuyla düşünceye dek oturup onu seyretme arzuma engel olamadım. Onu tanımak istiyordum ancak korkarım ki, bunu asla yapamayacaktım. Huysuz ve mesafeliydi, aynı zamanda şairane ve kibardı. Beni evinde istemiyordu ama rahat ettiğimden, güvende olduğumdan emin olmak için kendi yolundan çıkabiliyordu. Güçlüydü, nasırları vardı. Yine de bir o kadar nazik ve şefkatliydi. Benimle ilgilenmiyordu ama bir öpücük daha istiyordu.

Nihayet yerdeki camları temizledim, Noah'nın üstüne bir battaniye serdim. Kırkyama desenli yorganımın altına girdiğim zaman Noah'nın losyonunu koklayarak, bir gün yeniden öpüşebilmenin yersiz umuduyla uykuya daldım.

Duzenleme
Ny.ozlem

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Noah

Sabah kafama tuğla yemiş gibi uyandım.

Görünüşe göre gece bir ara el yordamıyla yatağıma dönmüştüm. Sarhoş hallerimizin bizden bambaşka insanlar olması gerçekten tuhaftı. Örneğin şimdi ayıldığım için tişörtümü başımdan ve yalnızca bir kolumdan çıkarabilecek kadar sarhoş olduğuma pişman olabilirdim. Omzumun üstünden sallanan tişörtü çıkarıp odanın diğer ucundaki çamaşır sepetine fırlattım. Bu basit hareket bile birisinin beynimin yerine bir oyun topu koymuş olabileceğini düşündürmüştü. Otuz yaşını geçtikten sonra akşamdan kalma hissi daha kötü vuruyordu, bu yüzden asla sarhoş olmuyordum. Bilhassa kız kardeşlerim ile kart oynadığım gecelerde. Yine de akşamı bitirebilmek için buna ihtiyacım vardı. Beni Amelia hakkında sorular ile sıkıştırmaya devam ediyorlardı ve onu düşünmemek için yapabileceğim tek şey buydu. Alkol benim tek kalkanımdı ki çok geçmeden kendi sırtıma sapladığım bir bıçağa dönüşmüştü.

Ninova

Homurdanarak yatakta yuvarlandım, yüzümü elimle sildim. Yüzümde hafif bir kaşınma hissedince gözlerimi kısarak avcuma baktım. Yara bandı. Veee işte buradaydılar. Önceki gecenin bulanık anıları birer birer aklıma gelmeye başlamıştı. Eve geldiğimi ve masaya çarpınca lambanın kırılmasına sebep olduğumu hatırladım. Kırıkları temizlemeye çalışırken elimi kesmiştim. Ve... Amelia.

Lanet olsun. Onu uyandırmıştım. Amelia ise kanayan yaramla ilgilenmişti. Ardından ona ne kadar güzel olduğunu ve onu yeniden öpmek istediğimi söylemiştim. İnanılır gibi değildi. Onu kendimden bir kol mesafesi uzakta tutmak için verdiğim onca çaba, içtiğim birkaç fazla şişe bira yüzünden onu kollarıma *alma* hayaline dönüşmüştü şimdi. Tam bir ahmaktım. Acaba Amelia kasabadan ayrılıncaya dek saklanmak için şimdi pencereden kaçıp gitsem çok mu korkakça davranmış olurdum? Daha da kötüsü bugün tatil günümdü. Pazar ve pazartesi günleri dükkana benim yerime başkası bakıyordu ama bugün çalışanımın evine dönmesi lazımdı çünkü saklanma yerime geri dönmeliydim.

Ayrıca, bu... Yatakta doğruldum, havayı kokladım ve evet, kesinlikle duman kokusu vardı. Hiç beklemeden nevresimi üstünden attım, yangın alarmı çalmaya başlayınca yataktan fırlayarak kalktım. Yatak odamdan koşarak çıkıp mutfağa varınca üstüne büyük gelen pijamalarıyla Amelia'yı gördüm. Sanki hayatında ilk defa küfür öğrenmiş bir ergen gibi söyleniyordu. Ocağın başında dumanının ortasında kalmıştı, kendini eliyle yelliyordu.

"AH! Noah! Yardım et!" Dumanı tüten tavayla cebelleşiyordu.

Onu kenara itip tavayı aldım. Amelia ocağı zaten kapatmıştı, alev almış herhangi bir şey yoktu. Bu yüzden tavayı lavaboya götürüp musluğu açtım. Soğuk suyu gören sıcak tavadan bir tıslama ve fokurdama sesi duyuldu. İçerisi havalansın diye kapı ile pencereleri açmaya giderken musluğu açık bıraktım. Amelia duman dedektörünün hemen altında duruyor, sanki en yakın arkadaşı ile onu aldatmış gibi dedektöre havlu savuruyordu. Dedektöre varabilmek için zıpladı durdu. *Zıpla, havluyu savur. Zıpla, havluyu savur. Zıpla, havluyu savur.* Manzara dayanılabilir gibi değildi. Kendime engel olamadan elimi kalçama dayadım. İfademi gizlemek için başımı yere eğmek zorunda kaldım. Yine de işe yaramamıştı. Karnımdan tırmanmaya başlayan arzunun dudaklarımdan bir kahkaha olarak kaçmasına engel olamadım.

Duman temizlenince yangın alarmı sustu, geriye yalnızca benim kahkaha sesim kaldı. Şaşkınlıktan nefesi kesilen Amelia bana doğru yürüdü. Çıplak ayakları görüş alanıma girdi. "Şu an bana gülüyor *olamazsın.*"

"Ama gülüyorum."

"Peki..." diye karşılık verirken sesi hakikaten öfkeli geliyordu kulağa. "Sakın gülme! Çok utanıyorum!"

Bakışlarımı kaldırıp doğruca onun o güzel, iri mavi gözlerine baktım. Kıpraşan gözlerinde gergin bir ifade vardı, kaşları çatmıştı. Onu kollarımın arasına alıp sarılmak istiyordum ama bu isteğe direnmeliydim. Çünkü o öpücük isteği hâlâ kulaklarımıza fısıldıyordu. Ona bir daha dokunamazdım. Yapmayacaktım bunu. "Evimi yakmak dışında ne yapmaya çalışıyordun acaba?"

Omuzları gerçekten çok tatlı bir edayla düştü. "Sana pankek hazırlamaya çalışıyordum."

"Neyli? Benzinli mi?"

"Kes şunu." Elinin tersiyle göğsüme doğru vurdu. İkimiz de aynı anda elinin çıplak göğsüme değdiğini fark ettik. Yere çevirdiği gözleriyle birlikte sesi de yumuşayınca kendimi üstüme gaz dökülüp ateşe verilmiş gibi hissettim. "Şey..." diyerek yutkundu. "Tavada yağ vardı. Fazla pişirdim sanırım."

Kendimi çıplak hissediyordum. Evimin yanıyor olduğunu sanmasaydım buraya üstüme bir şey giymeden gelmezdim. Oysa şimdi burada, üstümde yalmzca kot pantolonum varken Amelia ile beraber mutfakta oturuyordum. Amelia bakışlarıyla çıplak tenimin her bir köşesini adeta tüketiyordu. Gözleri sol göğüs kafesimin üstündeki dövmeme takıldı. Bir çiçek buketinin üstüne yerleştirilmiş turta dövmesiydi bu. Pek çok insan bunu oldukça gülünç bulsa da Amelia bunu anlıyor gibiydi. Gülümsemesi *çiçekleri takıntı boyutunda sevdiğini biliyorum* der gibiydi. Şimdi kendimi çırılçıplak hissediyordum çünkü Amelia yalnızca tenimi değil aynı zamanda... Lanet olsun, bunu ifade etmenin dolaylı bir yolu yoktu, o benim kalbimi de görüyordu.

Uzaklaşıp musluğu kapattım, böylece kendime gelebilirdim. Sonra da tezgahımın üstündeki dağınıklığı inceledim. Bir un bombası patlamış gibi görünüyordu. "Bunların hepsi sana acıyıp pankek yapmayı öğreteyim diye mi?"

Amelia mutfakta yine yanımdaydı. Yemin ediyorum bunun için kendimi heder etsem de ondan uzak kalamıyordum. "Öncelikle, kabasın. Bunları yapmak için çok uğraştım. Senin öl-

çülerini hatırlayamadım, ayrıca internetin olmadığı için tarife de bakamadım. Ama! Tavaya ikinci defa tereyağı koymadan önce bunları pişirdim!" Sesi o kadar gururlu, o kadar heyecanlıydı ki gülümsememi elimle kapatmak zorunda kaldım.

"Daha önce hiç pankek yapmadın mı?"

"Hayır," dedi keyifle.

"Hiç?"

"Hiç."

"Müzik sektörüne girmeden önce bile mi?" diye şüpheyle sordum.

Amelia sanki soruyu derinlemesine düşünüyormuş gibi parmağının ucuyla dudaklarına dokundu. "Ah, bir dakika, evet."

"Demek pişirdin?"

Amelia hafifçe gözlerini devirdi. "Hayır, Noah! Pişirmedim. Bana yüz farklı şekilde sor. Cevabım yine hayır olur. Annem berbat bir aşçıydı. Bu yüzden genellikle kahvaltıda ya mısır gevreği yerdik ya da tost makinesine ekmek kızartırdık. Pankeki yalnızca cumartesi sabahları gittiğimiz lokantada yerdim. Sen sormadan söyleyeyim, babamın iyi bir aşçı olup olmadığını bilmiyorum çünkü annem hamile kaldıktan sonra bizi terk etmiş. Bu yüzden bana ebeveynlerimle aramdaki berbat ilişkiyi hatırlatacak sorular sormaya devam mı etmek istersin yoksa pankeklerimden yemek mi?"

Ah, aldın ağzının payını. Tam bir ayıydım ben. Ama bana böyle karşı koyması da hoşuma gitmişti. Her geçen gün kabuğunu biraz daha kırıyordu ve bundan ben de keyif alıyordum. Bu da gerçekten sorun haline geliyordu.

"Bana pankekleri göster."

Amelia yanı başıma yaklaştı. Pankeklerin üstüne koyduğu alüminyum folyoyu kaldırmak için öne doğru uzattığı kolu karnıma sürtündü. Karnım kasıldı, onun temasından kaçınmak için sırtımı tezgaha iyice yasladım. Sanki çocukken oynadığımız "Yerler Yanıyor" oyununa benziyordu ama bu seferkinin adı "Kadın Yanıyor" olmalıydı. Ona dokunamıyordum yoksa alev alırdım.

Amelia'nın saçı bugün açıktı, dalgalı saçları yabani bir dağınıklık içindeydi. Üstünde hâlâ ona verdiğim pijama takımı vardı ama şükürler olsun ki bu sefer üstünü de giymişti. Nedense uyku yüzünden gözlerinin etrafının torba torba oluşu, yanaklarının ise pembeliği hoşuma gidiyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel birisini tanımamıştım.

Öte yandan yaptığı pankekler...

Gözlerimi kısarak pankekleri inceledim. "Sen bunlara kakao tozu mu ekledin?"

"Hayır." Dudaklarını birbirlerine bastırdı, bir çatal yardımı ile yığının en üstündeki pankeki dürttü. "Bence az biraz fazla pişmiş olabilirler."

"Biraz," diye alay edince kaburga kemiklerime bir dirsek yedim.

Duvara benzediklerini göz önüne alırsak çok fazla un kullanmış olmalıydı.

İçimden hiç bu pankeklerin tadına bakmak gelmiyordu ama bir şeyi sıfırdan kendi başına yapmış olduğu için Amelia o kadar gurur dolu görünüyordu ki kendime hakim olamayıp Amelia'nın elindeki çatala uzandım. Tabaktan bir pankek aldım, bir lokma kestim. Lokma demek cömertçe olmuştu, daha çok

minicik bir parça almıştım. Amelia beni yakından seyrederken lokmamı ağzıma götürdüm. Pankek parçası dilime değer değmez vücudum onu tükürmem için beni zorlamaya başladı. Oysa Amelia'nın gözleri öylesine parlak, ahududu renkli dudaklarındaki gülümseme öylesine genişti ki bu korkunç tarifine söyleyebilecek nazik bir şeyler düşünerek ağır ağır lokmamı çiğnemeye devam ettim.

"Ee? Nasıllar?" Amelia ellerini çenesinin altında bir araya getirmişti. Doğum günü hediyesini bekleyen bir çocuk gibiydi adeta.

Lokmamı yuttum. "Ah, reziller." Nazik bir şeyler bulamamışım. "Yani, gerçekten kötüler. Bunların içine ne koydun sen?" Amelia bana mutfak beziyle vurmaya çalışmca ondan kaçarken dudaklarımdan bir kıkırdama yükseldi.

"Nazik olsan ölür müsün?" Şimdi o da gülüyor, beni mutfak havlusu ile kovalamaya devam ediyordu. Havlunun kenarı sırtıma sürtündü, iz bırakacağından emindim.

Bir tavaya uzanıp kendime kalkan ettim. "Cümlemi bitirmeme izin vermedin! Ben şey diyecektim... Ama onlar *senin* rezil pankeklerin. Kendi başına yaptın, bu yüzden kendinle gurur duymalısın!"

"Ah evet, gururdan parlıyorum." Sesi alaycıydı, kovalamacayı bırakıp tezgah taburelerinden bir tanesine oturdu. Elini içinden geçirdiği saçlarını yüzüne döktü, nedense bu hali daha da çekici geliyordu gözüme şimdi. "O kadar mı kötüler?"

"Üstüne köpek işemiş bir kum öbeği gibi."

"Vay be," dedi duyduklarına inanamayarak. "O zaman bana öğretmen gerekecek." Öyle heyecanlanmıştı ki ona çoktan

hayır dediğimi unutabilirdim. İşin aslı ona tarifi verebilirdim. Geçen gün ifade ettiğim gibi mezarıma götürmek isteyeceğim türden harikulade bir tarif değildi. Yine de onda yarattığım bu gizem havasındaki oyunculuk hoşuma gider olmuştu. Onun benden istediği fakat alamadığı bir şey vardı. Bence kulağa adil geliyordu çünkü o da benim sahip olmak isteyip de olamadığım birisine dönüşüvermişti bir anda.

"Hayır. Sana söyledim, bu bir sır." Dolaptan kendime bir kahve fincanı indirdim ve Amelia'nın yaptığı kahveyi fincana doldurdum. Bunun da pankekler gibi olmaması için tüm kahve tanrılarına dua ediyordum.

"Bir yolunu bulurum. Bir pankekin mükemmel olması ne kadar zor olabilir ki?"

Tabaktaki pankeklere baktım. "Sıradan bir insan için mi, yoksa senin için mi?"

Amelia burnunu kırıştırdı, mutfak havlusunu yüzüme fırlattı. Havlu, zarif bir şekilde omzumun üstüne düştü.

"Yaralandım," dedim alay edercesine. Fincanı dudaklarıma götürüp tereddütle bir yudum kahve içtim. İyiydi. Aslında gerçekten iyiydi. "Hah." Sessiz bir heyecan içinde kahve fincanımı havaya kaldırdım. "Pankeklerin rezil ama kahven muazzam. Bu da bir şey."

Amelia'nın gözleri mutlulukla parladı. Yanında başka bir şey olsaydı onu da kafama fırlatacağını biliyordum. Bunun yerine bir şeyler söylemek üzere ağzım açtı ama söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı anlamıştım. Amelia başını yana eğince farkında olmadan o zarif kıvrımlı boynunu öne çıkarmış oldu. "Sana göre ben *çoook* güzelmişim."

Homurdanıp gözlerimi ondan uzağa çektim. "Hadi ama, bu konuyu açma. Sarhoştum." Bundan bahsetmeyeceğini ümit etmiştim, gün boyunca ikimiz de hiç yaşanmamış gibi davranırız sanmıştım. Umutlarım yersizmiş anlaşılan.

"Dün gece olanları gündeme getirmeyeceğimi mi düşündün?" Sanki dünyanın en saçma şeyini işitmişçesine kahkaha attı, ardından omzunun üstünden bana baktı. "Seni öpmem için yalvardın."

Onun alaycı bakışlarını yakalayıp *hmm* dedim. Kahvemden keyifli bir yudum daha aldım ve tezgaha sırtımı yasladım. "Yalvardım mı? İlginç. Ben pek öyle hatırlamıyorum."

"Sarhoş olan sendin. Hafızanın güvenilirliği konusunda şüphelerim var."

"Banyodan geldin. Üstünde bu pijama takımı vardı. Ben sendeleyince kolunu etrafıma dolayıp beni yüz üstü kanepeye yatırdın. Beni bırakıp bandaj aramaya gittin, bana ilk yardım çantamın nerede olduğunu sordun. Ben de sana 'ilk yardım çantam yok, ben bir anne değilim ama banyoda yara bandı var' dedim." Bir adım geri attım, Amelia'nın oturduğu mutfak adasına fincanımı koydum. Kollarımın üstüne yaslandım. "Sonra... Sen banyodan geldin ve yaramı sarmadan önce *losyonumun* kokusunu aldığımdan oldukça eminim."

Şüphelerimin gerçek olduğunu artık biliyordum çünkü Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Nefesini tutmuş, yanakları çilek kırmızısı kesilmişti. Elimle o yanakları okşamak istiyordum. Bunun yerine aklımdaki son hatırayı masaya adeta bir yumruk gibi indirmeyi tercih ettim. "Sonra da seni öpebilir miyim, diye sordum, *bir kere daha*..." Kelimelerin havada asılı

kalmasına izin verirken bir adım atma cesareti gösterebilecek mi yoksa onu itmem mi gerekecek, diye merak ediyordum.

İlk tanıştığım Amelia şimdi izin isteyerek bu rahatsız konuşmadan kaçınmak için odasına dönerdi. Ya da alnıma konduruduğu o nazik öpücüğü yorgun oluşuna falan bağlardı. Ancak yeni Amelia tehlikeliydi. Oturduğu yerden öne doğru eğildi, dudaklarımız birbirine o kadar yakındı ki eğilsem birbirlerine değebilirlerdi. Yanaklarındaki utangaç çilek kırmızısı renk, leziz ahududu dudaklarıyla aynı tonda şehvetli bir renge dönüşmüştü şimdi.

Ardından sırıttı. "...Ben de seni alnından öptüm." Durup dudaklarıma bakınca gözlerinde bir hatıranın parıltısı belirdi. Bakışlarını hızla gözlerime çevirdi. "Seni dudaklarından öpmek istedim ama çok sarhoştun."

Dudaklar. Gözler. Dudaklar. Gözler. Dudaklar. Gözler. Bakışlarım böyle bir nakış işliyordu. Vücudumdaki arzu büyüleyiciydi. *Yap işte! Öp onu.* Bunun muhteşem olacağını çoktan biliyordum. Korkup geri adım atma sırası bendeydi. Hafifçe boğazımı temizledim, boynumu kaşıdım. Zihnimde çalan alarm seslerini duyarak doğruldum. Yaşadığım her ne ise bunu kışkırtmamalıydım. İkimiz için bir gelecek yoktu – ben de günübirlik ilişki aramıyordum. Hiçbir şey değişmemişti. Ben hâlâ bu kasabada kalmak zorundaydım, o da er ya da geç buradan gitmek zorundaydı. *O zaman bırak bu işin peşini, Noah.*

"Dün gece böyle bir şey istediğim için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım çünkü hâlâ romantik bir ilişki aramıyorum." *Yalan.*

Bir saniyeliğine de olsa Amelia gerçekten yaralanmış gibi

göründü. Kaşları sanki çatılacakmış gibi seğirdi. Ancak bundan çabucak kurtulup ruh halini değiştirdi. "Romantizmden bahseden kim? Sadece alnından öptüm, Noah. Oldukça sade ve basitti. Hatta masumca. Sarhoş olmasan zaten sormazdın, bu yüzden sorun yok."

İçgüdülerim bu saçma tesellileri kapı dışarı etmek istese de Amelia'nın bu sözleri bana merhamet göstermek için söylediğini biliyordum. Bu yüzden kelimelerin aramızı açmasına ve oluşturmak istediğim sınırı çizmesine izin verdim. Keşke ondan daha fazla hoşlanmama, ona daha çok saygı duymama sebep olmasalardı.

"Şey, bunun için teşekkür ederim." Avucumu açıp elimdeki yara bandını ona gösterdim. "Dün gece benimle ve kırık camlarla uğraşmak zorunda kaldığın için de özür dilerim."

Amelia tebessüm etti. "Sorun değil. Ayrıca, romantik olsun ya da olmasın, beni güzel ve tatlı bulduğunu bilmek hoşuma gitti." Oyuncu bir edayla gözlerini kırpıştırdı. "Tıpkı pudra şekeri gibi."

Tamam, gitme vaktim gelmişti. Homurdanarak fincanıma uzanıp banyoya yöneldim. Amelia ise sanki ayağıma dadanan bir yavru köpek misali peşimden geldi. "Gerçekten mi, Noah? Huysuz Turtacı beni pudra şekeri kadar tatlı mı buluyor?"

Banyo kapısını kapatmayı denedim ama Amelia ayağını kapı eşiğine koyduğu için kapatamadım. Banyo tezgahına fincanımı bıraktım ve dik dik ona baktım. "Şu an yalnızca başımın belasısın," diye cevap versem de yüzümde fazlasıyla keyifli bir gülümseme olduğunu aynaya baktığımda gördüm.

Amelia çenesini bana doğru kaldırdı. "Ama ben başının *tat-*

lı belasıyım, değil mi?" Sesinin tonu bu sefer daha uysaldı. Şakacı tavrı devam etse de bakışlarında gerçekten bunu merak eden bir ifade gizliydi. Söylediğimde ciddi olup olmadığımı merak ediyordu. Amelia'nın benim çatım altında kaldığı sürenin kısaldığını hatırlayınca ipe yürüyormuş gibi hissetmeye devam edecektim sanırım. Ondan hoşlanıyordum. O da benden hoşlanıyordu. Aramızda inkar edemeyeceğim bir çekim vardı.

Gözlerimi gözlerinden kaçırmadan derin bir nefes aldım. "Herkes senin güzel olduğunu düşünüyor. Bunu biliyorsun."

Yine de peşimi bırakmadı. "Peki ya *sen*?"

Gözlerim kısa bir anlığına onun dudaklarına düştü, dün gece onu öpmeyi ne kadar arzuladığımı apaçık hatırladım. Aynı arzuyu şu an da hissediyordum. "Ben asla lafı dolandırmam." Darağacına bir adım daha yaklaşmıştım böylece. "Şimdi bunları bir kenara bırakıp iki yetişkin gibi davranmaya devam edebilir miyiz?"

Amelia hafifçe güldü. "Çok şey istiyorsun." Arkasını dönerken banyo kapısının kolunu tuttu ve kapıyı ardından kapattı. Ancak kapatmadan önce içeriye son bir defa baktı. Gözleri arsız bir arzuyla karnıma ve göğsüme değdi, ardından gözlerimle buluştu. "Ama bilmeni isterim ki ben de seni güzel buluyorum."

Kapıyı kapattı. İstemesem de yeniden gülümsüyordum şimdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Amelia

Noah ile beraber kasabaya otostop çekmiştik. Otostop! Noah önceki gece kamyonetini Turta Dükkanı'nın yakınında bırakmıştı. Bu yüzden kokular eşliğinde gür ormanların derinliklerinden gelen ilahi bir canlı misali banyodan çıktıktan sonra Noah bana listemdeki ilk maddeyi tamamlamak isteyip istemediğimi sordu. Otostop çekerek kasabaya gitmek için yol boyunca yürüdük.

Umut ettiğim kadar heyecan verici değildi gerçi. Noah *otostop çekeriz* demesine rağmen aslında arkadaşı James'e gelip bizi yolun sonundan alması için telefon etmişti. Şimdi iki yakışıklı adamın arasına sıkışmış, kasabaya giden çakıllı yolda titreyerek seyahat ediyordum. Susan'a ondan uzak olduğum zamanlarda otostop çektiğimi söylemeye niyetliydim. Bir kamyonun içinde dövmeli, arsız bir şekilde sırıtan, iri bir şoförün yanında seyahat edişime dair fanteziler kurmasını sağlamalıydım.

Ninova

James iyi biriydi gerçi. Keyifli bir mizacı vardı, büyük şehir hayatından uzakta olmaktan keyif alıp almadığımı merak ediyordu. Buradayken keşfetmem gereken yerler, yapmam gereken şeyler hakkında bir sürü öneride bulunmuştu. Pek çok cümlesi şöyle başlıyordu: "Ah, Noah! Biliyor musun, bak ne yapsın?.." ya da "Noah! Bak onu şeye götür..." Noah ile beni bir bütün gibi görüyordu ve nedendir bilinmez, bundan rahatsız olmuyordum.

Ancak Noah o huysuz haline geri dönmüştü – kollarımız birbirine sürtünmesin diye kendini kamyonetin koluna iyiden iyiye yaslamıştı. Dün sorsalar bunun sebebini beni sinir bozucu bulmasına bağlardım. Şimdi, öpücük isteğinin ardından, yerine oturan yeni bir yapboz parçası daha belirmişti. Bu parçanın üstünde Noah'nın bana güzel ve tatlı dediği yazıyordu. *Pudra şekeriyim ben.* Benden nefret ettiğini düşünmüyordum artık. Bence benden biraz hoşlanıyordu ve bu da onu korkutuyordu.

James bizi kasaba meydanının önünde arkamızdan el sallayarak bıraktı, pazara götüreceği siparişleri almak için kasaba dışına çıkacağını söyledi. Kamyonet uzaklaştıktan sonra ikimiz, iki telefon direği gibi orada öylece dikildik.

Yanağımın içini kemirdim, söyleyecek bir şeyler arıyordum çünkü ilk cümleyi Noah'nın kurmasını beklersem sessiz keşişlere döneceğimizi fark etmiştim. "Şey... İlk nereye uğraya–"

"Aramızdaki bu flörtleşmenin bitmesi gerek," diye sözümü kesiverdi.

Duyduklarıma inanamayarak kahkaha attım. "Pardon, ne dedin sen?"

Eğer birisi bizi uzaktan seyrediyor olsaydı Noah'nın diken

üstünde olduğunu düşünürdü. "Sen ve ben. Flörtleşme. Ya da bu sabah yaşadıklarımız her neyse... Bunun bir son bulması gerekiyor. Biz... biz sadece arkadaşız. Bu kadar."

"Noah." Yüzümü ona çevirdim, ciddiyetle gözlerinin içine baktım. "Endişelenmeyi bırakmak zorundasın. Ben de bir ilişki aramıyorum. Bir daha yapmayı planlamadıkları bir öpüşme hakkında konuşabilecek iki yetişkin olabiliriz. Romantik bir ilişkiye kalkışmadan karşı tarafı çekici bulduğumuzu kabul edebiliriz."

Noah'nın yüzündeki gerginlik gevşemeye başlamıştı. Düşünceli bir edayla başını salladı. "Tamam. Sadece, seni heveslendirmek istemedim."

İçimden bir anda kahkaha atmak geldi. Bana böyle davranması hoşuma gidiyordu... Sanki arabası bahçesinde bozulduğu için tanıştığı sıradan bir kadın değilmişim gibi. Bana böyle bir şey söyleyebilecek cesarete sahip az erkek bulunurdu. Noah ile hiç baskı yoktu. Yine de bu kasabada yaşasaydım kendimi ona aşık olurken görebilirdim. Oysa hayatım çok geçmeden beni çağıracaktı ve ben de gitmek zorunda kalacaktım. Bu yüzden arkadaşlık daha iyiydi.

"Teşekkür ederim. Ayrıca bence sen de akçaağaç şurubu gibi tatlısın." Noah onunla alay ettiğimi fark edince homurdanıp gözlerini devirdi, benden adım adım uzaklaşmaya başladı. Konuşmaya devam ettim. "Bir pudra şekeri değil tabii ama endişelenme! Eğer yeterince denersen benim kadar tatlı olmayı başarabilirsin."

Bir anda durdu, arkamdan yaklaştı ve usulca sırtımı dürttü. Omzumun üstünden bakarak kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Kapatma düğmeni arıyorum." Ben de olduğum yerde durdum. Noah yanımdan geçip giderken dudaklarına rahat bir sırıtma yerleşmişti; Huysuz Turtacı, hakkında bildiğim her şeyi birer birer yıkmaya devam ediyordu. "Hadi, çenesi düşük." Eliyle onu yakalamam için işaret etti. "Lokantadan başlayacağız, en azından orada rezil pankekler yemek zorunda değiliz."

* * *

Noah'ya yapış yapış menünün üstünden bakarak "Ne sipariş edeyim?" diye sordum.

"Ne istiyorsan onu."

Anladım. Daha fazla kahve içmesi gerekiyordu. Bu caniden hallice tavırlarını sürdürebilmesi için düzenli kahve akışına ihtiyacı olduğunu bilecek kadar etrafında dolanmıştım. Kahvesini sert içiyordu, ne şeker ne de krema katıyordu. Karakterine de böylesi uygundu zaten. Noah hiç öyle yumuşak başlı birisi değildi.

"Sanırım şey sipariş edeceğim," derken masanın üstünde duran telefonumun titremesiyle lafım yarım kaldı. Rastgele bir şebekeyi yakalamış olmalıydı ki gelen mesajlar yüzünden var gücüyle titremeye devam ediyordu. Telefonumu getirmemeliydim ama onu yanımda taşımaya o kadar alışmıştım ki evde bırakmak da yanlış gelmişti. Şimdi de pişmandım. Noah kaşlarını kaldırmış zavallı küçük telefona bakıyordu.

"Vay canına. Biri gerçekten senden haber almak istiyor."

Ve böylece gün boyunca etrafımda uçuşan o mutlu duygular bir anda yok olup gitti. Gerçekler her zaman beni buluyordu.

Telefonumu elime aldım ve ne göreceğimi zaten bilmeme rağmen kilidini açtım.

Susan: Lütfen bana beslenme planına sadık kaldığını söyle. Sırf uzaktasın diye gerçek bir tatilde değilsin. Sahne kostümlerin çoktan hazırlandı.

Susan: Turta beslenme planına dahil değil.

Susan: Hazır bahsetmişken, turtacılar da bu plana dahil değil. Uzakta olduğun süre boyunca aklın başında olsun. Öyle bir adam için fazla iyisin.

Susan: Sürpriz, sürpriz, annen bana bugün senin Malibu'daki evinden e-posta gönderip cipin anahtarlarının nerede olduğunu sordu. Turnenin ilk birkaç günü senin yanında olması için onu davet ettim ama uğraşacak çok işi olduğunu söyledi.

Telefonumu masaya geri bırakıp bakışlarımı kaldırdım. Noah beni inceliyordu. Yapmacık bir gülümseme takınıp menüyü incelemeye devam ettim. "Tamam... Ne diyordum? Heh, evet. Sanırım ben de yumurtalı ekmek sipariş vereceğim. İyi midir?"

Noah cevap vermedi. Yeniden ona baktım. Kaşları çatılmış, çenesi kasılmıştı. Başını hafifçe iki yana salladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neyi yapmak?"

"Rol yapmak." Telefonumu bıraktığım yeri işaret etti. "Konuşmak ister misin? Okuduğun her neyse?"

Ahh. Yine başlıyoruz! Neden hayatımda yalnızca geçici olabilecek bu adamdan başka beni anlamak isteyen yoktu? Neden ondan başkası ben daha sormadan yanımda olmak istemiyordu?

"Sanırım bu konuya dün gece senin verdiğin şekilde cevap vereceğim. Yok." Her bir harfi abartılı bir şekilde telaffuz ederek zihnimde mantra haline getirdiğim *kibar, kibar, kibar* sesini bastırdım. Noah ile öyle olmak zorunda değildi. Hem de hiç değildi.

Noah'nın dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Peki."

Bir dakika sonra genç bir garson yanımıza geldi. "Herkese selam. Size ne getireyim?" Bana aşırı bariz sırıtmasını saymazsak Noah'dan farklı biriymişim gibi davranmıyordu. Bu kasaba halkının bana sunduğu özgürlüğe gerçekten alışabilir miydim, emin değildim. Burayı paketleyip gerçek dünyaya götürmek istiyordum.

"Ben pankek ve yumurtalı ekmek sipariş etmek istiyorum," dedim. "Ona da acil kahve lütfen. Damarlarında her daim akan kahve olmayınca çok huysuzlanıyor."

Noah bana kaşlarını çatsa da güzel, kızıl saçlı garson keyifle başını yana eğdi. "Tam üstüne bastın! Nihayet kendine seni idare edebilen bir kadın bulduğun için memnunum, Noah."

Noah aceleyle "O benim kadınım değil," dedi.

Kıza nazikçe gülümsedim. "Böyle tribe girmesin diye bu kelimelerin yazılı olduğu bir tabela yaptırıp günün her anında yanımda taşımayı düşünüyorum." Bunu nasıl yapıyordu bilmiyorum ama bu adam aynı anda hem gülümsüyor hem de kaş çatıyordu.

"Şey, bunu kabul ediyorum," dedi garson elindeki kalemi kulağının arkasına sıkıştırıp bana bakarken. "Onun geçmişini, bu sebeple kadınlardan genel olarak haz etmediğini düşününce sizin sevgili olduğunuz dedikodusuna epey şaşırmıştım."

Kaşımın birini kaldırdım. "Geçmişi mi?"

"Yumurta ve ekmek alayım, Jeanine," diye masanın öteki ucundan hırladı Noah.

"Ah, evet. Yıllarca New Yorklu bir kadına aşıktı, biliyor musun?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Hayır. Hiç haberim yoktu." Noah'ya bakıp bu eski kafalı, kablosuz internetten nefret eden, cep telefonu olmayan, yanık turuncu renkli kamyonetli adamın takım elbise giyen bir New York hanımefendisiyle gezdiğini hayal etmeye çalıştım. Yine başka bir paradoksa gelmiştik.

"Evet!" dedi Jeanine iri, heyecanlı gözlerle. Dedikodu onun can damarıydı besbelli. "Kasabada dayısından kalan evi temizleyip satışa çıkardığı yaz Noah'yı öyle büyüledi ki gideceği zaman Noah da kalkıp onunla beraber New York'a taşındı! Tam bir romantik komedi. Ancak Noah büyükannesi için geri dönmek isteyince kadın onunla gelmedi ve..."

Noah masadan elini kaldırdı. "Ben buradayım, değil mi? Söylediklerinizi duyabiliyorum."

Jeanine başını Noah'ya doğru savurdu. "Neden ona söylemedin ki?"

"Çünkü onu ilgilendirmiyor. Daha yeni tanıştık sayılır." Zavallı Noah. Perişan olmuştu.

Birdenbire arka masada oturan adam belirdi, kolunu sırtlığın üstüne yaslayarak bana ve Jeanine'e hitaben konuşmaya başladı. "Üzülme. Noah da bu konuyu tartışmak istemiyor. O kadın onun kalbini kırdı, o zamandan beri çok değişti."

"Tanrım," diye inleyen Noah dirseklerini masaya yaslayıp başını avuçlarının arasına aldı.

"Biliyor musun, Phil? Sana katılıyorum. New York'a gitmeden önce bu kadar huysuz değildi bence." Jeanine bankta benim yanıma oturunca ona yer açmak için kenara kaydım. "Şimdi, hayatım, ben seni destekliyorum. Ancak senin ünlü bir şarkıcı olman işleri biraz geciktirebilir, bilirsin işte, uzak mesafe işleri falan. Yine de vazgeçme. Noah buna değer ve sen de ondan iyisini bulamazsın." Kasabanın ona bu kadar hayran olması çok tatlıydı.

"Tamam, peki. Gidip kahvemi kendim alırım, ne de olsa bugün işini yapmayacakmışsın gibi görünüyor."

"O zaman senin hakkında konuşmaya devam edebilir miyiz?" diye soran Jeanine'in gözlerinde adeta yalvaran bir ifade vardı.

"Seni durdurmaya cüret edemem." Noah masadan kalktı ve yaklaşık bir doksan boyu gözlerimin önünde belirdi. Tüm bunlara bir son verirdim ama... İstemiyordum. Böylesine işkence görmesi aslında biraz eğlenceliydi, ayrıca tüm sırlarını da öğreniyordum. Üstelik Noah bize izin bile vermişti. Artık geri dönemezdim.

"Ah, balım, hazır kalkmışken bana da çay koyar mısın?" diye omzunun üstünden seslenen garson hâlâ Phil'e bakıyordu.

"Olur," diye homurdandı Noah. "Süt ve şeker?"

"Birazcık."

Noah lokanta tezgahının arkasına geçti ve fincanlara kahve doldurmaya başladı. Tezgahta oturan bazı müşterilerin de kahvelerinin tazelenmesi gerekiyordu, Noah bunu da yaptı. Onu seyrettim, Jeanine ve Phil yanı başımda konuşmaya devam ederken gözlerimi Noah'nın yakışıklı yüzünden çekemi-

yordum. Kahve demliği sallandıkça ön kol kasları geriliyordu. Birisi ona bir şey söylediği zaman ara sıra dudakları yanağında tek bir gamze oluşturacak şekilde kıvrılıp sırıtıyordu. Yüreğimin, en başından beri olmaması gereken bir uçurumun kenarında olduğunu hissediyordum.

"Keşke Noah'ya böyle davrandığı için o kadının gırtlağını sıkabilseydim. Bir daha bu kasabaya ayak basarsa Tanrı yardımcısı olsun," dedi Jeanine.

"Ama sen bunu ona yapmayacaksın, değil mi?" diye sordu Phil bana. "Sen bizim Noah'mıza iyi bakacak mısın?"

"Eee..." Diyecek bir şey bulamamıştım. Noah ile benim aramda bir şey olduğunu sanıyorlardı. "Gerçekten. Biz sadece arkadaşız. İki yabancıdan biraz öteyiz, gerçekten."

Noah ile yalnızca birkaç gün önce tanışmış olmamız gerçeği lafın gelişiymiş gibi birer ifade takındılar. "İyi bir çift gördüm mü tanırım," dedi Jeanine, uzanıp at kuyruğu ile bağladığı saçlarını tokaya sıkıştırdı.

"Bu söylediklerimi yaz bir kenara, ikinizin arasında bir şey var. Sadece eski nişanlısı gibi onu aldatma yeter, sadece bu bile seni ondan kat kat iyi yapar."

Noah'nm bulunduğu tarafa doğru gözlerimi kırpıştırdım. Noah tezgahta oturan birisine bir tabak pankek servis etmeyi yeni bitirmişti. Nişanlı mıydı? New York'ta mı yaşamıştı? Aldatılmış mıydı? Hakkında bilmediğim çok şey vardı ve bu bilgi eksikliğini çok net bir şekilde görebiliyordum. Onu tanımak istiyordum. Hem de köşe bucak. Onu sanki dönem sonu sınavlarına çalışırmış gibi didik didik öğrenmek istiyordum. Ancak bana bunun için izin vermemesi yüksek bir ihtimaldi.

Hem de sonsuza kadar.

Göz göze geldik. Başta gülümsemese de bakışmamız uzadıkça dudaklarında sanki kendisine hakim olamıyormuş gibi bir gülümseme belirmeye başladı. İşte o an, olasılıklarımın çok da ümitsiz olmayabileceğini düşündüm.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Noah

Lokantadan ayrılıp yine baş başa kaldığımız zaman Amelia'ya, "Sanırım üzücü hikayenin tamamını öğrenmek istiyorsun şimdi?" diye sordum.

Bana alaycı bir edayla sırıttı. "Sanki kanal tedavisine başlayacakmışsın gibi konuşuyorsun."

"Aşağı yukarı aynı acı seviyesinde." Aslında söylediğim bir espri olmalıydı ama ses tonum biraz ifadesiz çıkmıştı. Ya da burnumun direği biraz fazla sızlamıştı. Çünkü Merritt'i düşünmek her zaman canımı yakıyordu. Şimdi dönüp baktığımda küçük yaz kaçamağımızı gerçek bir şey sanıp hevesle onun peşinden New York'a gittiğimi görüyor ve adeta iki büklüm oluyordum.

Jeanine'in lokantada da söylediği gibi Merritt dayısından ona miras kalan mülk ile ilgilenmek için kasabaya gelmişti. Kasabaya ilk gelişiydi ve ailesindeki tek avukat olduğu için mülkün satışı ve bir aile bireyinin ölümü ile ilgili ortaya çı-

Ninova

kacak diğer işleri halletmesi için ebeveynleri onun gelmesinin daha iyi olacağını düşünmüştü. Annesi ile dayısının arası Merritt doğmadan önce kötü şekilde bozulmuştu ve o günden sonra hiç konuşmamışlardı. Merritt tüm işleri kendi başına hallederken o kadar yalnız görünüyordu ki ona arkadaşlık teklif etmiştim. Koli hazırlamasına yardım ettiğim öğleden sonraları, benim evimde geçirdiği gecelere dönüşmüştü.

Kasabadaki son gününde ona doğaçlama bir şekilde evlenme teklif etmiştim çünkü kulağa romantik ve heyecan verici gelmişti. O da aynı gerekçelerle bu teklifimi kabul etmiş ama onunla New York'a taşınma şartı koşmuştu. Onlara son gün haber verdiğim için kız kardeşlerim ile büyükannem adeta şok geçirmişti. Şimdi o güne geri dönüp bu kadar saf ve düşüncesiz olduğum için kendi karnıma yumruk atmak istiyordum.

İlk birkaç ay güzel geçmişti, ardından fiziksel temasımız giderek azalmaya başlayınca (ki muhtemelen Merritt bu ihtiyacını iş arkadaşıyla giderdiği için) aramızdaki her şey son bulmuştu. O tamamen işine odaklıydı ki bunda bir sorun yoktu, sadece benim de öyle olmamı istiyordu. New York'ta işletme diplomam sayesinde bir bankada düşük seviyede bir işe başlamıştım. O sıkıcı, ruhsuz işte her gün gözlerimi oymak istemediysem neyim!

Asla Merritt için yeterli olmamıştım, o da benim tüm 'kasabalı' mizacımı söküp atmayı takıntı haline getirmişti. Kurumsal hayatın merdivenlerini hızla tırmanmam ve arkadaşları ile tanıştırırken gurur duyacağı bir unvana sahip olmam için beni var gücümle çalışmaya zorluyordu. Oradayken tüm günlerim çalışmak ile geçiyordu, kendimi inanılmaz yalnız hissediyor-

dum. Hiç neşem kalmamıştı çünkü mutlak bir hataya sadık kalmıştım. Buna son vermem bir yılımı almıştı. Tamam... Sadık ve *gururluydum* diyelim. Kasabaya geri dönüp herkese çok büyük bir hata yaptığımı söylemek istememiştim.

Beni aldattığı için mutlu olduğumu söyleyemem ama aramızdakileri bitirmek için ihtiyaç duyduğum motivasyonu sağlamıştı kesinlikle. Aksi takdirde benim için oldukça yanlış bir seçim olan bir kadın uğruna perişan olarak daha fazla zaman harcayacaktım. Birlikteliğimiz resmi olarak son bulunca bir daha asla, hayatı benimkine en başından beri uymayan bir ilişkiye kendimi zorlamayacağıma yemin etmiştim. Çünkü Merritt ile beni tüketen bu olmuştu: farklı şeylere ihtiyaç duyan iki kişinin ortak bir payda bulamaması.

Amelia bir anlığına tereddüt etti, göstermek istemesem de ifademde dürüst bir şeyler görmüş olmalıydı. Çünkü tebessüm edip başını iki yana salladı. "O zaman, hayır. Duymak istemiyorum. Sabah sabah tadımızı kaçıracağı çok belli." Mavi gözleri benim gözlerimle buluştu, bakışları ışıldıyordu. Ellerimi cebime yerleştirdim, hafifçe omzumla omzuna dokundum. Sessiz, içine kapanık, duygularını ifade etme klişesinden nefret eden ben, sadece *teşekkür ederim* demiş oldum böylece.

O da hafifçe benim omzuma dokundu.

"Peki, kasabanın ilk önce hangi kısmını keşfetmek istiyorsun?"

Amelia duraksadı, düşünceli düşünceli etrafına bakındı. Bakışları başka yerlere odaklanmışken durup onu ilk defa doyasıya seyretme imkanı bulmuştum. Krem rengi, desensiz, askılı yazlık bir elbise giymişti. Elbisenin göğsünü ve karnını

sarış biçimi hoşuma gidiyordu, belinden aşağı kısım hafifçe genişliyordu. Elbisenin altı Amelia yürüdükçe ileri geri hareket ediyordu. O kadar güzeldi ki adeta canım yanıyordu.

"Orası neresi?" dedi sokağın karşı tarafına doğru gözlerini kısarak bakarken. Dudakları bugün fazlasıyla pembeydi. Acaba ruj mu yoksa renkli dudak koruyucu mu sürdü, diye merak ettim. İkisi arasındaki farkı biliyordum çünkü bir gün kız kardeşimin dudak koruyucusunu renkli olduğunu anlamadan kullanmıl ve gece boyunca kırmızı boyalı dudaklarla gezmiştim. Kardeşlerim çok komik göründüğüm için bana haber vermek istememişlerdi. Amelia'nin dudaklarında ruj olduğunu sanmıyordum, rengi çok doğal duruyordu. Öpülesiydi.

Tamam. Dudaklarını bırakalım şimdi. Onu tam olarak nereye götüreceğimi biliyordum.

İşaret ettiği yere başımı çevirdim. "Kuaför."

* * *

"Bekle," dedi Amelia kaldırımda aniden durarak. "Çok korkuyorum. Oraya gidemem."

"Sadece bir güzellik merkezi."

Amelia'nın gözleri vitrinin camına kaydı, içeriye sanki Tiffany'nin vitrininde elmas bir kolyeyi incelermiş gibi bakıyordu şimdi. Birkaç dakika önce bana saçını kestirmeyi uzun zamandır istediğini ancak bunu yapacak cesareti hiç bulamadığını söylemişti. Şimdi bunu yapmaya niyetliydi. Gidip yanında durdum, iki kaçık gibi omuz omuza kuaförün camından içeri bakıyorduk.

Heather, Tanya ve Virginia yüksek müzik eşliğinde çalışıyor, müşterilerle gülüp eğleniyorlardı. Abartılı sayılmasa da manzara keyifliydi.

Dönüp Amelia'ya eğdim gözlerimi. "İçeride bir tehdit görmüyorum."

"Yapamam," dedi şaşkınlıkla. "Geeeerçekten çok istiyorum, ama yapamam."

"Neden yapamazsın?"

"Çünkü Susan delirir. Gerçekten delirir. Saçımın bir *olayı* var benim. Tanındığım özelliklerin bir parçası."

Bu yeni bilgi ile sırtından dökülen iri dalgalı saçlarına baktım. Güzeldi, uzanıp parmaklarımı içinden geçirmek istiyordum. Bir yandan bunu asla yapamayacağım için üzülsem de diğer yandan Susan'ın adını duymaktan gerçekten bıkmaya başlamıştım. Bu yüzden onu özgürleştirecek şey eğer buysa Amelia'yı saçlarını kulak hizasında kestirmesi için cesaretlendirmeliydim. "Ah, pardon. Bunun Susan'ın saçı olduğunu bilmiyordum. O zaman mantıklı tabii." Ukala davranmam Amelia'nın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Keyifsiz bir kahkaha attı, ardından gözlerini bana doğru çevirdi, omuzları erken gelen bir yenilgi ile düşmüştü. "Yapamam, Noah. Sadece, yapamam. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama benim yerimde olan birisi için işler böyle yürüyor. Kendi imajım üstünde hak sahibi değilim artık."

"Tamam," diye omuz silktim. "İsyan bayrağını çekip Susan kanunlarını yıkmak istiyorsan kamyonetimi yola çıkmaya hazır halde bekletebilirim. Böylece *Çılgın Kuzenler*'e[5] benzer

[5] *Dukes of Hazzard*, 2005 yapımı Amerikan komedi dizisi. (ç.n.)

saç kesimin biter bitmez kamyonete atlarsın, Susan'ın bizi asla yakalayamayacağı bir yerlere gideriz."

Amelia sırıttı. "*Biz mi?*"

"Şey, evet. Kamyonetimi nasıl sürdüğünü gördüm. Salyangozlar bile seni geçiyordu, dönüp hareket falan çektiler. Çok utandırıcıydı." Amelia kahkaha attı ve başım iki yana salladı. Gözleri yeniden kuaförün vitrinine dönmüştü. O an onu güldürebilmek için her şeyi yapabileceğimi fark ettim. *Bana ne oluyordu böyle?*

Pencereden içeri bakan Amelia derin bir nefes alıp başını bir kere salladı, ciddiydi. Tekrar bana baktığında bu sefer kararlı olduğunu görebiliyordum. O kristal mavi gözleri adeta alev almıştı. Bu kararlılık onu inanılmaz çekici gösteriyordu. Onu öpmenin dayanılmaz arzusu içimde kaynamaya başlamıştı yeniden.

"Tamam. Bunu yapacağım. Burada yapacağım. Saçımı kestireceğim. Kamyoneti hazır tutsan iyi edersin, Bo Duke[6]," dedi sanki ringe çıkmaya hazırlanan bir boksör gibi ayaklarının üstünde yaylanarak. Bir ağzı koruyucusu olsaydı onu da takardı. Parmak eklemlerini bantlamalıydım. "Ben pankek yiyen ve istediğinde saçını kestirebilen bir kadınım. Ben kendi kendimin patronuyum ve hayatımı geri alacağım!" Kapıya yöneldi, elini kapının tokmağına uzattı. Hiç gecikmeden tokmağı bırakıp benim yanıma hızla ilerledi. Yok, benim yanımdan basıp gitti. Kamyonete doğru emin adımlarla ilerliyordu ki aniden olduğu yerde yeniden durdu. Ağır ağır arkasını döndü, kapıya doğru tekrar yaklaştı. Bu süreci iki defa daha yaşadık.

---

[6] *Dukes of Hazzard*'ın ana karakterlerinden biri. (ç.n.)

Kapıya dördüncü defa yaklaştı. Kararlılığını yine yitirmek üzere olduğunu anlayınca Amelia'nın arkasından yaklaştım, kapıyı açtım, onu sırtından ittirdim ve eşikten geçirdim. "Seni izlemek inanılmaz derecede eğlenceli ama gidip gelmelerin yüzünden kafam sersem gibi oldu."

Amelia omzunun üstünden minnettar bir gülümsemeyle baktı. "Zaten girecektim."

"Eminim öyledir."

"Yanımda kalacak mısın?"

İstemediğimi söyleseydim yalan olurdu. İsterse elini bile tutabilirdim ama bunu yapmak için kendime izin veremezdim. Eğer ona aşık olmak istemiyorsam sınırlarımı korumak zorundaydım. Biraz uzaklaşıp kafamı toplamam gerekiyordu.

Başparmağım ile omzumun üstünden işaret ettim. "Öğle yemeği için birisine söz verdim. Çok geç kalmadan dönerim."

Tanya'nın ağır makyajlı gözleri resepsiyon masasından yükselip benimle Amelia'yı görmeden oradan aceleyle uzaklaştım. Görseydi dişlerini bana geçirir, hiç istemediğim bir saç tıraşıyla baş başa kalırdım. Kapı ardımdan kapanmadan önce "Hayatım, tabii! Kasabaya geldiğin günden beri buraya uğramanı ümit ediyordum. Sen otur ve rahatına bak. Kola ister misin? Sen muhtemelen şarap içmeye alışkınsın ama şişeyi almak için eve uğramam gerek, o da bir yirmi dakika sürer," cümlelerini işittim.

Umarım içeriden perma yaptırarak çıkmazdı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Amelia

Kuaförlerin her zaman yaptığı gibi sırtım aynaya dönük oturuyordum (bunu eminim ki eğer işleri batırırlarsa siz fark etmeden düzeltmek için yapıyorlardı). Kesim boyunca saçıma göz bile atmadım. Heather yirmi bir yaşındaydı ve Tanya'nın kızıydı, saçımla da o ilgilendi. Bu kadınların birbirleriyle voleybol karşılaşmasındaymış gibi habire atışmasını dinlemek –Tanya'nın da tabiriyle– acayip kıyaktı. Saçımı kazara kökünden kazımış olsa fark bile etmezdim herhalde. Kasaba dedikodularını işitmeye değerdi. Yerel şiveyi de katınca adeta dedikodularıyla katlettikleri bu insanların hepsini tanıyor olmayı diliyordum. Yine de kendimi kaptırmıştım.

"Şimdi bize biraz sen ve Noah'dan bahset," diye soran Heather'ın sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı. Saç kurutma makinesinin sesini bile bastırdığından içerideki herkes soruyu duymuşa benziyordu. Tüm kafalar bana dönüverdi. Dedikodu sırası bendeydi anlaşılan.

Tanya ve Virginia (diğer iki kuaför) yaşça büyük birer müşteriyle ilgileniyor, saçlarına pembe bigudiler sarıyorlardı. Virginia'nın tavana doğru kabartılmış parlak sarı saçları vardı. Bana muzır bir gülüş atarken ağzındaki sakızı çiğnemeye devam etti. "Bir ara onunla görüşmeyi denedim, biliyor musun? Buna ihtiyaç bile duymamam gerekirdi! O adamın yatağına doğruca tırmanmayı teklif ettim."

Şükürler olsun ki kesim için üstüme giydirilen pelerinin altında kıskançlıktan sıktığım yumruklarımı görmüyorlardı. Umursamazca gülmeye çalışsam da sesim titremişti.

Virginia bana göz kırptı. "Endişelenme, bebeğim. Fazla beyefendi birisi. Beni reddetti, bir elmalı turta ile evime geri gönderdi." Sanki turtanın tadını yeniden alıyormuş gibi gözlerini devirmişti, belki de saçının tepesini görmeyi deniyordu. Asla göremezdi. "Eğer yaptığı turtalar bu kadar lezzetli oluyorsa onunla seks kim bilir nasıldır?"

"Virginia!" diye çıkıştı Tanya. Bir tahminde bulunacak olursam Tanya elli yaşlarında; kestane rengi saçları, kalın göz kalemi çekilmiş gözleri, iri halka küpeleri ve sanki terlikle dolanıyormuş gibi rahatça hareket ettiği on beş santimetrelik topuklu ayakkabılar giymiş bir kadındı. *Kıskanıyorsun.* "Heather'ın yanında şöyle konuşma."

Virginia başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. Ağzının içini olabildiğince sergileyen bir kahkahaydı doğrusu. "Ah, hadi ama, Tanya. Kız yakında evlenecek. Artık seksten bahsedebilir herhalde, değil mi?"

Virginia ve Tanya kuaför salonunda uygun dille konuşma hakkında tartışmaya devam ederken Heather eğilip fısıltıyla

"Ah annem, Tanrı onu korusun, hâlâ bakire olduğumu sanıyor," dedi. İri gözlerle gülerek bana baktı. "Charlie ile balayına kadar bekleyeceğimize dair bir fikre kapılmış. Oysa biz o işi lisedeyken ehliyetimi aldığım gün hallettik."

"Bunu duydum küçük hanım!" diyen Tanya elinde pembe bir bigudi ile kızını işaret ediyordu.

Heather gözerini devirip saçlarımı bir fön fırçasıyla taramaya devam ediyordu. "Bir şey duymadın!" Sesi yeniden alçalan Heather bana doğru eğildi. "Anneler hakkında öğrendiğim bir şey: Her şeyi biliyormuş gibi rol yaparlar ama aslında sana itiraf ettirmeye çalışıyorlardır. Asla itiraf etme. Blöf yapıyorlar."

Güldüm, kalçalarımın uyuşukluğu geçsin diye oturduğum yerde kıpırdandım. "Bilmek iyi oldu."

"Seninki nasıl?" diye sordu Heather omzumun üstünden bakarak. "Senin annen de böyle yaygaracı mı?"

Keskin –neredeyse gücendirici– bir kahkaha ben hakim olamadan boğazımdan kaçıverdi. "Annemin tek umursadığı benim kariyerim ve bundan kendine nasıl bir çıkar sağlayabileceği. Babamı ise hiç tanımadım."

Tüm bunları bir yabancıya anlattığıma inanamıyordum. Bu kasabanın havasında ne vardı? Doğruluk serumu mu? Kasabalı düzenbaz anneler her sabah havalandırmanın içine Sıvı Gerçek iksiri katıyor, böylece hiçbir şeyden geri kalmıyor olmalıydılar.

Uyku ilacı mahmurluğuyla Noah'ya itiraf edişimi saymazsak ebeveynlerim hakkındaki bu gerçeği yıllardır içimde taşıyordum. Herkesin mükemmel hayatım ve mükemmel ailem hakkında bir şeyler öğrenmek istediği sayısız röportajlarda bile

gülümseyip başımı sallamış, ilişkimizin son zamanlarda çürük bir elmadan farksız olmasına rağmen anneme ne kadar minnettar olduğumu dile getirmiştim.

Heather saç kurutma makinesini kapattı, bakışlarını bana eğdiğinde parlak kırmızı dudakları aralandı. Mükemmel biçimli kaşları endişeyle o kadar yakınlaşmıştı ki neredeyse tek kaşı varmış gibi görünüyordu. Bir anda gözyaşlarına boğulacak sandım. Birdenbire kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı. BANA SARILDI. Bundan nefret etmediğimi fark ettim.

"Ah," dedim şaşkınlıkla. Kesinlikle buna burun kıvırmayacaktım, tuhaf bir edayla Heather'ın sırtını sıvazladım. "Bana sarıldın. Vay canına. Teşekkür ederim."

Heather geri çekildi. "Bu duyduğum en üzücü şeydi. Kesinlikle düğünüme gelmelisin."

Bu iki cümle nasıl birbirine bağlandı acaba diye düşünürken kuaförün kapısı açıldı. Geleni görünce midem adeta ters döndü. *Noah.* Onu görmek bana neden böyle hissettiriyordu? Biri bana havanın değişmesinin ve ciğerlerimin ağırlaşmasının nedenini söyleyebilir miydi? Parmak uçlarımda değişik bir elektriklenme olmuştu ve korkarım ki bunu geçirmenin tek yolu parmaklarımı Noah'nın tenine sürtmekti.

"Bak bak, Noah Walker değil mi bu?" diyen Heather tüm salona onun geldiğini bildirdi. "Amelia'yı düğünüme partnerin olarak mı getireceksin?"

Noah kapı eşiğinde kımıldamadan duruyordu. Henüz bana bakmamıştı. Onu tepeden tırnağa inceledim; o kadar detaylıca bakmıştım ki onu bir karakalem sanatçısına tarif etsem mükemmel benzerlik yakalayabilirdim. İlk önce çenesine yayılan

o dağınık sakallarını tarif ederdim. O sakalları doğru ifade etmek önemliydi –çünkü uzun ve gür değildi– ama kırpılmış ya da köşelere doğru sivrilmiş de değildi. Öyle doğal bir yumuşaklığı vardı ki öptüğünde batmaz, belki yalnızca biraz gıdıklardı. Ardından saçlarına geçerdim. Ah... O kum sarısı saçları. Az bir şekillendirici ile dağınık görünüyordu. Briyantin sürmüştü, keten tohumlu. Bunu biliyordum çünkü aynı banyoyu paylaşıyorduk ve ben meraklı birisiydim.

Ayrıca o geniş omuzlarını saran tişörtünün altında bir dövmesi olduğunu biliyordum. Hayatım boyunca bir erkekte gördüğüm en muazzam, ona en uygun dövmeydi bu. Aklım hiç beklemeden bu sabah mutfakta üstsüz şekilde koşturuşuna gitti. Noah'nın muntazam vücudunun yarattığı manzara öleceğim güne kadar zihnimde dönüp duracaktı. Altın renkli teni. Geniş omuzlarına dökülen ince çiller. Kaslı kolları ve karnından beline inen o endam.

Tek kelimeyle muhteşemdi.

İlkel bir tatminle gülümsedim. Noah'yı, Virginia'nın anca rüyasında görebileceği bir şekilde gördüğümü bilmek modumu yükseltmişti. *Ah lanet olsun.* Acması biri miydim ben? Sanırım öyleydim çünkü ona karşı bir şeyler hissetmemem konusunda cömertçe net olan bir adama karşı gerçek duygular beslemeye başlamıştım.

Noah'nın gözleri nihayet bana dönünce nefesinin kesildiğini gördüm. Bu iyi miydi yoksa kötü müydü? İfadesi o kadar yoğundu ki keşke ondan önce kendim görebilseydim dedim. Belki de uçları kötüydü. Ya da bir yerde büyük bir boşluk vardı. Neyse, Noah beğenmese bile sorun değildi. Bu saç kesimini

kendim için yapmıştım ve buna memnundum.

Ama bana bakmasına daha fazla dayanamıyordum. Gözlerimi kırpıştırıp aşağı eğdim.

Noah "Heather," diye söze girince onun sesinin tonunu bu kadar çok seviyor olmamdan nefret ettim. Ona körü körüne vurulmamak için hakkında *sevmediklerimi* acilen bir liste haline getirmem gerekiyordu. "Kadını düğününe gelmeye zorlama. Tanrı aşkına, o ünlü biri. İnsanlar tanıdıklarının bile düğünlerine gitmek istemezken yabancılar neden gelsin? Alınmak yok."

"Hey!" diye gözlerimi kaldırıp dik dik Noah'ya baktım. "Neden bahsi geçen *kadının* ne yapmak istediğine kendisinin karar vermesine izin vermiyorsun? Çok teşekkür ederim Bay Huysuz." Noah'nın dudağının kenarı büküldü. Nedenini ben de biliyordum. Bitmek bilmeyen takma isimler listesine bir yenisini daha eklemişti. "Düğününe seve seve gelirim, Heather. Davet için teşekkürler." Noah'ya huysuz bir bakış fırlattım. "Noah'nın bir partneri olsa da olmasa da geleceğim. Düğün ne zaman?"

"Tam bir ay sonra."

Noah'ya bakmamak için direndim. Yüzü keyiften dört köşe olmuştu. "Ah... Aslında burada olmayacağım," deyip mahcup bir edayla gülümsedim. "Turnem var. Üzgünüm."

"Beni dinlemeliydin."

Ben, "Ah sussana sen," diye karşılık verince tüm salon kahkaha attı. Noah'nın dağınık sakallarla çevrili huysuz dudaklarından samimi bir gülümseme çalmış oldum böylece.

Ancak tam o esnada Noah'nın omzunun hemen arkasında biri ilişti gözüme. Bir adam; giyiniş tarzı tüylerimi diken diken

etmeye yetmişti. Baştan aşağı simsiyah giyinmiş bu adam, sırtında uzun lensli bir kamera taşıyordu. Bir paparazzi muhabiriydi, hiç şüphe yoktu.

"*Lanet olsun*", diye telaşla fısıldadım. Boynumdaki pardösüyü söktüm ve saklanacak yer aradım. "Beni buldular."

"Kim buldu?" diye soran Noah'nın sesi ciddi ve korumacı geliyordu kulağa. Sesinin bu tonu tüm vücudumu saran bir ürperti yaratmıştı.

"Paparazzi." Elimi, bize sırtını dönüp kasaba meydanını inceleyen adamın göründüğü pencereye doğru kaldırdım. Eğer burada olduğumu teyit ederse benim için her şey son bulacaktı. Tüm bu macera *puf* diye yok olacaktı.

Ne yazık ki onu kimin gönderdiğini bulmak için iki defa düşünmem gerekmiyordu. Nerede olduğumu bilen tek kişi annemdi ve, yine ne yazık ki, geçmişte magazincilere özel hayatımıza dair hikâyeleri sattığı olmuştu. Parasını neye harcadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Marka çanta mı? Ayakkabı mı? Elbette annem bunu ölene kadar inkar edecekti ama Susan isimsiz magazin kaynaklarından bunun gibi haberleri annemden aldıklarını her zaman öğrenirdi. Yine de bu konuda onunla yüzleşecek cesareti hiçbir zaman bulamamıştım. Üzücü tarafı, sahte bile olsa ondan gelen ilgiyi seviyordum. Bana hayatımı sorarken samimiymiş gibi rol yapması hoşuma gidiyordu. Sanki benimle konuşurken ya da benim evimde vakit geçirirken bir art niyeti yokmuş gibi. Ancak ilişkimizi yeniden değerlendirmek için geç kalmıştık. Bunu yeniden yaşayamazdım.

Uzun bacakları salon boyunca attığı kararlı adımlar sayesinde Noah bir anda yanımda belirdi.

"Tatlım, endişelenme," dedi Heather beni sandalyeden uzaklaştırarak. "Seni saklarız."

"Teşekkür ederim! Daha sonra gelip ödemesini yaparım. Söz veriyorum."

"Sen bunu hiç dert etme." Tanya çılgınlar gibi salonun arka tarafına işaret ediyordu. "Onu arka yola çıkar, Noah."

Ancak vakit yoktu. Salonun en arkasına daha yeni varmıştık ki kapının açıldığına dair zil sesi duyuldu. Noah hemen önüme dönünce vücutlarımız birbirine yapıştı. Adeta bir olmuştuk ve yüreğim bunu kaldıramıyordu. Verdiği o *his*. Teninden yükselen *koku*. Onun *sıcaklığı*. *Ahh*, çok iyiydi çok. Yetmiyormuş gibi Noah uzanıp elleriyle kalçamı kavradı, beni sola doğru biraz daha ittirdi. Böylece onun arkasına iyice saklanmış oldum. "Sabit dur," dedi sanki bulunduğum yerden başka bir yere gitmek isteyecekmişim gibi.

Beni söküp atmanda bol şans, dostum. Artık burada yaşıyorum.

"İyi günler, efendim!" dedi Tanya neşeli bir tonla. "Randevunuz mu vardı?"

Nabzım adeta kulaklarıma vuruyordu. Noah ile beraber kuaför salonunun en uç köşesindeki manikür sehpaları ve ayaklı saç kurutma makinelerinin arasma kısmen gizlenmiştik. Yine de bu koruma görevlisi taktiğinin işe yarayacağını sanmıyordum.

"Eee... Hayır. Ben aslında birisini arıyordum."

Virginia kahkaha attı, topuklu ayakkabılarının zeminde çıkardığı sesi işittim. "Sevgili gibi mi? Ben seninle çıkarım, tatlım."

"Gururum okşandı ama hayır, teşekkürler. Ben *OK* magazin dergisi için çalışıyorum ve Rae Rose'un sizin kasabanızda kaldığına dair bir duyum aldım. Acaba içinizde onu gören oldu mu? Yardımınızın karşılığını verebilirim."

Yutkundum, içerideki kadınlardan bir tanesinin uzun, yapma tırnakları ile bulunduğum tarafı işaret etmesini hazır bir şekilde bekliyordum. Destek ararcasına alnımı Noah'nın sırtına yasladım. Tüm yüzümü onun kalıplı sırtına yaslaymca bundan hoşlanmıyor olabileceği anca aklıma geldi. Yanılmıştım. Çok geçmeden Noah'nın parmaklarının benim parmaklarımı usulca okşadığını hissettim. Ellerini parmaklarımın etrafına dolayıp hafifçe sıktı. Sanki parmakları ruhuma temas ediyordu.

Heather, "Rae Rose mu?" diye çığlık attı. Onun adama doğru aceleyle ilerleyişini duydum. "Sen dalga mı geçiyorsun? Burada mı? Bu kasabada?" Sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki camı çatlatabilirdi. "Anne, inanabiliyor musun?"

"Duydum, bebeğim. Adam da öyle söylüyor ama ben inanmıyorum. Eğer burada olsaydı hepimiz bilirdik. Bu kasaba bir fısıltı kadar büyük."

Gülümsedim, içim rahatlamaya başlamıştı. Beni gerçekten koruyacaklardı. Bana hiçbir borcu olmayan bu kadınlar beni saklıyordu. Noah sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi yine elimi sıktı.

"Yani... Onu görmediniz demek?" diye sordu adam yeniden. Sesi şüpheli geliyordu. Belki o da Virginia'nın saçının nerede bittiğini bulmaya çalışıyordu.

"Tanrım, hayır! Ah, ama bakın! Şu sokağın karşısındaki o değil mi?"

"Nerede?" diye adam heyecanla sorup arkasını dönünce Noah hemen yüzünü benden tarafa çevirdi, beni elimden tutup peşinden gitmem için arka kapıya kadar ilerletti. Omzumun üstünden baktığımda tüm salonun pencerenin önünde toplandığını, benimle magazin muhabirinin arasına etten bir duvar ördüklerini gördüm. Heather ile göz göze geldim, dudaklarımı oynatarak *teşekkürler* dedim. Heather da adama geri dönmeden önce bana göz kırptı. Adamın omzunun üstünden uzatıp işaret etti. "Şurada! Şu kadını gördün mü?"

"Hanımefendi. Bastonuyla yürüyen yaşlı bir kadın o."

"Aaa... Hah! Desene gerçekten gözlüğe ihtiyacım var."

Noah ile arka sokağa çıkmadan önce son duyduğum cümle işte buydu. Parmakları hâlâ benim parmaklarımın arasındaydı. Onun adımlarına yetişmem için benim üç adım fazla atmam gerekiyordu. Sessizce çöp konteynırlarının ve bidonlarının arasında zigzaglar çizerek otoparka vardık. Arka sokaktan çıktığımız zaman Noah bana beklemem için başıyla işaret etti. Otoparka çıkıp etrafı inceledi. Yüzündeki ifade adeta öldürücüydü. Sanki düzenli olarak böyle durumları idare eden Jason Bourne'a[7] benziyordu. Kamyonetine vardığında yeşil gözleri benim gözlerimle kavuştu, etrafın temiz olduğunu bildirircesine bana başını salladı. Dikkat çekmemek için eğilerek koşmaya başladım, böylece otoparktaki araba ve kamyonetler beni korumuş oldu. Noah'nın yanına geldiğimde ikimiz de aynı anda kamyonete bindik. Rahatlayıp derin bir oh çektim ve kamyonetin koltuğunun üstüne eğildim. Noah da aynısını yaptı.

---

[7] Robert Ludlum'un yazdığı ve sinemaya da uyarlanan *Bourne* aksiyon serisindeki karakter. (e.n.)

Burası sessiz ve güvenliydi. Tıpkı Noah gibi.

"Beni oradan çıkardığın için teşekkürler," dedim başımı ona çevirerek.

Bana bakıyordu. Gülümsemiyordu. Kaşlarını çatmıyordu.

Noah cevap vermedi. Sadece elini kaldırıp parmaklarının ucuyla yeni kaküllerimi okşadı. Saçımı kestirdiğimi çoktan unutmuştum. Henüz nasıl olduğunu görememiştim ama ilham olsun diye Heather'a gösterdiğim Zoey Deschanel fotoğrafındakine benzemesini ümit ediyordum. Dergilerdeki, okurlara kendi kaküllerini kendi başlarına kesmemeleri gerektiğini göstermek için kullanılan ibretlik fotoğraflardakiler gibi görünmediğimi umuyordum.

"Saçımı tamamen kestirmeye korktum," dedim özgüvenimi kaybetmişçesine. "Ama uzun zamandır kakül istiyordum, Susan benim yüz hatlarıma gitmeyeceğini söyleyerek her seferinde beni ikna ediyordu." Nasırlaşmış parmaklarının tenimde bıraktığı his yüzünden gözlerimi yumdum. Gevezelik etmeye devam ederken sesim titriyordu. "Umarım yanılıyordur. Gerçi sanırım artık çok geç. Olsun, yeniden uzarlar. Hem kötü görünüyorlarsa tokayla geriye tutturabilirim."

Noah'nın eli yana düştü, bakışlarımı kaldırıp o orman yeşili gözlere baktım. Çenesi esnedi, önüne döndü, bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle marşa bastı. "Lanet olsun," diye fısıldayıp bir kere daha bana baktı. "Çok güzel görünüyorsun."

Bir gülümseme hissinin dudaklarıma varmadan önce ruhumda canlandığını hissettim. "Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Benim için öyle."

Kamyonet ile geri geri otoparktan çıkıp sessizlik içinde eve giderken söylediği son cümle bu oldu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Noah

Kendimi perhize sokmaya karar vermiştim. Zor olacaktı ama Amelia'yı kesmem lazımdı. Bugün iş çığırından çıkmıştı. Sanırım o kadına yaklaşık bir milyon farklı şekilde dokunmuştum. Her seferinde kendime bunu bırakıp başka bir şey yapmayı tembihlemiştim ama nasıl olduysa kendimi ona daha yakın bulmuştum. Bu akşam beraber yemek bile yapmıştık. YEMEK. Yani akşam yemeğini ben hazırlamıştım ama rica ettiğimde Amelia çorbaya tuz ve karabiber ekmişti. Tavuk çorbası pişirmiştik. Sanki otuz yıldır evli bir çift gibi kanepede yan yana oturup *Jeopardy!*[8] seyretmiştik çünkü sıradan kanalları çeken televizyonumda bir tek o vardı. Seyrederken de eşzamanlı olarak çorbamızı höpürdetmiştik.

Amelia etkileşimi seven bir televizyon izleyicisiydi. Cevapları televizyona bağırmıştı, ben ise gece boyunca onu

[8] Amerikan televizyonlarında yayınlanan bir kelime oyunu. (ç.n.)

Ninova

seyretmemek için direnmiştik. Sanırım bu akşam ikimizin de yeterince meşgul olduğunu söyleyebilirdiniz. Boş kasederi lavabonun içine bırakırken kolu koluma sürtününce vücudumun gösterdiği tepkiye neredeyse gözlerimi devirecektim. Sanki elektrik akımına tutulmuştum. Bir kol sürtünmesi beni *asla* böyle yapmamalıydı.

Bu gece ona karşı duygular besleyerek büyük bir tehlike içerisinde olduğumu fark etmiştim. Bu bir sorundu çünkü kabul edelim, ben duygular besleyip ardından yere sertçe çakılan o sadık erkektim. İşleri nasıl yüzeysel tutacağımı bilmiyordum. Yüzeysel ilişkiden zaten nefret ederdim. Bana anlamsız geliyordu. Tıpkı şehirli kızların kazma kürekle gezmesi kadar saçmaydı.

Bu yüzden, evet, daha fazla tahribat yaratmamak için kendimi gece boyu çıkmamak üzere yatak odama kilitledim. Kucağımda bir kitapla yatağımdaydım şimdi. Ancak dördüncü defadır aynı paragrafı okuyordum. Amelia'ya olan bağımlılığım yüzünden dikkatim dağılmıştı. Çıplak ayaklarının koridorda yürüdüğünü her işittiğimde irkiliyordum. O kapı tokmağına dokunmak için kendime izin veremezdim. *Onu görmeden bir kahrolası gece geçirebilirsin, Noah. Onunla tanışmadan önceki gecelerden sağ çıktın nasıl olsa.*

Ancak Amelia'nın yeniden yürüdüğünü duyunca kitabımı indirdim. Kapının altındaki boşluktan onun gölgesini görünce kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Ayrıca kapıyı tam olarak kapatmayı unuttuğumu fark ettim. Kilidine yaslanan kapı yüzünden Amelia içeriyi göremezdi ama kapı yine de açıktı. Parmağıyla azıcık ittirse ardına kadar açılırdı.

Amelia kapının dışında durmuş açıp açmamak konusunu değerlendiriyordu muhtemelen. Sanırım bunu istemiyordum. Yatak odamı ondan bilerek saklamıştım çünkü beni daha fazla tanımasını istememiştim. Burası çok kişiseldi. Burada çok fazla *ben* saklıydı. Amelia'nın hakkımda bileceği ve bilmeyeceği şeylerin kontrolünü elimde tutmayı seviyordum. Ancak buraya gelirse her şeyi ona anlatmam kaçınılmaz olacaktı.

Gölgesi kaybolunca yeniden nefes alabildim. Buraya öylece dalmazdı neticede. Kitabımı yeniden kaldırdım ve okumaya odaklandım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Amelia

Sakın içeri girme, seni kaçık! Ahhh. Gülünç davranıyordum. Noah benden biraz uzak kalmak için odasına gitmişti, bunu biliyordum. O zaman neden onu aramak için içeri girecektim ki? Gerçi kapısı tam kapalı değildi. Bence bu kapının da gözü ve dudakları vardı çünkü bana sırıtıyormuş gibi hissediyordum. Kaşlarını yukarı aşağı oynatıyordu. İçeri gireyim diye beni kışkırtırken başını hafifçe sallıyordu. *Kışkırtıcı.*

Noah hakkındaki düşüncelerimi dağıtma gayretiyle kapıdan uzaklaştım. Onun yanında olmayı çok istiyordum ama bunun yerine mutfağa geçip Susan'ı aradım. Bunu yapmayı ise geeerçekteen hiç istemiyordum. Yine de sorumluluklarımdan tamamen el çekemezdim. En azından arada sırada onunla irtibata geçip kaçırılmadığımı bildirebilirdim. Belki o zaman onun bu insafsız e-postaları da biraz sakinlerdi.

Susan'ın numarasını tuşladım ve cevap vermesini bekledim. Telefon o kadar uzun süre çaldı ki şansımın yaver gide-

Ninova

ceğini, ona en azından ulaşmayı denediğimi bildiren bir sesli mesaj göndererek bu işten kurtulabileceğimi sandım. Ancak telefon açıldı.

"Evcilik oyunu nasıl gidiyor?" diye selamladı beni. Yüreğim ağzıma geldi. Heyecandan dört köşe olmayacağını biliyordum ama böyle ağır bir ifade duymayı da beklememiştim.

"Ah... Neden bahsediyorsun?"

"En son seninle konuştuğumuz zaman dilinden düşüremediğin adam," dedi sitemkar bir ses tonuyla. "Her neredeysen orada saklanmanın sebebi sanırım o. Lütfen, en azından bana senin gibi bir dünya yıldızının asla senin için yeterli olmayacak sıradan bir turtacı ile bir ilişki kurmadığını söyle."

"Tanrı aşkına, Susan. Çok ağır olmadı mı sence de? O çok iyi bir adam."

"Aman Tanrım, inanamıyorum. Bunu düşünüyorsun." Susan ofladı. "Dürüst olmak gerekirse vaktini hâlâ orada harcıyor olmanı aklım almıyor. Tüm bu olaylar ruh sağlığın konusunda beni endişelendirmeye başladı."

"HA!" diye keyifsiz bir kahkaha attım. "Ruh sağlığıma *şimdi* mi endişelenmeye başladın? Sana bunu söylemeye çalışıyorum, Susan. Yıllardan beri ilk defa bu kadar iyi hissediyorum. Ara vermeye ihtiyacım vardı." Bir tatile muhtaç kaldığım için özür dilemeyecektim artık.

"Sana bir spa günü ayarlayabilirdim, değil mi? Neyse, bir toplantıya gidiyorum şimdi. Hazır sen de telefondayken Claire'e vereyim, ajanda hakkında cevaplamanı isteyeceğim birkaç sorusu var. Yeniden bir profesyonel olmaya karar verdiğinde bana haber yolla da sana araba göndereyim."

Çenem adeta şaşkınlıktan yere düşmüştü, benimle böyle konuşabilmesine neredeyse inanamayacaktım. Gerçi, daha önce hiç benimle böyle konuşmak zorunda kalmadığını hatırladım çünkü her zaman başımı sallıyor, gülümsüyor ve benden istediği her şeye olur diyordum. *Kibar, kibar, kibar.*

Telefonu Susan'dan alan Claire "Selam," dedi çekinerek.

"Selam, Claire."

"Şey, Susan benden seninle turnenin açılış haftasını konuşmam istedi ve–" Claire duraksadı, bir kapının kapanma sesini duydum. Claire rahatlayarak derin bir oh çekti. "Tamam, Susan gitti. Dinle şimdi, sana birkaç şey söylemem gerekiyor çünkü daha fazla içimde tutamayacağım. Birincisi, Susan ile daha kaç gün çalışabileceğimden emin değilim. Tam bir kabus. Hatta öyle bir kabus ki haftada bir gittiğim terapiste Susan'dan başka bir şey anlatamaz oldum." Duraksadı ama söze girebileceğim kadar uzun olmadı bu duraksama.

"İşin aslı, Susan korkunç birisi. Senin arkandan dönen bir yığın şey olduğunu daha yeni öğrendim. Şu an sana anlatmaya fırsatım yok ama kasabadan döndüğünde bunu konuşalım. Ki umarım bunu da hemen yapmazsın çünkü nihayet bir tatile çıktığın için çok mutluyum. Buna ihtiyacın olduğunu görebiliyordum ama bugüne kadar bir şey söylemeye cesaret bulamadım." Yine lafa girmediğim kısa bir sessizlik oldu çünkü şaşkınlıktan dilim tutulmuştu.

"Dinle, sen işleri dert etme. Susan'a hattan düştüğünü, bir daha da konuşamadığımızı söyleyeceğim." Kimdi bu? Normalde Susan'ın gölgesinde duran bu sessiz kadını tanımakta güçlük çekiyordum. Telefon hattından fırlayıp ona sarılabilirdim.

"Claire," diye aceleyle konuşmaya başladım çünkü telefonu kapatmak üzere olduğunu anlamıştım. "Teşekkür ederim. Sadece... Teşekkür ederim. Kendine dikkat etmen için ne gerekiyorsa yap. Yine de seni kaybedeceğimiz için üzülüyorum. Döndüğümde konuşalım."

"Elbette," diye karşılık verirken sesindeki gülümsemeyi işitebiliyordum. "Görüşürüz, Amelia."

Claire telefonu kapattığında başım dönüyordu. Aklımı Noah'dan uzaklaştıracak bir şey arıyordum ama bu kadarını beklememiştim. Şimdi düşünmem gereken tonla şey vardı. Karar vermem gereken şeyler vardı. Benim bilmediğim, arkamdan dönenler neydi?

Koridor boyunca emin adımlarla ilerlerken yatak odama gidip geleceğim hakkındaki seçenekleri değerlendirmeyi düşünüyordum. Hayatımda ilk defa geleceğim taşa kazınmış gibi değiştirilmez görünmüyordu gözüme. Sanki bazı şeyleri değiştirebilirdim. Bir değişiklik *yapmalıydım* sanki. Ancak odama gitmeyi asla başaramadım çünkü koridor boyunca yürürken paçaları fazla uzun pijama altına takılarak Noah'nın kapısının üstüne devrilerek kapıyı açtım, saatte doksan kilometre hız yapan bir rüzgar misali yatak odasına düşüverdim. Zeminin üstünde bir deniz yıldızı gibi karın üstü yatıyordum şimdi.

Korkudan nefesim kesildi, olduğum yerde doğrulunca iri gözler, açık kalmış bir ağız ile yatağında oturan Noah'yı gördüm. Noah gözlerini kırpıştırdı. Ben de gözlerimi kırpıştırdım. Sonra ikimiz de aynı anda konuşmaya başladık.

BEN: Özür dilerim odaya düştüm, kazaydı!

O: Lanet olsun, sen iyi misin? Çok kötü düştün!

İkimiz de hareket etmek için bir hamle yapmadık.

Noah bu sefer ilk konuşanın ben olmasına izin verdi. "Ben iyiyim. Egom biraz incindi ama ben–" Gözlerim nihayet Noah'nın göğsüne indi ve o... Bana verdiği pijama takımının aynısını giyiyordu, sadece rengi griydi. Yüzümdeki gülümseme hınzır bir edayla genişlerken yenilenmiş bir dinçlikle ayağımın üstünde doğruldum. Gözlerimdeki parıltıyı gören Noah bana uyaran bir bakış attı.

Yine de ona işaret ettim. "Sende bu pijama takımından bol bol var! Bunları giyiyorsun sen!"

Noah dudaklarını yalayıp gözlerini devirdi, elindeki kitabı sertçe kapayıp *–aman Tanrım, Noah kitap okuyordu–* kenara koydu. "Tamam, dökül bakalım."

"Bunlar sadece komiklik olsun diye verilmiş bir hediye değil. Bu pijamaları sen de seviyorsun. Klasik Adam Noah tahmin ettiğimden daha klasikmiş meğer. Pijamanın yakasına bir bak. Aman Tanrım, bir de sonuna kadar düğmelemişsin!" Ve içinde hâlâ çok güzel görünüyordu. Bu hiç adil değildi.

Düğmeli bir alt üst pijama takımının içinde gülünç görünmesi gerekirdi. Ama hayır. İnanılmaz seksiydi. Pamuklu kumaşın içinde rahattı. 1950'li yıllarda takım elbisesini ve fötr şapkasını giyip Wall Street'teki havalı işinde havalı işlerini yapmak üzere hazırlanan yakışıklı bir iş adamına benziyordu. Geniş omuzları ve göğsü, pijamasının üstünü inkar edilemez ve dizlerimin bağını çözecek bir lezizlik ile doldurmuştu. Kendimi onun kucağına oturup o düğmeleri birer birer çözerken hayal ediyordum.

"İlk pijama takımı komiklik olsun diye hediye edildi." Noah duraksadı. "Ancak onları giyince hissettirdiği sıcaklığı sevdim."

"Kaç takımın var, Noah? Kaç takımın var, söyle!" diye sorarken birazcık baştan çıkarıcı konuşmuş olabilirdim.

Noah yutkundu. "On."

"ON!" diye tekrarlarken sesim yankılandı. Verdiği cevap o kadar hoşuma gitmişti ki kendime hakim olamamıştım. Noah'nın on çift muhteşem pijama takımı vardı. "Acaba üstünde böyle sevimli deseni olan var mı?"

"Hayır, hepsi sade."

"Tabii ki de öyle," dedim keyifle. Asla neşeli ya da komik bir pijamanın içinde ölemezdi çünkü.

Kötü haber. Çok kötü haber. Çünkü hiç şüphesiz Noah'ya karşı gerçekten bir şeyler hissediyordum. Ondan hoşlanıyordum. Ondan tüm samimiyetimle hoşlanıyordum. Hatta ona öyle büyük tutulmuştum ki sadece kokusunu duymak bile damarlarımdaki kanın akışını hızlandırıyordu. Kalbim sanki bir bisiklet pompasına bağlanmış gibi şişip patlamak üzereydi. Odaya bir şekilde girmiştim, şimdi buradan çıkmak istemiyordum.

"Noah," dedim gözlerimi ondan ayıramadan usulca. "Odana bakabilir miyim? Eğer istemezsen mahremiyetini işgal etmem." Bunda samimiydim. Eğer odasında olmam onu rahatsız ediyorsa gözlerimi hemen kapatır, el yordamıyla odadan dışarı çıkardım.

Zümrüt gözlerini gözlerimden ayırmadı, ciğerlerini havayla doldurdu ve oflayarak nefes verdi. "Etrafa bakabilirsin."

Bana adeta Disney Dünyası'nın anahtarını bahşetmişti.

Gülümsedim, odada etrafıma bakındım. İşte o sırada raflar dolusu kitap gördüm. Bu adam yalnızca kitap okumuyordu... Tam bir kitap kurduydu. Ben duvarı boydan boya kaplayan kütüphaneye doğru ilerlerken Noah'nın gözlerinin üstümde olduğunu hissedebiliyordum. Kütüphanenin tasarımı çok güzeldi. Ham ağaçtan ve siyaha boyanmış çelikten yapılmıştı. Acaba kendi mi monte etmişti, yoksa birisinden mi yardım almıştı, bilmiyordum ama onun için önemli olduğu apaçık ortadaydı. Çünkü özenilerek yapılmıştı, bu da kütüphaneyi karnıma ağrılar getirecek kadar tatlı yapıyordu.

Noah hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Babam kitapları çok severdi. Buradaki kitapların büyük çoğunluğu onundu."

Turtalar, çiçekler ve kitaplar. Adım adım tüm bu parçaları Noah'ya bağlayabiliyordum artık. Umduğumdan daha muhteşem bir şeye dönüşüyor olması ürkütücüydü aslında.

Bir müzedeymişim de her şey çok değerli ve kırılganmış gibi ellerimi arkamda kavuşturdum. "Bunları neden buraya sakladın?"

Noah kendi kendine güldü, bu sesi çok sevmeye başlamıştım. "Saklamadım."

Omzumun üstünden ona baktım. "Kütüphaneyi asla içeri bakmama izin vermediğin, kapısını kilitli tuttuğun bir odaya koymuşsun. Saklamışsın işte."

Sırtı hâlâ yatağın başlığına dayanmış şekilde oturuyordu. Görüntüsü nedense öyle mahrem görünüyordu ki bakışlarımı kaçırmak zorunda hissetmiştim. Tam karşımda çırılçıplak dur-

sa sanırım kendini daha az savunmasız hissederdi. Ancak onu en sevdiği pijama takımının içinde yatağında sevdiği kitaplarıyla beraber görmek fazlasıyla hassastı.

"Tamam, sanırım biraz öyle. Hayatımı gizli tutmayı seviyorum. Sadece belli kişilerin bu aşamaya geçmesine izin veririm."

Sert kapaklı bir kitaba dokundum; İkinci Dünya Savaşı'ndan bir askerin biyografisiydi. "Tabii ben o kişilerden değilim, sadece yoldan geçen bir ünlüyüm." Sesim umursamaz ve vurdumduymaz çıkmıştı. Noah'ya bakmadım. Çoğunlukla kurgu olmayan kitaplarla dolu kütüphaneyi incelemeye devam ettim sadece. Görünüşe göre her şeyi ama her şeyi öğrenmekten büyük keyif alıyordu. Bu beni şaşırtmadı.

"Tamam," dedi usulca. "Sanırım biraz duygusuz olduğumu söyleyebilirsin. Benim duygusal yanlarımı bilen insanların sayısını minimumda tutmayı tercih ediyorum."

Ona baktım. "Anlıyorum. Gerçekten. Bence bir ömre yetecek kadar kalp kırıklığı yaşadın. Senin yerinde olsaydım ben de kendimi korurdum." Söylediklerim, sanki karnına yediği bir yumrukmuş gibi kaşlarını çattı, Noah. Çenesinin kasıldığını, bakışlarını odanın köşesine kaçırmadan önce gözlerini kırpıştırdığını gördümmüştüm.

"İstersen kalabilirsin. Kendine bir kitap seç." Noah başıyla arkamda kalan bir köşeye işaret etti.

Dönüp baktığımda odanın köşesine yerleştirilmiş belki de dünyanın en rahat görünen, deri kumaşı çatlamış bir berjer gözüme ilişti. Berjerin sırtına bir battaniye atılmıştı, arkasında da ayaklı bir lamba duruyordu. Adeta bana sesleniyordu. O ber-

jer bir kucaklama olacaktı bana. Noah'nın vücuduyla aşınarak geçirdiği yıllar yüzünden yıpransa da dünyada oturulacak en rahat koltuktu. Oraya oturamazdım. Ona ait yerleri böyle işgal edemezdim.

"Sorun değil. Teşekkür ederim, kendinle geçirdiğin geceyle seni baş başa bırakayım." Dönüp kaçacaktım ki Noah'nın sesi beni durdurdu.

"Amelia, dur. Lütfen."

Bakışlarımı ağır ağır ona çevirdim. Yüzümde istikrarsız bir ifade olduğunu biliyordum. "Emin misin? Sessiz bir arkadaş olamam. Bu konuda beceriksizim." Bu gerçeği peşin peşin söylemek en iyisiydi.

Noah sırıttı. "Biliyorum."

Berjere adım adım gerilemeye başladım. "Sabit oturmakta da iyi sayılmam. Muhtemelen gürültü çıkaracağım. Otururken ayağımı uzun uzun sallayacağım."

"Sorun değil."

"Bana kitabını sesli okur musun?"

"Kesinlikle hayır."

"Lütfen?"

"Hayır."

"ÇOK LÜTFEN?"

Bana kitabının üstünden öyle bir baktı ki sinirlerini yerinden oynattığımı anladım. Gülümseyerek odağımı kütüphane rafına geri çevirdim, en mükemmel kitabı arıyormuşum gibi büyük bir rol yaptım. "Bari romantik bir kitabın olsun. Ağlak, duygusal bir şey yok mu?"

Noah güldü. "Hayır."

"Bir de kendine kitap kurdu dersin. Utanmalısın. Sadece bu sıkıcı kitaplar mı var?" Raftan antik filozoflar hakkında bir kitap çıkarırken kitap sayesinde uykuya dalacağımdan hiç şüphem yoktu.

"Onu geri bırak. Nefret edersin. Alt sıradaki kalın olanı al."

"Ukala." Bana söyleneni yapıp fantastik gibi görünenyen bir kitabı çıkardım raftan. En azından kurguydu.

Ganimetimi yanıma alıp dünyanın en mükemmel koltuğuna yürüdüm ve yerime yerleştim. Oturduğum yerde rahatlarken bile isteye yüksek sesle inleyince Noah bana kitabının arkasından yan bir bakış attı. Ancak hiçbir şey söylemedi. Kendi kendime sırıtıp ilk sayfayı açtım.

Geçen saat boyunca sayfaları çevirmeye devam etsem de okumuyordum. Kitaba bile bakmıyordum. Sadece Noah'nın odasının her bir detayını gözeneklerime kadar doldurmaya odaklanmıştım. Odanın kokusu tıpkı kullandığı duş jeli gibiydi. Berjerin tereyağı gibi yumuşak deri kumaşını tenimde hissediyordum. Noah'nın kitap sayfasını her çevirdiğinde kaşıntıyı andıran o yumuşak sesi dinledim. Onun bu yakışıklı, erkeksi yüzünü hafızama kazıyordum. Kitap okurken yüzünün ifadesinin yumuşadığını aklıma not ettim. Arada sırada sanki ona baktığımı hissediyor ya da okuduğu savaş kitabı komikmiş gibi gülümsüyordu. Sebebini asla öğrenemeyecektim.

Noah'nın hemen ötesindeki etajerin üstünde bir erkek, üç kız, bir anne ve bir de babadan oluşan bir fotoğraf vardı. Yüreğim öyle sıkışıp ezildi ki farkına varmadan gözümden bir damla yaş kaçıp yanağım boyunca süzüldü. Noah... Bu adam çok iyiydi. Buradan nasıl uzaklaşacağımı hayal bile edemiyordum.

Sen nasıl yaptın, Audrey?

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Amelia

Evin içi patlamış mısır ve kekstra kokuyordu. Pişirmeyi bildiğim çok şey yoktu. Bu yüzden Annie arayıp Audrey Hepburn'e Giriş film gecesi yapma teklifinde bulunduğu zaman Noah'nın kiler dolabını açıp evi yakmadan kendime güvenerek hazırlayabileceğim şeylere yöneldim. Patlamış mısır bile bir dakika fazla pişti aslında.

"Bir eksiğin var mı?" diye soran Noah elinde evinin anahtarlarıyla kapı eşiğinde oyalanıyordu.

Gün boyunca birbirimizden uzak durmuştuk. Önceki gün yaşananlar ikimizin de peşine düşme riskine giremeyeceği bir yörüngeye evrilmişti. Bir, aramızdaki tarifsiz cinsel çekim öyle kuvvetliydi ki zaman zaman tenim gerçekten alev alacak sanıyordum. İki, aramızda aynı zamanda duygusal bir bağ da vardı. Arkadaşlık. Bu ikisinin birleşimi şüphesiz öldürücü olurdu.

Bu yüzden yaşananları kabullenmeden birer adım geri attık. Ben öğleden sonra evde kalıp Noah'nın bana ödünç verdiği

Ninova

kitaptan biraz daha okudum. Normalde pazartesi günleri izinli olmasına rağmen Noah dükkana gitti ve öğleden sonrası boyunca orada çalıştı. Şimdi de James'e gidiyordu çünkü Walker kız kardeşleriyle beraber bu evi ele geçirecektik.

"Evet!" derken kızlarla bir akşam eğlencesi geçireceği için gergin olmayan normal bir insan gibi bir ifade takındım. Oysa gergindim. Hank'in Yeri'nde yaşananlar tekrarlansın istemiyordum. Onlara tamamen normal olduğumu göstermeye kararlıydım. N.O.R.M.A.L. Ya da en azından onları öyleymişim gibi kandırabilirdim.

Noah ise içimi görüyordu. Gergin enerjimi bir kilometre öteden bile hissedebilirdi. Ayaklarım sallanıyordu. Çok sık göz kırpıyordum. Fitili ateşlenmiş bir roket gibiydim.

Noah hafifçe başını eğdi. O yeşil gözleri bana odaklandı, davetkar bir edayla kaşını kaldırır kaldırmaz eteğimdeki taşları döküverdim.

"Tamaaaam. Hayır! Çok gerginim! Sanırım bunu yapamayacağım. Kızlarla bir film gecesi yapmayalı ne kadar uzun zaman oldu, biliyor musun? Lisedeydim, Noah! LİSE! O zamanlar hâlâ *Backstreet Boys*'tan[9] bahsediyor, polo yaka tişörtlerimizin içine uzun kollu bluz giyiyorduk."

Huysuz ağzında bir sırıtma canlandı. Kapının eşiğinden durduğum yere bir adım yaklaştı. "İyi olacaksın." Bir adım daha yaklaştı. *Daha yakın, daha yakın, daha yakın.* Bu yüzden birbirimizden kaçınıyorduk işte. Birbirimizin civarındayken sürekli böyle oluyordu. Bence ikimiz de bunu durdurma konusunda başarısızdık. Vücutlarımız, zihnimizin mahrem bulduğu bir dalga boyundaydı adeta.

---

[9] Amerikalı bir pop müzik grubu. (ç.n.)

Noah yaklaştıkça çenemi giderek daha fazla yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Boyunun benden uzun olması hoşuma gidiyordu. "Benim için daha iyi bir tavsiyen yok mu?"

"Yok."

"Kız kardeşlerine kendimi nasıl sevdireceğime dair bir ipucu mesela?"

Noah omuz silkti. "Orta sehpanın üstünde bardak izi bırakma."

"O zaman beni severler mi?"

Noah şimdi o kadar yakınımdaydı ki göğüslerimiz birbirine değiyordu. "İyi olacaksın."

"Noah?"

"Hmm?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordum usulca. Sanki birisi sırrımızı duyabilirmiş gibi.

"Bilmem. Sanırım sana sarılacaktım."

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. "Sarılacak mıydın?"

"Yani, artık bunun doğru bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Dudaklarımdaki gülümsemeyi silmede başarısız olarak başımı salladım. Noah'nın açıklama yapmasına gerek yoktu. İkimiz de fırtına öncesi değişen basınç gibi bunu hissediyorduk. Benden hoşlanıp hoşlanmamasını merak etmeme gerek yoktu, çünkü hoşlandığını biliyordum. Beni istiyordu, ben de onu istiyordum ama bunun yaşanmasına izin veremezdik. Çünkü sebebi her ne ise, Noah benimle romantik bir şeyler yaşamakla ilgilenmiyordu. *Zekice.* Benimle bir ilişki, hayatını tahmin edebileceğinden daha karmaşık hale getirecekti.

"Yine de yapabilirim," diyen Noah'nın sesinde ya tereddüt ya da endişe saklıydı.

Dürüstlük aramızdan oluk oluk akıyordu. "Bunu isterim."

Noah'nın dudaklarında nazik bir tebessüm canlandı. "Tamam, yapayım. Hadi bakalım. Şimdi sana sarılacağım." Biri bana sarılacak diye daha önce hiç önden uyarılmamıştım. bu, kucaklaşmaya yepyeni bir beklenti katmıştı.

Noah'nın eli ağır ağır yükseldi, parmakları üst koluma yerleşirken hiç kıpırdamadan bekledim. Başparmağı tenimin üstünü okşarken ona doğru eriyormuşum gibi hissediyordum. Ben biraz kımıldandım. O beni biraz çekti. Sonuç onun kolları arasında olmamdı. Tam hayatımı bambaşka yapacak bir sarılmaya kendimi bırakmak üzereydim ki kapı ardına kadar açılıverdi.

"Selam! Ah *kahretsin*!" Üstü streç film sarılı bir tavayla Madison göründü. Kapının eşiğinde aniden durunca bir ıslık çaldı. Noah ile birlikte karanlık bir odadan çıkarken sıçrayarak birbirinden uzaklaşan iki ergen kadar utanmış görünüyorduk. Madison'ın arkasından diğer kız kardeşler göründü.

"Kavanoza bir dolar daha," diyen Annie başını Madison'ın omzunun üstünden uzattı.

Emily ise diğer yandan yaklaştı. "Ne? Ne kaçırdım?"

Yüzüm alev alev yanıyordu. Noah çenesini kaşıdı.

"Sanırım az önce biraz samimi bir ortamı bastım," diyen Madison meraklı bir edayla bir kaşını kaldırdı.

Noah duvardaki askılıktan bir şapka kaptı, şapkayı o seksi başına geçirmeden önce saçlarını parmaklarıyla geriye yatırdı. *Seksi mi? Hayır... Kes şunu, Amelia.*

"Sandığın... Şey değildi," diyen Noah'nın sesinde acı var-

dı. "Tamam, gidiyorum ben." Benimle göz göze bile gelmedi. Sanırım çok utanmıştı.

Noah kapıdan çıkmak için kız kardeşlerinin arasından geçip geceye karışırken kardeşleri de kenara çekildi. Daha önce kimseyi bu kadar hızlı kamyonete binip yola çıkarken gördüğümü hatırlamıyorum.

Noah kamyoneti ile uzaklaşır uzaklaşmaz tüm gözler üstüme çevrildi. Tam bir utanç timsaliydim. Acaba sarılmak yerine çırılçıplak *Twister*[10] oynarken mi yakalanmıştık? Öyle gibi hissediyordum. Gerçi, Tanrım, kayda değer bir sarılma olabilirdi doğrusu. Öyle güçlü bir sarılma olacaktı ki Noah'nın bebeğine hamile kalabilirdim.

Elimi havaya kaldırıp yalan söyledim. "Samimi değildi."

Madison azarladı. "Evet tabii, çok seksiydi. Biliyorum çünkü erkek kardeşimi oldukça seksi bir pozisyonda görmekten iğrenirim."

"Sarıldık! Hepsi bu," diye tıpkı onlar gibi ben de kendi lehime yalvardım.

"Erotik bir sarılma," diye gözlerinde hınzır bir parıltı ile ekleyen Madison evin kapısını ayağıyla kapatarak hepimizi içeri hapsetti.

* * *

SON kelimesi televizyonun ekranında belirdiğinde hepimiz burnumuzu çekip gözlerimizi kuruladık.

---

[10] Çarkıfeleğin gösterdiği renklere temas ederek en fazla alanı kaplamak üzerine fiziksel bir beceri oyunu. (ç.n.)

"Onu seviyorum," dedi Annie ağlak bir sesle.

"Sana muhteşem olduğunu söylemiştim." Gözlerimin altını kurulamak için bir kağıt mendil kullandım. Filmi daha önce yirmi kere izlemiş olmamın bir önemi yoktu. *Roma Tatili* filmi, sonunda beni her zaman ağlatırdı. Hem de hüngür hüngür. Acınası küçük bir bebek gibi.

"Ama..." diyen Emily kendini toparlamak için biraz bekledi. "Neden filmin sonunda terk etmek zorunda kaldı ki?"

Madison burnunu sümkürdü. "Çünkü zorundaydı! Ülkesine karşı bir vazifesi vardı. Onunla birlikte Roma'da sonsuza dek kalamaz. Gitmek zorundaydı, Em."

Uzanmak ve oturmak gibi çeşitli pozisyonlarda Noah'nın oturma odasına yayıldık. Ben kanepede Annie ile oturuyordum. Emily bir berjerdeydi. Madison ise yere serilmiş battaniye ve yastıkların üstüne uzanmıştı. Hepimizin üstü başı darmadağındı, rahat eşofmanlar ve dağınık topuzlardan başka bir süsümüz yoktu. Her iki saniyede bir kaküllerimi üfleyerek geriye atmaya çalışıyordum çünkü henüz alışamamıştım. Yine de buna değiyordu. Onları çok sevmiştim. Benim için temsil ettiklerini sevmiştim.

Kızlar cebelleştiğim kakülleri görünce manidar gözlerle bana baktılar. "Ne?" diye sorarken elimi taze kesilmiş perçemimden aşağı indirdim.

"Saçını kesmişsin," dedi Madison.

Emily'nin gözü önce bana, sonra televizyona, ardından yine bana döndü. "Tıpkı filmdeki Audrey gibi."

"Sen de Roma'dasın," diye ekledi Annie.

Hayrete düştüm, ellerim başıma yükseldi. "Haklısınız. Ama

kızlar, size yemin ederim filmi yaşamaya çalışacak kadar tuhaf değilim. Ben sadece... Yani tamam gece evden kaçıp Roma diye bir yere gelme konusunda biraz ilham almış olabilirim en başta ama... Tüm ilham orada son buluyor!"

Emily ayağıyla dizimi dürttü. "Bizim endişelendiğimiz bu değil. Endişelendik çünkü... Filmin sonunda Audrey gidiyor. Mutlu son yok."

Oh. Şu mesele.

Yutkundum. "Yani bu çok da doğru sayılmaz." Nafile bir çaba içindeydim. Bu film hakkında özgürleştirici bulduğum şeyler şimdi ölüm fermanıma dönüşmüştü sanki. "Bence Audrey mutlu sonu yakaladı. Sadece... Gregory Peck ile değildi. Kendi mutlu sonunu yazdı. Onun için de yeterliydi. Bence hepimiz bundan bir ders çıkarabiliriz."

Az önce merhametsizce onları tekmelemişim gibi üç yavru köpek bana bakıyordu adeta. Madison mutlu atmosferi yeniden yakalamaya çaba gösteren ilk kişi oldu. "Doğru. Ve... Senin –yani Audrey'in– gerçekten Roma'da sonsuza dek kalacağını beklememiştik. Kariyerin –KARİYERİ– için zor olurdu."

"Ama şimdi seni... yani onu tanıyoruz ve... Ah. Unut gitsin. Hepimiz senden bahsediyoruz ve bunun da farkındayız," diye usulca konuşan Annie odanın atmosferini yeniden aşağıya çekti. "Elveda demek zor olacak."

"Ve Noah..." diye ekledi Emily, o atmosferin üstüne bir daha kurtarılamayacak seviyede toprak atarak. "Onun da sana elveda demesi gerekecek... Tıpkı Gregory Peck'in Audrey'ye dediği gibi." Hepimiz yaşla parlayan gözlerle oyuncunun başını yere eğdiği sahnede durdurulmuş televizyon ekranına baktık.

Ah, Gregory. Bu filmin bir trajedi olduğunu daha önce nasıl fark edemedim? Shakespeare bile olabilirdi! TANRIM! Audrey filmin sonunda nasıl böyle gidebilmişti?

Televizyona bakıp gözlerimi kırptım. "Belki iletişimi koparmamışlardır."

"Hı-hı," diye homurdanan Emily'nin başkasından bahsettiği besbelliydi. "Güven sorunu var. Daha önce hiç uzak mesafe ilişkisi olmamış."

"Gregory Peck'in canlandırdığı karakterin geçmişini biliyor musun?" diye sordum alay edercesine.

Emily bana manidar bir bakış attı. "Hem de her detayını. Nelerden geçtiğini biliyorum. Onun yanında kalabilecek ve ona ihtiyaç duyduğu sevgiyi sunabilecek birisine ihtiyacı olduğunu da biliyorum. Audrey günün sonunda yanından çekip gidecekse koridorda erotik kucaklaşmalar duruma pek iyi gelmeyecektir."

Madison oturduğu yerden bir yastık fırlatınca Emily de yüzüne siper etmek için başka bir yastığa uzandı. "Sen kendi işine bak, Em! Gregory senin karışmanı istemezdi. Kendi kararlarını verebilirdi."

"*Gregory* acı dolu günlerden geçti. Onun yeniden aynı acıları yaşadığını görmek istemiyorum çünkü en son bu kasabadan geçerken onun kalbini çalan kadın, peşinden gelmesi için onun hayatını alt üst etti. Eve dönmekten başka çaresi kalmadığı zaman da ona tüm kadınlara olan inancını yitirecek kadar zorluk çıkardı!" Bana çevirdiği bakışlarındaki ifade, kız kardeşine savurduğundan daha yumuşaktı. "Lütfen alınma, Amelia."

Başımı iki yana salladım. "Sorun yok." Gerçekten söyle-

diklerine alınmamıştım çünkü Noah'nın hiçbir şekilde canını yakmak istemezdim. Başka birisinin de öyle. Bence Emily haklıydı. Noah'ya ne ihtiyaç duyduklarını ne de istediklerini verebilirdim. Tanrı aşkına, dokuz aylık bir turneye çıkmak üzereydim. Noah ise bir çift sallanan sandalye ve bol bol çocuk isteyen birisine benziyordu.

Birdenbire aklım Emily'nin söylediği şeye takıldı. "Neden Noah eve dönmek zorunda kaldı?"

"Tamaaam!" diyen Annie kanepeden kalktı, Madison'ın yaptığı acılı tavuk güveçten bir parça daha aldı ve yeniden kanepeye oturdu. "Sanırım konudan sapmaya başladık. Biz kız kıza eğlenirken *Gregory* kendi hakkındaki tüm cevizlerin ortaya dökülmesinden hoşlanmazdı."

Madison kahkahasını güç bela bastırdı. "Bir erkek için *cevizleri ortaya dökmek* ifadesini kullanamazsın, Annie."

"Neden?"

"Çünkü erkeklerin zaman zaman testislerine ceviz diye hitap ettiklerini duydum."

Annie'nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "*Hayır.* Neden böyle bir şey desinler? Çok iğrenç."

Madison, Emily'ye bir bakış attı. "Bu yüzden daha çok seyahat edip daha sık dışarı çıkmalıyız. Dünyayı deneyimlemesi gerekiyor."

"Erkeklerin cinsel organı hakkında daha fazla bilgi sahibi olayım diye mi? Hayır, teşekkürler," diye cevap veren Annie battaniyesinin altına kurulup güvecini kemirmeye devam etti.

Emily bir kaşını kaldırarak Madison'a baktı. "Sen dünyayı görmedin ama erkek anatomisi hakkında epey bilgi sahibiymişsin."

"Fazlasını da öğrenebilirim! Bir hayal et. Testis kelimesinin Fransızcasını öğrenebilirim! Ya da İtalyancasını! İspanyolcasını!"

Annie *üff* dedi. "Audrey Hepburn asla böyle kaba şeyler söylemezdi."

"Aslında," diye söze karıştım. "Audrey Hepburn başka bir filmde bir eskortu canlandırıyor. Onu bu kadar muhteşem yapan da işte bu. Tahmin edilemez birisi. Bir filmde onu tuvaletler içinde baloya giderken görürken diğerinde altında pantolon olmadan bir erkeğin gömleğiyle gezerken seyredebilirsin. Özel hayatında ise evcil hayvan olarak yavru bir geyik besliyordu."

"İşte bu! Ben o olmak istiyorum." Madison elini havaya kaldırıp parmaklarıyla listesini saymaya başladı. "Seyahat ediyor. Harikulade bir moda anlayışı var. Testis kelimesinin Fransızcasını muhtemelen bana öğretir."

"Ne yapacağımı bilemediğimde neden hep Audrey'ye dönüyorum sandınız?" Audrey filmleri izlemenin aynı zamanda özlediğim anneme kendimi daha yakın hissetmemi sağladığını onlara söylemedim.

Madison bana işaret etti. "EVET. Bundan sonra ben de öyle yapıyorum. Bir yaşam koçuna ihtiyacım var ve Audrey bulabildiğim en yakın şey."

Emily azarladı. "Yaşam koçun benim sanıyordum?!"

"*Kendi kendini atamış* bir yaşam koçu."

"Yine de bir yaşam koçu," diye sırıtarak karşılık verdi Emily.

Madison kardeşinin gülümsemesine karşılık vermedi. "Beni öğretmen yaptın."

"Eee?"

"Öğretmen olmaktan nefret ediyorum."

"Ah, büyüyünce seversin."

Üç kız kardeş filmden sonra odayı dolduran gergin atmosferi ortadan kaldıracak şekilde birbirleriyle atışmaya başladı. En azından onlar için öyleydi. Onlar gülüyor, benim yüreğim ise eziliyordu. Kalbim ezile ezile küçük kökler salmaya çalışan ayaklarımın dibine düşmüştü. Bir anlığına da olsa buradan ayrılacağım gerçeğini unutmuştum. Bu kasaba adeta yerçekimsiz bir odaydı. Hafiflemiştim, kasaba sınırları içerisinde umut doluydum. Ancak gitme vakti gelince de gideceğimi biliyordum. Tıpkı Audrey gibi.

Noah ile aramda filizlenmeye başlayan şey her neyse son bulmalıydı. Hem buradan ayrılacaktım hem de Noah romantik bir şey istemediğini açıkça söylemişti. Keşke vücut dili ve gözleri farklı şeyler söylemeseydi. Onun yanında dikkatli olmalıydım. Arabası tamir olunca buradan ayrılacak kişi olarak, Noah'nın en başmdan beri kendini korumak için çizmeye çalıştığı sınırları kabullenmesi gereken de bendim.

Annie –fazlasıyla hissiyatlı olan kız kardeş– düşüncelerimi okumuş olmalıydı. Bunun onun süper gücü olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Bir yolunu bulursun, günün sonunda kendin için en iyisi olanı yapacaksın ve o her neyse sorun olmayacak. Biz senin arkadaşınız ve seni destekliyoruz. Noah da destekleyecek."

Duzenleme
Ny.ozlem

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Noah

"Burada mı uyudun?" diye sordu James, suçlayıcı gözlerle bana bakmak için koltuğun üstünden başını uzatmıştı.

Homurdandım ve bacaklarımı kanepeden aşağı sallandırarak oturdum. Her yanım ağrıyordu, yaklaşık yedi saat daha uyuyabilmiş olmayı dileyerek avuçlarımın içini gözlerime bastırdım. Otuzlu yaşlarımda kanepede uyumak görünüşe bakılırsa yirmilerimdeki kadar kolay değildi. "Evet. Yeni bir kanepe alman lazım."

"Bu mu? Tüm söyleyeceğin bu kadar mı?" diye gülen James elinde dumanı tüten kahve fincanıyla dönüp tekli koltuğa yerleşti.

Omuz silktim. Sohbet etmek için saat çok erkendi. Gerçi James için erken sayılmazdı. Onun günü çiftlikte sabah beşte başlıyordu. Muhtemelen ikinci fincan kahvesini içiyordu. Hatta belki de üçüncüydü.

"Seni saat akşam dokuzda burada televizyon izlerken bıra-

Ninova

kınca kızlardan sonra eve dönmüşsündür diye düşünmüştüm. Bir de baktım ki horlaya horlaya uyuyarak kanepemde saklanıyorsun."

"Ben horlamam." Yerdeki gömleğime uzandım ve başımın üstünden geçirdim. "Ayrıca saklanmıyorum."

James sırıttı. "Öyle mi? Ne demek istersin o zaman?"

Dilimle yanağımı ittirdim. "Kaçınıyorum."

James hafifçe kahkaha attı. "Yani en azından o kadarını söyleyebiliyorsun."

Kahve içme zamanıydı. Aslında kahve her zaman içilebilirdi. Ayağa kalkıp James'in mutfağına gidince bir termos dolusu kahve ve fincan buldum. James kahvesini adeta bir kovboy gibi demlerdi. İçine bir at nalı atsam muhtemelen parçalara ayrılırdı. Bir yudum alınca yüzüm ekşidi. "Bunu nasıl içebiliyorsun?"

"Çocukken başladım. Sanırım tüm iç organlarımı erken yaşta yaktım, o yüzden artık hissetmiyorum."

"Tommy de mi böyle içiyor?" Tommy, James'in erkek kardeşiydi. Annesiyle babası yaşlanıp çiftliği idare edemeyecek duruma gelince çiftlik işlerini James devralmıştı. Ancak Tommy hiçbir zaman bir çiftçi olmak ile ilgilenmemişti. Başarılı bir girişimci olmuş, dünyanın her yerine seyahat ederek yeni şirketler, restoranlar ve oteller açmıştı. Başarılıydı. Aynı zamanda pisliğin tekiydi. Dürüst olmak gerekirse ona katlanamıyordum.

James kahkaha attı. "Tabii ki hayır. İçinde rezil bir şurup olmayan sütlü bir kahve olmadıkça Tommy ona elini bile sürmez."

"Haklı olabilir." Bir yudum daha alırken James'in kafasının Amelia hakkında sohbet etmeyecek kadar karışmış olmasına

şükrediyordum. O kadından bahsetmeden, hatta düşünmeden önce vücuduma daha fazla kahve girmeliydi. "Tommy şimdi nerede?"

"Sanırım, New York. Yeni bir gurme Asya restoranı üstüne çalışıyor ve mankenlerle birlikte oluyor."

"Ne hayat ama."

James homurdandı. "Her neyse. Bu hayatı öyle bir hayata tercih edeceğini sen de biliyorsun. Hatta ettin."

"Dürüst olmak gerekirse benim kombinasyonumda mankenler yoktu. Eğer bu seçenek ihtimaller dahilinde olsaydı farklı olabilirdi."

James gülümseyerek başım iki yana salladı. "Saçmalık. Sen mankenlerden hoşlanmazsın." Gülümsemesi benden tarafa döndü. "Sen tatlı gülümsemesi ve kıvrımları olan kumral şarkıcılardan hoşlanırsın."

"Ağır ol," derken James'in Amelia'nın kıvrımlarına hayran olduğu düşüncesine kişisel alanım işgal edilmişçesine tepki verdiğimi geç fark ettim. Benim derdim neydi? Onu kişisel görebileceğim bir birlikteliğimiz olmamıştı ki. Eğer James Amelia'nın peşinden gitmek isterse bu çok... Kabul edilemez olurdu. Kimi kandırıyordum ki ben? James'i öldürürdüm. Mümkün olduğunca çok acı çekmesi için tüm uzuvlarını lime lime ederdim.

James'in kaşları kalktı. Damarıma tam isabet bir atış yaptığı için memnun olmuştu. "Biliyordum. Lanet olsun, o kadına kör kütük aşık oluyorsun." Başını iki yana salladı. "Başın belada."

James'in kahve sandığı motor yağı ile dolu fincanımı masaya bıraktım ve kiler dolabını karıştırmaya başladım. "Çok dra-

matiksin. Ona aşık olmuyorum. Onu sadece çekici buluyorum. İkisi arasında fark var." Jenna'nın Ekmek Sepeti'nden olduğunu bildiğim bir somun ev yapımı ekmeği dolaptan çıkardım, bir dilimini ekmek kızartma makinesinin içine attım. Gerçi ikiye dilim daha iyi olurdu. "Ayrıca, eğer bilmen gerekiyorsa, geceyi bu yüzden burada geçirdim. Çünkü çekici bulduğum bir kadınla güneş battıktan sonra ayrı kamam gerektiğinin farkındayım."

James yüzünü astı. "Peki, bu seni her sabah kanepemde uyandıracağım anlamına mı geliyor?"

"Kahretsin, hayır. Sanırım gece orada uyurken boynum tutuldu." Biri boynuma sanki bir vida sıkıştırmış gibi hissettiren yeri elimle ovalayıp boynumu esnettim. "Sadece kafamı yeniden düzene sokmak için bir gece uzak kalmaya ihtiyacım vardı."

"Tabii. Evet," diyen James başını sahte bir onaylamayla salladı. "Bir gece uzak kalmak seni iyileştirir."

Ekmek kızartma makinesinin sesi gelince ayrılma vaktimin geldiğini anladım. Altınımsı kahverengi ekmek dilimlerinin üstüne biraz tereyağı sürdüm, ardından iki parça kağıt havlu kopardım. Her bir dilimi birer kağıt havluya sardım. James bunu fark etmişti çünkü şu an hayatıma fazlasıyla burnunu sokuyordu. "Neden iki kağıt havlu kullanıyorsun?"

"Ne önemi var? Sen kağıt havlu polisi misin?"

"İki dilimi tek bir havluya sarabilecekken neden güzelim kağıt havlularımı harcadığını merak ettim." Sesi epey keyifli çıkıyordu. *Güzelim kağıt havlularını* düşünmüyordu. Sadece beni sinir etmekten hoşlanıyordu.

Kapının hafifçe vurulması ile sohbetimiz yarıda kesildi. James kapıyı açmaya giderken ikimizin de kaşları çatılmıştı çünkü kasabada hiç kimse sabah bu kadar erken gelmezdi. James kapıyı açınca karşımızda kendisinden kaçındığım kadın belirdi. Yeni perçemleri güzel yüzünü çerçevelerken saçının geri kalanı dağınık bir topuz halinde başının tepesinde toplanmıştı ve... Üstünde *benim* kazağım vardı. Acaba kendi kıyafetlerini giyiyor muydu hiç?

James'in evi benimki gibi küçüktü. Bu yüzden mutfakta bile olsam giriş kapısında duran Amelia ile göz göze gelebiliyordum. Beni kaşlarım çatık halde görünce bakışlarımı yere eğdim. Yanakları pespembeydi. Sanki sokakta yakalanmış bir hırsızdı. İri mavi gözleri parıldadı, uzanıp kazağı geri alabilirim korkusuna kollarını göğsünde kavuşturdu. "Üşüdüm. Evin soğuk. Yanıma da kazak almamıştım." Duraksadı, gözlerimin daha da kısıldığını görünce ekledi. "Bunu girişteki askılıkta buldum!"

James keyifle güldü, ben Amelia'ya bakmadan önce James omzunun üstünden bana baktı. "Günaydın, Amelia, senin için ne yapabilirim?"

Amelia, James'e gamzelerini çıkararak tebessüm ederken kendimi, James o gamzeleri görmesin diye Amelia'nın yanaklarını avuçlarımın içine almak isterken buldum. O gamzeler Amelia'nın özel bir yeriydi ve onu yalnızca ben görebilmeliydim. *Lanet olsun, başım gerçekten belada.*

"Aslında ben Noah'ya bakıyordum."

James bir adım kenara çekildi ve Amelia'ya içeri girmesi için başıyla işaret etti. Bunu yaptığı zaman altında hâlâ şortu

olduğunu gördüm. Kısa bir şort. Şortun paçası, kazağın altından belli belirsiz görünüyordu ve yürürken bunu James de fark etmişti. Ancak iyi bir arkadaş olduğundan bakışlarını çabucak başka yöne çevirdi. O başka yön benim dik dik bakan gözlerimdi.

Amelia oda boyunca ilerledi ve mutfakta benim önümde durdu. Dün akşam kapının önünde karşılıklı durduğumuz anın hatırası beni ele geçiriyordu. Ona dokunmuştum. *Nazikçe.* Üstelik sarhoş değilken. Bir kadına çok uzun zamandır böyle dokunmamıştım. Evet, çok seksi gelmişti ama aynı zamanda farklı bir şeyler de vardı. Tenim onun teniyle temas ettiği an yapamayacağım tek şey tadına varmaktı. Tıpkı şefkat gösterip önemsediğim diğer insanlarda olduğu gibi. Kendime aramızdakinin yalnızca çekim olduğunu söylesem de buna artık inandığımdan emin değildim. Özellikle de bana gülümseyerek baktığı zamanlarda, çünkü içim aydınlanarak patlıyormuş gibi hissediyordum. Kız kardeşlerimle gecesinin nasıl geçtiğini öğrenmek için adeta can atıyor, günün geri kalanında yapmam gereken işleri iptal edip tüm vaktimi onu dinleyerek geçirmeyi diliyordum. Korkuyordum.

Amelia kol uzaklığıma vardığında elimdeki kızarmış ekmek dilimlerinden bir tanesini ona uzattım. Amelia başta tereddüt etti. "Kızarmış ekmeğini almak istemiyorum."

"Senin için yapmıştım," dedim umursamazca omzumu silkerek. "Eve dönmek üzereydim."dim."

Kazara James ile göz göze gelince James başını iki yana salladı ve *biliyordum* diyerek dudaklarını oynattı. Ardından elleriyle balıklama atlıyormuş gibi yaptı.

"Teşekkür ederim!" Garip bir sessizlik olduğunda Amelia ayağının üstünde kımıldandı, ardından omzunun arkasından James'e kısaca baktı. James orada ahmakça gülümseyerek bekliyor, Amelia'nın benimle yalnız konuşmak istediğini anlayamıyordu.

"Kamyonetle beraber dönmek ister misin?"

"Hayır!" diye biraz fazla ciddi karşılık verip ardından gülümsedi. "Özür dilerim. Şey... ben aslında bugün başına bela olmayacağımı söylemek için geldim. Annie beni çiçekçi dükkanına çalışmaya davet etti, ben de kabul ettim."

Daha önce *davet* kelimesini çalışmak için kullanan birisini duyduğumu sanmıyordum. "Evet demek zorunda değildin. Buraya biraz tatil yapmak için gelmiştin, kız kardeşimin dükkanında bedavaya çalışmak için değil."

Parmağını kaküllerine doladı. "Ah, biliyorum! Ama istiyorum. Eğlenceli olur. Sahnede olmayan bir işte çalışmayalı çok uzun zaman oldu. Aslına bakarsan hevesle bekliyorum." Kaküllerini kenara ittirmek için eliyle hafifçe yelledi. Kendi elime halim olamadan uzanıp parmaklarımla onun saçlarını tarayıp gözünün önünden uzağa çektim. Bu jestime –meraklı gözlerle– tebessüm etti. Bir bahane uydurabilirdim ama iyi bir bahanem yoktu artık. Ben de olan oldu dercesine gülümseyerek omzumu silktim. Sonra işleri daha berbat hale getirdim.

"Benimle Turta Dükkanı'nda da çalışabilirsin." Kelimeler ben onları tutup geri çekinceye kadar çoktan ağzımdan kaçmıştı. Neden böyle bir şey söylemiştim ki ben? Daha az önce Amelia ile daha az vakit geçirmeye karar vermemişim gibi şimdi onu tüm günü benimle geçirmeye mi davet ediyordum?

"Beni niye daha önce seninle Turta Dükkanı'nda çalışmaya davet etmedin?" diye soran James besbelli ömrünü kısaltmak için uğraşıyordu.

Bakışlarımı Amelia'dan benim ahmak arkadaşıma çevirdim. "Senin yapacak daha iyi bir işin yok mu? Yolunacak mısır koçanları ya da sağılacak inekler?"

James başını iki yana sallarken yüzü bizden tarafa dönük olacak şekilde tekli koltuğa yerleşti. "Yok. Hiç işim yok."

Amelia, James'e baktı. "Aslında kasabada olduğum şu günlerde bana çiftliğini gezdirirsin diye ummuştum."

Sinirlenmedim. Benim onu Turta Dükkanı'nda çalışmaya davet etmemi es geçip James'ten çiftlik turu istemesine sinirlenmedim. *Hem de hiç* sinirlenmedim.

"Elbette. Yarın benimle biraz çalışmak ister misin?"

Amelia'nın yüzü aydınlandı. "Evet! Lokantada öğle yemeğine de gidebilir miyiz? Buradayken kasabaya mümkün olduğunca doymak istiyorum."

"Tabii," dedi James memnuniyetle. Zihnimde, uzun adımlarla oturma odası boyunca yürüyüp James'i pencereden dışarı attığım görüntüler canlandı.

Amelia bana yeniden baktı, elinin tersiyle hafifçe göğsüme vurdu. "Gördün mü? Şimdi beni iki tam gün boyunca dert etmek zorunda kalmayacaksın. Mutlu değil misin?"

"Aman, çok mutluyum." Akü asidi tadındaki kahveden bir yudum daha aldım çünkü yaratacağı acıyı hissetmek istemiştim. Ardından tezgahın üstündeki anahtarlarıma uzandım. "Ben..."

"BEKLE!" dedi Amelia avcunu göğsüme sıkı sıkı bastıra-

rak. Gözleri irileşmiş, kirpikleri neredeyse kaşlarına değmişti. Yüzümdeki ifadeyi görünce elini indirdi. Yavaş yavaş pencereye doğru geri adım attı. Eli hâlâ sanki çifte atmaya hazır bir atmışım gibi önünde duruyordu. "Sadece... Bir saniye bekle." Pencereye yaklaştığında perdelerin arasından evimin bulunduğu istikamete baktı, ardından iç geçirdi. "Tamam, şimdi eve gidebilirsin!"

Onun bu neşeli tonu beni derhal şüphelendirdi. "Evime ne yaptın, Amelia?"

"Hiçbir şey."

"*Amelia.*"

Amelia burnunu kırıştırdı ve her adımında biraz daha hızlanarak kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Gerçekten, hiçbir şey yok. Sadece... Ocakta küçük bir yangın çıktı! Ama-itfaiye-gelip-söndürdü-şimdi-de-gidiyorlar-o-yüzden-sonra-görüşürüz!" diye çılgınlar gibi bağırarak avcundaki bir dilim kızarmış ekmek ile ön kapıdan dışarı koşmaya başladı.

Kapı Amelia'nın arkasından kapandı, kısa bir sessizlik oldu. James'e baktım. "Sakın tek kelime et..."

"Aman da aman, Amelia'sı mutfağını havaya mı uçurmuş..."

"Umarım bok gibi bir gün geçirirsin, James!" diye neşeli bir tonda karşılık verip ona omzumun üstünden el hareketi çektim.

"Kız arkadaşına söyle yarınki öğle yemeğimiz için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum!"

Kamyonetime atlayıp bir dakika içinde evime vardım. Kamyonetten indim, kapısını kararlılıkla kapattım. Amelia'nın tüm günü benim yerime Annie ile geçirmesi umurumda *olma-*

yacaktı. Yarın James ile vakit geçirmesini *kıskanmayacaktım.* Hatta günün geri kalanında onu düşünmeyecektim bile. Her zamanki gibi dükkanda yalnızlığın keyfini çıkaracaktım.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Amelia

Birkaç saattir çiçek dükkanında Annie ile beraberdim ki kapı birdenbire ardına kadar açıldı ve içeri Noah içeri girdi. İçerinin süslemelerinden bir tanesine çarpan kapı neredeyse her şeyi devirecekti. Annie ile oturduğumuz yerde sıçrayıverdik, pansiyonu için çiçek buketleri toplayan Mabel ise küçük bir çığlık attı.

Noah yüzünü ekşitti. "Kusura bakmayın." Elmacık kemiklerinin üstüne hafif bir kırmızılık yayılmıştı. "Böyle dramatik bir giriş yapmak istememiştim."

Mabel parmağını Noah'ya doğru salladı. "Sen bana kalp krizi mi geçirteceksin? Beni erkenden postalamak için uğraşma, sırf seni seviyorum diye pansiyonu sana bırakacak değilim. Yeğenime gidecek."

Noah kibarca kapıyı arkasından kapattı. "Pansiyonunu istemiyorum, Mabel."

Mabel öfkeyle ofladı. "Senin için neyin iyi olacağını bilsey-

Ninova

din isterdin! Balım, o pansiyonun içinde her türlü para var. İçi para dolu. Bir borsa hissesine bağlamak istemedim, pansiyonun zeminine sakladım!"

Noah kaşlarını çattı. "Bu iyi değil. Parkelerin altına para saklayamazsın, Mabel. Yangın çıksa ne yapacaksın?"

Bunu söylediği zaman bana attığı bakıştan hoşlanmamıştım. Küçücük bir yangındı, tamam mı? Minnacık, gerçekten. İtfaiye geldiğinde yangını çoktan söndürmüştüm. Onlar sadece bana evin içindeki dumanı temizlememde yardımcı olmuşlardı. Yine de dersimi almıştım. Bir daha hamur karışımı hazırlarken pankeki asla tavada bırakmayacaktım.

Mabel ellerini geniş kalçalarına dayadı. "Kim yapacakmış bunu? Yangın mı çıkarmayı planlıyorsun, Noah? Eğer paraya ihtiyacın varsa söyle. Sırf ilgi çekmek için böyle alçakça şeyler yapmayasm diye pencereleri temizlemen için seni işe alabilirim."

Noah şaşkına dönmüş görünüyordu. Ardından sinirlendi, sonra yeniden şaşkın haline geri döndü. "Hayır... Mabel... Paraya ihtiyacım yok. Ayrıca yangın çıkarmak nasıl..." Noah başım iki yana sallayıp ellerini havaya kaldırdı. "Biliyor musun? Boş ver."

Noah kız kardeşi Annie'ye bir bakış atınca Annie bir saniye içinde herkesin işine karışan bu yaşlı kadınm yanına koştu. "Mabel, hadi gel şu buketleri senin için tamamlayalım. Ben yardım ederim." İki kadın birlikte dükkanının içinde çiçek toplamaya devam ettiler, Noah da gerçek bir iş kadını gibi göründüğüm tezgahın arkasında nihayet yanıma geldi.

"Selam," dedi o alçak ve boğuk sesiyle. Sesi aslında o kadar

kalın değildi ama duyunva iyi *hissettiren* bir tınısı vardı. Kulaklarımı tıkamalıydım. Aramıza mesafe koymaya, köpük dolu bir küvetin içinde bu ses kulağıma fısıldarken parmak uçlarıyla tenimi okşadığı fanteziler kurmamaya çalışıyordum, dokunuşu sesinden bile daha yumuşak olurdu. *Lanet olsun,* şimdi zihnimde bunu canlandırıyordum. Noah'nın bugün şapka takmış olması hiç yardımcı olmuyordu çünkü orman yeşili gözlerinin üzerimdeki etkisi tamamen hissediliyordu. Bu zümrüt yeşili ormanda adeta kayboluyordum.

"Selam," diye cevap verdim, zihnimdeki köpük banyosu fantezisinden uzaklaşarak. "Çiçek almaya mı geldin?"

Bakışlarını aniden kaçırdı, gür kirpikli gözlerini kırptı. "Hayır."

Tezgahın yanındaki uzun saplı bir çiçeğin kadifemsi yaprağını nazikçe parmağıyla okşayışını seyretmek, hakkında kurduğum son fantezim yüzünden içimi ürpertmişti. "Annie ile mi konuşman gerekiyor?"

Yeniden bir hayır bakışı aldım.

"Çarşıya çıktın o zaman?"

Noah ayağının üstünde hareket etti ve başını iki yana salladı. "Evde yeterince şey var."

Tanrım, Noah her zaman gizemliydi ama bu kadarı da fazlaydı. Ve tuhaftı da. Orada öylece durup gergin bir enerji yayıyor, karşılığında *beni* geriyordu. Terlemeye başlamıştım. Gömleğimin koltuk altlarının terden leke olmasına yalnızca bir gergin dakika kalmıştı.

Neden orada öylece duruyordu? Neden hiçbir şey söylemiyordu?

Bunu tek fark eden ben değildim. Mabel odanın öteki ucundan derin bir iç çekip adeta bağırdı. "*Tanrı aşkına,* evlat! Buraya senin için geldi! Şimdi, Noah, şu kadına çıkma teklif et de hepimiz bu tuhaflık senfonisinden bir kurtulalım artık."

Yüzüm adeta alev aldı. Eminim bir kase domates sosuna batırılmış gibi görünüyordum. Noah hafifçe sırıtınca gözlerinin kenarları kırıştı. "Bugün işlerimi erken bitirdim, balığa gideceğim. Listende bu da vardı, bu yüzden benimle gelmek ister misin diye sorayım dedim."

Öğleden sonrasını Noah ile geçirmek mi? Bilmiyordum. Tüm günü ondan uzak geçirirsem aramızdaki bu elektriklenme nihayet son bulur diye düşünmüştüm. Yarın günümü sırf bu yüzden James ile geçirme planı yapmıştım. Noah ile aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum, dün geceyi James'in evinde geçirdiğini düşünürsek, benim ondan uzak durmamı istiyordu. Ancak Noah'nın gözlerinin içine bakınca dizlerimin bağı çözüldü. Kafam karışmış olabilirdi ama istesem de bu adama hayır diyemezdim.

Ama elbette ilk önce onun sinirlerini bozmalıydım.

Dirseklerimi tezgaha yaslayarak hafifçe öne eğildim, çenemi elimin eklemlerine yerleştirdim. "Neden? Beni mi özledin."

Noah gözlerini devirdi, dudağının kenarı kıvrıldı. "Kesinlikle hayır. Sadece Bay Misafirperver unvanını hak etmeye çalışıyorum."

"Beni gerçekten özledin. Buraya geldin çünkü hayatında olmadığım zaman ne yapacağını bilmiyorsun."

"Geliyor musun yoksa gelmiyor musun?"

Yanında durmak için tezgahın etrafından dolandım, mah-

cup bir Disney prensesi gibi gözlerimi kırpıştırdım. "Bensiz o kadar mı yalnızdın?"

Sırtımın altından beni kapıya doğru ittirmeye başladı. Anlaşılan onunla gidiyordum. "Sen gelmeden önce her şey şimdikinden çok daha huzurluydu."

"Ah, az önce beni özlediğini kabul ettin!" İstemesem de durmaya yeltendim, ancak beni ittirmeye, sanki bunu binlerce defa yapmış gibi sırtıma dokunmaya devam etti. Sanki elinden gelen sıcaklık gömleğimden tenimi yakmıyormuş gibi. Sanki onunla istediği her yere gelmezmişim gibi.

"Annie, bu şımarık pop yıldızını günün geri kalanı için senden çalıyorum."

"Annabell! Söyle ona beni özlediğini itiraf etsin!" diye omzumun üstünden seslendim. Son bakışıma gülümseyen Anna ile sırıtan Mabel ilişti, ardından Noah kapıyı ardımızdan kapattı.

"Sessiz ol," diyen Noah kaldırıma çıktığımızda durup gözlerini bana eğdi. İçim kahkahadan öyle kaynıyordu ki istesem de kendimi tutamazdım. Hani şu sizi yavaşlatan, yere düşmeyesiniz dile ellerinizi kalçalarınıza dayadığınız türden bir kahkahaydı bu.

Noah'nın bakışları dudaklarıma eğildi. Bir tam nefes boyunca dudaklarımda öylece asılı kalan gözleri nihayet yeniden gözlerimle buluştu. "Seni özledim."

Kahkaham kesildi.

Kalbim adeta duraksadı.

Dudaklarım aralandı.

Ancak ben daha cevap veremeden Noah ekledi. "Yine de başımın belasısın."

Bunu yapmayı nasıl başarıyordu bilmiyorum ama ben yine kendimi o köpük banyolu fantezinin içinde bulmuştum.

* * *

Ben henüz küçükken ön bahçemde bir çınar ağacı vardı. Kocamandı. Yazları en sevdiğim şey onun altına oturmak, sırtımı gövdesine yaslamak ve müzik dinlemekti. Bazen gitarımı da götürüp çalar, şarkılar yazar ve güneş ışığının her bir damlasının tadını çıkarırdım. Güneş tenimi okşarken o çınar ağacının altında bana hiçbir kötülük dokunamazdı. Şu dünyada orası kadar hiçbir şey ruhumu saracak bir huzur verememişti bana.

Bugüne kadar.

Kolum Noah'nın kamyonetinin penceresinden dışarı sarkıyor, eski dostum Günışığı aşkımızı yeniden filizlendiriyor ve açıkta kalan tenimi öpüyordu. Rüzgar saçlarımı yüzüme savuruyordu; yanımda Noah elini direksiyonun üstüne yerleştirmişti. Mükemmel biçimli yüzünde sakin bir sırıtma vardı. Mükemmel derken klasik bir mükemmel tanımından bahsetmiyorum. Noah kesinlikle bebek yüzlü birisi değildi. Yüzü güneşten yanmıştı ve dağınıktı. Çok fazla güneş altında gezip de az güneş kremi kullanmaktan burnunun köprüsünden aşağı çiller sıralanmıştı. Kaşının ve dudağının biraz üstünde rasgele yara izleri vardı. Çocukken karıştığı bir kavgadan hatıradır, diye düşündüm. Birisi en yakın arkadaşına kaba bir söz söylemiş, Noah da müdahale etmişti kesin. Ancak bu eski yaraların ve parlak yeşil gözlerini çerçeveleyen gür kirpiklerin eşsiz karışımı gerçekten kanuna aykırı olmalıydı. İnsanı adeta uyuşturan bir yanı vardı.

Rüzgarı saymazsak sessizlik içinde kamyonetle seyrediyorduk. Bana bakmadığından emin olduğum zamanlarda ara sıra omzumun üstünden Noah'ya kaçamak bakışlar atıyordum. Normalde aramızdaki sessizlik hoşuma giderdi. Oysa şimdi yerimde duramıyordum, hissettiğim huzurla bir savaş halindeydim sanki ama değildim de. Bu iki duygu el ele seyrediyorlardı adeta. Yaşadığım bu sakinlik ve dinginlik duygusu bir şeyin şüphe edilmeyecek kadar *farklı* olduğunu fısıldıyordu bana. Noah içimde bir akora değmişti ve şimdi kalbim ahenkle titriyordu. Dizimi salladım, saçımı tepemde bir atkuyruğuyla bağladım, telefonumu kontrol edince şebeke olmadığını gördüm, telefonumu yeniden kapattım.

Noah bunu fark etse de tek tepkisi hafifçe kaşını kaldırmak oldu. Konuşmak istersem konuşacağımı biliyordu. Sürekli telkin ihtiyacı içerisinde olan bir adam değildi, bir ara huysuzluk diye nitelendirdiğim özelliği aslında onun ağırbaşlılığıydı.

İşte tam da bu yüzden, burada vücudum onun vücuduyla yalnız kaldığı için ölüyordum. Bir yanım onun üstüne tırmanmak için kamyoneti kenara çekmesini arzuluyordu. Daha dün gece Noah'ya yönelik arzularımın peşini bırakmayı kendime hatırlatmamış mıydım ben? Bilerek söylenmiş kelimelerinin nedenini keşfetmekten uzak duracaktım hani? Ondan uzak durmaya karar vermiştim. Çok, ama çok uzak. Aramıza kahrolası bir duvar örecektim güya. Oysa şimdi burada durmuş ezberlemeye çalıştığım bir harita gibi yüzünün hatlarını seyrediyordum.

Bu sessizliği doldurmak için müziğe ihtiyacımız vardı.

Öne uzanıp radyonun düğmesine bastım. Karasal yayın

çekiyordu –Noah acaba hiç müzik dinliyor muydu– ben de en yakın radyo frekansına ayarladım. Amerikan folk müziği duyuldu. Kamyonetin içindeki havayı eski bir George Strait şarkısı doldurdu, melodisi rüzgarla mükemmel şekilde akmaya başladı. Aslında folk müziği sevdalısı sayılmazdım ama itiraf etmeliyim ki şarkıdaki bir şeyler altın sarısı güneş huzmeleri ve sıcak havayla mükemmel bir çift olmuştu. Gözlerimi kapadım, başımı arkaya yasladım ve sakinliğin tadını çıkardım.

Son günlerde bazı parçalarımın yeniden can bulduğunu hissediyordum. Hani ayağınızın üstüne çok uzun süre oturduğunuzda karıncalanmaya başlardı ya, ardından sallayarak ayağınıza can verir ve normal yürümeye başlardınız.

Huzurlu dakikalarımız radyodaki şarkının adiden değişmesi, aracın içindeki atmosferin başkalaşması ile yarıda kesildi. Faith Hill ve Tim McGraw'dan bir şarkı çalıyordu şimdi. Öyle kışkırtıcıydı ki ölmek istiyordum. "*Hadi sevişelim... Tüm gece boyunca... Gücümüz tükeninceye kadar...*" Gözlerim ardına kadar açıldı, Noah'ya baktım. Noah'nın eli direksiyonu daha sıkı kavramıştı ama benim kadar irkilmesine rağmen istifini bozmadı. Radyo kanalını değiştirecek bir hamle yapar mı, diye merak ettim. Fakat yapmadı. Acaba beni huzursuz etmemek için mi, yoksa şarkının sözlerinden etkilenip etkilenmediğimi mi görmek içindi, emin değildim. Belki de durumu çok gülünç bulmuştu.

Sebebini düşünmeden öne doğru atlayıp kanalı değiştirdim. "Hüf!" dedim yüksek sesle, hem bu tuhaf dakikayı hem de düğmeyi çevirirken az daha kıracak olmamı örtbas etmeye çalışarak. "Biraz kanallarda gezinmemin senin için sakıncası

var mı? Bugün pek folk müziği dinleyesim yok."

Noah'nın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Yazık. Benim en sevdiklerimden birisidir."

Ona yan yan bir bakış atıp kanallar arasında gezinmeye devam edince Noah bir kahkaha attı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma."

Nihayet erkeklerde saç dökülmesinin tedavisi hakkında bir reklamda durdum. Mükemmel. Cinsel çekim sıfır. Radyo sunucusunun yeni bir anons yaptığı her esnada cesaretlendiren gözlerle Noah'ya bakıyordum. "Gördün mü, Noah?" Dalga geçercesine ön koluna vururken çaresizce birkaç dakika önceki ciddiyetsizliği yeniden canlandırmaya çabalıyordum. "Açılan tepen için umut varmış demek!" Noah eğlendiğini dışa vurmayınca daha da zorladım. "Bahse girerim tepenin açıldığının farkında değilsin. Ama tepen açılıyor. Bak şurada. Parlak, kel bir bölge. Biliyor musun? Ben iyi bir arkadaşım. Yani eğer istersen senin için bu kremi alıp kafana sürebilirim. Karşılığında da hiçbir şey beklemem bak, sadece taze pişmiş pankek yeter. Üstüne de krema ve çikolata parçacığı eklersin."

"Evimi yakmayı deneme girişimlerine son verirsen senin için her gün seve seve pankek pişiririm."

Tam şımarık ve keyifli bir söz söyleyecektim ki kendi sesim yüzünden konuşamadım. Listelerin zirvesine tırmanan parçam çalıyordu. Şarkı hoparlörlerden duyulunca donakaldım. Neşem söndü, göğsümün üstüne adeta koca bir kaya yerleşti sanki. İstemediğim, ihtiyaç duymadığım gerçek hayatın bir hatırlatıcısıydı bu.

"Bu albüm için turneye çıkacaksın, değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım ve boğazımda düğümlenen yumruyu yutkundum.

Noah da başını salladı. Bir süre bekledikten sonra "Sen... Yani turne ne kadar sürecek?" diye sordu. Sesi şaşılacak derecede hafifti. Sanki umursamıyormuş, sadece havadan sudan bahsettiğine beni ikna etmek istiyormuş gibi. Oysa biliyordum.

Şortumun paçasını çekiştirdim. "Dokuz ay. Amerika ayağı ile uluslararası ayağı arasında bir mola olacak ama kısa sürecek."

Naoh yeniden ağır ağır başını salladı. Bu sefer şarkıyı aniden kapatan o oldu. "Tamam, bu kadar radyo dinlemek yeter. Ayrıca o şarkıcının muhteşem olduğunu duydum. Ama herkesin dondurma sevmesini istiyormuş nedense," diyerek gülümsedi, ardından CD düğmesine dokundu.

"İçinde CD var. Hâlâ CD dinleyen kaldı mı?" *dedi evinde DVD bulundurup seyreden kadın.*

Noah bana baktı. "Dua et kaset yok."

Koltuğuma yeniden yerleştim, pencereden dışarı bakarken Noah'nın kişisel müzik kütüphanesinde neler olduğunu öğreneceğim için heyecanlıydım. Ne duymayı beklediğimi bilmiyordum ama size yemin ederim Frank Sinatra milyon yıl geçse aklıma gelmezdi. Elvis'in klasikleşmiş şarkısı *Love Me Tender*'ın Frank Sinatra versiyonu Noah'nın eski kamyonetinin içinde yankılanmaya başladı, şarkı o kadar güzeldi ki güneş bile daha parlar olmuştu sanki. Elbette bu şarkıyı dinleyecekti. Çünkü o klasik bir adamdı. *Benim* klasik adamım diye zihnim eklese de bu düşünceyi rahatsız eden bir sinek gibi kovaladım.

Aniden dönüp Noah'ya baktım. "Bu CD sana ait *değil*, değil mi?"

"Neden?"

"Çünkü sen otuz yaşında, Roma, Kentucky'ye yaşayan bir adamsın."

"Otuz iki."

"Tamam. Otuz iki. Senin daha çok... Ne bileyim gençliğinden kalan tuhaf rock müzikleri dinlemen gerekirdi. Ya da madem klasik şeyleri seviyorsun, o zaman Hank Williams. Johnny Cash! Bilmiyorum... Ama *bu* olamaz!"

Bana baktı, sonra tekrar yolu seyretmeye devam etti. "Frank'i sevmez misin?"

Frank. Onu yakından tanıyor olmalıydı ki adama ismiyle hitap ediyordu. Tıpkı benim Audrey'ye yaptığım gibi. Noah'a nasıl vurulduğum artık fiziksel olarak canımı yakmaya başlamıştı. Daha fazlasını kaldıramazdım.

"Frank Sinatra'ya *bayılırım,*" derken sesim sanki biri iç organlarımı sıkıştırıyormuş gibi çıkmıştı. "Tıpkı o dönemin diğer unutulmaz sanatçıları gibi, Ella Fitzgerad, Bing Crosby, ve..."

"Onlar da var CD'de," diye cevap veren Noah o kadar sakindi ki beni yerle yeksan ettiğini bilmiyormuş gibi davranıyordu. Sessizliğime dönüp bakınca yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı. "Karışık CD. Yıllar önce büyükannem almıştı bana." Gülüp bakışlarını yeniden yola çevirdi. "Bana bunu aldı çünkü dediğin o tuhaf rock şarkılarından çok fazla dinliyordum. Büyüyünce iyi bir adam olmak için biraz umudum varsa klasikleri bilmem gerektiğini söylemişti."

Görev tamamlanmış, diye onun da duyabileceği kadar yük-

sek sesle kulağına fısıldamak istedim. Bunun yerine sessiz kaldım, şarkının ikimizi de kucaklamasına izin verdik böylece. Her haliyle mükemmel bir dakikaydı, adeta bir rüya gibi geliyordu şimdi. Şarkı bitince Noah'ya baktım. "Büyükanneni çok sevdim. Keşke onunla tanışabilseydim."

Güneş ufukta batarken Noah'nın yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı ancak hiçbir şey söylemedi.

Kamyoneti, küçük bir göl manzarasına doğru uzanan rıhtımdaki küçük bir otoparka çekti. Sahil boyunca sıra sıra dizilmiş ağaçlar bir mahremiyet ve samimiyet yaratıyordu. Kamyonetten beraber indik, Noah arka bagajdan iki adet olta, bir de malzeme çantası çıkardı. Birlikte uzun rıhtım boyunca ilerledik, rıhtımın en sonunda küçük bir platforma vardık. Beyaz bez ayakkabılarımı çıkarıp yere oturdum, ayaklarımı kenardan aşağıya sallandırdım. Platform ayaklarımı suyun üstünden yaklaşık otuz santimetre yukarıda bırakacak kadar yüksekti. Noah da yanıma oturdu, omuzlarımız birbirine değiyordu. Yıllardır deneyimlemediğim masum bir zevkle yüzüm kızarıverdi.

Noah'nın da kulakları uçuk pembeye dönüşmüştü, utandığı zamanlarda böyle olduğunu öğrenmiştim. Biraz öteye kaydı. Aramızda bir pencere olsaydı sanırım ikimiz de ağır ağır pencereyi yukarıya kaldırırdık. Daha önce karşı cinsten birisine hiç dokunmamışız gibi davranıyorduk. Gerçekten gülünçtü. Ve şahaneydi. Bir de kafa karıştırıyordu. Ama inanılmazdı da.

"Nasıl birisiydi?" Noah'nın gözümde canlandıracağı ufacık bir resme bile muhtaçtım, ayrıca aramızdaki gerilimi de kırmak istiyordum.

"Büyükannem mi?" diye sorarken malzeme kutusunu açıp

oltasının kancasına yem takmaya başladı. Başımı evet anlamında salladım. "O... Çok nazik ve aynı zamanda hiddetliydi. İnsanları sevmeyi çok severdi. Yemin ediyorum, hiç kimse turta dükkanından onunla kucaklaşmadan çıkamazdı. Yabancılar bile. O, öyle birisiydi."

"Adı neydi?"

"Silvie Walker. İster inan ister inanma ama Mabel ile gençliklerinden beri yakın arkadaşlardı. Birlikte başlarını sokmadıkları bela kalmamış. Büyükannem benim ve kardeşlerimin velayetini üstlendiği zaman büyükbabam çoktan vefat etmişti, Mabel bu yüzden bizim bir nevi ikinci ebeveynimiz sayılır. Onu görmeden geçirdiğim günler nadirdir."

"Ah... Demek Mabel seni bu yüzden bu kadar çok seviyor."

"Beni bu yüzden bu kadar *rahatsız ediyor*," diye sırıtsa da sesindeki nezaketi duyabiliyordum. "Ebeveynlerimi kaybetmiş olabilirim ama beni ve kız kardeşlerimi bir aile gibi seven pek çok insana sahip olabilecek kadar da şanslıydım. Bana ihtiyaçları olduğu zaman hiç tereddüt etmeden geri dönmemin sebebi buydu."

Ağzımı açıp ona neden burada ihtiyaç duyduklarını soracaktım, ancak Noah benim konuşmama fırsat vermeden anlatmaya devam etti. "Hazır konu isimlerden açılmışken..." Oltasının kancasına çirkin görünümlü plastik bir solucanı taktı, oltayı aşağıya doğru indirip bana baktı. "Ben de sahne adını nasıl seçtiğini merak ediyordum."

"Rae benim ikinci adım," deyip omuz silktim. "Annem küçükken bazen bana Rae-Rae diye seslenirdi. Ben de sahne adı için iyi olabileceğini düşündüm. İnsanların bana Amelia değil

de Rae diye seslenmesinin özel hayatım ile iş hayatımı birbirinden ayırmama yardım edeceğini düşündüm."

"Etti mi?" diye sordu Noah. Onu diğer insanlardan farklı kılan işte buydu. Pek çok insan *hımm* der, başını sallar ve yaptığı işe odaklanmaya devam ederdi. Ancak Noah bir cevap istiyordu. *Etti mi?*

"Hayır. Aslında Rae Rose beni adeta tüketti. Uzun zamandır Amelia değilmişim gibi hissediyorum. Sen ve kız kardeşlerin haricinde herkes beni Rae diye çağırıyor. Annem bile. Bu..." Hislerimi ifade edebilecek kibar bir şeyler bulmakta başarısız olunca en basit, çocukça fikri tercih ettim. "Bundan *nefret* ediyorum. Kendimi allak bullak hissediyorum, kim olduğumdan emin değilim."

"Zor olmalı," diyen Noah ne suçluyordu ne de şaşırmıştı. Bana bir tavsiyede bile bulunmamış, üstüme *şöyle yapsaydın* şeklinde cümleler dökmemişti. Şimdi bir sonuca gelmemi bekliyor gibi bile görünmüyordu. Ne hissediyorsam onu söyleyebiliyordum. Özgürlük bu değilse, ne olabilirdi, bilmiyordum.

"Aslında bunu bu kadar zor yapan şey yalnızlık. Ünlü olur olmaz herkes gerçek beni görmeyi bıraktı. Tüm gördükleri artık Rae Rose'du, onlar için ne yapar ya da onlara ne verir diye düşünüyorlardı. Biliyor musun, eskiden annem benim en yakın arkadaşımdı. Şimdi o bile beni yedi yirmi dört açık bir bankamatik gibi görüyor. Berbat bir şey bu. Asıl tuhaf olan da aslında nadiren yalnız olmam. Güya beni seven yüzlerce insanla dolu bir odada durup yine de kendimi yapayalnız hissedebiliyorum."

"Şimdi yalnız mı hissediyorsun?"

Noah'nın sorusu kalbime adeta yumruk gibi inmişti. "Hayır."

Cevabım *evet* olsaydı her şey daha kolay olurdu. Bir yanım bu kahrolası kasabaya gelip müziğimin neşesini yeniden bulurken bundan *fazlasıyla* karşılaşmamış olmayı diliyordu.

"Güzel. Sevindim." Sesi samimiydi. Noah'nın *kendisi* samimiydi. "Hem belki bu kadar uzak kaldıktan sonra kariyerine olan sevgini yeniden yakalarsın."

"Mabel da aynen böyle söyledi."

"O asla yanılmaz. En azından senin buna inanmanı sağlar." Sırıtan Noah bakışlarını malzeme çantasına çevirdi. Çantanın içinden çirkin, kıvrık, ıslak bir solucan çıkardı ve böylece aramızdaki samimi sohbetin üstüne bir kova dolusu buzlu su dökmüş oldu. *Güzel.* Buna ihtiyacımız vardı. "Kendi kancana yem takmak ister misin?"

"Hayır dersem bana pısırık der misin?"

"Kesinlikle."

Cevap vermeden önce düşünüyormuş gibi bir ifade takındım. "Sanırım bunu sorun etmem."

"Sen bilirsin ama tüm eğlenceyi kaçırıyorsun."

Kahkaha atıp Noah'nın omzuna vurdum. "Bu, *senin* eğlence anlayışın olurdu."

"O da ne demek şimdi?" diye sorsa da sesinin tonu aramızdaki atışmayı sürdürdüğünü ele veriyordu.

"Sadece *eğlencenin* peşinden gidebilecek tipte bir adama benzemiyorsun. Bunun gibi dingin ve huzurlu bir aktivite senin için eğlenceli sayılıyor."

"Ben eğlenceliyimdir," dedi ifadesizce. "Bay Misafirperver'i unut. Herkes bana Bay Eğlenceli der. Sadece bunu duyabilecek kadar uzun kalmadın."

"Hıhı. Tabii."

Noah bir kaşını kaldırdı. Dudakları keyifle yukarı doğru kıvrıldı. "Kanıtlamamı ister misin?"

"Evet," diyerek ciddiyetle başımı salladım, ardından gözümün önündeki kaküllerimi üfleyip kenara ittirdim. "Hatta bunun için para bile öderim."

"Tamam, şanslısın. Bugünkü ücretsiz." Noah oltaları yere koydu, çabucak ayağa kalktı. Kaşlarımı çatarak ona bakarken kalkmama yardımcı olmak için elini uzattı. Elimi avcunun içine koyduğumda kalbim hızla çarpmaya başladı. Beni çekip ayağa kaldırdığında neredeyse göğüs göğüse geldik. Beklentiyle bakışlarımı ona çevirdim. "Tamam, Bay Eğlenceli. Göster bakalım marifetini."

Yüzünde canlanan kocaman sırıtmayı, göz kenarlarındaki kırışıklıkları hayran kalarak seyrediyordum. Elini nazikçe karnımın üstüne koyunca adeta nefesim kesildi... ki bu oldukça isabetli oldu çünkü hatırladığım son şey, beni rıhtımdan göle ittiğiydi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Amelia

Yaşadığım şoka inanamayarak suyun yüzeyine çıktım. Noah beni gerçekten suya itmişti! Derin bir nefes alıp bakışlarımı rıhtımda gururla ayakta duran Noah'ya diktim. Noah gözlerini kısmış, ellerini beline yaslamıştı, dudaklarında bir gülümseme vardı.

Islak saçımı yüzümden geriye iterken suyun içinde bacaklarımı hareket ettirdim ve ona dönüp "Ya yüzemeseydim?" diye sordum.

"Ama yüzüyorsun."

"Ama bunu bilmiyordun!"

Umursamazca elini savurdu. "Seni kurtarırdım. Lisedeyken cankurtarandım."

Tabii ki de öyleydi. Ne kadar da güvenilirdi. Ayrıca bahse girerim o cankurtaran mayosunun içinde de şahane görünüyordu.

"Umarım başının belada olduğunu biliyorsundur şimdi. Bir de..." Ancak sözlerim yarıda kesildi çünkü Noah uzanıp tişör-

Ninova

tünü üstünden çıkardı. "Aa... Ne yapıyorsun?" diye sorarken bronz teninin, bir heykel gibi biçimlendirilmiş karnının yarattığı manzaraya büyük bir şaşkınlık içerisinde bakıyordum. O an o rıhtımın üstünde olup parmaklarımı bronzlaşmış teninin üstünde gezdirmek için nelerimi vermezdim. İlk önce usulca kaburgalarının üstündeki dövmesine dokunurdum çünkü bana göre saygı gösterilecek bir şeydi. Ardından mümkün olan her santimetresine birer birer değerdim. (Çünkü bu fantezide aramızda hiç sınır yoktu, ben onun çılgınlar gibi aşık olduğu kız arkadaşıydım.)

Ancak görünüşe bakılırsa Noah da onu daha çok seyretmemi istiyordu. Muzır bir edayla sırıtarak kot pantolonunun düğmesini çözdü. Pantolonu kalçalarından aşağı indirince yalnızca siyah boxer donu kaldı. "Suya atlayacağım tabii, başka neye benziyor?"

Bu yetişkin, sıkı vücutlu, yakışıklı adamın gündüz vakti iç çamaşırlarına kadar soyunmasına benziyordu! Ağzım açık kalmıştı. Yanaklarım kıpkırmızı kesilmeye başlamıştı. Bir can kurtaran olması muhteşem bir şeydi çünkü onun bu fantastik, kuvvetli vücudu ile yüzleşirken gerçekten boğulma riski taşıyordum. Umurumda da olmazdı, artık denizin dibini boylayıp mutlu bir kadın olarak ölebilirdim çünkü mükemmelliğin neye benzediğini görmüştüm.

Noah'nın vücudu sıkı hatlardan ve fazla şişkin ya da abartılı olmayan doğal görünen biçimli kaslardan oluşuyordu. Her gün spor salonunda özenle şekillendirilmemişlerdi. Ancak genetik yatkınlık ve oturma odasında çekilen sınavlardan bu sonucu alması da adil değildi. Omuzları iri ve genişti, gergin karnın-

dan iç çamaşırının lastiğine doğru inen bir V şekli dikkatimi çekmişti. Tüylü birisi de sayılmazdı, sadece birkaç yerinde açık sarı öbekler görünüyordu. Ancak bakışlarımı *oraya* indiremezdim yoksa gözbebeklerim irileşerek beni kör ederdi. Noah da ne düşündüğümü derhal anlardı. Düşündüğüm şey ise bu kuvvetli adamın gidip üstüne tırmanmaktı. Açıkta kalan el bilekleri bile ağzımı sulandırıyorken bu güçlü, çekici vücut bana neler yapmazdı.

Noah ayaklarını karnına çekerek rıhtımdan göle atlarken ben de irademe hakim olmayı bir kenara bırakmış, ağzım açık onu izliyordum. Noah gülümseyerek suyun yüzeyinde belirdi, başını iki yana sallayarak yüzündeki suları savurdu.

"Kıyafetlerini çıkarıp da suya atladığına inanamıyorum,"

Noah –turtacı, ciddi bakışlı, huysuzca homurdanan adam– soyunup yüzünde çocuksu bir sırıtmayla suya atlamıştı. Tüm bunlar ona yeni bir boyut kazandırmıştı. Sıradan sakinliğine heyecanlı ve canlı bir şeyler eklemişti. Ne yazık ki tüm bunlar onu çekicilik ölçerde zirveye taşıyordu.

Noah'nın omuzları ve çıkık köprücük kemikleri suyun yüzeyinde süzülürken bense onun ıslanan saçlarının nasıl iki ton koyu renge büründüğünü unutmaya çalışıyordum. Su damlaları kirpiklerinin ve sıkı vücudunun üstünden süzülüyordu. "Benim eğlenme yeteneğimi sorguladın. Kendimi kanıtlamak zorundaydım."

"Peki ama sen kuru kalmaları için önce kıyafetlerini çıkarırken benim neden böyle bir şansım olmadı?"

Bana sabitlenen bakışlarında yoğun bir ifade belirdi. "Bence sen bu sorunun cevabını zaten biliyorsun." *Çünkü ellerini*

benden çekmeyi başaramazdı. Çünkü aramızda hissettiğim çekim tek taraflı değildi.

Ancak bana bakışındaki eda yüzünden kendimi çırılçıplak hissediyordum. Noah parmaklarını saçlarının arasından geçirirken suyu savurup kolunu bana gösterişini iştahlı gözlerle seyrettim. *Ah, o kollar. Merhametinize sığınıyorum.*

"Noah!" diye onun yüzüne su sıçratırken yapmacık bir ciddiyet takındım. "Böyle şeyler söyleyemezsin!"

Noah dönüp güldü. "Neden?"

"Çünkü flörtleşmeyi bırakmamız gerektiğini sen kendin söyledin. Ve... Sen flört ediyorsun şimdi! Ayrıca neredeyse çıplaksın! Hem de suyun içinde!"

Keşke bana böyle gülümsemeseydi. Keşke daha yakınıma doğru yüzmeseydi. Keşke ondan yüzerek uzaklaşabilecek kadar sakin düşünebilseydim. Ama yapamıyordum. Güçsüzce ona su sıçratmaya devam ettim, ta ki elini belime yaslayabilecek kadar yakınıma gelinceye dek. Onu görünce inlemek istedim. Kuvvetli çenesi, biçimli dudakları, yeşil gözleri, ıslak saçları. Bir de onu hissetmek... Gerçek olamazdı.

Gülümsemesi yüzünden silindi. İkimiz de eğlenmiyorduk. Onun yutkunuşunu seyrettim, sanki acı çekiyormuş gibi kaşları çatılmıştı. "Uzak durmak için çok çabalıyorum," dedi boğuk bir sesle. Gözleri yüzümün hatlarında gezinirken aramızdaki çekim adeta bizi eziyordu. Kaldırılabilir gibi değildi. "Başaramıyorum."

Kalbim olağandışı bir hızla çapıyordu ve sebebi yüzmek değildi. Noah beni kendine daha çok çekmişti ve şimdi yuvarlak hatlarım onun sert kaslarına yaslanıyordu. Kolunu be-

lime dolarken niyeti apaçık ortadaydı. Onun kaslarının sadece gösteriş olmadığını düşünmüştüm ve haklıydım. Bacaklarıma uzanıp kendi beline sardı, kolumu da boynuna doladı ve suda ikimiz için yüzmeye başladı. *Gerçek bir cankurtaran.* Bir eli suyun içindenyükselip kaküllerimi yüzümün kenarına nazikçe itti. Gölün etrafını saran ağaçlarla aynı renk gözleri dudaklarıma bakıyordu şimdi.

Öylece ağır ağır kumlu sahile doğru yüzdük. Nereye gittiğimizi biliyordum ve tüm vücudum sessiz kalmam için adeta çığlıklar atıyordu. Dudaklarımı mühürlemiştim, bu anı berbat etmek istemiyordum. Ancak bunu ona yapamazdım.

"Noah," diye güç bela fısıldadım. "Hiçbir şey değişmedi. Yine de gitmem gerekiyor."

Noah yüzmeye devam etti. "Biliyorum. Eğer senin için sorun değilse benim için de değil."

Sessizce evet anlamında başımı salladım. Noah sahile yaklaşana kadar bekledim. Ayakları kumlara basarken artık yüzmek zorunda kalmadan beni taşıyacak desteği bulmuştu. Güneşin ışıkları onun bakışları ile bir araya gelince tenim adeta kavrulmaya başladı. Noah vücudumu kendisine sıkıca yaslarken ben de boynundaki kollarımı iyice doladım. Hem harikulade hem de işkence gibi duygularla boğuşuyordum. Dudakları dudaklarıma yaklaşınca nefesi tenime adeta bir fısıltı gibi değdi. Sabırsızca kendimi ayarladım, parmaklarımı o geniş omuzlarına bastırdım çünkü beni henüz öpmemişti, ben ise iştahlanmıştım. Gülümseyişi öyle yumuşak ve büyüleyiciydi ki bu uzatmalardan besbelli keyif alıyordu; iradesini yalnızca kelimeleriyle kanıtlamamıştı, vücuduyla da gösteriyordu.

Ancak benim öyle bir irademem yoktu çünkü son öpüşmemizin üstünden çok uzun zaman geçmişti. Ayrıca daha önce bir erkek tarafından hiç öyle öpüldüğümden ya da böyle kucaklandığımdan da emin değildim. İdeal bir öpücük için yüzümü eğdim. *Eğer bunu yapacaksan yap artık.* Bakışları inanılmaz ciddileşmişti. Bir elini sırtıma bastırırken diğeriyle uzanıp çenemden tuttu. Bana sarılışı en az benimki kadar sahipleniciydi.

Dudakları aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarıma yaslandığında nefesimi tuttum. *Huzur. Merak. Sihir.* Sakallarının o yumuşak batışı sanki duygularıma bir kibrit çakmıştı. Noah gerçekti ve teninin tenime karıştığının bir ispatıydı bu. Kalbim göğüs kafesimi çılgınlar gibi dövüyor, tenim zevk ve arzudan alev alev yanıyordu. Sanki mümkünmüş gibi onu daha da sıkı sardım. Elleri sırtımda, kalçalarımda, bacaklarımda geziyordu. Arsızca değil, ölçülü ve kendinden emin bir şekilde, tıpkı Noah gibi yapıyordu bunu. Dudaklarımız bu yeni mahremiyeti, acelecilikten uzak bir okşayışla keşfediyordu. Dili dudaklarıma değerken istekle teslim oldum. İnleme ile sızlanma arası yumuşak sesler çıkarırken Noah'nın elleri kapsamlı bir keşfe çıkmış ve her bir yanımın ürpermesine sebep olmuştu. Öpüşmenin öyle benzersiz bir ritmini yakalamıştık ki adeta bir girdaba teslim oluyormuşuz gibi hissediyordum. Tehlikeliydi ve onun istediği yere gitmeye razı olmak dışında elimizden hiçbir şey gelmiyordu.

Noah başını eğdiğinde ben de onun açısına uydum. Ben geri çekilince o takip etti. O geri çekilince ben takip ettim. Dokunuşları tenimi adeta dağlıyor, her yere adını kazıyordu. Ona öyle sıkı tutunmuştum ki bırakmak ölmek demekti. Noah'yı

öpmek umduğumun çok ötesindeydi. Ümit edebileceğimden kat kat fazlaydı ve beni izin vermemem gereken bir gerçekliğe sürüklüyordu: Birlikte çok iyiydik.

Muhteşem nasırlı elleri sırtımın yumuşak teni üstünde kayarak gömleğimi üstümden sıyırdı, ona yardım etmek için kollarımı havaya kaldırdım. Üstümde lacivert, sade ve pamuklu bir sütyen vardı. Göğüslerimim küçüklüğü yüzünden kendimi her zaman özgüvensiz hissetsem de Noah'nın yüzünde sanki dünyanın anahtarını elimde taşıyormuşum gibi bir ifade vardı. Sanki öyle değerli ve arzulanasıydım ki bana dokunmaya korkuyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldanırken nazikçe boynum boyunca öpüp köprücük kemiklerime indi. Beni taşırken ürpermeye başlamıştı ama sebebinin yorgunluk olduğunu sanmıyordum. Aniden her şey çok ağır gelmeye başlamıştı. Birimizin düzgün düşünmesi gerekiyordu ve bunu ben yapmak zorunda kaldığım için öfkelenmiştim. Ancak yaşananların ilerlemesine ve günün sonunda yürek acısına azıcık bile benzeyen herhangi bir şeye dönüşmesine izin veremezdim. Öpüşmek bir şeydi, ancak *fazlası* konumuzun dışındaydı.

Dudaklarımız ayrıldığında yakışıklı yüzüne, şişmiş dudaklarına baktım. Güçlü çene kemiği, boynu ve köprücük kemikleri boyunca parmağımı gezdirdim. Yüzümdeki acıyı görmüş olmalıydı, tenimin altı adeta kaynıyordu çünkü parmaklarının tenimde yarattığı o tatlı acı gevşemeye başlamıştı. Beni tutan kollarını gevşetti, gözlerini sıkı sıkı yumdu ve derin bir nefes aldıktan sonra açtı. "Bu iyi bir fikir değildi, değil mi?" Dudakları yeniden gözlerime eğildiğinde az önce başladığımız şeye geri dönmekten yalnızca bir saniye uzakmış gibi görünüyordu.

Bakışlarında eğer ona izin verirsem beni sahile taşıyacağını ve orada benimle birlikte olacağını anlatan bir ifade vardı.

Aramıza biraz mesafe koymak için geriye doğru yüzdüm, gömleğimi de yanıma çektim. "Çok güzel bir fikirdi ama şimdi bunu unutmak zorundayız." *Yine.*

Noah onaylayarak başım salladı, gömleğimi ters yüz edip başımın üstünden geçirişimi seyretti.

Her iki elini de saçlarının arasından geçirirken suyun içinde biraz daha yukarıda durduğundan hareketle kıpırdayan göğsünü, karnını ve güçlü adalelerini seyretme ayrıcalığına erişmiştim. Teninin altından kaburga kemikleri görünüyor, su damlaları sıkı vücudu boyunca süzülüyordu. Dilimin ağzımın kenarından dışarı sarkmış olabileceğinden endişeleniyordum. Alev alev yanan emoji gibiydim. Nefes nefese kalmış kıpkırmızı bir yüz.

İkimiz de kendimize gelmek için birkaç dakika bekledik, ardından güneşin altında kururken buraya esas geliş sebebimize döndük: Balık tutmak. Bilin bakalım ne düşünüyordum? Balık tutmak çok sıkıcıydı, Noah ile sevişmeyi buna tercih ederdim. Bu yüzden ondan biraz uzak durmalıydım. Omzumun üstünden Noah'ya bakarken beni eve geri götürüp götüremeyeceğini sormak için ağzımı açtım. Böylece kendimi günün sonuna kadar odama kilitleyebilirdim. Ancak Noah benden önce davrandı.

"Gidip buluşmam gereken birisi var. Ama... Benimle gelmek ister miydin?"

Aramıza mesafe koymanın tam tersiydi bu. Unutmanın tam tersiydi. Kendimi odaya kilitlemenin kesinlikle tam tersiydi.

Yine de...

"Evet," dedim hiç beklemeden.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Amelia

Noah kamyonetini bir bakım evinin otoparkına çekip motoru kapattı. Yüzü endişeyle doluydu. Bir tahminde bulunmak zorunda kalsaydım beni buraya getirdiği için pişman olduğunu söylerdim.

Tek katlı binaya baktıktan sonra bakışlarımı Noah'ya çevirdim. "Kimi ziyarete geldik?"

Göl maceramızdan sonra Noah çabucak üstümüzü değiştirebilelim diye beni eve götürmüş ve oyalanmadan kamyonete geri binmiştik. Hazırlanmam tahmin ettiğimden biraz daha uzun sürmüştü çünkü karışmış, ıslak saçlarımı tararken zihnimde yeni bir şarkının sözleri belirivermişti. Müzik anlamında bir ilham hissetmeyeli uzun zaman geçmişti. Bu yüzden odama koşup sözleri telefonumun not defterine yazdıktan sonra kendimi sırt üstü yatağa atıp içimde tutamayacağım kadar kuvvetli bir neşeyle kahkahalar atmaya başlamıştım. Anneme telefon etmek ve ona söylemek istemiştim çünkü eskiden şarkılarımı

Ninova

paylaştığım ilk kişi o olurdu, ancak yıllar içinde aramızda böyle bir ilişki kalmamıştı. Durduk yere onu arayıp uzun zaman sonra ilk defa yaratıcı bir kıvılcım yakaladığımı söylemek çok tuhaf kaçardı, ben de sözleri kendime saklamıştım.

Şimdi kamyonetteydik ve Noah gün boyunca taktığı şapkasını çıkarıp kenara koydu. "Büyükannemi."

"Kimi?" Öylece kalakaldım. Başım dönmeye başlamıştı. Anlatış tarzını düşününce Noah'nın büyükannesinin vefat ettiğini sanmıştım. "Seni büyüten büyükannen mi?"

Noah evet anlamında başını salladı, bakım evinin girişine bakan yorgun gözlerini bana çevirdi. "Onun çoktan vefat ettiğini sandığını biliyorum, öyle düşünmeni ben istedim. Çünkü dürüst olmak gerekirse her şeyi yüklenmekten daha kolay. İnsanlara gerçeği söylediğimde bana sanki bir azizmişim gibi davranmalarına ya da büyükannemle ilgilendiğim için bana acıyan gözlerle bakmalarına katlanamıyorum. Bu yüzen yeni birisi ile tanıştığımda onlara gerçeği söylemem. Ya da en azından... Onlara tamamen güveninceye kadar."

Zihnim bu son cümleye sıkı sıkı sarıldı. "Bana artık güveniyor musun?"

Noah gülümseyip başını evet anlamında salladı. "Güveniyorum. Eğer sen de istiyorsan seni onunla tanıştırabilirim. Ama... O, beni yetiştiren büyükannem değil ne yazık ki. Üç yıl önce Alzheimer teşhisi konuldu. İşte o zaman kız kardeşlerim ile beraber onu bir bakımevine yerleştirdik. Çok zor bir karardı ama burada daha güvende. Ayrıca Alzheimer hastalarına inanılmaz iyi bakıyorlar."

Yapbozun son parçası da yerine oturmuştu. "New York'tan

geri dönmenin sebebi büyükannen miydi?"

"Evet. Benim buradan ayrıldığım sene hafızası iyice kötüleşmeye başlamıştı. Kız kardeşlerim hemen hemen her gün beni arayıp onun durumuna endişelendiklerini söylüyorlardı. Büyükannem arabayla çarşıya çıkıyor, oraya nasıl gittiğini ya da eve nasıl döneceğini hatırlamıyordu. Şansımıza kasabadaki herkes onu tanıyor ve seviyordu, bu yüzden genelde güvendeydi. Ancak durumu giderek kötüleşmeye başladı. Emily onu doktora götürüp teşhisi resmi olarak öğrenince daha fazla uzak kalamadım." Kaşlarını çattı, gözlerinde girmekten kaçındığı bir yerin derinlikleriyle yüzleşiyormuş gibi bir ifade vardı. "Merritt, yani eski nişanlım..." Sanki hatırlatılmaya ihtiyacım varmış gibi Noah bu açıklamayı yapsa da ben onun adını *nefret, nefret, nefret* ettiğim kişiler listesine kazımıştım bile. "Eve geri dönme isteğimin nedenini anlayamadı. Onu kız kardeşlerimin *idare* edebileceğini, benim kendi hayatıma bakmam gerektiğini düşünüyordu." Ofladı. "Hâlâ o kelimeyi kullandığına inanamıyorum. Ne kadar zalimce. Sanki annemle babam öldükten sonra beni büyütmek ve sevmek için kendi hayatından feragat etmiş bir kadın *idare edilmek* kelimesini hak ediyormuş gibi." Noah yumruklarını sıktı.

Söyleyecek kelime bulamayınca uzanıp elini sıktım. Elime bakınca Noah yumruğunu gevşetti. İçinde tuttuğu acının biraz azalmasına izin verdiğini görebiliyordum. "Neyse, böylesi daha iyiymiş. Merritt zaten benim için uygun değildi. Hem de en başından beri, dürüst olmak gerekirse."

Hikaye burada bitmiyordu. Jeanine'in lokantada Noah'nın aldatılmasıyla ilgili söylediklerini anımsasam da bu konuyu

şimdi açmayacaktım. Biraz fazla olurdu. "Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedim tüm samimiyetimle. "Sık sık öğle yemeğine çıktığın kişi o mu?"

"Evet. Kız kardeşlerim ile dönüşümlü olarak geliyoruz, böylece hemen hemen her gün yanında biri oluyor. Çoğu akşam Mabel uğruyor. Yaz mevsiminde bu sıra düzenli ilerlese de okullar açıldıktan sonra Emily ve Madison öğlen çıkamıyorlar. Ben ve Annie bu yüzden daha sık geliyoruz." Binaya doğru başını salladı. "Çalışanlar büyükanneme çok iyi davranıyorlar. Yine de... İyi olduğundan, kendini yalnız hissetmediğinden emin olmak istiyoruz."

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Aslında koltuktan uzanıp kollarımı ona dolayarak onu sıkmak istiyordum. Ancak Noah bunu istemezdi. O bu kadar yumuşak değildi. Ne kadar harika olduğunu söyleyerek övmek sanırım yalnızca sinirlenmesine neden olurdu. "Sevindim. Yanında sizlerin olması iyi." Noah'nın gözlerinin içine nazik bir tebessümle gülerken "acınası" bakan tüm ifadelerimi çok *ama çok* uzakta tutmaya gayret ettim.

"İstersen gelip onunla tanışmanı isterim. Ama bilmelisin ki o her zaman günümüzde yaşamıyor. Bir şey hakkında yanıldığı zaman onu düzeltmemek onun açısından daha iyi. O dakikada hangi zaman diliminde ve neredeyse ben de o ana gitmeye çalışıyorum."

"Senin izinden giderim," derken Noah'nın içini rahatlatmayı ve bana büyükannesi konusunda güvenebileceğini kanıtlayabilmeyi umdum.

Yüzündeki gülümseme gergindi, sanki bana daha fazla tali-

mat ve uyarı vermek istiyor gibiydi. Ancak kamyonetin kapısını açıp aşağı inmekle yetindi. Ben de aynısını yaptım, tesisin kapısına kadar yan yana yürüdük. Elini tutabilmeyi dilerdim ancak kendi ellerimi arkamda kavuşturmuştum.

Resepsiyonda durduk, Noah resepsiyon masasının arkasında duran hastane önlüklü bir kadına gülümsedi. "Selam, Mary," dedi, masanın üstündeki bir kaleme uzanıp ikimizin de isimlerini ziyaretçi kağıdına yazdı. *Noah ve Amelia.* Yan yana. O güzel el yazısı ile. Bir an acaba bu kağıdı hayatım boyunca bir hatıra olarak saklamak için çalsam fark ederler mi, diye merak ettim.

"Noah! Ben de bugün ne zaman gelirsin diyordum." Kadının bana doğru kayan gözleri irileşti. Muhtemelen içeri girmeden önce Noah'nın şapkasını takmalıydım ama tamamen aklımdan çıkmıştı. "Bugün... Yanında bir arkadaş getirmişsin," derken adeta şaşkın bir zombiye dönmüştü. Bu bakışı biliyordum. Bir hayranın bakışıydı bunlar, işlerin birdenbire Noah için daha zor bir hale geleceğinden endişelenmeye başladım. Beni buraya getirdiği için pişman olacaktı, yarattığımız o tatlı güven balonu patlayacaktı. Ve son.

"Evet," dedi Noah sakince, resepsiyon masasının üstünden uzanıp sesini iyicene alçalttı. "Ama onun burada olduğunu kimseye söylemezsen seviniriz. Odasında birdenbire bir hemşire kalabalığı görmek büyükanneme iyi gelmez."

Noah, Mary'ye gözlerini kırpıştırdı ve... Ah. Şuna da bir bak. İşe yaramıştı.

Mary bakışlarını yeniden Noah'ya çevirdi ve hayranlığı başladığı gibi sönüverdi. "Elbette. Siz gidip onu görün. Bugün keyfi yerinde ve algısı epey açık."

"Bunu duymak çok güzel. Teşekkürler, Mary."

Birlikte tesisin içinde yürürken Noah durup neredeyse yirmi insanla sohbet etti. Başkalarını önemsemek onun için o kadar doğal bir şeydi ki. Bunu fark etmek de yüreğimin, hislerle dolu havuzun derinliklerine dalmasına sebep olmuştu.

Noah ile nihayet büyükannesinin odasının kapısına vardığımızda ikimiz de en az yirmi farklı parfümün kokusuna bulanmıştık. Birisinin Noah'nın yanağına kırmızı bir ruj lekesi bırakmış olduğunu görünce gülüp lekeyi sildim. Noah bu kadınları her zaman affedebilirmiş gibi eğlenerek gözlerini hafifçe devirdi.

"Bir keresinde seksen yaşındaki bir kadın eğildiğimde popoma çimdik attık."

Kahkaha atıp bahse konu olan bölgeye abartılı bir bakış attım. "Onu suçlayamam. Popon güzel."

"Kes şunu." Homurdanan Noah hafifçe kapıyı çalıp açtı. Omzunun üstünden bana bir kere daha bakan gözlerindeki tereddüdü görebiliyordum. Bana hayatının bu kısmını göstermekten endişeleniyordu. Gülümseyip parmaklarımı çimdik haline getirdim, sırf hareket etsin diye elimi onun kalçasına doğru yöneltmiştim ki Noah beni bileğimden yakaladı. Elini avcumun içinde kaydırıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Bu duygusal bağ yüzünden sersemlemiştim. Nedense göldeki öpüşmeden daha özel geliyordu.

Beni güneş ile aydınlanmış mutlu bir odanın içine çekti. Noah ve kız kardeşlerinin hayatlarından kesitlerle bezenmiş resim çerçeveleriyle dolu bir duvarın önünden geçtik. Durup her birine tek tek bakmak istiyordum ama Noah beni tesisin

bahçesine bakan geniş bir pencerenin önündeki koltukta oturan tatlı, yaşlı kadına götürdü.

"Ah, selam, hayatım," diyen Noah'nın sesinde öyle kadifemsi bir ton vardı ki tüm kemiklerim eriyor sandım.

Büyükannesi –Silvie– bakışlarını kaldırıp ona baktı. Başta ne düşüneceğini bilmese de ifadesinden anlamaya çalıştığı belliydi. Kısa, beyaz saçlarını diğer yaşlı kadınların da yaptığı gibi tatlı buklelerle şekillendirmişti. Porseleni andıran teni o kadar inceydi ki neredeyse şeffaf sayılırdı. Ancak Silvie'nin üstünde bir eşofman yoktu. Asla olamazdı. Bu kadının bir zamanlar kasabanın en güzeli olduğu her halinden anlaşılıyordu. Bir dizi inci o zarif boynunun etrafını sarmıştı. Parlak pembe renkli bir kazak, şık bir siyah kumaş pantolon giymişti.

Kaşlarını hafifçe çatarak "Şey, evet, selam..." diye nazikçe cevap verdi. Noah'nın kim olduğu hakkında bir fikri olmadığı besbelliydi, yüreğim Noah için sızladı.

Noah büyükannesinin bir soru sormasını beklemedi. Beni yanına çekti ve sanki orada ona aitmişim gibi kolunu bana doladı. "Her zamanki öğle yemeğimize geç kaldığım için özür dilerim," dedi günışığını andıran gülümsemesiyle. "Bugün yanımda birisini getirdim, umarım sizin için sorun olmaz. Bayan Walker, bu benim arkadaşım Amelia. Amelia, bu da Silvie Walker. Bu hanımefendi haftada birkaç kez benimle öğle yemeği yeme nezaketini göstererek bana arkadaşlık ediyor." Bunu bana değil de aslında Silvie'ye açıkladığını biliyordum.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Walker. Öğle yemeğinize katılmamın sizin için bir mahsuru var mı?"

Silvie'nin gözleri –Noah'nınkiler gibi yeşil olsa da biraz

bulutlanmıştı– gerginlikle ikimizin arasında gidip geldi. "Elbette... Siz ikiniz gidip oturun. Ancak sizi uyarayım, çok fazla kalamam. Torunlarım okuldan sonra beni ziyarete gelecekler, onlar için kurabiye pişirmem gerekiyor." Bana göz kırptı. "Çünkü tüm ufaklıklar okuldan eve döndükten sonra ara sıra kurabiye ister."

Noah'nın parmakları omzumu hafifçe sıktı, ardından yanındaki sandalyeye yerleşmem için beni bıraktı. "Şanslı çocuklarmış," dedi keyifle. "Ben de kurabiyeleri severim."

Silvie'nin gözleri parladı. Noah'nın onu ne kadar iyi tanıdığına şahit olmak inanılmazdı. Endişelerini bertaraf edip gardını hemen nasıl indirebileceğini biliyordu. "Biliyor musun? Ben aslında turta kadınıyım. Ama zaman zaman iyi bir kurabiyeye de hayır demem. Kurabiyeyi sırf erkek torunum turta sevmiyor diye yapıyorum, ah o küçük serseri." Silvie gülümserken küçüklüğünde Noah'yı ne kadar çok sevdiğine dair hatıralara daldığını görebiliyordum. Hâlâ seviyordu... Sadece farklı bir şekilde.

Noah büyükannesinin onu torunu olarak tanımadığına üzüldüyse de bunu hiç göstermiyordu. Bir bacağını diğerinin üstüne atan Noah bana baktı. "Ya sen, Amelia? Kurabiye mi seversin yoksa turta mı?"

Ona abartılı bir düşünme ifadesi takınarak baktım, ardından sırıttım. "Biliyor musun? Aslına ben daha çok pankek severim."

Silvie kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Pankek de güzeldir..." dedi kendimi değerli ve önemli hissettiren anaç bir tavırla.

Sohbet birkaç dakika daha böyle devam etti. Silvie'nin artık

ziyaretimizden yorulduğu ve iyice bizden uzaklaştığını anladığımızda Noah işe dönmek zorunda olduğunu bahane ederek izin istedi. Oradan ayrılmadan önce ona sarılıp sarılamayacağını sorunca Silvie kollarını iki yana açarak onu kabul etti. Ardından aynısını benim için yaparak ikimizi de şaşkına çevirdi.

Silvie'nin kolları arasında olduğum o dakika içinde başımı kaldırıp baktığımda Noah'nın beni seyrettiğini gördüm. Gözlerinin nemlendiğine yemin edebilirdim. Gregory Peck'in yüzünü yere eğdiği sahne zihnimde canlanınca yüreğim sıkıştı. Onu öpmemeliydim. Bana hayatının bu kadar önemli gördüğü bir kısmını açmasına izin vermemeliydim.

Buradan ayrılırken şimdi her şey daha çok can yakacaktı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Noah

"Konuşmamız gerek," diyen Amelia eve girer girmez beni kapının yanında köşeye sıkıştırdı. Bu muzip, kışkırtıcı bir köşeye sıkıştırma değildi. Bakışlarında bir ağırlık, alt dudağında ise endişe vardı. Uzanıp ellerimle kollarını sıvazlamak istedim ama başını sertçe iki yana salladı.

"Hayır, bunu yapma," dedi. Gözlerindeki bakış kollarımı yanıma çekmeme sebep oldu.

Paniklemeye başlamıştım. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Göldeki öpüşme fazla mı olmuştu? Belki de henüz buna hazır değildi, belki işaretleri yanlış okumuştum.

Amelia derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş içindeki nefesi geri bıraktı. "Noah..."

"Özür dilerim," deyiverdim, onu çok zorlamış ya da üzmüş olduğum düşüncesine katlanamayarak. "Gölde yaptıklarım düşüncesizlikti, sana nasıl rahat edeceğini mutlaka sormalıydım ve..."

Ninova

Amelia özrümü yarıda kesen bir kahkaha patlattı. Gözlerinde keyifli bir parlaklık, biraz da keder belirmişti. "Öpüşmek yüzünden mutsuz olduğumu mu düşündün? Noah, ben üzgünüm çünkü... Senden hoşlanıyorum." Kibarca tebessüm etti. "Beni öpmene izin vermemeliydim çünkü yaşadıklarımız benim için sadece fiziksel değildi. Ben... Şey, sen aksini istemiş olsan da ben sana karşı oldukça gerçek duygular besliyorum."

Derin bir nefes alıp verme sırası şimdi bendeydi. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken destek almak için sırtımı kapıya yaslama dürtüme hakim oldum. *Lanet olsun.* Bu çok kötü olmuştu. Gerçekten öpüşmemeliydik. Fiziksel bir çekim olduğu zaman sorun olmazdı ama şimdi bana karşı duyguları olduğunu bilmek her şeyi değiştiriyordu.

Bu bir sorundu çünkü ben de ona karşı bir şeyler hissediyorum. Hem de hiç basit olmayan şeyler. Oldukça rahatsız edici duygulardı bunlar ve hakkında hiçbir şey yapmak istemiyordum. İki insan aynı duygulara sahip olsa da, ilişkilerini isteseler de ileriye taşıyamayacaklarını bile bile aynı çatının altında haftalarca kalamazdı. Ona deli olduğumu bu yüzden kabul etmemiştim. Geceleri zar zor uyuduğumu, onun yan odada kaldığı gerçeğinin işkencesiyle yatakta öylece uzandığımı söyleyememiştim. Daha önce hiç kimsenin bana onun hissettirdiği gibi hissettirmediğini anlatamamıştım.

"Ameli–"

Uzanıp eliyle ağzımı kapadı. "Hayır. Hiçbir şey söyleme! Sen en başından beri duyguların konusunda nettin. Senden hiçbir şey beklemiyorum. Hiçbir şey değişmeyecek. Biz arkadaşız ve öyle de kalacağız." Sözünü kesmeye çalışmayacağımdan

emin olunca elini indirdi. "Bunu sana söylüyorum, çünkü bir daha çizgiyi geçmemem için bazı kurallar belirlememiz benim için şart."

"Kurallar," desem de kelimenin dudaklarımdan dökülüş şeklini sevmemiştim. "Ne gibi?" Bir şişe bira almak için mutfağa ilerledim çünkü içimden bir ses buna ihtiyacım olacağını söylüyordu.

Amelia peşimden geldi. Ben dolaptan iki tane bira çıkarırken masanın ortasındaki adanın yüksek taburesine oturdu. Kendi birasına uzanıp büyük bir yudum alan Amelia bira şişesini biraz fazla sertçe tezgaha bırakırken yüzünü ekşitti.

Bana tatlı, mahcup bir gülümseme ile baktıktan sonra yüzü yine kederlendi. "İlk olarak, bundan sonra öpüşmek yok. Ama tabii bu zaten belli."

Belli ya da değil, sevmedim. Onu oksijensizlikten ölünceye kadar günün her saniyesi öpmek istiyordum.

"Tamam, devam et." Biramı tezgaha bırakıp kollarımı kavuşturdum.

Amelia kibar bir sırıtışla hareketlerimi takip etti, ardından hafifçe boğazını temizledi. "Aslında bence birbirimize bir daha hiç dokunmasak daha iyi olur. Hiç ama."

Son *hiç ama* kısmı, bitmiş bir boks maçında savrulan gereksiz bir son yumruk gibi gelmişti bana. Onun kollarımda olmasının nasıl bir his olduğunu bilmeme rağmen bir daha Amelia'ya asla dokunmamak mı? Dudaklarıma çarpmış bir memnuniyet inlemesinin kulağa nasıl geldiğini bilmeme rağmen mi? İşkence. Bundan başka bir şey olamazdı ama onun da haklı olduğunu biliyorum. Böyle olmak zorundaydı.

"Dokunmak yok, anladım. Senden uzak durmam gereken asgari bir mesafe var mı? İstersen hırdavatçıya uğrar yanımızda taşımamız için birer şerit metre alabilirim."

Amelia'nın gözleri oyuncu bir edayla kısıldı. "Bir metre diyelim şimdilik. Son olarak, bence bir daha yalnız takılmamalıyız."

Acı bir nefes çektim içime çünkü son kural nedense diğerlerinden daha çok canımı yakmıştı. Buna itiraz etmek isterdim ama o benim kurallarıma saygı göstermek için bu kadar çabalarken benim onunkilere itiraz etmem adil olmazdı.

Biramı dudaklarıma götürürken cevap vermek zorunda kalmadan önce büyük bir yudum aldım. Mavi gözleri merakla beni seyrederken Amelia sanki cevabımı duymak için sandalyenin ucunda otuyor gibiydi.

Nihayet biramı indirip kendimi hazırladım. "Merritt ile farklılıklarımızı onunla tanıştığım an görmeme rağmen ilişkimizi yürütebileceğimizi sandım." Elbette verdiğim cevap Amelia'nın beklediği türden değildi. Şaşıran Amelia'nın gözleri hafifçe irileşti, kaşları kalktı. Duygusal yanımı ortaya çıkarınca içimde kopmaya başlayan fırtınaların o tanıdık hissini sezdim ama Amelia'mn artık bunu duyması gerekiyordu.

"İkimizin dünyası en başından beri birbirinin tam tersiydi. Ancak ben bunu göz ardı etmeyi tercih ettim ve nihayetinde ilişkimizin sonuna bizi götüren bu oldu. O stresten, New York'un keşmekeşinden beslenen bir şehir kızıydı. Ben ise cumartesi geceleri sakin oyunlar oynadığım ailemle burada olmaktan, kaldırımda yanımdan geçen insanların ismini bilmekten hoşlanıyordum. Merritt'e buraya yaptığı ziyaretin ar-

dından evlenme teklif ettim. Teklifimi kabul etti ama burada yaşayamayacağını, onunla New York'a taşınmam gerektiğini de açıkça ifade etti."

Büyük şehirde geçirdiğim o ayları, her bir köşede başka bir yabancıyla omuz omuza çarpışmaktan ne kadar nefret ettiğimi hatırladım. Şehrin nüfusu çok kalabalıktı. Ayrıca herkes çok meşguldü. Herkesin sürekli bir amacı vardı. Bu şehir hayatının Merritt'i nasıl bu kadar zinde tuttuğunu aklım almıyordu. Bir yerlere giderken metroyu kullanmayı ya da taksi çağırmayı nasıl bu kadar sevebiliyordu? Orada kaldıkça nefretim de büyümüştü. Ayrıca bankadaki işim de pek yardımcı olmuyordu. Kasabamın sakinliğini özlemiştim, buradaki insanlar beni gerçekten çileden çıkarsa bile.

"Bana gerçekten bir açıklama yapmak zorunda değilsin, Noah."

"Teşekkür ederim ama ben sadece aramızda bir şeylerin filizlenmesi konusunda neden bu kadar çekimser olduğumu bilmeni istedim... Tabii sen de öğrenmek istersen."

Amelia başıyla onayladı. "İsterim."

Ben de devam ettim. "Gerçekten duygularımızın Merritt ile aramızdaki değişiklikleri telafi edebileceğini düşündüm. Ancak yeterli değildi. Gördük ki ikimiz de aslında birbirimizin gerçek haline değil, kafamızda yarattığımız hallerine aşık olmuşuz." Amelia'nın bana odaklanmış gözlerinden uzaklaşabilmek için bakışlarımı eğdim, parmak eklemlerimle tezgaha vurdum. "Yine de orada acması bir yıl geçirdim. İşi yüzünden onu nadiren görüyordum. Birlikte olduğumuz zamanların büyük çoğunluğunda da kavga ediyorduk. Büyükannem için geri

dönmem gerektiğinde de... İşte o zaman her şey patladı, Merritt ile benim asla bir arada yapamayacağımızı gerçekten görebilir oldum. Zeytinyağı ve su gibiydik." Yeniden Amelia'ya baktım ve başımı iki yana salladım. "İlişkimizi yürütmek için kendimden çok fedakarlık ettim ve bunu yeniden yapamam. İstesem de bunu *yapabileceğimden* emin olmadığım bir evreye geldim hayatımda."

Ne yazık ki Amelia ile aramda yaşananlar, Merritt ile yaşananlara inanılmaz benziyordu. Kasabada kalmayı hiç düşünmeyen bir kadınla baş döndürücü bir romantizm. Tabii bu seferki daha yoğundu çünkü fedakarlık isteyen kariyerin üstüne bir de Amelia'nın ünlü olması gelmişti. Onun uzak mesafe ilişkisine sıcak bakacak birisine ihtiyacı vardı, çağırdığında bir uçağa atlayıp onu görmeye gidebilecek birisi olmalıydı. Bunu ne kadar çok istesem bile o adam ben olamazdım. Tıpkı Merritt'te olduğu gibi onun da sırtına yük olurdum.

İkimiz de bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra Amelia ayağa kalktı, birasını eline aldı. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Nedenini anlamak yardımcı oluyor." Sözlerinde samimi olduğunu söyleyebilirdim. Sesi yumuşaktı, tebessümü nazikti. Bu anlayışlı hali canımı yakıyordu. "Bu kuralar geçerli. Uyalım, olur mu?"

Bakışlarımı ondan ayırmadım, yavaş yavaş başımı salladım. Amelia aksi istikamete dönüp odasına doğru ilerlemeye başlasa da durup bana son bir defa daha baktı. "Noah?"

"Hımm?"

"Seni hak etmemiş. Zıtlıkların gerçekten korkunç olabileceğine katılıyorum, turşulu kek gibi mesela." İğrenerek titre-

mesi beni güldürdü. "Ama bazen... Bu zıtlıklar bizi daha iyi yapabilir. Akçaağacı şurubu ile pastırma gibi."

Kalbimi durduran bir gülümsemeyle bana bir kere daha baktıktan sonra geceyi sonlandırmak için odasına gitti. Ben de kendi odama gidip kitap okumaya çalıştım ama odaklanamıyordum çünkü tüm düşünebildiğim akçaağacı şurubu ile pastırmayı ne çok sevdiğimdi.

* * *

"Selam Noah, benim. Amelia. Ha ha, bunu zaten biliyordun. James'in evinden arıyorum... Ki... Muhtemelen bunu da biliyordun çünkü evinde değilim ve bu mesajı senin telesekreterine bırakıyorum. Neeeyyyseee. James bu akşam kız kardeşlerini de davet ederek bir akşam yemeği yemenin keyifli olabileceğini düşündü. Bu yüzden gün boyunca burada kalıp yemeği hazırlamasına yardım edeceğim. Eğer duman görürsen yardım gönder. Eğer duman görmezsen akşam saat altı civarı gelirsin. Kızlar geleceklerini söylediler. O zaman, tamam, kapıyorum şim–" BİİİP.

Eklem yerleri beyazlamış yumruklarım tezgahın üstünde duruyor, daha önce hiç şimdiki kadar pencereden dışarıya fırlatıp atmak istemediğim telesekreterin yanında bekliyorlardı. Benim derdim neydi böyle? Kendimi hiç bu kadar kıskanç bir hıyar gibi hissetmemiştim ama Amelia ve James'in tüm günü çiftlikte geçirmiş olması yetmiyormuş gibi şimdi bir de bir banliyö çiftiymiş gibi akşam yemeği partisine hazırlanıyor ol-

maları bana en yakın arkadaşımı öldürmeyi düşündürmüştü. James onunla böyle sınırsız vakit geçirirken benimle arasında şu kurallar vardı.

Lanet kurallar.

Kıskançlıkla zonklayan kafamı sakinleştirir ümidiyle derin bir nefes alıp ellerimi yüzüme kapattım. Biraz olsun yatışmamıştı.

Aksine zihnim ruhumun derinliklerine inat dünkü öpüşmeyi getirmişti gözlerimin önüne. Kollarımın arasında nasıl da olması gereken yerdeydi; tatlıydı, yumuşaktı, bana sanki *muhtaçmış* gibi tutunmuştu. Tabii bu bir hataydı. Seksi, ateşli, unutulmaz bir hata. Ama gerçekten başka ne olabilirdi?

Neden yaşadığımız şey, tüm hayatımın en iyi öpüşmesi olmak zorundaydı ve ben tüm gün bunu düşünmüştüm? Turta hamurunu açarken üç kere hülyalara daldığımı fark ettim. Amelia ile gölde yüzmek yerine gerçek hayata geri döndüğümde hamurun tereyağı çoktan erimişti ve yeniden başlamam gerekti. Herkes bunu fark etti tabii. Mabel dükkandayken Harriet de turta yemeğe geldi, sonra kıyamet koptu. Kimin hangi turtayı aldığını karıştırınca Harriet beni sorguya çekmeye başlamıştı.

"Gördün mü? Beynini böyle çorbaya çeviren işte o kadın!" dedi Harriet suçlarmış gibi.

"Elbette öyle. Çocuk aşık olmuş, kim görse anlar. Bunda ne yanlış var? Mutlu olmayı hak ediyor," dedi Mabel. İnsanlar etrafımda konuşmaya çok alışmıştı. Benim dahil olmama nadiren ihtiyaç duyuyorlardı ki bu da benim için sorun değildi.

Harriett çıkıştı. "Ne pahasına? Sana söyleyeyim! Ruhu. O kadın hem onun evinde uyuyor hem de onu kışkırtıyor."

Mabel oflayıp gözlerini devirdi. "Onun ruhunu rahat bırak, Harriet, ve kendi işine bak. Bence senin de arada biraz kışkırtılman fena olmaz... Belki o zaman bu kadar asabi olmazsın."

Ancak Harriett haksız değildi, en azından beynimin çorba olması konusunda. Ruhum ise hâlâ tartışmaya açıktı. Sorun şu ki beynimin çorba olması lüksüne sahip değildim. Amelia Rose'a aşık olmaya direnmeme yardım edecek tüm sinir hücrelerime ihtiyacım vardı. Gerçi... Hayır. Ben çoktan ona aşık olmuştum.

* * *

Saat 17:58'de James'in kapısının önünde bekliyordum. Tam iki dakika erken gelmiştim. Sırf birlikte ilk defa tüm günü ayrı geçirdikten sonra onu görmek için heveslendiğimi Amelia'ya çaktırmayayım diye dışarıda oyalanıyordum. Aceleyle duş almıştım, saat tam altıda burada olmak için bahçe boyunca uzun adımlar ile yürümüştüm. Şimdi sessizce bekliyor, kapıyı çalmak için saatimin tam altıyı göstermesini bekliyordum.

Kapıya vurmak için tam elimi kaldırmıştım ki kapı ardına kadar açıldı. Amelia'nın güzel gülümsemesi ile karşılandım hemen. Başta yüzü şaşkındı, ardından gülümsedi, sonra sanki gülümsememesi gerekiyormuş gibi yüzündeki ifadeyi sildi. Yüz ifadelerinin çarkıfeleği olabilirdi gördüklerim.

"Selam! Pardon. Dışarıda olduğunu bilmiyordum. Ben de tam senin evine gidip bir kazak alacaktım." *Benim* kazağımdan bahsediyordu. Kasabadan ayrıldığı zaman kazağımın kaybolması şaşırtıcı olmazdı.

"Ah. Tamam... Ben de tam kapıyı çalacaktım. Burada böyle beklediğim falan yok." Açık kapıya başımla işaret ettim, sırf kapının pervazına vurmak üzere olduğumu düşünmesin diye.

Bana yeniden gülümseyince adeta gülümsemesinde kayboldum. "Evet. Tahmin ettim."

Bir dakika kadar birbirimize baktık, nefes almakta zorlanır gibi oldum. Düşünmekte zorlandım. Onu kollarıma alıp göğsüme çekmek dışında hiçbir şey hayal edemez olmuştum. Öpmek istiyordum. Alnını. Oradan şakağına, yanağına, dudağının kenarına inmek...

"Günün güzel miydi?"

"Hayır," deyiverdim fazla aceleci bir tavırla. Bana kaşlarını çatarak gülümsediğinde "Yani, evet demek istedim," diye cevap verdim.

Şimdi kafası karışmıştı. *Haklıydı da.* Tuhaf bir sessizliğe büründük. Havadan sudan bahsetmekte hiçbir zaman iyi olmamıştım zaten. Beynim bunu beceremiyordu. Bunun yerine düşündüklerimi dosdoğru söylemek için ölüp bitiyordum: *Harika görünüyorsun. Kot pantolonunu sevdim, seni daha önce bunları giyerken görmemiştim. Beyaz atletin tatlı durmuş. Menajerin bugün seni rahatsız etti mi? Gitmeni istemiyorum. Seni yeniden öpmenin hayalini kuruyorum. Seninle baş başa kalma konusunda kendime güvenmiyorum. Başlangıçtan bitime gününün her detayını öğrenmek, hiçbir şeyi es geçmemek istiyorum.* Bana anlatacağını da biliyordum. Yaşadıklarını bir bir anlatırdı, gözleri de tıpkı mutlu olduğu zamanlardaki gibi parlayıp ışıldardı.

Ama bunların hiçbirini söyleyemedim çünkü ben yoksunluk yaşayan bir bağımlıydım.

"Ya sen? Senin günün nasıldı?"

"Güzel. Güzeldi."

"Güzel."

İkimiz de başımızı salladık. İnsan taklidi yapmada başarısız olan iki robot gibiydik. Bir sonraki aşamada ben eğilecektim o da reverans edecekti. Saçmalıktı bu. Muhteşem bir öpüşmeden sonra şimdi nasıl iletişim kuracağımızı bilmiyorduk.

"Tamam, peki, ben şu kazağı gidip alayım," dedi keyifle.

"Tamam." Geçebilsin diye kenara çekildim ama o da aynı istikametten dışarı çıkmaya çalıştı. Neredeyse birbirimize çarpacaktık ki Amelia durdu. Bir küçük tuhaf kıkırdamanın ardından kenara çekildim. Başını çevirip bana baktığı o kısa anda omuzlarının hafifçe rahatladığını gördüm. Gülümsemesi mütevazı fakat sevimliydi. Filmde ikimizin de aslında insan maskesinin altında aynı robot olduğumuzun, oynamaya zorlandığımız rolün içine hapsolduğumuzun yansıtıldığı sahnedeydik şimdi.

Yanımdan kayarak kapıdan çıkarken onun o tatlı kokusu burnuma ilişti. Gözümün önüne karışmış saçlarında gezinen elleri, dudaklarımı arzuyla keşfeden dudakları, belimi sıkıca saran bacakları geldi. Dudaklarının tadı, boynu ve ...

"Şahit olması tuhaf bir andı."

Başımı kaldırıp baktığımda James elinde bir bira ile mutfağın köşesinde duruyordu, yüksek ihtimalle tüm sahneyi seyretmişti. Huysuzca homurdandım ve kapıyı botumun topuğuyla arkamdan kapattım.

Sataşmasına karşılık vermemi bekliyordu ama bunu yapmayacaktım. Bunun yerine mutfağa gittim ve ne pişirdikleri-

ne baktım. Sürpriz, kahvaltı hazırlamışlardı. Ocakta çırpılmış yumurtanın dumanı tütüyordu, fırında çörek vardı, bir tabağa kızarmış pastırma dilimleri dizilmişti ve döküm demir bir tavada ise sos pişiyordu. Tavayı hemen tanımıştım çünkü büyükannemin eski tavalarındandı. Bundan birkaç yıl önce bize yemeğe gelip bir döküm demir tavası olmadığını itiraf ettiği zaman büyükannem vermişti ona bu tavayı.

James'in, Amelia'ya büyükannemin tavasında kasaba usulü sosun nasıl yapıldığını öğrettiği samimi anları zihnimde canlandırmamaya çalıştım. Eğer pastırmanın yağına un ve sütü ekleyip çırparken kolunu Amelia'ya doladıysa gırtlağına bir yumruk indirebilirdim. Aslında hiç kavga meraklısı birisi değildim ama değişmek için asla geç değildir.

"Bunları görmelisin," dedi James ona duyduğum bu yeni öfkeden bihaber şekilde. Alüminyum folyoya sarılı bir tabağa ilerlediğinde daha folyoyu kaldırmadan altındakinin ne olduğunu anlamıştım. Folyonun yüksekliğini görebiliyordum, ayrıca kokusunu da tanımıştım çünkü aynı koku son birkaç gündür benim de evimin havasında asılıydı.

Pankek.

Gerçekten rezil pankekler.

Vereceğim tepki için James'in beni yakından seyrettiğini hissedebiliyordum, bu yüzden doğal bir ifade takındım. Dudaklarımın kenarı aşağıya bükülürken yavaş yavaş başımı yukarı aşağı salladım. "Pankek."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Başka ne söyleyeceğimi umdun?"

James birasını masaya bırakıp kollarını kavuşturdu.

"Bana bu kahvaltı tarifinin onu neden bu kadar etkilediğini açıklamanı istiyorum. O kadın bu pankekler için bir saat uğraştı ve en ufak bir talimat vermeme izin vermedi. Onları yaparken ne bana baktı ne de sorduğum sorulara cevap verdi ve sadece tadına bakıp *onunkiler gibi olmadı* diyerek üzüldü." En ufak bir doğrulama ifadesi yakalayabilmek için James yüzümü incelese de kendimi ele vermedim çünkü idmanlıydım. Gürültücü kız kardeşlerim buraya gelene kadar amatörler ligindeydim adeta. Eğer dün gölde yaşananları hiç kimsenin öğrenmesini istemiyorsam mümkün olduğunca ifadesiz durmalıydım.

Omzumu silktim ve bira bulmak için buzdolabını açtım. Bira kutusunu aldım, tepesini açtım ve her bir pankeki tek tek inceleme dürtüme karşı koydum. Tarifini iyileştirmeye yaklaşabilmiş miydi diye içim içimi kemiriyordu. Son seferki gibi gevrek görünmüyorlardı, bu yüzden en azından yeni bir kepçe hamuru dökmeden önce her seferinde tavayı yağlaması gerekmediğini öğrenmiş olabilir diye düşündüm.

"Pankek seviyor. Söylenebilecek başka bir şey yok." James'e Amelia'nın listesinden bahsetmedim çünkü dürüst olmak gerekirse, bilmesini istemiyordum. Tüm günü onunla birlikte geçirdikten sonra Amelia hakkında benim asla öğrenemeyeceğim şeyler öğrenmiş olabilirdi. Bu düşünce kıskançlıktan adeta midemi bulandırdı. Şimdi prensipte ondan ne saklayabilirsem saklamak istiyordum.

"Çiftliği sevdi mi?" diye sordum sıradan bir insan, *Şu tuhaf görünen benini aldırdın mı,* diye soruyormuş gibi.

Ancak bu adam doğduğumdan beri benim en yakın arka-

daşımdı. Takındığımı sandığım ifadesizlik, onun için oldukça şeffaftı. James güldü. "Sor haydi, hıyar herif."

"Neyi sorayım?"

Çenesini hafifçe kaldırdı. "Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı."

"Hayır." Biramdan bir yudum daha aldım.

"Bana bugün benimle flört edip etmediğini sor."

Dişlerimi sıkıp yere baktım, boğazıma yükselen yumruyu yutkundum. "Hayır."

James yüksek sesle ve dramatik bir edayla homurdandı, başını geriye atıp tavana baktı. "Başlayacağım şimdi şu ifadesizliğine. Hak etmesen de ne yapacağım, biliyor musun? Sana yine de söyleyeceğim çünkü umuyorum ki bir gün aşktan gözüm kör olduğunda başka bir ahmak da gelip benim acımı dindirir."

Ne söyleyeceğini bilmiyordum ama kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Sanırım kazara birazcık da olsa öne doğru da eğilmiştim. Şükürler olsun ki James bunu fark etmemişti çünkü sosu karıştırıyordu. Yoksa kesinlikle bir yorum *yapardı*.

"Ondan hoşlanmıyorum çünkü bir, ben iyi bir arkadaşım ve daha ilk günden ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. İki, bugün adını en az bin kere söyleyişindeki edayı görünce seninle yarışmak istemek aptallık olurdu."

Gülümsememe engel olmak için dilimi yanağımın içine bastırmak zorunda kaldım. "Benden mi bahsetti?"

James gözlerini devirdi. "Evet. Konuştuğumuz her konu senin o an ne söyleyebileceğini merak etmesi üstüneydi. Acaba bana çiftlikte hiç yardım ettin mi? Seni ne kadar zamandır tanıyorum? Noah bunu komik bulur muydu? Her şey ama her

şey Noah Walker ile alakalıydı. Bu yüzden asıl öğrenmek istediğim senin onun hakkında nasıl hissettiğin çünkü onun sana karşı boş olmadığını düşünmeye başladım."

Biramdan bir yudum daha alıp kendimi yalana hazırladım. "Daha bir haftadır kasabada, o kadar kısa sürede benden hoşlanamaz."

"Saçmalık."

"Bence tam bir baş belası."

"Duble saçmalık."

İç çekip pankek yığınına baktım. "Bence benim başım belada."

"Bingo. Tam isabet. Sence siz ikiniz..." James'in soracağı soru her ne ise Amelia'nın ön kapıdan nefes nefese kalmış şekilde girip mutfağa gelmesiyle yarım kaldı.

"Çörekleri çıkarmayı unuttum!" Fırının kapağını sertçe açtı, saçları omuzlarının üstünde savruldu. Benim evimle burası arasında dokuduğu mekik yüzünden yanakları kızarmıştı. Çörekleri görünce gözleri parıldadı. "Gelin bakalım benim küçük çörek meleklerim. Sizler şuradaki şeytani pankek kuzenleriniz gibi yanmayı hak etmiyorsunuz." Amelia benden tarafa bilmiş bir sırıtma ile baktı. "Ve evet, bir pankeki daha rezil ettim, huysuz ağzından bu konu hakkında bir yorum istemiyorum, tamam mı? Tam üç saat boyunca on santimetre topuklu ayakkabıların üstünde konser verebilir, binlerce insanın önünde hem dans edip hem şarkı söyleyebilirim ama bir lanet pankeki pişiremiyorum. Saçmalık. Açıklanabilir gibi değil, gerçekten. Ama artık sorun değil çünkü ÇÖREK VE SOS yapabiliyorum." Ağzı kulaklarına varmak üzereydi. "Kasabaya

öyle alıştım ki kafamda kendi sesimi duymuyorum artık, benim yerime Reese Witherspoon ve Dolly Parton konuşuyor."

Kendi kendine konuşmaya devam etti. Bunu sık sık yaptığını fark etmiştim ama onu tam dinleyemiyordum. Dikkatim üstüne giydiği kazağıma kaymıştı. Bir başka kadının üstünde asla Amelia'nın üstündeki gibi durmazdı. Buradan giderken kazağı mutlaka yanımdan götürmeliydi. Yoksa yakmak zorunda kalırdım. Kazağa bir Viking cenazesi düzenler ve alevler içinde göle doğru bırakırdım.

Nihayet bakışlarımı kaldırdığımda James'in bana pis pis sırıttığını gördüm. Başparmağını *sen öldün* der gibi boynu boyunca kaydırdı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Amelia

"Hadi ama, o kadar da kötü değil!" Dirseklerimi masaya dayadım ve boş çatalımla masanın karşısında oturan Madison'ı işaret ettim.

Madison yaptığım pankekten bir lokma yedikten sonra ellerini boğazına götürüp boğuluyormuş gibi yaptı. Sanki otuz beş yıldır Sahra Çölü'nde kalmış gibi dudakları *su* diye kımıldadı. Yenmemiş bir çöreği kapıp Madison'ın kafasına fırlattım.

Kucağına düşen çöreği alıp iri bir lokma ısırdı. "Çörekler güzel. Fakat pankeklerin yenilebilir gibi değil." Dudaklarında büyük bir gülümseme canlandı.

Masanın ucundaki yerinden "Çünkü çörekler dondurulmuştu," diye ekleyen James hiç yardımcı olmamıştı.

Emily kahkaha attı. "Hevesini kırmak istemeyiz ama hepimiz o çöreklerden aldığımız ilk ısırıkta senin yapmadığını anlamıştık."

Ninova

"Ne kabasınız! Annie, pankeklerimin o kadar da kötü olmadığını söyle onlara."

Bir tanecik Annie dudaklarını birbirlerine bastırarak mahcup bir edayla gülümsedi. Hiçbir şey söylemedi. Başımı ellerimin arasına gömdüm, hem gülüyor hem de ısınmış avuçlarımı yüzümde hissediyordum. İki kadeh kırmızı şarap içmiştim ve kırmızı şarap her zaman yanaklarımı pembeleştirirdi. Tabii sofradaki muhabbet de cabası. Yine de sevmiştim. Hepimiz James'in arka verandasında oturmuş bir şeyler yiyip içiyorduk. Etrafımdaki bu insanlarla burada özgürdüm, zincirlerimden kurtulmuştum. Tüm gün içimden şarkı söylemek gelmişti ki çok uzun zamandır bunu yapmak istemiyordum.

Güneş bir saat önce gökyüzünü toz pembe ve turuncuya boyayarak batmıştı. Cam perdelerle çevrelenmiş verandanın içine süzülen sıcak ışık huzmeleri akşama uygun bir parıltı katıyordu. Verandanın ötesinde dönüm dönüm sebze bahçeleri, ahırlar ve seralar vardı. Biliyordum çünkü James bana her yeri gezdirmişti; gerçi günü Noah ile geçirmeyi tercih etsem de James ile olan yeni arkadaşlığımdan da keyif almıştım.

Hâlâ burada bu insanlarla beraber olduğuma inanamıyordum. Bu insanlar benimle alay edebilecek kadar beni sevmişlerdi. Bir şeyde kötü olduğumu kabul ediyorlardı. Hata yapmama izin veriyor, bununla defalarca dalga geçip eğleniyorlardı.

Tabii yanaklarımı pembeleştiren bir diğer sebep de sofranın sağ köşesinde oturan kişiydi. *Noah.* Tüylerim ürpermeden adını bile zar zor düşünebiliyordum. O öpüşmenin ardından onunla aynı ortamda bulunmak bile tenimi öyle yakıyordu ki üstümde pastırma pişirebilirdim. Gece boyunca onunla göz

göze gelmekten itina ile kaçınmıştım çünkü onun o orman yeşili gözlerine bakıp da vücudumda gezinen ellerini, gülümsemesini, gülümsemesinin verdiği hissi hatırlamama konusunda kendime güvenmiyordum.

Aşık olduğumu herkese aniden itiraf ederdim. Sonra da Noah'nın kız kardeşlerini üzerdim çünkü onunla romantik bir şeyler yaşamamanın en iyisi olacağını *henüz* konuşmuştuk. Oysa şimdi tek görebildiğim Gregory Peck'in *Roma Tatili* filminin sonunda başını yere eğdiği o sahneydi. Ben giderken Noah da böyle mi bakacaktı? Belki de küstahlaşıyordum. Belki de hayatı akmaya devam edecek, ritmi hiç bozulmayacaktı. Belki de yaşananlar onun için sadece bir öpücüktü ve benim yaşadığım gibi bir boşluk, bir içi oyulmuşluk hissi yaşamayacaktı.

Noah'nın gözlerini üstümde hissedebiliyordum, bakışlarına karşılık vermemek bir işkenceydi. Ondan uzaklaşmak için bir nedene ihtiyacım vardı bu yüzden boş kadehimi masaya bırakıp ayağa kalktım. "James, oturma odandaki piyano çalışıyor mu?" Midem titriyordu adeta. Çünkü dürüst olmak gerekirse sabah buraya gelip piyanoyu fark ettiğimden beri çalmak için can atıyordum. Ayrıca biraz da gergindim çünkü alçısı yeni çıkmış bir bacağın üstünde yürümek gibi hissettiriyordu. Ayağıma ağırlığımı verince o eski keskin acı yeniden canlanacak mıydı, yoksa tamamen iyileşmiş miydi?

"Elbette," diye cevap verdi James neşeyle.

"Harika! Kim benimle bir oyun oynamak ister?"

On dakika sonra hepimiz James'in oturma odasına doluşmuş kahkahalar eşliğinde gülüyorduk. Bir müzik oyunu oyna-

ma teklifime başta şüpheyle yaklaşsalar da kuralları öğrendikten sonra herkes heveslenmişti.

Oyun şöyleydi: Birisi bir müzik kategorisi önerecekti (Doksanlar pop, metal, R&B vs.), diğeri bir çocuk şarkısı seçecekti, ardından içimizden birisi bu çocuk şarkısını seçilen müzik kategorisinde seslendirirken ben de piyano ile eşlik edecektim. Aslında bu oyunu Jimmy Fallon'ın programında oynamıştık, o kadar eğlenmiştim ki stüdyoda yeni bir albüm çalışması yaparken hislerim tıkandığında bu oyunu oynar olmuştum. Gerçi üstünden çok uzun zaman geçmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde herkes oyuna katıldı. Ben "Daha dün annemizin" şarkısını seksenler melodisiyle seslendirmiştim. Aramızda kalsın, *She's a Bad Mama Jama*[11] isimli parçanın melodisini çalıp sözlerini değiştirmiştim sadece. Fazla başarılı olmuştu. Sonraki sırayı James aldı. "Mini mini bir kuş" şarkısının caz versiyonunu söylerken fevkalade piyano becerisiyle beni tamamen şaşkına çevirdi. Herkes sırayla şarkı söylerken ben de James ile dönüşümlü olarak piyano çaldım.

Yaklaşık bir saattir oyun oynuyorduk ve zaman ilerledikçe daha eğlenceli olmaya başlamıştı. Noah bile şarkı söylemiş, "Kırmızı balık gölde" şarkısının doksanlar pop versiyonuna adeta yüreğini katmıştı. Görünüşe bakılırsa başta Noah hakkında yanılmıştım. Tam bir eğlence ustasıydı. Gözlerinin kenarlarının kırıştığı, dudaklarındaki gülümsemenin daha da genişlediği o küçük dakikalara maruz kaldıkça ona daha çok aşık oluyordum.

Bu gece her şey muazzamdı. Yeniden bir şeyler çalıp şarkı

[11] Carl Carlton'a ait bir şarkı. (ç.n.)

söylemek çok iyi gelmişti. Parmaklarım yeni bir şeyler yaratmak için adeta kaşınıyordu. Yeniden sesimi duyurmak, kendimi şan egzersizlerinde gerçekten zorlamak istiyordum. İçimdeki loş bir halde yanan alevin giderek parlamaya başladığını hissediyordum. Zihnim yaklaşan turnemi düşünüyor, karnımda kelebekler uçmaya başlıyordu – müziğe ve sahneye geri dönmek için büyük bir heves duymaya başlamıştım.

Ancak aşık olmaya başladığım bu kasabadaki insanları bırakacağımı düşününce yüreğim yeniden ağırlaştı. Her şeyi yoluna koymanın bir yöntemini arıyordum, ancak böyle bir yöntem var mıydı, bilmiyordum. Eğer ziyarete gelmeye devam edersem –ya da büyük bir tartışmanın hatırına turneden sonra kalıcı olarak buraya yerleşirsem– nihayet tüm dünya bunu duyacak ve kasabanın mahremiyetini söküp alacaklardı. Sadece paparazziler değil, aynı zamanda hayranlarım da kasabaya doluşacaktı. Bu tatlı, sakin kasaba adeta alt üst olacaktı. Bunu onlara yapabileceğimden emin değildim.

Piyanodan ve herkesin gözü önünde olmaktan birdenbire uzaklaşmak isteyerek ayağa kalkıp mutfağa yöneldim. Elbette Noah da aynısını yaptı ve tıpkı kapıdaki karşılaşmamız gibi yüz yüze kalıverdik.

"Pardon." Dudaklarından dökülen tek bir kelime bile içimi titretiyordu.

"Hayır, ben özür dilerim." Geniş göğsüne baktım. "Önden buyur."

"Hayır, sen önden buyur. Yoluna çıkan bendim."

Nezaketimiz gerçekten gülünçtü. Bu kadar basit bir sohbeti bile beceremiyorsak bir hafta daha nasıl aynı çatı altında

yaşayacaktık? Nöbetleşe kalmamız gerekecekti. Bir vardiya tablosu hazırlanmalıydık. Birbirimizin önüne bir kere daha yanlışlıkla çıkmamak için zemine farklı renklerde bantlar yapıştırabilirdim.

Kendime korkak olmamayı tembihleyince başımı yukarı kaldırdım. Noah'nın gözlerindeki ateş, kalbimi kucaklayıp boğuyordu. *Gregory Peck gibi bakacak,* diye düşündüm. *O da benden hoşlanıyor.* O koyu renkli kirpikleri yere eğilecekti. Ben uzaklaşırken ellerini cebine sokacaktı ve bunu kaldırabileceğimden emin değildim.

"Vah vah vah!" Madison dikkatimizi kendine çekti.

Noah ile karşı karşıya dururken başımızı gruba doğru çevirdik. Herkes kaşlarını çatmış bize bakıyordu. Madison parmağını ikimiz arasında sallayarak bize işaret etti. "Ne oluyor bakalım burada?"

"Ne demek istiyorsun?" Olağan ve normal bir ton takınmaya çalıştım ama sanırım sesim fazla yapay çıkmıştı.

Kızlar ve James masanın etrafında birbirlerine baktılar ve sessizlik içinde oybirliğiyle bir karara vardılar.

"Siz birlikte oldunuz, değil mi?" diye doğruca soruverdi Emily.

Noah ile cevaplarımız derhal birbirine karıştı.

"Hayır!" dedim dürüstçe çünkü birlikte olmamıştık. Olmamıştık ve olmayacaktık.

"Kesinlikle hayır." Noah'nın tonlaması daha buyurgandı, benimki gibi beceriksiz değildi.

"*Asla* olmayız." Asla kelimesini biraz fazla vurgulayınca Noah kaşlarını çatarak bakışlarını bana eğdi. Gözlerinden *Asla mı,* sorusu okunuyordu.

"E ne bok yiyorsunuz o zaman?" diyen Madison aniden Annie'nin azarlayan ifadesine başını çevirdi. "Şimdi senin nazik duyarlılığının sırası değil, Annie meleği."

James başını iki yana sakince sallarken Noah'ya sırıtarak bakıyordu. "Biliyordum. An meselesiydi zaten."

"Kesin!" Noah yeniden ciddi ve huysuz olmuştu. Tıpkı sevdiğim gibi. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz. Birlikte olmadık. Sizi de ilgilendirmez zaten."

Utançtan alev alıp yanmamak için çaba gösteriyordum ama işe yaramıyordu çünkü Noah huzursuzluğumun bir şekilde farkına varmış ve bana biraz daha yaklaşmıştı. Sanki bize bakan bu gözlerden beni korumak için vücudunu siper edecekmiş gibiydi.

"Tamam, bu kadar yeter. Oturun da anlatın çünkü hepimiz aranızda bir şeyler yaşandığını görebiliyoruz." Emily'nin sesi korkutucu derecede bir anne gibi çıkmıştı. "Tüm gece birbirinizle göz göze bile gelmediniz, nadiren konuştunuz ve şimdi bu rahatsızlık verici ufak karşılaşma, çorbanın resmen tuzu biberi oldu. Siz *bir şey* yaptınız."

"Dökülün bakalım." Madison kollarını zorba bir patron gibi kavuşturdu. Bir tek deri ceketi eksikti.

Aralarında endişeli görünmeyen yalnızca Annie'ydi.

Noah ile yerimize geri otururken hiç cips yemediklerini iddia ettikleri halde lekeli parmakları olan çocuklar kadar suçlu görünüyorduk.

"Öpüştük," dedi Noah ifadesizce.

İnci gibi dişlerin dizili olduğu tüm ağızlar –benimki de dahil– açık kaldı. Ben inkar eder sanmıştım. Haftanın geri kalanı

boyunca hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmaya devam edecektik, ben de renklere göre tasnif etme planımı uygulamaya koyacaktım. Ama yok. Noah el bombasını öylece bırakmış ve patlamasını seyretmek için geri çekilmişti.

"Öpüştünüz mü?" Emily memnun görünmüyordu. "Bu daha kötü!"

Noah'nın kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşti. "Nasıl daha kötü olabilir?"

"Bilmiyorum ama iyi olmadığı kesin?"

"Neden bu kadar umurunda?" Noah'nın bakışları Emily'ye öyle yoğun bir şekilde odaklanmıştı ki aralarındaki kardeşlik ilişkisinin dinamiği göze görünür olmuştu. Emily çoğunlukla sesi en çok çıkan ve dizginleri elinde tutandı ama Noah aralarındaki en büyüktü. Günün sonunda hepsi akıl almak için ona başvuruyorlardı. Omuzlarındaki yük çok ağırdı.

"O *gidecek,* Noah." Emily'nin yapabildiği tek açıklama buydu ve sözleri ciğerimi küçük iğneler gibi delmişti. Emily bakışlarını James'ten tarafa çevirirken destek beklediği aşikardı. James başını iki yana sallayıp eğdi, Emily'nin umduğu destek gelmemişti. Madison elini onun koluna yaslasa da Emily kolunu çekti. Müzikli oyunumuzun yarattığı keyifli atmosfer yok olmuş, yerini bir ağırlık almıştı.

Noah'nm hal ve tutumundaki değişimi seyrettim. Geniş omuzları öne eğildi, bakışları nazikleşti, gülümsemesi sakindi. Elini Emily'nin dizine koydu. "Em, yine burayı terk etmeyeceğim. Eğer edeceksem de önceden haber vereceğim. Geçen seferki gibi olmaz."

Noah'nın kelimelerinden sonra bu ikilinin arasında sessiz

bir sohbet yaşandı. Emily mücadeleden vazgeçti, yumuşadı ve başını onaylayarak salladı. Sebebinin ne olduğundan emin değildim ama havadaki ağırlık durumun önemli olduğunu söylüyordu. Sarhoşluktan yavaş yavaş ayılan bir kadına benziyor, utançtan yüzü kızarıyordu.

Oturma odasından kalktı, mutfağa gidip soğuk, artık taş kesmiş bir pankeki tabağa koyarak tartışmaya zarafetle son verdi. Tabağı kucağında dengeleyerek oturdu, çatalına bir lokma aldı. Sanırım benden özür dileme biçimiydi bu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Gerçekten, aramız iyi." Sözlerimde samimiydim çünkü en kötü düşmanımı bile o pankekleri yemeye zorlamazdım.

Yine de Emily çatalını ağzına götürdü ve hepimiz sessizlik içinde onu seyrettik. Emily çiğnedi. Çiğnedi. Çiğnedi. Nihayet yutkunduğunda başını sallayıp birasına uzandı. Ardından bana başım sallayınca ben de karşılığında ona gülümsedim. Yaptığı şey bir özürden daha fazlasıydı, adeta hayatının fedakarlığıydı.

Odanın içinde bir kıkırdama sesi canlandı, bir süre sonra sohbet yeniden normale döndü. Walker kardeşler önümüzdeki haftanın planı üstünde konuşuyorlar, kimin hangi gün büyükannelerini ziyarete gideceğine karar veriyorlardı. Hepimiz şakalaşıp küfürler savurdukça Annie isimlerimizin karşısına çizikler eklemeye devam ediyordu, böylece gecenin sonunda kavanoza ne kadar borçlandığımızı öğrenecektik. Bana, beni listeye ekleyip ekleyemeyeceğini sormamış, doğruca eklemişti bile. Not defterine kaçamak bir bakış attığım zaman görmüştüm. *Amelia.* Adım, grubun geri kalanının hemen yanına yazılmıştı ve yüreğim adeta bir konfeti gibi neşeyle patlayacaktı.

Emily ayağa kalkmış boş bira şişeleri ile tabakları topluyordu. Grup dağılmaya başlamıştı, ne kadar yorgun olduklarından ve diğer şeylerden bahsediyorlardı. Yorgunlukları umurumda değildi, bizi yalnız bırakamazlardı.

"Bekleyin!" Gitmesine engel olmak için bir kaçık gibi Annie'nin gömleğini yakaladım. "Gidemezsiniz. Daha saat çok erken!"

"Saat onu geçti." Madison aniden saat uzmanı kesilmişti anlaşılan.

"Dediğim gibi, erken. Kalın. Biraz daha oyun oynayalım. *Monopoly* ya da başka bir şey."

James kahkaha attı. "Oynarız tabii. *Monopoly* tüm gece sürer. Bazılarımızın yarın sabah ineklerle ilgilenmesi gerekiyor. Şimdi hepiniz evimden çıksanız iyi edersiniz."

"Endişelenme," dedi Annie bana o tatlı aksanıyla. "Sen kasabadan ayrılmadan önce bir kere daha toplaşırız." Onların kalmasını isteme sebebimi tamamen yanlış anlıyordu.

Kaybediyordum. Herkes etrafa saçılan bilyeler gibi birer birer dağılmaya başlayınca oturmaya devam eden yalnızca ben ve Noah kalmıştık. Onunla göz göze geldim ki bu bir hataydı. Noah'nın yüzündeki sırıtış gerildi, onun yüzüne bakarken ben de böyle huzursuz hissediyordum kendimi. İkimiz de eve dönmeye ve baş başa kalmaya korkuyorduk. İkimiz de birimizden uzak duracak iradeye sahip olduğumuza ikna olmamıştık.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Amelia

Saat gece yarısını çoktan geçmişti ama ben gözlerim açık şekilde tavanı seyretmeye devam ediyordum. Eve geldiğimiz zaman ikimiz de bir şey söylememiştik. Noah kapının kilidini açıp ışıkları yakmıştı. Ben de peynirle kaçan bir fare misali odama koşturmuştum. Noah beni durdurmak için hiçbir çaba göstermemişti, bu yüzden doğrusunu yaptığıma ikna olmuştum.

Peki ya diye başlayan sorularla zihnimi doldurmak yerine Gregory Peck'in olduğu o son sahneye odaklanmaya çalıştım. Ancak bir süre sonra aktörün yüzüne gücenmeye başladığım için zihnimde oyuncunun dudağının üstüne bir bıyık çizdim. Gregory'nin yüzü Noah'nm yüzüne dönüştü. Gülümsüyordu çünkü Noah kesinlikle o yapma bıyığı komik bulurdu. Muhtemelen tepkisini olağan, sessiz, göze çarpmayan bir şekilde gösterirdi ama mutlaka gülümserdi. Sonra da gözlerini devirir ve bana pankek hazırlardı.

Ninova

Mutsuzluk yüreğime her şeyden fazla sızmaya başlamıştı, Noah ile bir ilişkiyi keşfetmek istiyordum. Dürtülerimi takip etmek istiyordum. Kalbim *İyi olabilir, hem de çok iyi olabilir,* dese de aklım bunun mümkün olmayacağını gösteren tüm gerekçeleri, Noah'nın bunu neden istemediğini birer birer tekrar ediyordu.

Kendimi otuz yedi derecelik bir kaldırımda kamyonetin altında ezilmiş gofret kadar mutlu hissediyordum anca. Normalde böyle mutsuzken kalkıp kendime bir Audrey filmi açardım. Audrey beni o huzurlu aşinalığıyla kucaklar, filmin sonunda beni daha umutlu birisi yapardı. Ancak bu gece bunu yapamıyordum çünkü bu seyahate çıkarken yanımda getirdiğim tek film *Roma Tatili*'ydi. Şu an o filmi neden seyretmek istemediğimi açıklamama gerek yoktu sanırım. Hatta belki bir daha asla izlemezdim. Audrey'e kızgındım. Kendimi onun yerine koyup buraya geldiğim için kızgındım. Noah ve onun huysuz gözleriyle, bu muhteşem kasabasıyla ve tuhaf ama iyi kalpli kardeşleri ile tanıştığım için kızgındım.

Minik bir sinir krizi eşliğinde yorganı tekmeledim. Ardından daha çok tekmeledim. Daha çok. Bu sefer olduğum yerde dönerek tüm yorganı alt üst ettim. Sinirlenebilmek çok iyi geliyordu. Ellerimi yumruk yapıp yatağın döşeğine vurdum çünkü gerçekten kontrolümü kaybetmek üzereydim ve durmak da istemiyordum. Dağınık yastık ve nevresimlerin üstünde küçük çukurlar açarken minik bir domuz gibi kısık çığlıklar atıyordum çünkü SİNİRLİYDİM.

Sinirli, sinirli, sinirli.

Arabamın tamir olmasına ve buradan bir hafta içinde gi-

decek olmama sinirliydim. Kariyerimden vazgeçmek istemiyor oluşuma sinirliydim. Evdeki yalnızlığıma döneceğim için sinirliydim. Annemin artık benim arkadaşım olmamasına, babamın beni tanımak bile istememesine sinirliydim. İnsanları üzmekten korktuğu için herkesi memnun etmeye çalışan bir robota dönüştüğüm için kendime sinirliydim. Burada, bu kasabada, bu evde, bu yatakta yıllardan beri ilk defa duygularımı özgür bırakabildiğime ve dizginlenmeden sadece kendim olabildiğime sinirliydim.

Ama en çok da Noah'ya aşık olduğum için, onsuz bir hayata asla alışamayacağım için sinirliydim.

Sanki dünya da bana öfkeliymiş gibi oldukça kuvvetli bir gök gürültüsü evi adeta sallayıverdi. Sinirlenmek o kadar iyi gelmişti ki tezahürat edip yumruğumu havaya savurabilirdim. Bir tufan gibi duyulan sesin ardından çatının üstüne düşen yağmur duyuldu ve rüzgar giderek şiddetlendi. Süper kahramanlar dünyasının bir sonraki kötü karakteri ben olmalıydım çünkü bu fırtınayı benim öfkem çekmişti. Yatağın üstünde dikilip kollarımı havaya kaldırmayı ve fırtınanın gelip beni alması-nı istedim. Parmaklarımı esneterek yüksek sesle *muhaha* diye gülebilirdim.

Bunun yerine hıçkırarak ağlamaya başladım.

Hani şöyle içinizde mümkün oldukça tutmaya çalıştığınız, ihtiyacınız olsa da göz ardı ettiğiniz ama aslında size dik dik bakan o ağlama hissi vardır ya. Ve bir gün, tüm duygularınız kırılır, öfkeniz hiddetli gözyaşlarına dönüşerek boşanır ve yastığınız sırılsıklam oluncaya kadar da durmaz. Durdurmak için elinizden hiçbir şey gelmez, ne sihirli bir çözümü vardır ne

de yeri göğü sarsan bir sonuca bağlanır. İşte benim de tek yapabildiğim kollarımı karnıma dolamak ve acısı dinene kadar vücudumun bu eziyete katlanmasına izin vermek oldu.

Kapımın çalındığını duyunca şişmiş gözler ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarla olduğum yerde doğruldum. "Noah?"

Kapım açıldı, Noah karanlıkta belirdi. Kalbim göğüs kafesimin içinde çılgınlar gibi atmaya başlamıştı. Ani bir şimşek çakması odanın içini bir saniyeliğine aydınlatırken Noah'nın yüzündeki acı dolu ifadeyi gördüm. Arzularına yenik düştüğü için gelmemişti. Yanlış bir şeyler vardı. Elimin tersiyle gözlerimin altını sildim.

Noah hiçbir şey söylemeden yatağımın yanına yürüdü, dağılmış yorgan ve nevresimleri görünce içimde bir utanç duygusu canlandı. "Sinir krizi geçiriyordum," dedim dürüstçe çünkü Noah'nın yanında dürüst olabiliyordum.

Noah başını onaylar gibi sallasa da acı dolu ifadesi hâlâ kaşlarının arasından gitmemişti. Bakışlarını bana çevirdiğinde içgüdüsel olarak uzanıp elini tuttum. Uzun kollu pijamasının manşeti parmağımın eklemine sürtündü. Noah benim odamdaydı, hem de gecenin bir vakti üstünde en sevdiği pijama takımıyla. Savunmasızlığının en üst noktasındaydı. Ağladığımı fark etse de bana nedenini sormadı. Sanırım zaten biliyordu. Bunun yerine uzanıp başparmağıyla yanağımı okşayarak kaçan bir damla gözyaşını sildi.

"Bu gece seninle uyuyabilir miyim? Sadece... Uyuyalım." Söyleyişindeki bir şey, bana ne demek istediğini gayet iyi anlatmıştı.

İçimde tereddüt eden en ufak bir şey yoktu. "Evet."

Noah birbirine dolanan çarşafım ile yorganımı açtı, yatağın üstünü eliyle düzelttikten yorganı kaldırıp yatağa girdi. Yatağın döşeği Noah'nın ağırlığı ile hafifçe çökmüştü. Bu ufak hareket aslında yutkunmama sebep olmamalıydı ama olmuştu.

Noah yorganın altına girdikten sonra ikimiz de başımızı yastıklarımıza yaslayıp tavanı seyretmeye başladık. Çakan şimşek yeniden odayı aydınlattı, rüzgar pencereleri dövdü. Fırtına kulağa çok şiddetli geliyordu. Noah bana bakacak şekilde yatakta döndü. Kolunu karnıma koydu, sırtım onun göğsüne yaslanacak şekilde beni kendine çekti. Sıkı sıkı sarılıyordu. Sanki okyanusun ortasında ölümle burun burunayken mucizevi bir şekilde bir cankurtaran simidi bulmuş gibiydi.

Midemin derinliklerinde sıcak bir ağrı filizlendi. Vücudu benimkine kıyasla çok kuvvetli ve yapılıydı. Taze, serin ve temiz kokuyordu. Nefesinin boynuma çarpışını, ensemdeki küçük saçların savruluşunu ve beni serseme çevirişini hissedebiliyordum.

Derin bir nefes aldığını duydum. "Ben... fırtınalardan hoşlanmam." Duraksadı, acaba bu söylediğine güleceğimi mi sandı, diye düşündüm. Bu adama gülmeye cüret eden herkesle kavga edebilirdim. "Hatta korkarım." Sesi o kadar perişan geliyordu ki beni saran kolunun üstüne elimi doladım.

"Biz... Yani annemle babam öldükten sonra bir daha fırtınalı gecelerde uyuyamaz oldum. Normalde fırtına dinene kadar bekler evin içinde gezerim. Bazen saplantılı şekilde hava durumu haberlerini takip ederim. Fırtına dindikten sonra kardeşlerimi tek tek arar iyi olup olmadıklarını kontrol ederim. Muhtemelen çok gülünç bir davranış çünkü annemle babamın başına geldiği zaman yanlarında bile değildim."

Noah yine duraksadı, ben de bekledim.

"Kız kardeşlerim fırtınalardan benim kadar korkmuyor ama hepsinin kendince başka korkuları var. Mesela bu akşam da olduğu gibi, Emily aslında senden çekinmiyor. Onun terk edilme korkusu var. En son bir ilişkim olduğunda her şeyimi toplayıp kimseye hiçbir şey söylemeden New York'a gitmiş, bir yıldan önce de dönmemiştim. Bunun yeniden yaşanacağından korkuyor. Ben de ne zaman bir fırtına çıksa yine sevdiğim birisini benden alacak diye korkuyorum."

Kelimeler yetersizdi. Anlattıkları öyle mahremdi ki kanım çekilmişti sanki. Canının acısını paylaştığımı anlatacak bir yol aradım ama bulamadım. Bu yüzden elini avcumun içine aldım, dudaklarıma götürüp avcunun içine bir öpücük kondurdum. Dudaklarım avcundan uzaklaştığında beni kendine biraz daha yakınlaştırdı. Vücudu vücudumdan asla uzak kalmasın istiyordum. Birbirimize mükemmel uyuyorduk ve bunun sebebi sadece aynı pijama takımını giymemiz değildi.

Şimşek yeniden çıktı, kuvvetli bir gök gürültüsü evi salladı.

"Dikkatimi dağıt," diye yalvardı Noah. Kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum. "Bir şey söyle."

Bana bu kadar sıkı sarılmak zorunda değildi. O sarılmasa bile ben ona sokulurdum. Fark etmemiş olabilirdi ama benden kurtuluşu yoktu. Kolunun üstündeki tüylerle hafif gıdıklanan parmaklarımı yukarı aşağı gezdirmeye başladım. Daha önce kimseyle bu kadar rahat olduğumu anımsamıyordum.

"Aslında kardeşlerin zaten biliyor ama benim Audrey Hepburn takıntım var." Ona bu gerçeği itiraf ederken kendimi neden bu kadar gergin hissettiğimi bilmiyordum ama gergindim.

İtirafım, onun açık kalp ameliyatının yanında parmağımdaki ufak bir kesik gibi kalmıştı.

"Aktris olan mı?" diye sordu. Kız kardeşlerinin aksine Noah'nın onun kim olduğunu bilmesi içimi rahatlatmıştı.

"Evet. Aktris olan." Etrafımızda gürleyen gök duvarları titretti. Noah'nın kolları gevşemedi. "Annemle eskiden onun filmlerini izlerdik. Bizim geleneğimizdi. Ancak ben ünlü olduktan sonra yollarımız ayrıldı ve şimdi kendimi ondan o kadar uzak hissediyorum ki o ilişkiyi yeniden nasıl kuracağımı inan bilmiyorum." Annemle olan ilişkimize geri dönmek için bir yol aramanın istediğim bir şey olduğunu fark edince duraksadım. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Neyse, ne zaman birisine sarılmak ya da akıl danışmak istesem Audrey Hepburn filmleri izlemeye devam ettim. Aslında şu an bu kasabada seninle olmamın sebebi bu." Aslında sesli olarak ifade ettiğimde kulağa çok daha düşüncesizce gelmişti. "Filmleri arasından rasgele bir seçim yaptım ve *Roma Tatili* çıktı. Ben de bunu, tıpkı Audrey'nin filmde yaptığı gibi Roma'ya kaçmam gerektiği şeklinde yorumladım çünkü korkmuştum ve çaresizdim. Ancak İtalya çok uzak olunca..."

"Sen de buraya geldin."

"Evet. Ancak burada seni bulmamalıydım... Oysa sen Gregory Peck'sin ve ben bunu fark edemedim."

Noah sanki boş boş konuşmuyormuşum gibi uzanıp başımı öptü. "Gregory Peck'i severim. Klasiktir."

"Çok umurundaydı." Etrafımda döndüm, pijama üstünün düğmelerini görüyordum. Yeniden hıçkırarak ağlamaya tehli-

keli bir şekilde yaklaşmıştım, bu yüzden dikkatimi dağıtmak için düğmelerini saymaya başladım.

Noah avcuyla elmacıkkemiğimi okşarken parmakları saçlarıma karışmıştı. "Sana yalan söyledim."

Beşinci düğmeye gelince saymayı bıraktım. "Yoksa gerçekten bir seri katil olan Taşralı Joe musun?"

"Bana bir sürü isim taktın, değil mi?"

"Sana söylediğimden daha fazla."

Parmaklarını saçlarım boyunca geçirdi ve tekrarladı. "Seninle romantik bir şeyler yaşamak *istiyorum*. Hem de seni ilk gördüğüm günden beri. Duyguları değişen yalnızca sen değilsin." Kalbim durmuş gibiydi. "Ancak hâlâ bir ilişkiye hazır değilim. Bunun nasıl yürüyeceğini bilmiyorum. Ailemi burada bırakamam, en azından büyükannem... Yani, neyse, bırakamam. Sen de kalamazsın."

"Peki ya..."

Ne söyleyeceğimi Noah zaten biliyordu. Kendi kelimelerinin acısını hafifletmek istercesine uzanıp çenemi avcunun içine aldı. "Uzak mesafe ilişkisi yürütemem, Amelia." Sesindeki gerçekçilikten nefret ettim. Sanki bu konuyu yüzlerce defa düşünmüş ve uygun bir çözüm yolu bulamamıştı hiç. "Büyükannem için eve geri döndüğümde Merritt benimle gelmedi. Ben de ona her şeyi yoluna koyduktan sonra şehre geri döneceğimi söyledim. Ancak yaklaşık bir aydır buradayken, aslında ofisinden birisine göndermek istediği bir mesajı yanlışlıkla bana yolladı. Beni birkaç aydır aldattığını anladım. Müstehcen bir mesajdı diyebiliriz. O zamandan beri ciddi güven sorunu yaşıyorum. Gönül işlerine bir uzak mesafe ilişkisiyle geri dönmek istemiyorum."

Bir yanım yalvarıp ağlamak istiyordu. Tüm geceyi asla aldatılmayacağına dair bir PowerPoint sunumu eşliğinde onu ikna etmeye çalışarak geçirebilirdim. Onun yerine sessiz kaldım çünkü Noah'yı rahat etmeyeceği herhangi bir şeye zorlamak, ikna etmeye çalışmak ya da manipüle etmek istiyordum. Yeterince acı çekmişti ve bunun olasılığından kaçınmak istediği için de onu suçlayamazdım.

Ayrıca köklerini buraya salabilecek sıradan bir kadınla daha mutlu olabileceğine aslmda ikna olmuştum. O kadın Noah ile beraber Turta Dükkanı'nda çalışırdı. Birlikte ekip biçtikleri bir sebze bahçeleri olurdu. Muhtemelen o da balık tutmayı severdi. Hepsinden ötesi dokuz ay boyunca dünyayı seyahat etmek zorunda kalmazdı. Noah, güvenilir bir mutlu sonu hak ediyordu ve ona bunu sağlayabilecek kadar uzun tanımamıştım onu. Birinin yüreği söz konusuyken riske atılacak çok şey vardı.

"Şartlar farklı olsaydı..." diye söze başladı Noah. "Eğer sen ünlü olmasaydın ve ben de..."

"Noah, sorun değil. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Gözyaşları gözpınarlarımı tehdit ettiğinden düğmeleri saymayı bırakmıştım. "Sekiz bu arada. Sekiz düğmen var."

Parmakları yüzümü, saçlarımı, boynumu ve kolumu bir yukarı bir aşağı okşamaya devam ediyordu. Bana, onun için çok değerli bir şeymişim gibi dokunuyordu. Tüm bunlar daha çok canımı yakıyordu artık.

"Dikkatimi dağıt." Bu sefer bunu isteyen bendim.

Tekrarlayan harekete devam etmeden önce parmakları kısa bir an duraksadı. "Lisede biyoloji sınavında kopya çektim. James kağıdına bakmama izin vermişti." Buna kahkaha atmıştım

işte. Noah da abartılı bir şekilde nefes verdikten sonra kahkahama katıldı. "Nihayet içimden atmak iyi geldi."

Bacaklarımı karnıma çekecek Noah'nın yanı başında küçük bir top haline geldim. "Ben yanlışlıkla Japon balığımı öldürdüm," diyerek Noah'yı boğuk bir kahkahayla güldürdüm. Hafifçe kolunu çimdikledim. "Gülme! Kendimi berbat hissediyorum. Son turneme çıkarken onu beslemesi için kimseyi ayarlamamıştım. Eve döndüğümde suyun üstünde sırtüstü süzülüyordu. Hâlâ rüyalarıma girer."

"Hatırlat da sana asla köpek emanet etmeyeyim." Noah'nın eli sırtım boyunca kaydı, belimde durdu. Beni kendine yaklaştırdı, böylece bir sonraki itirafım kulağıma fısıldayabilecekti. "Sesini çok seviyorum."

Seviyorum. Offf. Bu kelime kendi başına can buldu ve aramızda filizlenmeye başladı. Birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyorduk ama buna asla fırsat bulamayacağımız gerçeği canımı yakıyordu çünkü Noah'ya sanırım aşık olmuştum.

"Ama anlaşılan albümlerimden birisini alacak kadar değil," diye alay ederken aramızdaki gerilimi çaresizce dağıtmaya çalışıyordum.

"Öylesi daha iyi. Düşünsene, kamyonette çaldığımız CD senin albümlerinden biri olsaydı nasıl korkardın."

"Gurur duyardım."

"Yalancı."

Arsızca burnumu onun sıcak boynuna yaklaştırdım. Çünkü nedense o karanlığın içinde artık her şey mümkündü. İstediğim kadar delirebilirdim. Hatta istesem dudaklarımı Noah'nın boynuna dayayım komik sesler çıkarabilirdim, o da gülerdi.

"Bana saplantılı olmasından rahatsızlık duymayacağım tek erkek sensin."

"Kusura bakma," dedi ve kelimelerin bir süre öylece havada kalmasına izin verdi. "Saplantı hakkımı çiçekler için kullanmayı tercih ederim, kekstra."

Aslında kekstrayı severim, demişti o gün Turta Dükkanı'nda.

Ve işte böyle oldu. Kalbim bir sıcak hava balonuna tutunup dünyadan uçup gitti. Uçup cenneti aramaya çıktı. Yeniden gök gürlese de Noah bu sefer fark etmemiş gibiydi. Çünkü saçlarım ve boynumun kıvrımı ona siper olmuştu.

"Amelia..." diye boğuk bir sesle konuşurken, aklımdakinin aklımdakiyle aynı olduğunu biliyordum. Aklım sürekli *peki ya* cümlelerine takılıyor, olmayan bir seçeneği avlamaya çalışıyordu. "Bunu yaşamayı o kadar çok istiyorum ki... Ama senin dokuz ay ortalarda olmayışını kaldırabilecek bir adam olabileceğimi sanmıyorum."

Aslında üçer aylık periyotlar halinde olacağım söylemek dilimin ucuna kadar geldi çünkü ara sıra molalar verecektik. Bu molaları buraya gelmek için kullanabilirdim ya da turnelerde onun yanıma uçmasını sağlayabilirdim. Ama bunun bir önemi olduğunu sanmıyordum. "Noah, bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Ben gerçekten anlıyorum, nereden geldiğini görüyorum. Bir ünlüyle birlikte olmak zaten zor. Benim çevremdeki ilişkiler bu yüzden sürmüyor. Anlıyorum. Seni de bu duruma sokmak istemem."

Noah gülse de sesi eğlenmekten ziyade mütevazı bir edayla çıkmıştı. "Biraz bencil ve sinir bozucu olsaydın tüm bunlar

daha kolay olabilirdi. Bundan sonra biraz daha berbat olmayı deneyebilir misin?"

"Denerim." Kirpiklerimde asılı duran bir damla gözyaşı yanağım boyunca süzüldü. Tüm bunlar, olması gerektiğinden daha çok can yakıyordu. Olgun olmak ve son yerine ayrılığı tercih etmek gerçekten berbattı. Neden gidip benim dünyamdan bambaşka bir dünyası olan birisine aşık olmuştum ki?

"Eee, peki şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum, pijamasının yumuşak kumaşı yanağımı okşayıp ağlamak istemeyerek döktüğüm gözyaşlarını kurularken.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veren Noah hâlâ saçlarımla oynuyordu. Sanki günlerdir yapmak istediği şey buymuş gibi saçımın tutamlarını önce parmağına doluyor, bırakıyor, ardından yeniden doluyordu. "*Roma Tatili* filminin sonunda ne oluyor?"

Gregory Peck'in yüzü yeniden gözlerimde canlandı. "Audrey, yani Prenses Ann gidiyor ve hayatına geri dönüyor. Gregory Peck de, yani Joe Bradley hayatına devam ediyor."

Noah parmaklarını sırtıma bastırdı. Umut dolu bir temas değildi bu. Çaresizlikle doluydu. "Peki ya ondan önce?"

Keyifsizce güldüm. Aklıma Audrey ve Gregory'nin dondurma yediği, birlikte motosiklete bindiği ve Roma'yı gezdiği sahneler geldi. "Beraber eğleniyorlar."

Noah dudaklarını alnıma koydu, bir tam nefes boyunca öylece kaldıktan sonra kendini çekti. "Peki, biz de öyle yapsak? Bu çok mu bencilce olur? Tüm kuralları bir kenara bıraksak ve..."

"Beraber olduğumuz zamanı kabullensek? Beklentilerle

başa çıkabilirsek işe yarayabilir," diye cümlesini tamamladım çünkü umutsuzca bunu önermesini umut ediyordum. Çünkü Noah'ya ömrüm boyunca tutunabilmemin ihtimali varsa – yanımda olduğu her saniyeyi bencilce sömürerek– bunu yapardım. İçimde, Noah ile yaşayacağım kaçamağın başka bir adamla bir yıl geçirmekten çok daha iyi olacağına dair bir his vardı.

Noah düşünceli bir edayla durduktan sonra derin bir iç çekti. "Evet. Bu çok mu kötü bir fikir olur?" Oysa parmakları çoktan köprücük kemiğimde gezmeye başlamıştı. Teması baş döndürücüydü.

"Yüksek ihtimalle." Nefes almakta zorlanıyordum. "Çok da dramatik olur. Ama sen varsan ben de varım."

Noah öne doğru eğildi. Dudakları kulağımın hemen altında, boynumun oldukça hassas bir noktasına temas etmişti. "Hıhı. Dramayı severim. Bundan sonra bana Bay Drama diyebilirsin."

Güldüm ve onu sırtüstü yatacak şekilde omzundan ittirdim. Oldukça arsız bir şekilde (tıpkı Noah'nın kütüphanesinde bir tane bile olmayan en sevdiğim aşk kitaplarındaki kadınlar gibi) dizlerimi kalçasının iki yanına yerleştirerek üstüne tırmandım. "Taktığım isimlere karışma. Onların kontrolü bende. Ayrıca Bay Klasik sana tam uyuyor. Şu düğmeli pijama takımına da bir bak." Parmaklarım her bir düğmenin üstünde bir taş gibi sekti.

Onu karanlıkta güç bela görsem de gülümsediğini hissedebiliyordum. Elleri hafifçe kalçalarımı kavradı. "Alt üst takım olarak geliyor. Üstünü sevmedin mi?"

"Altındakini daha çok severim. Müsaade var mı?" derken ellerim pijama üstünün yakasında geziniyordu. Titreyen parmaklarım bu sakin görünüşün altında büyük endişeler taşıdığımın sinyalini veriyor gibiydi.

"Keyfine bak."

Yeşil ışık.

İlk düğmeyi çözdüğümde kalbim resmen acıyla çarptı. Göğsünde gezdirdiğim parmağım, teninin sıcaklığıyla alev almak üzereydi. Çözdüğüm her düğme ile sinirlerim daha da geriliyor, kalbim sıkışıyordu. Nabzım darbeli matkaptan farksızdı. Dördüncü düğmeye geldiğimde sanırım bir ipe takıldı çünkü çözülmüyordu. Hafifçe çekiştirdim. Telaş içinde nefes alıp veriyordum. Biraz daha çekiştirsem de düğme kımıldamıyordu. Hareketlerim sert ve acemiydi.

Noah kıkırdayarak ellerimi ellerinin arasına aldı. "Titriyorsun."

"Evet, bunu ifade etmen hiç centilmence değil." Sesim utanç verecek kadar nefessiz çıkmıştı.

"Hızlı mı oldu? Durmak ister misin?" Ellerimi avuçlarında tutmaya devam etti. Bırakmıyordu, ben de kendimi çekmiyordum.

"Hayır, durmak istemiyorum. Sadece..." Küçük bir isyan iniltisiyle öne eğilip alnımı onun geniş göğsüne yasladım. "Geçmişte benim yüzümden bazı beklentilere girenler oldu. Ünlü olduğum için... Yatakta farklı olabileceğimi düşünen, olmadığım zaman da hayal kırıklığı yaşayanlar oldu." Utançtan yerin dibine girecek gibi hissederek yüzümü ekşittim. "Bilmiyorum. Bazen kafama takılıyor."

Noah anlayışlı bir şekilde öyle derin mırıldanmıştı ki göğsünden yükselen titreşimi kafatasımın içinde hissetmiştim. Beni hafifçe ittirerek doğrulttu, açılmayan düğmeyi acımasızca çekerek söktü ve kalan düğmeleri benim yerime çözdü. Olduğu yerde doğruldu, şimdi bacaklarım onun etrafına dolanmış şekilde yüz yüze oturuyorduk. Pijamasının üstünü çıkardı. *Ah o ten.* Noah'nın teni. Parmak uçlarımın altında nasıl da mükemmeldi.

Çenemi avuçlarının arasına aldı. Bakışlarındaki yoğunluğu hissedebiliyordum. Bence Noah beni iliklerime kadar görebiliyordu. "Benim için sen Amelia'sın. Rezil pankeklerin ve güneşi kıskandıran gülüşün sahibi. Benim tek istediğim *sensin.*" Böylece kendimi güvende hissetmeye başladım.

Dudaklarına dolu dolu bir öpücük kondurduktan sonra kendimi geri çektim. Ellerimi geniş omuzlarında, kaslı kollarında, biçimli göğsünde ve ardından dudaklarında gezdirdim. Sırtan yüzünün yarattığı çizgilerin üstünü parmağımla okşadım. Yapacağım son şey de olsa her yanını ezberleyecektim. Onun bu gülümsemesini sonsuza dek yüreğimin cebinde taşıyacaktım.

Noah kolay bir hareketle ikimizi birden devirip beni altına aldı. Üstümdeki ağırlığı adeta dünyayı sallıyordu. Mutluluk. Keyif. Yıllarca sürüklendikten sonra nihayet çapa atmıştım; zihnimin köşesinde canlanan bir düşünce, bana ömrümün sonuna kadar sadece onun dokunmasını istediğimi fısıldıyordu.

Noah'nın dudakları dudaklarımı hafifçe okşadı, beni iştahla öptü, zevkle heyecanlandırdı. Geniş avuçları vücudumun her bir köşesini sessiz bir özgüvenle okşayıp hissederken nabzım mahmurlaştı, uzuvlarım adeta eridi. Nefesi tenime bir fısıltı

misali çarparken onun için ne kadar değerli olduğumu hissedebiliyordum. *Bunu sonsuza dek istiyorum,* diye düşündüm.

Dışarıda fırtına şiddetini arttırsa da ikimiz de fark etmiyorduk artık. Noah bana, tek istediğinin ben olduğumu kanıtlarken gecenin içinde birlikte kaybolduk.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Noah

"Hazır mısın?" diye sordum Amelia'ya. Kamyonetin etrafından dolaşıp kasabayı karşımıza alarak yan yana durmuştuk. Bugün dar, kareli bir kapri pantolon giymiş ve beyaz, kalın askılı atletini de içine sokmuştu (ki bu sabah o atleti giyerken onu seyredebilecek kadar şanslıydım). Ördüğü uzun saçları omzunun üstünden dökülüyor, gömleğinin kumaşı yumuşak hatlarını ikinci bir cilt gibi sarmalıyordu. Parlak günışığı altında beline sarılmak isteyen ellerimi cebime sokmak zorunda kaldım.

"Endişelenmemiz gereken bir şey mi var?" Sesindeki tonlama bakışlarındaki şüpheye karışınca kasabanın masum ve zararsız olduğunu düşündüğünü anladım. *Ne saftı.*

Kasaba yerine bana baksın diye çenesini kendime doğru çevirdim. Gözlerinin altındaki uçuk kömür rengi gölgeyi görünce gülümsedim çünkü sebebi bendim. Ancak dün geceyi tekrar düşünemezdim çünkü tükenmemiş arzularımı zaten

Ninova

hâlâ bastırmaya çalışıyordum. Bu sabah banyodan sonra (ki beraberdik, *kıps kıps*) verandada kahvelerimizi yudumlayıp işe gitme vakti gelinceye kadar kitaplarımızı okumuştuk. Elbette ona kendi kitabımı sesli okumam için uğraşıp durmuştu ancak onun bu isteğini reddetmiştim çünkü somurtkan Amelia'yı izlemek inanılmaz keyifliydi. Ayrıca ona yönelik tüm kararlarımı zaten bir kenara itmiştim, en azından bir tanesine sahip çıkmak istiyordum.

"Bu kasabanın dedikoduyu sezme gücünü asla hafife alma."

Amelia'nın gözleri irileşti. "Bu da ne demek?"

"Şu demek, herkes bizi bekliyor olacak. Aramızda yeni bir şeyler yaşandığını hissedecekler."

Bana yalnızca saf bir eğlenceyle parlayan gözlerle baktı. Kesinlikte abarttığımdan emindi. "Bence arada sırada kasabadan daha fazla uzaklaşmalısın." Taktığım beyzbol şapkasının siperine parmağıyla vurdu. "Delirmeye başlamışsın."

Parmağını parmağımla yakalayıp yanıma indirdim, ardından tüm parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Ne kadar harika hissettiğimi tarif edemezdim. Daha önce *hiç* böyle hissetmemiştim birisinin yanındayken. Bir kadının elini hiç içimden geldiği için tutmak istememiştim. Amelia'yla tanışmadan önce şefkatli ve kibar bir adam olduğumu fark etmemiştim; şimdi tek arzum ona sarılmak, sırnaşmak, dokunmak ve onu öpmekti. Neredeyse kendimi tanıyamayacaktım.

"Belki de haklısın." Bu gülünç kasaba rahatlıkla pek çok şeyin bahanesi olabilecekmiş gibi göründü gözüme. "Şimdi yüzündeki o neşeli gülümsemeyi sil ki insanlar kolaylıkla sana

yaklaşabileceklerini düşünmesinler," dedim hırdavat dükkanına doğru yürümeye başladığımızda.

"Böyle mi?" Gülümsemesi bir palyaçonun kızgın ifadesine dönüştü. O kadar başarılıydı ki ürkütücü görünüyordu.

"Mükemmel."

Hırdavat dükkanına vardığımızda Phil ve Todd'ın tam da beklediğim gibi dışarıda olduklarını gördüm. Biri yerleri süpürüyor, diğeri ise küçük levhaya tebeşirle *ÇEKİÇLERDE %50 İNDİRİM* yazıyordu.

"Bana oldukça zararsız göründüler," dedi Amelia alaycı bir tonlamayla. Sırıtıp yürümeye devam ettim.

Phil yerleri süpürme görevinden gözlerini kaldırdı ve Amelia'nınkiyle birbirine kenetlenmiş elime baktı. Heyecandan adeta havai fişek gibi patlayacaktı. "İkinize de günaydın. Ne harika bir gün, öyle değil mi?"

"İyi işte," dedim alaycı bir tonla, ardından adımlarımı hızlandırdım.

"Yavaş ol," diye Amelia beni fısıldayarak uyardı. "Bugün maraton koşmak için doğru ayakkabıları giymedim." Oysa ben onu kucaklayıp gerekirse omzumun üstünde bile taşırdım. Amelia, onu baştan aşağı süzüp bu fikri değerlendirdiğimi görünce "Aklından bile geçirme," dedi.

Phil uzaklaşamayalım diye vücuduyla bir tür bariyer yaratmaya çalışıyordu. "Ah, evet. İyi demek daha doğru olur. Güneş... Biraz..." Biz yaklaştıkça Phil daha da saçmalamaya başladı. Tam yanından geçiyorduk ki süpürgesini adeta bir kapı muhafızı gibi önümüze doğru tuttu. "Hey, durun bakalım orada, gençler. Biraz konuşalım. Çene çalalım! Ne var ne yok?"

Amelia o naif ciğerlerini dedikoduya dönüşecek bir nefes ile doldurup tüm hayatımı cehenneme çevirmek üzereydi ki ondan önce davranıp söze daldım. "Menüye yeni bir turta eklemeyi düşünüyorum."

Phil'in yüzündeki ifadeye bakılırsa beklediği haber bu değildi, yine de ilgilenmeden de edememişti. Gür kaşlarından birini kaldırdı. "Ah? Nasıl olacak?"

"Burun şeklinde olacak. Adına da Sen Burnunu Kendi İşine Sok demeyi düşünüyorum." Amelia ifadesizce verdiğim yanıtın üstüne bir kahkaha attı. Phil'in yüzü ise gücenmiş bir ifadeyle düşmüştü. Bir kapı bariyeri gibi duran süpürgenin sapını havaya kaldırdım ve altından geçmesi için Amelia'ya işaret ettim.

"Ama... Ama..." Phil arkamızda kekeleyerek bizi oyalamaya çalışıyordu. "Bekleyin! Büyük indirim yaptık, gördünüz mü? Todd, söylesene!"

Zavallı Todd. Konuşurken sesi titriyordu. "Tabii! İndirim var. Hem de büyük indirim! Çekiçler indirimli!"

Amelia başını çevirip bana baktığında yavru köpeği andıran o yuvarlak gözlerinde tereddüt vardı. "Gidip bir çekiç almalıyım. Almak *zorundayım,* Noah. Onları bir dinlesene."

Tuttuğum elini sıktım. "Güçlü dur. Az kaldı."

Amelia çenesini öne çevirip yürümeye devam etse de mutlu değildi. Tam bir sonraki dükkana varmıştık ki ani bir dönüşle istikameti yolun karşısına çevirdim.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye soran Amelia nefes nefese kalmış gibiydi. Onu kucaklayıp taşıma arzum yeniden canlanıyordu.

"Harriet'tan kaçıyoruz."

"Neden?"

"Çünkü çok korkunç biri o. Şimdi kalkıp senin havuzundan bahsedip duracak."

"Benim havuzum... Neyse. Bilmek istemiyorum."

"Öylesi en iyisi," derken başka bir dükkanın tentesinin altından geçiyorduk. Arkamızdan bir kapı açıldı, zil sesi duyuldu. "Lanet olsun," diye mırıldandım. "Daha hızlı yürü."

"NOAH!" Hay aksi. Gemma'ydı bu.

Amelia'nın başı arkasına doğru dönmek üzereydi, bunu yapmasına engel olmak için ona bir adım yaklaşıp omzumu omzuna siper ettim. "Sakın arkana bakma. Seni gözleriyle hapseder."

Gemma sesini yükseltti. "NOAH WALKER, BENİ DUYDUĞUNU BİLİYORUM!"

"Kim bu?" diye fısıldadı Amelia.

"Gemma."

Amelia derin bir iç çekti. "Kasabada o kadar çok işgüzar var ki hepsine hesap vermek giderek daha zor bir hal alıyor."

"Tuhafiye dükkanının sahibi. Harriet ile işbirliği içinde, bu yüzden ona güvenemezsin."

"Noah, kadını göz ardı edemeyiz. Bu çok kaba."

"Daha sonra ona bir özür turtası yollarım. Sorun etmez."

Turta Dükkanı'na varmak için yeniden karşıdan karşıya geçerken Amelia kolunu koluma doladı. "Amma da huysuzsun," deyip yüzünü tatlılıkla koluma sürttü.

Dükkanın anahtarını çıkarıp kapının kilidini açtım, sabahki işlerime her zamanki gibi devam edecektim. Işıkları yaktım,

tabureleri masaların üstünden indirdim. Fırınları yakmak için arkaya gittiğim zaman Amelia'nın artık yanımda olmadığını fark ettim. Dükkanın ön tarafına baktığımda onu odanın ortasında durmuş, yüzünde sarsılmış bir ifade ile öylece dikilirken gördüm. Gözlerinde şaşkın bir ifade vardı, duygularının yükselmeye başladığını hissedebiliyordum.

"Amelia?" diye sordum endişeyle.

"Geri dönmek istemiyorum," dedi gözlerini aniden bana doğru çevirerek. "Bundan sonra burada yaşayacağım. Bundan sonra ünlü olmayacağım. Turneyi iptal edeceğim. Müziği bırakıyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Amelia

Noah aramızda bir kol mesafesi kalıncaya dek yanıma yaklaştı ve durdu. Kollarını kavuşturduğunda tişörtünün kumaşı omuzlarında esniyordu ve yüzünde bir kaya kadar sert ve ciddi bir ifade vardı. *Huysuz Pozu.*

Dürüst olmak gerekirse işimi bırakmaya niyetli değildim ve Noah da bunu biliyordu. İstesem de turneyi iptal edemezdim. İmzaladığım sözleşmeler ayak bileklerimi birer pranga gibi bağlıyordu. Ama bunu yapmak *istiyordum.* Bu istek öyle kuvvetliydi ki başa çıkabilmekte zorlanıyordum artık. Burada Noah'yla beraber olmayı seviyordum. Kasabada gezinmeyi, onun ruhunu yaşamayı seviyordum. Burayı terk etmek zorunda olduğuma inanamıyordum gerçekten. Şu an gözyaşlarına boğulamazdım ve hızla yaklaşan gerçek hayatım için elimden hiçbir şey gelmiyordu. Noah ile birlikte mücadele etmeliydim. Çünkü buna izin verirse gerçekten yapabilirdim.

Noah, ruhumun derinliklerini incelemek ister gibi gözlerini

kısmış bana bakıyordu. "Tekrar söyle," derken çelik gibi sert ses tonu, ürpermeme neden olmuştu. "Söylerken yüzünü görmem gerek."

Bu sınavı geçebilmek adına en iyi yalan söyleme becerilerimi toparlamak için bekledim. Ciddi olduğumu düşünmesi gerekiyordu. *Benimle beraber savaş, Noah. Beni bu duygulardan uzaklaştır.* Çenemi kaldırdım. "Müziği bırakıyorum dedim." Ne yazık ki daha ilk kelimeden sanırım elimi açık etmiştim. Sesim titremişti. Muhtemelen bir işe yaramayacaktı çünkü daha bu sabah Noah ile yatakta uzanırken ona son birkaç gündür üstünde çalıştığım şarkının sözlerini söylemiş, ne kadar heyecanlı olduğumu anlatmıştım.

Noah'nın yeşil gözlerinde bir şeyler parladı. Benim küçük bir yalancı olduğumu biliyordu çünkü artık beni tanımaya başlamıştı.

"Bırakamazsın. Buna izin veremem," dedi sertçe – tartışmaya açık şekilde. Oyunumun farkındaydı ama ona yeni bir soluk da katmaktan çekinmiyordu. Huysuz dudaklarının kenarı öyle belli belirsiz kımıldamıştı ki bu soluk heyecanlı olabilirdi. *Madem oynamak istiyorsun, o zaman oynayalım* diyordu o somurtkan yakışıklı yüzü.

"İstersem yapabilirim," dedim savunmacı bir edayla ona bir adım yaklaşarak. Başkasının yanında olsam zarif ve kibar takılırdım, Audrey olurdum. *Kibar, kibar, kibar.* Ancak Noah'nın yanında aklıma geleni söylüyordum. Aptal görünmekten korkmuyordum. Kavga etmekten, tartışmaktan, saçmalamaktan kaçmıyordum. Turta Dükkanı'nı inceler gibi şöyle bir etrafıma bakındım. "Hatta, bence burada çalışabilirim... Seninle beraber."

"İşe alım yapmıyorum." Duraksadı. "Ayrıca pişirme kabiliyetini de gördük."

"Onun sebebi bana öğretmeyi reddettiğin içindi. Öğrenebilirim ayrıca."

Noah bir adım yaklaştı. Aramızdaki boşluk giderek yok oluyor, yerini kıvılcımlanan bir aleve bırakıyordu. "Hayır. Burada çalışmana izin veremem."

"Ha!" Çenemi kaldırdım. "Ben Rae Rose'um. Bir müzik imparatorluğu ve istersem canlarını benim için feda edecek bir hayran ordusu kurdum. Bir şey yapmamı engellemeye kalk da gör bakalım." Keşke gerçekten bu kadar kendime güvenebilseydim.

"Müziği bırakırsan seninle bir daha konuşmam."

Nedense gülümsedim. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Kendine hakim olabileceğini mi sanıyorsun?"

Doğrulayan bir homurtu ile karşılık verse de beden dili bambaşka bir hikaye anlatıyordu. Elleri ne ara olduysa belimin üstüne yerleşmişti. Beni kaldırıp tezgahın üstüne oturtabilecek kadar yavaş yavaş kendine çekti. Dün gecenin hatıraları birer birer zihnimde canlanmaya, nabzım ise göğüs kafesimi dövmeye başlamıştı.

"Tabii." Şapkasının gözlerinin üstüne düşürdüğü gölge yüzünden kibirli görünüyordu. Ukala ve buyurgan. Şapkasını çıkarıp attım, yüzüne vuran ışıkla birlikte parmaklarımı o dağınık saçlarının içinden geçirdim. Karman çorman ve mükemmeldi. Saç kesimine ihtiyacı olmakla olmamak arası bir noktadaydı.

"Diyelim ki işi bıraktım ve burada yaşamaya başladım. Kız kardeşlerinin evinde pankek yaparken sen de oradasın. Benim şeker yerine tuza uzandığımı, karışıma doğru taşıdığımı gördün. Yine de bana bir şey söylemez misin?"

Dudağı alay edercesine büküldü. *Amatörler kuşağı,* diyordu gözleri. "Pankeklerini zaten yemeyeceğim için beni ırgalamaz." Bir, bu çok kabaydı. İki, Noah ile oyun oynamayı asla bırakmak istemiyordum.

"Tamam. Ben de tüm pişirdiğimi kendim yerim." Ellerim göğsü boyunca kaydı. Parmaklarımı onun boynunun arkasında kavuşturdum. Noah'yı bacaklarımın arasına doğru çekerken ensesindeki saçlarla oynuyordum. O da parmakuçlarıyla sıkıca kalçalarımı kavramıştı. "Diyelim ki karşıdan karşıya geçerken yaklaşan bir arabayı görmedim. Yine mi bir şey söylemezsin?"

Gözleri dudaklarıma eğildi. "Adil değil."

"Adil oynamaya çalışmıyorum."

"Hayallerinden vazgeçme nedenin olmak istemiyorum." *Bam*. Gerçek aramıza bir bomba gibi düştü ve tüm oyunu mahvetti.

Bir sessizlik oluştu. Sadece vücutlarımızın çekimi konuşuyor, dudaklarımızın asla söyleyemeyeceği şeyleri parmak uçlarımız söylüyordu. Boynuna doladığım kollarımı daha da sıktım. Noah ise beni kaydırıp kendi kalçalarına yaklaştırdı.

Anı sakinleştirmek için ona ihtiyacım olduğunu bildiğinden hafifçe sırıtıp oyuna devam etti. "Bu kadar çabuk mu kaybettin, kekstra?"

Dudaklarımı aceleyle onun dudaklarına bastırdım. O kadar kuvvetliydi ki Noah biraz geriye sendelemişti, ben de neredey-

se tezgahtan düşecektim. Ancak Noah çok geçmeden dengesini yakaladı ve öpücüğüme aynı hiddetle karşılık verdi. Hâlâ savaşıyorduk ama artık yeni bir cephedeydik. Yolculuk zorlu ve yorucuydu, dudaklarımız çürüyecekti adeta. Ben onun dudağını hafifçe ısırırken onun elleri sırtıma yükseldi. Yaşadıklarımız hiç yardımcı olmuyor, bilakis her şeyi daha kötü bir hale sürüklüyordu. Acı dolu taze duygular ile inleyince Noah hemen geri çekiliverdi.

Yüzümü avuçlarımın arasına alıp gözlerimi inceledi. "Canını mı yaktım?"

Başımı iki yana sallarken gülümsemeye çalıştım. Zayıf ve acınası olmuştu. "Noah. Sana buradan giderken benimle gelmek ister misin, diye sormayacağım. Ama bilmeni isterim ki eğer fikrini değiştirirsen nerede olursam olayım kapım sana her zaman açık. Her zaman."

Noah bana baktı, kaşlarının arasına bir kırışıklık yerleşmişti. Derin bir nefes aldı, uzanıp beni yeniden öptü. Bu sefer usulcaydı. Dudaklarımız birbirinden ayrılmadı, yeniden tahrikle heyecanlanmadık. Sakin ve anlayışlıydık.

Kapının üstündeki zil çınladı ve bir kadının boğuk sesi dükkanın içinde yankılandı. "Şu dudaklarınızı bir ayırın çocuklar!" Gelen Mabel'dı.

Ve yalnız değildi.

"Ah, Yüce Tanrım."

"Harriet, o hassas ahlak değerlerini başka güne sakla. Şimdi sırası değil."

Noah ile birbirimizden uzaklaştık. Omzumun üstünden baktığımda Mabel ve Harriet'ın nefes nefese kaldıklarını gördüm.

Dağılmış gömleğimi çabucak düzelttim. Yeterince zamanımız olsaydı ikimizi içinde bulabilecekleri manzarayı düşünerek utanabilirdim. Ancak bu hanımefendilerin yanakları, sanki kaldırımda hızlı yürüme yarışına tutulmuşlar gibi pembeleşmişti. Yalnızca parlak pembe güneşlikleri eksikti başlarında.

"Bana patronluk taslama, Mabel. Ben senden büyüğüm."

"Ve geri kafalısın. Daha önce hiç kimseyi öpüşürken görmedin mi?"

Harriet bununu havaya kaldırdı. "Böyle samimi davranışlar göstermek için evlenene kadar beklemeliler."

Mabel gözlerini devirdi. "Sen ile Tom öyle mi yaptınız?" Mabel bunu öyle sinsi bir tonlamayla söylemişti ki Harriet'in ağzı hayretle açık kaldı. "*Evet*, bu kadar şaşırma, Bayan Ahlak Abidesi. Bana son dakikada yaptığınız düğünün aşktan olduğunu söyleme sakın. Evlendiniz çünkü *sevişiyordunuz* ve hamileydin! Bir de kendine gidip geleneksel bir düğün yaptın." Mabel homurdandı. "*Balayı bebeğiymiş, götüm.*"

"Hanımlar," diye seslenen Noah birbiriyle atışan bu iki teyzeye gülmemeyi bir şekilde başarabilmişti. Umarım yaşlanınca ben de tam böyle biri olurdum. "Buraya böyle acilen gelmenizin bir sebebi var mı?"

"*Lanet olsun!* Evet!" dedi Mabel.

Ancak Mabel cümlesini bitirmeden Harriet onun önüne doğru bir adım atıp söze karıştı. "Saklanman gerekiyor!" dedi o kartalı andıran gözlerini bana dikerek.

Mabel, önüne geçmek için Harriet'ı kenara ittirirken onu neredeyse düşürecekti. Buraya ortak bir amaç uğruna gelmemişlerdi – besbelli bize ulaşan ilk kişi olmak için yarışıyorlar-

dı. "Kamerasıyla kasabada gezinen o herif yine geldi."

"Paparazzi mi?" diye sordu Noah.

"Yok, pizzacı hobi olarak fotoğrafçılığa başlamış! Evet, Noah, paparazzi! Daha da kötüsü bu sefer kalabalıklar!" Zavallı Noah. Bu darbeyi adeta bir şampiyon gibi göğüslese de Mabel bugün oldukça acımasızdı. Aslında Noah'nın gizlice Mabel'ın bu acımasızlığına hayran olduğunu düşünmeye başlamıştım çünkü mükemmel dudaklarının kenarında yine o kıvrılma belirmişti.

"Phil ile Todd onun yaklaştığını görünce çekiçler hakkında lafa tuttular. Ama onu ne kadar oyalayabileceklerini bilmiyorum, ayrıca diğerleri de ortalıkta geziyor," dedi Harriet katlanan tezgahı kaldırıp içeri girmeye çalışarak. *Çalışarak* diyorum çünkü Mabel da aynısını yapmaya çalışıyordu ve o küçücük alanda giderek daha da sıkışmaya başlamışlardı.

"Mabel! Biraz..."

"Olur, Harriet, eğer sen de biraz..."

Noah benden uzaklaşmış, bu yaşlı kadınların tezgahtan geçmesine yardımcı olmak için onları çekiştiriyordu. "Şu yaptığınıza bir bakın," dedi kibarca. "Mabel, karnını içeri çek ve dön."

"Dışarıda kaç kişi var, Mabel?" diye sorarken midem bulanıyordu.

Noah onu kolundan hafifçe çekti ve nihayet iki yaşlı kadın da tezgahtan geçip olduğumuz yere geldiler. "Ah balım, en az yirmi tane olmalı. Koca bir grup. Buradan bir an önce ayrılmalısın."

Noah'ya baktım. İkimizin de bakışları aynı şeyi söylüyordu: Oyun bitti. Birlikte geçirdiğimiz zaman doldu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Amelia

Noah ile tıpkı geçen seferki gibi koşarak arka yola çıktık. Ancak bu sefer midemde ağır bir endişe vardı. Mabel'ın dediği kadar çok kişi geldiyse bu, burada olduğumu bir şekilde teyit ettikleri ve istedikleri fotoğrafları çekmeden vazgeçmeyecekleri anlamına geliyordu. Ki bu da bana bir şeyler hatırlattı.

"Noah," dedim onu kolundan çekip durdurarak. "Benimle beraber görünemezsin. Kamyonetini kendim sürmeliyim, sen Annie ile gelirsin."

Noah'nın kaşları çatıldı, çenesi kasıldı. "Neden?"

Birbirini tutan ellerimize baktım. "Bu yüzden. Eğer hayatının değişmesini istemiyorsan bizi beraber görmemeliler." Sesim titriyordu. "Yüz farklı açıdan fotoğraflarımızı çekerler ve yarın sabah magazin dergilerini ve sosyal medyayı süsleriz."

Elimi bırakmasını bekliyordum. Bu kayba kendimi hazırlamıştım. Bunun yerine Noah elimi daha sıkı tuttu ve "Seninle geliyorum," dedi.

Ninova

"Noah!"

Elini elimden çekti, çenemi avuçlarının arasına aldı ve hiddetli bakışlarla gözlerimin ta içine baktı. "Seni terk etmiyorum. Aramızdakileri geçici olarak görebilirim sandım ama..." Sustu, başını iki yana sallayıp beni aceleyle öptü. Neredeyse acı çekiyor gibiydi. Büyük bir eziyet içindeydi sanki. "Aramızdaki bitsin istemiyorum. Bitmesine izin *veremem.*"

Umuttan adeta nefessiz kalmıştım. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Diyorum ki korkularımın canı cehenneme. Ben seninle bir ilişki yaşamak istiyorum, sen de istiyorsan."

"İstiyorum!" diye öyle hızlı cevap verdim ki Noah cümlesini bitirmeye fırsat dahi bulamadı.

"Ama bana karşı sabırlı olmalısın..."

"Olurum!"

"...çünkü mesafeye alışmam biraz zaman alacak. Ayrıca büyükanneme bakmak için burada olmam gerek, o yüzden çok sık ziyaretine gelemem."

Parmak uçlarımda yükselip kollarımı Noah'nın boynuna doladım. "Bir yolunu buluruz. Sana o kadar sabır göstereceğim ki bu kadar iyi kalpli olmamdan bezeceksin. Ama Noah, emin misin? Daha dün gece..."

Bu sefer sözümü kesen o oldu. "Dün gece seni kollarıma aldığımda eğer gitmene izin verirsem bir ahmak olacağımı fark ettim. Sadece bir ahmak olmakla kalmayacağım, ayrıca perişan da olacağım. Seni bıraktığım için asla kendimi affetmeyeceğim."

Başımı iki yana heyecanla sallıyor, gülümsüyor ve ağlama-

maya çalışıyordum. "Bay Romantik."

"Bay İnanılmaz Şanslı."

"Sus. Sana taktığım isimlere karışamazsın demiştim."

Noah sırıttı, gözleri dudaklarıma döndü. "Bu bir evet mi? Bu alt sınıftan turtacıyla gerçekten sevgili olur musun?"

"Kendine bir daha böyle söylemediğin sürece, evet. Kesinlikle, milyonlarca defa evet."

Beni bir kere daha öptü, eliyle kolumu sıvazladı. Ardından yeniden elimi tuttu ve arka yola kaçma operasyonumuza devam ettik. "Eve döndüğümüzde detayları düşünürüz." *Ev.* Bunu duyunca hissettiğim ani neşe yüzünden neredeyse takılıp düşecektim.

Ancak Noah ile arka sokağa çıktığımızda yaptığımız hatayı o an fark ettik. Buraya çıkacağımız bir şekilde öğrenilmişti çünkü düzinelerce paparazzi ve basın mensubu otoparkta toplanmış bizi bekliyordu. Yüreğim ağzıma geldi, onlar bizi görmeden geri dönmeyi düşündüm. Ancak yeterince hızlı olamamıştım.

"İşte orada!"

"Rae Rose!"

"Rae, buraya! Bu adam kim?!"

"Bir turtacı ile aşk yaşadığın doğru mu?"

Hep bir ağızdan bağırıp bize doğru koşuyorlardı. Noah elimi sıkıca tuttu ve gözlerini bana eğdi. "Ne yapmamı istersin? Koşalım mı?"

Yutkundum, öfkelenmek için kendime bir saniyeliğine izin verdim, ardından tıpkı kendimi eğittiğim gibi patlayan flaşlar karşısında ifadesiz bir yüz takındım. Ağzımı kapayıp yüzü-

mü Noah'ya çevirdim, böylece dudaklarımı okuyamazlardı. "Kamyonetine binmemiz gerek. Onlara yürürken, kenara çekilin demek dışında hiçbir şey söyleme." Keşke onu basının ilgisine hazırlayabilecek daha çok vaktim olsaydı. Ancak deneyimle öğrenmekten de iyisi yoktu, öyle değil mi?

El ele tutuşup bakışlarımızı hiç kaldırmadan Noah'nın kamyonetine doğru yürüdük. Ancak muhabirler bugün çok iştahlıydı. Güvenliğimin yanımda olmamasını fırsat bilerek önümüze adeta etten bir duvar örmüşlerdi.

"Pardon. Kenara çekilin. Geçmemize izin verin." Noah beni medyanın inatçı labirentinden çıkarabilmek için canhıraş mücadele etse de kimse yol vermiyordu. Onu elinden çekmeye devam ettim çünkü öfkesinin kabardığını hissedebiliyordum. Kamerasını yüzümden beş santimetre uzakta tutup bana sorular yağdıran basın mensubuna ters bir hareket yapacağından korkuyordum.

"Şu an kiminle birliktesin, Rae?" O kadar yakınımdaydı öğlen ne yediğini söyleyebilirdim.

Noah adama "Geri çekil," diye kükrese de adam umursamadı.

"Bu adam senin yeni oyuncağın mı? Zengin ve başarılı tiplerden nihayet uzak durmaya mı karar verdin?" Bir cevap vermemiz için bizi kışkırtmaya çalışıyordu ve Noah'nın tepesinin atmak üzere olduğunu görebiliyordum.

Noah omzunu önüme doğru eğince paparazzi ile daha iyi göz irtibatı kurabildi. "Geri çekil ve geçmemize izin ver, dedim."

Diğer magazinciler de yaklaşıyor, sorular yağdırıyorlardı ama hiçbiri bu adam kadar bunumuzun dibine girmemişti. "Elbette, koca adam. Sadece soruma cevap ver, ben de çekileyim.

Senin gibi sıradan bir adamı bir dünya yıldızına yakıştıran şey ne? Bir yorum yapabilir misin?"

Sorusu yüzünden paniklemeye başlamıştım. Kariyerim boyunca daha önce de böyle köşeye sıkıştırılmıştım. Her seferinde korkutucu olmuştu ama daha önce hiçbir paparazzinin bu kadar sert ve kasten aşağılayıcı bir yorum yaptığını işitmemiştim. Ayrıca sorusundaki bir şeyler aklımı kurcalamaya başlamıştı. Sanki bunu daha önce duymuştum.

Noah ile hep böyle mi olacaktı? Medya sürekli ona geldiği yeri mi hatırlatacaktı? Bu sefer terslemek üzere olan bendim. Yumruklarımı sıktım ama ne yapacaktım? Yumruk mu atacaktım? Sanırım bunu yapmaya hazırlanıyordum ki Noah yumruğumu avucunun içine aldı, başını belli belirsiz iki yana salladı. *Bunu yapma.*

İşler yeterince kötü değilmiş gibi bu keşmekeşe yeni sesler karıştı.

"Hey! Onlardan uzak durun. Kızımızı rahat bırakın!"

Omzumun üstünden Mabel ve Harriet'ın sesinin geldiği yere baktım. Phil ve Todd da öfkeyle paparazziye bağırıyorlardı. *Hayır, hayır, hayır.* Onların içeri gitmesi gerekiyordu. Kimse mahremiyetini böyle kaybetmemeliydi. Ancak sesleri duyulana kadar geri adım atmadılar, basın mensuplarının yarısı flaşları patlayan kameralarını onlardan tarafa çevirdi. Hikaye, geçen her dakika daha da iştah kabartır hale gelmişti.

Ancak o sırada camları filmli iki tanıdık siyah cip otoparkta belirip korna çalmaya başladı. Arabalar durur durmaz her zamanki korumalarımın indiklerini, paparazziye koşturduklarını gördüm. Peşlerinden inen Susan da onlarla birlikte yanıma geldi.

"Sen iyi misin? Seni buradan çıkaralım!" dedi. Korumalar benim ve Noah'nın önüne etten duvar örerken basın mensuplarını geri ittirerek kalabalığın içinde hareket etmeye başladık.

hayatım boyunca daha önce hiç o simsiyah kısa saçlarıyla Susan'ı gördüğüme bu kadar sevinmemiştim. Aynı renkten pantolon ceket takım elbisesini öpebilirdim.

"Geri çekil," diyen baş korumam Will'in buyurgan sesi işitilince herkes itaat etti. Çünkü Will kimsenin damarına basmak istemeyeceği bir sokak dövüşçüsüne benziyordu. Ayrıca hayatımda yediğim en güzel zencefilli çörekleri yapardı ve yanında seyahat boy dikiş seti taşıyan bir büyücüydü. Bu basın denen kaçık ordusunun bu hikayeleri bilmediğine şükrediyordum.

Cipe ilk ben bindim, peşimden hemen Noah geldi. Koltukta yanıma oturdu, kolunu bana doladı. Huzur veren kokusunu içime çektim. "Sen iyi misin?" diye fısıldadı kulağıma.

"Daha doğrusu biz iyi miyiz?" diye sordum çünkü bu baskından sonra Noah'nın her şeyi yeniden değerlendireceğinden endişelenmeye başlamıştım. İlişkimiz tarihin tozlu sayfalarına dünyanın en kısa ilişkisi olacak geçecekti. Zaten her türlü güven sorunu yaşıyordu, bu yüzden bugün o adamın söyledikleri yüzünden hakkımızdaki fikrini değiştireceğinden korkuyordum.

Korkularımın aksine Noah'nın burnundan hafif bir gülme sesi yükseldi, alnımı öperek sırıttı. "Benden kurtulman artık daha zor. Fikrini merak ettiğim tek insan sensin. Hâlâ 'sıradan bir adamla' birlikte olmak istiyorsan ben varım."

İçim rahatlayarak Noah'ya sokulduğum sırada Susan cipe bindi, bize bakan koltuğa yerleşti. "Siz ikiniz iyi misiniz? Tam

zamanında geldiğimiz için şanslısınız." Kapı kapanır kapanmaz paparazzilerin çığlıkları huzur içinde boğuklaştı.

Ancak Susan ile göz göze geldiğimde hatıralar başımdan aşağı kaynar sular gibi döküldü. O adamın sorularını nereden bildiğimi birdenbire hatırladım.

"Susan, Claire nerede? Normalde hep seninle olur."

"Ah," diye surat astı. "Ne yazık ki ona yol vermem gerekti. İşini eskisi kadar iyi yapamıyordu." Susan omzunu silktiği sırada mideme adeta bir gülle yemiş gibi hissettim. Bir şeyler dönüyordu.

* * *

Eve dönerken yolculuk sessiz ve sakin geçmişti. Diğer cip otoparkın girişini kapattığı için kimse peşimize takılmadan Noah'nın evine varabilmiştik. Will bizi giriş kapısına yakın bir yerde bıraktı, sonra ciple garaj yolu boyunca geri geri çıkarak biri bizi bulsa bile içeri giremeyeceği şekilde aracı döndürüp park etti. Ekibim etrafımdayken kendimi yeniden güvende hissetmeliydim ama hissetmiyordum. En azından ekibimin *tamamı* ile beraberken.

Noah ile eşzamanlı düşünüyorduk. İkimiz de cebinden cep telefonunu çıkıp şebeke yakalayamayan Susan'ı seyrettik. Susan, Will'e vermesi gereken talimatlar olduğunu söyleyerek garaj yoluna geri döndü. "Sen de eşyalarını topla, Rae. En kısa sürede buradan ayrılıp kimse seni bulmadan sağ salim Nashville'e geri dönmeliyiz."

Susan tereddüt etmeden ona uymama alışkın olduğu için

cevabımı beklemedi. Kapı arkasından kapandıktan sonra koşarak mutfağa gittim, telefonu alıp hiç beklemeden annemin numarasını çevirdim.

"Susan'ın zamanlaması sana da biraz şüpheli geldi mi?" diye sordu Noah.

"Evet. Üstelik geçen gün asistanı bana arkamdan dönen işler olduğunu söylemişti. Bazı cevapları öğrenmenin vakti geldi."

Telefon birkaç sefer çaldı. Susan geri dönmeden annemle konuşmak istediğim için endişeyle ayağımın üstünde sallandım. Noah bana mahremiyet tanımak ve Susan'ı birkaç dakika oyalayabilmek için dışarı çıkacağını söyledi.

Nihayet annem telefonu açtı. "Alo?"

"Anne, benim."

Annemin sesi olduğundan on kat neşeli çıkıyordu. "Amelia! Selam tatlım! Sesini duymak ne güzel. Ne oldu? Ben sahildeyim, o yüzden sesimi iyi duyamıyor olabilirsin. Okyanusu dinliyorum. Adeta kükrüyor!"

"Hayır, anne. Ben..."

Annem telefonu kulağından çekip okyanusa doğru çevirdi. Bunu anlamıştım çünkü gerçekten bir dalganın içindeymişim gibi sesler geliyordu. "Anne," diye birkaç sefer bağırdım. "Sana bir soru sormam gerek! Telefonu kulağına geri koy!"

"Kulağa harika gelmiyor mu? Keşke sen de burada olsan. Ah, güneş bugün inanılmaz. Ted de burada! Ona selam vermek..."

Telefonu Ted'e vermesine engel olmak için cümlesini yarıda kestim. "Anne, durum ciddi ve acelem var. Burada kaldığımı basından birisine söyledin mi?"

Daha önce bunu yaptığı zaman annemle hiç yüzleşmemiştim. Geçmişte hikayeleri basına sızdıranın annem olduğunu teyit eden hep Susan olmuştu, ben de sessizlik içinde öfkelenmiş ve kendimi annemden geri çekmiştim. Ama şimdi bilmek zorundaydım.

Hat sessizleşti. Başta bu sessizliği annemin duyduğu suçluluğuna bağladım, ancak annem yeniden konuşmaya başladığında gücendiğini anladım. "Hayır. Elbette söylemedim. Neden böyle bir şey yapacağımı düşündün?" Doğruca cevap veremedim, kafamın içinde bir sürü şey dönüyordu. Ancak sessizliğim bir şeyler ifade etmiş olmalıydı. "Amelia, bu nereden çıktı bilmiyorum ama sana yemin ederim hakkındaki hiçbir şeyi asla paparazzilere satmam. Yüz yıl bile geçse yapmam."

Bağırsaklarım adeta düğümlendi. Olayları çözmeye çalışarak gözlerimi kapattım, o agresif paparazzinin Susan'ın bana birkaç gün önce söylediği şeyi neredeyse kelimesi kelimesine tekrarladığından başka bir şey gelmiyordu aklıma. Nerede olduğumu magazincilere söyleyen kasabadan birisi de olabilirdi. Ama... Bugünkü gibi bir kalabalığın toplanması oldukça nadir görülürdü. Sanki planlanmış gibiydi. Bugünkü pusuyu kurabilmek için birisinin gerçekten epey zahmete girmiş olması gerekirdi, kasabadan hiç kimsenin bana böyle bir şey yapacağına inanmıyordum. Roma'da olmamdan rahatsızlık duyan ve beni buradan çıkarmak için elinden geleni yapabilecek yalnızca tek bir kişi vardı.

"Anne," dedim birdenbire kuruyan boğazımı yutkunmaya çalışarak. "Neden eskisi kadar yakın değiliz?"

Annemin içini çektiğini işittim ama bence bu seferki bir

rahatlamadan kaynaklanmıştı. "Keşke bilsem. Uzun zamandır ben de sana bu konuyu açmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilemedim. Benim yüzümden mi? Bir şey mi yaptım? Eğer öyleyse öğrenip düzeltmek isterim."

Birkaç gün önce olsa bunun onun kabahati olduğunu düşünebilirdim ama şimdi tek suçlunun o olmadığını görüyordum. Ben de uzun zaman önce bununla yüzleşmeliydim. Magazin dergilerinde çıkan haberleri anneme sormalıydım, Susan'ın bana söylediklerini körü körüne kabullenmemeliydim. Uzaklaşmak yerine annemle olan ilişkimiz için mücadele etmeliydim. Ama artık nihayet cesaretimi toplamıştım. "Bence her şeyi konuşup tatlıya bağlamalıyız ama bunu şimdi yapamam. Sadece bilmeni istiyorum, seni çok özledim. Ve..." Sesim hıçkırarak çıktı. "Seni seviyorum. Eskiden olduğumuz gibi olalım istiyorum."

Annem derin bir nefes alıp burnunu çekti. "Bunu ben de istiyorum. Evet, müsait olduğunda beni ara. Ya da görüntülü de konuşabiliriz. Olmadı sen neredeysen ben de oraya uçarım. Nasıl istersen! Ben sadece..." Annem ağlıyordu, sesinden bunu anlayabiliyordum. "Konuyu açtığın için çok mutluyum. Aramız gerçekten çok tuhaflaştı. Bazen sırf seni arayıp sohbet etmek istiyordum ama... Korkuyordum çünkü artık benimle görüşmek istemeyeceğine dair bir hisse kapılmıştım."

"Çünkü magazine çıkan hikayeleri senin sattığını sanıyordum." Tabii sürekli para istemeler ve otlanmalar da cabasıydı ama şimdi bundan bahsetmenin zamanı değilmiş gibiydi. Hislerimi ona itiraf etmeye hazır olduğumdan bile emin değildim.

"Hayır, balım, lütfen bana inan. Bir kere bile olsun med-

yadan birisi ile iletişime geçip onlara senin hakkında bir şey anlatmadım. Sana böyle bir şey yapmayacak kadar çok seviyorum seni."

"Sana inanıyorum," dedim anneme çünkü gerçekten inanıyordum. Sesindeki dürüstlük işitilebiliyordu. Ayrıca yapbozun pek çok parçası birer birer yerine oturmaya başlamıştı. "Anne, yine de benim şu an Roma, Kentucky'de olduğumu herhangi birisine, bir arkadaşına falan söylemiş olma ihtimalin var mı? Erkek arkadaşına belki?"

"Hayır, ona söylemedim." Annem duraksadı. "Ama... Aslında birisine söyledim."

"Kime?"

"Susan," dediğini duyduğum an kan adeta beynime sıçradı. "Bana uçak bileti alırken yardım etmesi için ona telefon ettiğimde bana senin için ne kadar endişelendiğini, senden hiç haber alamadığı için başına kötü bir şey gelmiş olmasından korktuğunu söyledi. Benim bir şeyler duyup duymadığımı sordu, ben de ona olduğun yeri söyledim çünkü sesi kulağa gerçekten berbat geliyordu. Sorun ne? Normalde Susan'a her şeyi anlatırsın." Annemin sesi endişeli gelmeye başlamıştı. Geçmişi düşündüğümüzde bu endişesinin sebebini, onu maddi anlamda yoksun bırakacağımı düşünmesine bağlayabilirdim. Ancak bugün öğrendiğim olaylar ışığında bunun doğru olmayabileceğinden şüpheleniyordum. Annemle aramdaki mesafenin sebebinin bile hayatım hakkında fazlasıyla söz sahibi olmasına izin verdiğim kadın olabileceğini düşünüyordum.

Annemin sorusuna cevap vermeye vaktim yoktu. Cevaplanmasına ihtiyaç duyduğum birkaç sorum daha vardı. "Anne,

birkaç yıl önce, senin kırk beşinci doğum günün için bir sürpriz doğum günü planlamıştım. Susan seni alması için sana bir araba gönderdi mi?"

"Ne?" diye nefesi kesildi. "Hayır. Böyle bir şey yaptığından haberim bile yok. Hatta o yıl doğum günümü unuttuğunu sandım."

Öfkeden gözümü adeta kan bürüdü. Annemle olan ilişkimin her yerinde Susan'ın parmak izleri vardı; hakkımda bu kadar söz sahibi olmasına izin vermek benim hatam olsa da ona güvenebileceğimi sanmıştım. Görünüşe bakılırsa annemle olan ilişkimi sabote etmişti. Susan bana böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

"Aslında ikimiz için eğlenceli bir kaçamak planlamıştım ama Susan bana, sana gönderdiği arabayı geri çevirdiğini, *senin* arkadaşlarınla başka planlar yaptığını söyledi."

"Ah, Amelia. Çok üzülmüş olmalısın."

Kahkaha attım ama eğlendiğimden değildi. "Sen de öyle."

"Şey..." Sözleri öylece havada kaldı.

Annem ile konuşacak hâlâ çok şeyim vardı ama benimle sadece, benden bir şey isteyeceği zaman iletişim kurmasının ne kadar canımı yaktığını anlaması gerekiyordu. Yine de ilk önce onun hikayesini dinlemek istiyordum. Belki de büyük resmi hiç görememiştim. Belki de bana ulaşmaya çalışıyor ama Susan onun önüne çıkıyordu; annem bir şey istediğinde bunu benim gözüme sokuyordu, ben de onu daha kötü görüyordum.

"Susan bana, turnenin Amerika'daki ilk birkaç gününde yanımda olman için sana gönderdiği daveti reddettiğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Kesinlikle hayır. Konserlerine gelmeyi çok isterim, o beni hiç aramadı ki."

Sinirden duvarı yumruklayabilir, bir delik açabilirdim. Susan şeklinde bir duvar olmalıydı.

"Anne, çok özür dilerim. Sanırım... Ah, sanırım bu benim hatam. Susan'ın hayatıma karışmasına fazla izin verdim ve... Eminim aramızı bilerek bozuyordu."

Susan'ın annemle yüzleşmemem için beni ikna ettiği, yalnızca iletişimi kesmem için cesaretlendirdiği onca zamanı hatırlayınca çığlık atmak istedim. Bunu nasıl görememiştim? Onca yılın yanımda annem olmadan akıp gitmesine nasıl izin vermiştim? Resmen hayatıma sırt çevirmiştim ben. Buna daha fazla izin veremezdim.

"Ah, balım. Hepsi senin hatan değil. Benim de şüphelenmem gerekirdi. Zor olsa da sana ulaşmam gerekirdi. Özür dilerim, Amelia."

"Sorun değil, anne. Bir şekilde çözeriz. Şimdi kapatmam gerekiyor. Ama yarın seni ararım ve bundan biraz daha bahsederiz. Ah, bir de kesinlikle konserlere davetlisin, tamam mı? Seni orada görmek istiyorum, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Rae-Rae." Yüreğim ortadan ikiye ayrılmış gibiydi ama bu sefer sebebi ümitti. Belki de annemle olan ilişkim kurtarılamayacak kadar kötü değildir, diye düşünüyordum.

Telefonu kapattığım an Susan ön kapıdan içeri girdi, peşinde de Noah vardı.

"Burada ne oluyor?" diye soran Susan omzunun üstünden Noah'ya baktı. Kısa saçlarının keskin kenarları çenesini okşuyordu. "Bu adam neden beni dışarıda tutmaya çalışıyor?"

"Bugün paparazzinin buraya gelmesinin sebebi sensin, değil mi?" diye sordum Susan içeri girer girmez.

Suçlamam yüzünden öyle şaşkına dönmüştü ki omzundaki çantası yere düşüverdi. Birkaç sefer gözlerini kırpıştırdıktan sonra boğazını temizledi ve zarif bir edayla eğilip çantasını yerden aldı. "Beni böyle çirkin bir şekilde suçlamamışsın gibi davranıp tıpkı konuştuğumuz gibi eşyalarını toplamana yardım edeceğim."

"Sen konuştun, ben değil. Ben gitmiyorum." Öfke damarlarımda kol gezse de sakince konuşuyordum. Noah, Susan'ın yanından geçip yanıma geldi, elini sırtıma yasladı. İşleri benim yerime halletmeye kalkmadan desteğini gösteren öyle kibar bir hareketti ki bu, gözyaşlarım aniden dökülmekle tehdit ediyordu. *Duygular, şimdi olmaz.*

Gözlerini Noah'nın bana dokunduğu yere çeviren Susan öfkeyle derin bir iç çekti. "Tahmin edeyim. Kafana bu fikirleri bu adam mı dolduruyor?" diye azarladı. "Çok belli. Rae, gözlerini aç da bu adamın senin için doğru olmadığını gör. Acaba fotoğrafçılara seni nerede bulacaklarını söyleyenin bu adam olabileceği hiç aklma geldi mi? Belki de o paragöz annen demiştir. İkimiz de onun bir..."

"Yeter." Sesim adeta şaklayan bir kırbaç kadar keskin çıkmıştı. "Annemle az önce telefonda konuştum. O değil. Aslında o hiçbir zaman olmadı, değil mi? Yıllardır magazincilere benim hakkımdaki haberleri sen sızdırıyordun ve bunun için de annemi günah keçisi ilan ettin. Ayrıca o *paragöz isteklerin* acaba kaçı gerçekten ondan geldi?"

"Saçmalık. Seni yıllardır kullanan anneni bana tercih mi edeceksin?"

"Evet." Cevabım o kadar hızlı gelmişti ki Susan ona bir mızrak saplamışım gibi görünüyordu. Noah hafifçe sırtıma bastırmaya devam etti. Sessiz bir dayanışmaydı onunki. "Sen olduğunu biliyorum, Susan. Gördüğümden fazlasından sorumlu olduğunu biliyorum, bu yüzden çabalamayı bırakabilirsin. Nihayet annemle konuşabildiğim için onunla ilişkimi bozanın, mesajları bilerek yönlendirenin, yalanlar söyleyenin sen olduğunu da biliyorum." Artık gözümün önünde apaçık duran şeye karşı başımı iki yana salladım.

Susan kollarını kavuşturdu. İçimden o kolları tutup iki yana indirmek için tutkulu bir istek canlandı çünkü bu duruş Noah'nın huysuz pozuydu. Susan'ın böyle durmaya hiç hakkı yoktu. "Yanılıyorsun. Yalan söyleyip seni yüz üstü bırakan annendi. Seni önemseyen ise bendim."

"Hayır, Susan. Kovuldun." Kelimeler dilimin üstünden kayar kaymaz kendimi hiç hissetmediğim kadar hafif hissettim. Sanki ayaklarım yerden havalanmıştı.

Susan'ın ağzı açık kaldı. "Sen benimle alay mı ediyorsun?" Gözleri adeta yuvalarından çıkacaktı. "Son on yıldır sana saçımı süpürge etmekten başka hiçbir şey yapmadım! Sana en iyi gösterileri ayarladım. Çok büyük anlaşmalar imzalattım. En iyi teşvikleri elde ettim. Kariyerini tek başına büyüttüm. Ben olmasaydım bugün hiçbir yerde olamazdın!"

"Eğer beni gerçekten önemseseydin benim ruh halimi de önemserdin. Beni depresyona sürüklediğini fark ederdin. Annem olmadan yapayalnız olduğumu görürdün. Bunun yerine para kazanmaya kendini o kadar kaptırdın ki beni kullandın. Beni kullandın ve dünyada benim için en önemli olan insanı hayatımdan uzaklaştırdın."

Bana iki uzun saniye boyunca, hem de öfkeyle dik dik baktı. İçinde tuttuğu öfke yüzünden gözkapakları seğiriyordu. "Onun yüzünden, değil mi? Seni buna o mu zorluyor? Sorunun ben olduğu konusunda beynini o mu yıkıyor?" Susan son kozlarını oynasa da artık her şey için çok geçti. Gerçeği mükemmel bir şekilde görebiliyordum artık.

"Kes. Git buradan."

Susan'ın dudakları titrese de gözyaşlarından değildi. Öfkedendi. "Hata yapıyorsun."

Omuz silktim. Hata yapıyor olsam da (ki yapmıyordum) bu benim hatamdı. İçgüdülerimi takip etmek için kendime verdiğim izin harika hissettiriyordu. "Sözleşmende yazdığı gibi bunu otuz günlük ihbar sürenin başlangıcı olarak say. Ama ne otuz gün sonra ne de başka bir zaman senden bir daha haber almak istediğimden ücretli izine çıkmışsın gibi düşünebilirsin."

Çantasının sapını öyle sıkı tuttu ki parmağının eklemleri bembeyaz kesildi. "Gidiyorum ama bil ki hayatını burada ziyan ediyorsun. Bu adam," derken adeta tükürür gibi konuşmuş, bir iğrenme ile başını Noah'ya çevirmişti, "Seni yalnızca annen gibi aşağıya çekecek. İster insan ister inanma ama benim bugün yaptıklarım senin iyiliğin içindi."

"Yani bugünkü paparazzi komplosunun arkasında sen vardın, öyle mi?"

Susan yeniden düşünmek için duraksadı. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığını anlayınca da başını salladı. "Evet. Ben yaptım. Hiç düşünmeden yine yapardım çünkü burasının senin yeni evin olabileceğine kendini inandırmıştın. Asla olmayacak, Rae. Çünkü senin hayatınla onunki bir arada olmaz." Söyledik-

leri yüzünden dişlerimi sıktım. "Ben de er ya da geç yaşanacak olan şeyi biraz öne çektim, bunun nesi yanlış? Saçmalık derecesinde bağımlı olduğun annenle arana biraz mesafe koymaya seni zorlamak çok mu kötü bir şey? Tanrı aşkına, Rae, ben seni bulduğumda o kadının paçasından ayrılamıyordun. Her zaman benim tavsiyelerim yerine onu dinliyordun. Sana engel oluyordu. Bu yüzden evet, ilişkinize karıştım çünkü *senin* hayallerini gerçekleştirebilmene yardımcı olmam için gerekliydi."

Ona bir adım yaklaştım. "Git." *Yoksa kafana bir şey fırlatacağım.*

Susan'ın burun delikleri esnedi, ardından arkasını döndü. Çenesini havaya kaldırarak mutfaktan uzaklaşmaya başladı.

"Aslında, Susan, dur!" Susan tereddütle döndü. "Telefonun çekmeye başladığında bana Claire'in numarasını gönder. Onu asistanım olarak derhal işe alacağım." Claire'in sırf Susan hakkındaki gerçekleri öğrendiği için kovulduğundan hiç şüphem kalmamıştı. Turne başlamadan önce kendime yeni bir menajer bulmak için onun yardımına gerçekten ihtiyacım olacaktı.

Susan gözlerini devirdi ve "Canın cehenneme, Amelia," diye mırıldanarak uzaklaştı.

Yani, artık en azından adımı *gerçekten* hatırladığını biliyordum.

Ve böylece gitti. Onun uzaklaştığını pencereden gördüğüm an dönüp kendimi Noah'nın göğsüne bıraktım. Noah güçlü kollarını bana dolayıp beni kendine çekti, dudaklarını başımın tepesine yasladı. "İnanılmazdın."

Titremeye başlamıştım, bacaklarım ağırlığımı taşıyamayacak gibiydi. Adrenalin hissi giderek diniyordu, kendimi adeta çıplak hissediyordum.

"Yanındayım," diyen Noah beni kucakladı, kendi yatağına taşıyıp oraya nazikçe yatırdı. "Beraber daha iyi olacağız."

Etrafıma bir battaniye serdi. Alnımdan öpen dudakları yumuşak, nazik bir baskı yaratarak bir süre öylece durdu. "Biliyorum."

Noah da yatakta yanıma uzandı. Sırtını yatağın başlığına yaslayarak oturdu, etajerinin üstündeki kitaba uzandı ve dünyadaki en muhteşem şeyi yaptı: Bana kitabını sesli olarak okumaya başladı. Hafta boyunca ona adeta yalvarmıştım, o da bana hayır demişti. Ama şimdi kitabı okuyordu. Sesinin beni en mükemmel şekilde rahatlatan bir boğukluğu vardı.

Kalbim titredi, uzanıp koluna bir öpücük kondurdum. Gözleri yumuşak bir meltem gibi yüzümü, saçlarımı ve boynumu okşadıktan sonra yeniden kitabına çevrildi. O sıkıcı, kurgu olmayan biyografiyi sesli olarak okumaya devam etti. Muhteşemdi. Hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim.

Konuşacak çok konumuz, alacak çok kararımız vardı ama şimdilik başımı yastığa yaslayıp dinlenmeliydim. Noah okumaya devam ederken parmaklarımı onun kolunun üstünde yukarı aşağı gezdirip gülümsedim.

Belki de Gregory Peck olmak zorunda kalmazdı, öyle değil mi?

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Amelia

Banyodan çıkıp Noah'nın yatak odasına gittiğimde onu yatakta kendi tarafında yatarken buldum. Önünde bir Scrabble tahtası seriliydi. Geçen haftadan beri bu kelime oyununu oynuyorduk. Geçtiğimiz cuma akşamı Hank'in Yeri'ne gitmiş ve bu sefer kazara uyku ilacı alıp bayılmamayı başarmıştım. Cumartesi gecesi ise Noah'nın kardeşleri ile beraber Turta Dükkanı'nda iskambil oynamıştık. Her akşam birlikte onun o inanılmaz sıkıcı kitabını okumuş ve her gece *okumak* dışında şeyler yapmıştık.

Susan'ı kovduktan sonra Tommy arayıp arabamın yola çıkmaya hazır olduğunu haber vermişti. Ancak ben henüz hazır değildim, Noah da öyleydi. Bu yüzden turneye hazırlanmam gerekinceye kadar kalmama karar vermiştik. Ne yazık ki o gün, ertesi gündü. Ancak Noah, kız kardeşleri, bu çılgın kasaba ve edindiğim tüm hatıralarla birlikte geçirdim fazladan bir hafta sayesinde önümüzdeki dokuz ayı atlatabilecektim. Annemle

Ninova

de telefonda daha sık konuşmaya başlamıştık. Turne başlamadan birkaç gün önce benimle buluşacaktı, hem hazırlanmama yardım edecekti hem aramızı resmi olarak düzeltecektik.

Dışarı çıktığımız zaman sürekli yanımızda gezen Will ile işler birazcık değişmiş olsa da sandığım kadar tuhaf olmamıştı. Paparazziler o büyük olayın ardından gelen ilk birkaç gün kasabada kalmaya devam etmiş, ne zaman kasabada bir yere gitsem fotoğraflarımı çekmişti. Ancak bu tarz bir yaşam pek çok insan için fazla sıkıcı ve yavaş olduğundan magazin muhabirleri de çok geçmeden gözden kaybolmuştu. Nihayet mahremiyetimi geri kazanmıştım.

Kasaba için sorun olacağını sandığım şey ise onların hayatlarını renklendirip neşelendiren en büyük olay olmuştu. Paparazzinin kasabaya geldiği dakikada herkes süslenmeye, gizledikleri yeteneklerini ortaya çıkarmaya ve çekilen fotoğraflarda güzel çıkmaya çabalar olmuştu. Gariptir ki Phil'in hırdavat dükkanının tabelası her geçen gün Turta Dükkanı'nın tabelasına santim santim yaklaşıyor, fotoğrafçılar dışarıda kol gezerken Phil de her zaman yeni bir indirimin reklamını yapıyordu.

Kimse Will'in etrafta dolanmasından rahatsız da değildi. Hatta onu sevmişe benziyorlardı. Onun üçüncü oda arkadaşımız olup benim kaldığım odaya yerleşmesi elbette alışılmışın dışındaydı ama çoğunlukla cipin içinde vakit geçiriyor, gece geç saate kadar garaj yolunu gözlüyor, ardından güneş doğarken vardiyasına geri dönmeden önce gelip birkaç saat uyuyordu. Mabel ise ona turta ısmarlayıp duruyordu çünkü kaslarını desteklemek için daha çok kalori alması gerektiğini düşünüyordu. Bana kalırsa Will'den hoşlanıyordu. Noah ile anlaştı-

Ninova

gımız gibi turneden döndükten sonra güvenlik konusuna daha kalıcı bir çözüm arayacaktık. Ancak şimdilik Will evde değildi ve bu bizim için yeterliydi.

"Hırsız," dedi Noah üstümdekileri fark edince. Onun kazağını yine çalmıştım ve geri vermeye niyetim yoktu. Altımda ise ince saten kumaştan bir pijama şortu vardı. Noah şortu ya da daha doğrusu bacaklarımın çıplak olduğunu fark etti. Kendi kendine gülümsedi ve bakışlarını yeniden oyun tahtasına çevirdi. Olduğu yerde doğrulup sırtını yatak başlığına yaslamadan önce kelime oyununun harflerini yatağa döktü.

"Biraz daha oynar mıyız?" diye sorarken Noah'nın bacaklarının arasına yerleştim. Noah ellerini üst bacaklarımın arkasına yasladı, bana öyle hayran gözlerle baktı ki kendimi ıslak saçlarıma ve üstüme büyük gelen kazağa rağmen inanılmaz güzel hissettim.

"Kasabadaki son gecen olduğu için bir el daha oynamak istersin diye düşündüm," dediğinde sohbetimize dahil olan bu ani mutsuzluktan hoşlanmamıştım.

"*Bir süreliğine* son gecem," diye düzelttim.

Noah gülümsese de yüreğinin etrafında hâlâ duvarları vardı. Son iki gündür giderek daha çok sessizleştiği ve dalgınlaştığı gözümden kaçmamıştı.

Bu akşamın erken saatlerinde kasaba halkı bana Noah'nın evinde bir veda partisi düzenlemişti. Buna rağmen Noah akşam boyunca dikkat çekmemeye çalışmıştı. Sanırım ilişkimizin başarılı olamayacağından endişeleniyordu. Tarihin tekerrür edeceğinden ve benim ona sadık kalmayacağımdan korkuyordu. Halbuki benden bir daha asla kurtulamayacağını bilmiyordu.

Gözleri dudaklarıma takıldı. "Evet, *bir süreliğine*."

"Geri döneceğime inanmıyor musun?"

Noah cevap vermekte tereddüt etti. "İnanmak istiyorum. Sadece..."

"Senin için yeniden güvenmek hiç kolay değil. Biliyorum." Parmağımı Noah'nın başının arkasındaki saçlara doladım. Noah ise acıyla gözlerini yumdu. Uzanıp onu yanağından öptüm. "Söz veriyorum, Noah, geri döneceğim. Bana nasıl inanacağını biliyor musun?"

"Nasıl?" diye sordu, gözleri hâlâ kapalıydı.

Bu anı onu uzun uzun inceleyerek değerlendirdim. Yüzünün her bir santimetresini zihnime kazımak istiyordum. Her bir kırışıklık, kirpik, dudağının kenarındaki kıvrım. "Çünkü bu kasabayla yuvamı, ailemi buldum ve onları çok sevdim." Derin bir nefes aldım, elimi Noah'nın çenesinin altına yerleştirip yüzünü bana doğru çevirdim. "Seni seviyorum."

Noah gözlerini açtı, bacağımın üstündeki elleri kımıldamıyordu. Yüzünde nazik bir şaşkınlık ifadesi vardı çünkü henüz bu cümleyi birbirimize söylememiştik. Ancak daha fazla içimde tutamazdım.

Noah nihayet gülümsedi. Hem de kocaman, geniş, muhteşem bir gülümsemeyle. "Ben de seni seviyorum, Amelia."

"Ah, şükürler olsun," diye rahatlayarak bir nefes verdim, bacağımdaki ellerini kenara ittim, el bileklerini havaya kaldırdım ve üstündeki gömleği yukarı doğru sıyırmaya koyuldum. "Bana bir an ter döktürdün." Tabii ki doğru değildi. Beni sevdiğini söylemeden önce biliyordum zaten.

Noah gülerken ben de gömleğini son bir kere daha başının

üstünden çektim. Şimdi üstsüz şekilde, tam da onu en sevdiğim haliyle karşımdaydı. Gözlerim iştahla güneşten yanmış, yaz mevsimini hatırlatan vücudunun üstünde gezindi. Kaslı omuzları ve kolları. Geniş göğsü ve kollarının üstünden belli olan o damarlar. Kaburga kemiğinin üstünde renk, çiçek ve turta cümbüşü yaratan, mesafeli mizacına tezat o güzel dövmesi. Sarı saçları hafif bir dağınıklıkla dalgalanıyordu. Ben onu arzuyla seyrederken dolgun dudaklarının kenarı yavaş yavaş yukarı doğru kıvrılmaya başladı.

Üstümdeki kazağı çıkarıp ince askılı atletimle kalışımı seyretti. Atletin rengi uçuk pembeydi, banyodan sonraki tenimle uyuşuyordu. Burada bir hafta daha kalmaya karar verince Claire'den (ki artık resmi olarak benim özel asistanımdı) bana evden birkaç parça eşya getirmesini rica etmiştim ve bu saten atletin de istediğim eşyalar arasında olmasına karar veren geçmiş kendimi alnımdan öpüyordum şimdi.

Noah'nın gözleri üstüme düşünce bakışlarındaki arzulu sıcaklığı hissettim. Odanın kapısına doğru ilerleyip kapıyı kilitlememi seyretti. Will'in gece yarısı olmadan eve döneceğini sanmıyordum ama rahatsız edilmek istemediğimi açıkça göstermek istemiştim.

Noah'nın yanına geri döndüğümde ayağa kalkmış ve kollarını kavuşturmuştu. *Huysuz pozu.* Aynısını taklit ettim. Tabii benimki daha kadınsı ve zarifti. *İpeksi huysuz.* Noah halime güldü, ardından gözlerini omuzlarıma eğdi. Parmağını atletimin ince askısı boyunca gezdirdi. Ardından tenime dokundu. "Çok yumuşaksın," derken neredeyse kendi kendine konuşur gibiydi. Parmağını atletin askısına takıp omzumdan aşağı çekti.

Dizlerimin bağı neredeyse çözülmek üzereydi. Bu kadar güçlü ve haşin bir adam bu derece nazik olamazdı. Diğer eli sırtım boyunca kayarak kalçalarımı sıkıca kendisine doğru çekti. Nefesi çıplak omzumun üstünde hareket ederken eğilip köprücük kemiğimin üstüne içimi eriten bir öpücük kondurdu.

Ona bu kadar muhtaç oluşum yüzünden boğuluyormuş gibi hissediyordum. Ancak sakin kalıp omzumun üstüne ateşli öpücükler kondurmasına izin verdim. Boynumu öptü. Dudaklarımı öptü. Heyecanlıydım – dili tenime değdiği andan beri beklentiden yanıp kül olmak üzereydim.

Vücudumun diğer tarafına geçerken "Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadı kulağıma.

"Bu bir veda değil, Noah."

"Neden öyle hissettiriyor o zaman?" diye sorduğunda dudakları gırtlağımı okşuyordu. "Neden seni bir daha asla göremeyecekmişim gibi hissediyorum?"

Gözlerimi kapadım, elimi onun sağlam göğsü boyunca gezdirdim. Avcumun içine çarpan kalbinin sesini hissedebiliyordum; dudaklarının sıcaklığın ve dokunuşundaki tatlılığın tadını çıkardım. Şimdi bu odada, onun vücudu ile sarmalanmışken kendimi bu ilişkiyi yürütebilecek kadar özgüvenli hissediyordum. Ancak itiraf etmeliydim ki düşüncelerim geleceğe biraz olsun yöneldiğinde endişeler basıyordu. Hayatım işle dolup taşmak üzereydi ve onunla yeterli sıklıkta iletişim kuramadığımda ya da marketteki magazin dergilerinde saçma sapan bir şey okuduğu zamanlarda Noah'nın bana güvenmesine ihtiyacım vardı. İlişkimiz yürümeyecek diye hem ödüm kopuyordu hem de Noah ile *gerçek* bir çift olduğumuzu adım gibi biliyordum.

Kollarımı beline dolayıp onu sıkıca sardım. Noah da eğilip gözlerimin içine baktı. "Gelecek belirsizliklerle dolu. Hepsini bu gece çözemeyiz. Bırak da birlikte olduğumuz dakikaların tadını çıkaralım."

Kibarca dudaklarımdan öperken yüreğime şişler batırılıyormuş gibi hissediyordum. Umarım yaşadığımız bir veda olmazdı. *Bizden bu kadar çabuk vazgeçme, Noah.*

Noah'nın eli kolum boyunca yükselip ipek atletimin diğer askısını indirdi. Sıcak nefesi tenimi ısıtıyordu. Hareketsizce durdum, ellerinin tenimin üstündeki hareketi hem yakıyordu hem de bundan keyif alıyordum. Hem kışkırtıyor hem sakinleştiriyordu. Daha önce hayatımda ne kimseye bu kadar güvenmiş ne de onu arzulamıştım. *Onu seviyorum.*

Noah keyifle beni soyarken ben de onun soyunmasını seyretme ayrıcalığına sahiptim. Çırılçıplak kaldığımda nefesi titremiş, gözleri adeta ateş saçar olmuştu. Beni kendine doğru çekerken kalçamdaki parmakları esnedi. Bakışlarının altında tarifsiz bir kudrete sahiptim, üstündeki her bir kumaş parçasını adeta söküp attım.

Bu gece bana beni ne kadar sevdiğini kendi ağzıyla söylemişti. Beni ne kadar özleyeceğini elleriyle göstermişti. İlişkimizi yürütebileceğimizi vücuduyla kanıtlamıştı. Aramızda ten ve arzudan başka hiçbir şey kalmadığında artık neyin ne olduğunu bilemez bir hale gelinceye dek kalplerimiz ve uzuvlarımız sarmaş dolaş olmuştu. Gerçeklik ve rüya arasında gidip geliyorduk. Bu dört duvarın dışında herhangi bir gerçeklik yoktu bizim için. Tek hissettiğim beni şu an keyiflendiren Noah'nın kuvvetli, sıcak vücuduydu. Parmakları tenime değen

yerlerde adeta birer yanık izi bırakıyor, kendimi tükeniyormuş gibi hissetmemi sağlıyordu.

Tüm geceyi keyifle, düşünmeden, *trajik* bir şekilde sevişerek geçirdik. Nihayet parmakları omuriliğim boyunca gezinirken uyuyakaldık. Uyumaya mümkün olduğunca direnmek istedim çünkü uyandığımda buradan gitmem gerekecekti.

Turne birkaç güne başlıyordu ve gitmekten başka seçeneğim yoktu.

Ninova

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Noah

Amelia üç gün önce gittiğinden beri Turta Dükkanı'nın kapısındaki zili her sabah yaptığım gibi çalarak içeri girdim. Kapı ardımdan kapandığında oluşan sessizlik, bana kendimi ilk defa yalnız hissettirdi. Eskiden bu sessizliği severdim. Hatta ararım. Oysa şimdi tek aradığım oydu.

Kahkahasını özlemiştim. Gözlerini özlemiştim. Gülen dudaklarındaki kıvrımı, teninin verdiği hissi, o rezil pankeklerini bile özlemiştim. O pankeklerden bir tabak yemek için şimdi nelerimi vermezdim. Dün telesekreterime turne için bir toplantıya katılacağını, bugün de işler rayına oturunca beni arayacağını söylemişti. Oysa henüz onu aramak için cesaretimi toplayamamıştım çünkü telefon üstünden aşmaya çalıştığımız mesafe beni kahrediyordu. Kendimi önümüzdeki dokuz ayı atlatabilecek kadar meşgul etmem şarttı.

Bu sabah kendimi dükkanda çalışmaya adamak, ardından öğle yemeği için büyükanneme gitmek gibi bir planım vardı.

Ninova

Öğleden sonra dükkana geri dönecek ve geç saate kadar çalışacaktım. Belki Mabel bana halletmem gereken angaryalar verebilirdi. Pansiyonunun dışındaki çitler boyanabilirdi mesela. Annie'nin kamyonetinin yağının değişmesi gerekiyordu. Belki kasaba muhtarlığına aday bile olabilirdim.

"Vay be, gerçekten berbat görünüyorsun," dedi peşimden Turta Dükkanı'na giren Emily. Huysuzca homurdandım. Ruh halim o kadar kötüydü ki cevap bile veremedim.

"Noah, ciddiyim, korkunç görünüyorsun."

"İlk seferinde duydum," dedim tezgah üstlerini sertçe silerken.

"Bugün Amelia ile konuştun mu?"

Başka bir masaya doğru ilerledim ve var gücümle temizleyeceğim derken adeta masayı zımparalamaya başladım. "Hayır."

"Onu daha sonra arayacak mısın?" Neden benim telefonla görüşme programıma birdenbire bu kadar ilgi duymaya başlamıştı?

"Belki."

Emily yere bir bez atıp inatçı bir lekeyi ayağımla temizleme çabamı seyretti. "Annie dün sana uğradığını, Amelia'nın telefonunun telesekretere düşmesine izin verdiğini söyledi."

Omuz silktim çünkü şu an gerçekten Emily ile bu konuşmayı yapmak istemiyordum.

Emily elini koluma yasladı ve yanından geçip gitmeye çalışırken beni tutup çekti. "Hey, dur bir dakika. Konuşmamız gerek."

"İyi. Ama Amelia hakkında konuşmak istemiyorum." Gözlerim odanın karşısındaki duvara odaklanmıştı. Kız kardeşi-

me bakmıyordum. Huysuzdum ve tüm duygularım patlamaya hazır bir volkan misali bekliyordu. Bu patlamanın hedefinin Emily olmasını istemiyordum.

"İçinden geçtiğin süreç zorlu. Otur." Bar taburesine işaret etti. İstediğini yapmadım çünkü savunmacı olasım tutmuştu. "Şimdi," diye tersleyince harekete geçtim çünkü, *lanet olsun ki* bu kadın ciddi olduğunda inanılmaz korkutucu oluyordu.

Emily oturduğum bar taburesinin ısınmasını dahi beklemeden bir kasap bıçağını alıp kalbimin tam ortasına sapladı. "Amelia önümüzdeki dokuz ay yok."

Yutkunup dik dik ona baktım. "Evet, teşekkürler, Bayan Çok Bi–"

"Gitti..." diye bir kere daha vurguladı. "Şimdi söyle bakalım sen ne yapacaksın?"

Dudaklarımı sıkıca kapattım çünkü bu soruyu beklemiyordum. Benim ne yapacağımı neden soruyordu? Amelia'nın turnesi ertesi gün başlıyordu ve otobüse yerleştiğinde beni arayacaktı. Ondan sonra haftalarca telefon kovalamaca oynayacaktık. Nihayetinde ona sebep olduğum yükten bunalacak ve beni terk edecekti. (Elbette son kısmı planlamamıştık ama böyle olacağından oldukça emindim.)

"Hiç. O turnedeyken ben de burada, Roma'da kalıp işlerle, insanlarla ilgileneceğim. Onca insan içinde buna en çok sen mutlu olursun sanmıştım." Emily sanki midesine yumruk atmışım gibi yüzünü ekşitti. Öyle yaptığım da söylenebilirdi. İşte bu yüzden bu konuyu onunla konuşmak istememiştim. Reflekslerim *zarar ver* moduna ayarlanmıştı. "Özür dilerim..." Derin bir iç çekip parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Böyle söylememeliydim."

"Hayır, özür dileme. Haklısın. Aslında burada olmamın bir sebebi de bu." Emily duraksadı. Önce derin bir nefes aldı, ardından nefesini verdi ve konuşmaya başladı. "Sana –ve kızlara– karşı adil davranmadım. İkimiz annemle babamı hatırlayabilecek kadar büyüğüz. Onların haberini veren telefon geldiğinde nasıl hissettiğimizi hatırlayabilecek yaştayız. Bu yüzden travmalarımızın sebebini biliyoruz. Kızlar bunu hissetse de nedenini asla anlayamıyorlar."

Bağırsaklarım acıyla düğümlendi. Emily'nin gözleri yaşlarla dolmaya başlarken tek yapabildiğim altımdaki bar taburesini geriye itip buradan kaçmamaktı. Acıdan kaçmak istiyordum ama her zaman beni yakalıyordu.

"Kısa zaman önce travmalarımı kabul edip daha fazla canım yanmasın diye onun sınırları içinde yaşamaya karar vermiştim. Birini kaybetmekten korktuğumu, onları gözümün önünden ayırmak istemediğimi bilmek kolaydı. Ancak benim bu rahatlığım etrafımdaki herkesin mutsuzluğuna mal oluyordu. Madison..." Emily ciğerlerinden acı çekercesine bir nefes bıraktı ve gözlerini sıkıca yumdu. "Madison bir yemek okuluna gitmeyi çok istemişti, ben onu vazgeçirdim. Sırf korkularım yüzünden öğretmen olarak hiç sevmediği bir iş yapıyor. Annie bana o kadar sadık ki bu kasabadan ayrılmanın hayalini dahi kurmuyor, korkarım ki hayal gücünün sınırlarını hiçbir zaman zorlayamayacak. Ve sen..." Gözünden bir damla yaş kaçtı, yanağı boyunca süzüldü. Ellerini avuçlarımın arasına aldım.

"On yaşında büyümek zorunda kaldığın için kendi korkularını da bizimkileri de omuzlamak zorunda kaldın. Bu adil değil, Noah. Duygularına bir kere izin verdiğin zaman Merritt bunları suistimal

etti. Ben de ettim. Büyükanneme yardım etmek için döndüğünde yanında olmalı, Merritt'in yanına dönmen için seni cesaretlendirmeliydim. Aşkından vazgeçirmemeliydim seni. Bunun yerine acını fırsat bilip sırf kendimi daha güvende hissedeyim diye seni yanımızda kalmaya zorladım. Ancak ikimiz de yoldaki zorlukları hissetmeyelim diye tersine kürek çekmeyi bırakmalıyız. Bu hayatta canımız daha çok yanacak ama aynı zamanda harikulade şeyler deneyimleyeceğimiz için bence buna değer. Belki de her şey acıyla bitmez. Denemeden asla bilemeyiz."

Hayretler içerisinde kahkaha atarken Emily'nin elini biraz daha sıkıyor, akmasınlar diye gözyaşlarımı tehdit ediyordum. "Bu devrim niteliğindeki sonuca kendin mi vardın?"

Emily mahcup bir edayla gülümsedi. "Berbat ettiğim akşam yemeğinden sonra bir terapist ile görüşmeye başladığımı söylemiş miydim?"

"Hayır. Ama seninle gurur duydum, Em."

"Henüz gurur duyma. Asla geri dönemeyebilirim. O kadın muayenehanesinde adeta açık kalp ameliyatı yapıyor ve acısı çok şiddetli."

İkimiz de kahkaha attık, Emily'nin ifadesi yeniden yumuşadı. "Amelia'yı seviyorsun ama ondan vazgeçmek üzere olduğunun farkındayım. Çünkü ilk vazgeçenin o olacağından ölesiye korkuyorsun. Sırf onu kaybetmekten korkuyorsun diye onu kendinden uzaklaştırma, kendini ulaşılmaz birisi yapma."

Lanet olsun. Haklıydı. Öyle yapıyordum.

"Onu seviyorsun, Noah. Tüm gücünle ilişkine sarıl. Peşinden git, sırf canın yanmasın diye mesafe koymaktansa onu önceliğin haline getir."

"Nasıl? Dokuz ay boyunca dünyayı geziyor olacak."

Emily kahkaha attı. "Uçak diye bir şey icat ettiler. Eğer kullanmak istersen senin yokluğunu doldururuz. Büyükanneme nasıl bakacağımızı senin kadar iyi biliyoruz. Ayrıca dükkanı da idare ederiz. Git de turnede onunla biraz vakit geçir. Ayrılığınızın bu kadar uzun sürmesine izin verme."

"Gerçekten kasabadan daha sık ayrılmamı sorun etmeyecek misin?"

"Alışırım. Beni bu kadar kafana takma." Emily ayağa kalktı, uzanıp alnıma bir öpücük kondurdu. "Ayrıca huysuz bir hıyar olmayı bırak da kendine bir cep telefonu al. Hazır başlamışken evine kablosuz internet de bağlat ki ona mesaj ve fotoğraf gönderebilesin. Yardımı dokunacaktır."

Hoşnutsuzlukla homurdansam da söyledikleri için minnettardım.

"Seni seviyorum, Noah."

"Ben de seni seviyorum." Şimdi bu kelimeleri Amelia'ya söylemeliydim, bir kere daha yüz yüze.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Amelia

Soyunma odamın kapısı hızlıca üç kere vurulduğunda vaktin geldiğini anladım.

"Girin," diye bağırdığımda kapı açıldı.

Claire içeri girdi. "Hazır mısın?" diye sordu kocaman bir gülümsemeyle. Gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim çünkü Claire'in asistanım olması büyük bir rahatlıktı. Nihayet bu sektörde beni hem savunan hem de arkadaşım olan birisi vardı artık hayatımda. Sahne arkasında bir yerlerde dolanıp görevlilerle flört eden annem dışında bir arkadaş. Annemle ilişkim henüz mükemmel değildi ama giderek iyileşiyordu. Susan'ın yıllarca etrafımıza ördüğü yalan düğümlerini yavaş yavaş çözmeye başlamıştık. Biraz kurcalayınca annemin son birkaç senedir benden para kabul etmediğini fark etmiştim. Annemden gelen tüm o "istekler" aslında Susan'dan geliyor ve doğruca onun cebine iniyordu. Susan'ın kendine gerçekten iyi bir avukat tutması gerekeceği şüphesizdi.

Ninova

Ayrıca yeni bir menajerim vardı artık. Keysha, sektörde yaklaşık otuz yıldır çalışan güçlü bir eldi, benim dönemimin en ünlü kişileriyle çalışıyordu. Ancak bu sefer işleri biraz daha farklı yapmaya karar vermiştim. Kişisel işlerimin büyük çoğunluğunu Claire'e devretmiştim (annemle konuşma işi hariç, onu kendim yapıyordum). Profesyonel işlerimi ise Keysha'ya bırakmıştım. Claire'e gerçekten güveniyordum. Ayrıca kakülllerimi de çok sevmişti, bu yüzden, al sana Susan!

Hayatımda eksik olan tek şey Noah'ydı. Onu şimdiden o kadar çok özlemiştim ki. Kasabayı özlemiştim. Kız kardeşlerini özlemiştim. Ellerini, göğsünü, pijamalarını, huysuz yüzünü, gülümsemesini, her şeyi *ama her şeyi* özlemiştim. Telefonda konuşsak da umduğum gibi olmamıştı. Onu aramaya çalıştığım son birkaç seferde yalnızca telesekreterine ulaşabilmiştim. Meşgul olması muhtemeldi ama daha çok kendini geri çekiyormuş gibi bir hali vardı.

Ancak bugün turnenin açılış konseri gerçekleşecekti, dikkatimi buna vermeliydim. Yaşadığım yer olan Nashville, Tennessse'de gerçekleşecek olan konser Bridgestone Arena'da sahnelenecekti. Biletler çoktan tükenmişti. Bundan sonra tur otobüsüne atlayıp Atlanta'ya devam edecektik. Ardından Londra'ya devam etmeden önce Houston'da bir konser daha verecektik. Turnenin uluslararası ayağı birkaç ay sürecekti. Amerika kısmını bitirmeden önce kısa bir mola verecektik. Tüm bunlar bittikten sonra yorgunluktan canımın çıkacağını ve hiç beklemeden en sevdiğim insanı görmek için Roma, Kentucky'ye kaçmaya hazır olduğumu biliyordum; fakat şimdilik kendime dikkat etmeli ve yolculuğun tadını çıkarmalıydım.

"Hazır mısın, Freddy?" diye sordu Claire şakacı bir tavırla. En iyi tarafı da bana asla Rae demiyordu. Susan'ı kovmak, arabamı Noah'nın bahçesine sürmekten sonra hayatımda yaptığım en iyi ikinci akıllıca şeydi.

"Hazırım," diye cevap verip ayağa kalktım, kulaklığımı kulağıma yerleştirdim. Kısa, gümüş rengi parlak elbisem soyunma odasının ışığı altında parıldıyordu. Topuklu ayakkabılarımı bileklerime sıkıca bağladığımdan emin oldum.

Claire ile beraber soyunma odasından çıktık. Will de hemen peşimize takıldı; turne boyunca her zaman olduğu gibi yapışık ikizim gibi gezecektik. Sahne arkasından arenaya doğru yaklaştıkça kalabalığın sesi daha da kuvvetlenir oldu. Etrafımda düzinelerce sahne görevlisi vardı, yanlarından geçtikçe bana bol şans diliyorlardı. Annem yanından geçerken bana sıkıca sarılıp kulağıma muhteşem olacağımı fısıldadı.

Bunu daha önce kaç kere yaparsam yapayım karnımdaki kelebeklerin hissini, adrenalini, o büyük korkuyu asla alt edemezdim. Ancak otuz saniye içinde gösterimi bekleyen elli bin kişinin tam ortasında durduğumda saf bir mutluluk beni ele geçirecekti.

Enstrüman ekibim sahne arkasında toplanmış beni bekliyordu. Yanlarına gidip kimsenin sahnede yüz üstü düşmeyeceği, burnundan kanlar akarak sahneden ayrılmak zorunda kalmadığı bir performans için hep birlikte kısa bir dua ettik (çünkü bir kere başıma gelmişti, asla unutamıyordum).

Sahne görevlilerinden bir tanesi elimden tuttu, beni sahnenin ortasındaki yerime taşıyacak asansöre binmem için yardım etti. Kalabalığın kükremesi o kadar kuvvetliydi ki arenanın ça-

tısını uçuracak sandım. Diğer kulaklığımı da taktığımda sesler hafifledi. Gözlerimi kapattım ve asansör kalkmadan önce beş saniye daha nefes alıp verdim. Nefes alırken Noah'nın orman yeşili gözlerinin içine baktığımı, nefes verirken ise beni kollarının arasına çektiğini hayal ettim.

Asansör yükseldi. Sahneye çıktığım çukurun etrafında bir alev gösterisi başladı. Alevler yanarken kimsenin beni göremeyeceğini biliyordum. Oradaki bir iki saniyelik zamanı mikrofonu elime almak için kullandım. Alevler planlandığı gibi sönünce herkes beni görmeye başladı. İzleyiciler coşkuyla çığlıklar atarken çenemi kaldırdım, gülümsedim ve anın tadını çıkararak arenayı inceledim. Enstrüman grubu şarkıyı çalmaya başlayınca mikrofonu dudaklarıma yükselttim.

Bu geceyi daha iyi yapabilecek tek şey gösteri bittiğinde Noah'nın sahne arkasında beni öpmek için bekliyor olacağını bilmek olurdu.

* * *

"Teşekkürler, Nashville!" diye mikrofonuma bağırdım, repertuvarımdaki son şarkıyı da bitirmiştim. El sallayıp hayranlarıma öpücükler atarak, sahneye atılan çiçek buketlerini kabul ederek birkaç dakika daha oyalandım. Buketlerden bir tanesinin kahverengi kağıda sarılıp ince bir iple bağlanmış ayçiçekleri olduğunu fark edince adeta donup kalmıştım. Kalbim ona hakim olamadan heyecanla çarpmaya başladı. Yine de Annie ve onun çiçek dükkanını düşününce belki... Sadece belki... Çiçek buketinin geldiği yeri görebilmek için gözlerimi kısarak

kalabalığa bakındım ama parlak ışıklar gözümü alıyordu. Sahneye üç buket daha düştü, hepsi farklı çiçeklerden oluşuyordu. Böylece bu buketin Noah'dan olmadığına kendimi ikna ettim.

Havaya son bir öpücük daha attım, kalabalığın önünde eğilerek selam verdim ve elimdeki buketi göğsüme yaslayarak sahneden ayrıldım. Sahne görevlilerinden bir tanesi hiç gecikmeden yanıma geldi, terlemiş alnım için bana bir havlu ile bir şişe su uzattı. Claire de yanımdaydı, gösterinin ne kadar muhteşem geçtiğini, seyircilerin nasıl olduğunu bana anlatıyordu. Ancak yorgundum ve bu çiçek buketi yüzünden dikkatim dağılmıştı.

"Claire," diye koridorun orta yerinde durdum. Claire'i de zorla durdurup bana doğru döndürdüm. "Bu çiçekleri kimin attığını gördün mü?"

Claire başını iki yana salladı. "Hayır, üzgünüm. Bu gece çiçek atan binlerce insan vardı. Çiçekleri toplayıp tur otobüsüne getirmemi ister misin?"

Başımı iki yana sallayıp elimdeki ayçiçeklerini ona uzattım. "Sadece bu olsun. Teşekkürler."

"Tamam," dedi tatlılıkla. "Sen neden soyunma odana gidip biraz dinlenmiyorsun?"

Topuklu ayakkabılarımı çoktan çıkarmış ve soyunma odasına giderken elimde taşımaya başlamıştım bile. Üstümde gecenin son kostümü vardı, eteği yere kadar uzanan koyu mor renkli tiril tiril bir elbise giyiyordum. Sahnenin vantilatörü sayesinde uçuşan kat kat eteği vardı. Tüm konser boyunca giymekten en çok hoşlandığım kostüm bu olmuştu ama şu an öyle terliyordum ki tek istediğim soyunma odasına girer girmez el-

biseyi üstümden çıkarıp atmaktı.

Koridor boyunca attığım her adımda yanımdan geçenler destansı bir gösteri ile turneyi başlattığım için beni tebrik ediyorlardı. Yeniden burada olduğum, bu turneyi tekrarlayabildiğim için kendimi minnettar hissediyordum. Soyunma odama vardığımızda Claire kapıyı benim için açtı ve gülümsedi. Gülümsemesi fazla büyüktü. Şüphe uyandıracak büyük.

"Neden böyle bakıyorsun? Soyunma odama bubi tuzağı falan m yerleştirdin? İçeri girince kafama bir kova su mu dökülecek?"

Claire'in gülümsemesi giderek daha çok büyüdü. "Kendin gör."

Kapının eşiğinden geçerken her türlü etkiye hazırlanarak yüzümü buruşturdum. Su, çamur, kuş tüyleri, her şeye hazırdım. Ama asla kendimi Noah'nın varlığına hazırlayamazdım. Noah ve annem demeliydim çünkü annem onu kucakladığı kollarını yeni gevşetmeye başlamıştı. Noah'nm koluna hafifçe vurduktan sonra yanma gelip "Tatlıymış, onu sevdim," diye fısıldadı. Ardından soyunma odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Şimdi yalnızdık, onunla göz göze geldiğimde nefesim kesildi. Giderek yoğunlaşan yeşillerin en yeşili rengindeydi gözleri. Buradaydı. Bu adada benimleydi ve tek düşünebildiğim *Tanrım, lütfen aşırı susuzluktan serap görüyor olmayayım. Bilhassa Noah Walker isimli seraplar,* oldu.

"Sen... Buradasın," dedim cümleyi kurmakta büyük güçlük yaşarken.

Dudaklarında minik bir tebessüm belirmeye başlarken bana

doğru yaklaştı. Gözleri önce vücudumu süzdü, ardından yüzüme yerleşti. "Buradayım. Ayrıca nefes kesiyorsun. Konserin muhteş – *Oof!*" Noah cümlesini bitiremeden kendimi onun üstüne atıp dudaklarımı dudaklarına yasladım. Kollarımı boynuna öyle sıkı doladım ki onu asla bırakmayacağımı anlamış olmalıydı. Sahneye çıkmaktan korkmayacağını umuyordum çünkü bundan sonraki konserlerimi böyle vermek zorundaydım artık.

Noah gülüp kolunu belime dolayarak beni sıkıca kendine çekti.

"*Oradaydın!*" dedim nihayet onu öpmeyi bırakınca. "O çiçekler Annie'nin dükkanından mıydı?"

Noah başıyla onayladı. "Hafta boyunca mesafeli davrandığım için özür dilerim."

"Sorun değil."

"Hayır, sorun," dedi kaşları çatılarak. "Dün dükkana Emily uğradı ve bana haddimi bildirdi." Güldüm çünkü Emily'nin Noah'yı böyle azarladığını gözümde canlandırabiliyordum. "Kendimi uzaklaştırma sebebimin, aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğine yönelik korkularımdan kaynaklandığını anladım."

"Üçüncü telefonum da telesekretere düşünce bunu anlamıştım."

Noah mahcup bir edayla baktı. "Çok özür dilerim. Ama sana söz veriyorum bundan sonra her şeye varım. Tereddüde yer yok. Bu ilişki için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım. Bunu kanıtlamak için de..." Noah elini cebine soktu ve bir akıllı cep telefonu çıkardı. Elimi tuttu, avucumu açıp telefonu içine yerleştirdi.

"Cep telefonu mu aldın?" Sesimde saf bir hayranlık vardı. Gözyaşlarım kirpiklerime tutunuyordu. Pek çok insan için bunun bir anlamı olmazdı ama Noah için modern teknolojiye alışmak din değiştirmekle eşdeğerdi.

"Evet, biz konuşurken evime kablosuz internet bağlanıyor. Aylar boyunca uzak kalmamız gerekirse en azından o güzel gülümsemeni görüntülü konuşma ile görebilirim."

"Evine gerçekten internet mi bağlatıyorsun?"

"Evet. Ayrıca bu lanet şeyi nasıl kullanacağımı bana göstermen gerekiyor. Neden ekranda bir sürü küçük resim var?"

"Onlara uygulama deniliyor."

Noah homurdandı. "Sevmedim."

"İhtiyacın olmayanlar haricindekileri sileriz."

"Yine de sevmedim."

Gülümsedim ve ona yeniden sarılabilmek için telefonu soyunma odasındaki koltuğun üstüne attım. "Bilmeni isterim ki ben de varım."

"Güzel çünkü dahası da var." Parmaklarını önce kaküllerimin kenarında, sonra saçlarımın arkası boyunca zevkle gezdirdi. "Eğer teklifin hâlâ geçerliyse sana turnende daha sık eşlik etmek isterim. Dokuz ayın tamamını sensiz geçirmek istemiyorum."

Adeta kulaklarıma varan gülümsememin arasından rahatlayan bir nefes kaçtı. "Gerçekten mi? Büyükannen ile Turta Dükkanı ne olacak?"

"Kız kardeşlerimle ayarladım. Büyükannemi daha sık ziyaret etmekten memnunlar. Hafta sonunda dükkanda çalışan biri zaten vardı, benim olmadığım zamanlar dükkanda yerime bakabileceğini söyledi."

Kaşlarının çatılmasını artık önemsemiyormuşum gibi dudaklarına hızlı bir öpücük daha kondurdum. "Peki ya bu hafta? İzin alıp önümüzdeki iki konsere benimle gelir misin?"

Noah eğilip beni yanağımdan öptü. Ardından çenemi. Sonra da boynumu. "Gerçekten bunu teklif etmeni bekliyordum çünkü Claire çoktan çantamı tur otobüsüne koydurdu."

Dudaklarımdan öyle keyifli bir çığlık kaçtı ki. Peşinden beni utandıran mutluluk gözyaşları dökülüverdi. "Şaka mı yapıyorsun? Artık bol bol Scrabble oynayabiliriz!"

Noah'nın öpücükleri şehvetle hızlanmaya başlamıştı, iri elleri popomu avuçlayıp muzırca sıkıştırırken boğazıma bir dizi yeni öpücük diziyordu. "Bilmem... Benim aklımda daha eğlenceli başka şeyler vardı."

Ona bu fikri ne kadar onayladığımı söyleyen mutluluk dolu bir inleme ile karşılık verdim.

Yüzüne yerleştirdiği ukala gülümsemeyi görebilmem için geri çekildi. "Okuduğumuz kitabı bitirmekten bahsediyorum tabii ki... Sen ne sandın?"

Onu öptüm. Acele etmeden, zorlamadan. "Ah, tabii, ben de. Kitap elbette."

US WEEKLY GAZETESİ MANŞETİ

RAE ROSE ŞİFRELİ BİR SOSYAL MEDYA GÖNDERİSİ İLE NİŞANLANDIĞINI DUYURDU

Hayranları, dünya turnesi başlamadan önce Rae Rose ile Kentucky'deki küçük kasabada birlikte görüntülendiği gizemli adam arasında bir şeyler yaşandığını aylardan beri yazıp çiziyordu. Turnede işler ciddileşmiş olmalı ki araçtan el ele inerken ya da Fransa'da bir kafede öpüşürlerken kameralara yakalandılar. Fotoğrafı görenler öpüşmenin de Fransız usulü olduğunu kesinlikle doğrulardı.

Turnesi bittiğinden beri göz önünde görünmeyen pop dünyasının prensesi son konserinin hemen ardından hayranlarını ne kadar sevdiğini, biraz dinlenmek için kameralardan uzak kalacağını söyleyen bir gönderi paylaşmıştı. Üç aydır kendisinden hiç haber alınamayan ünlü şarkıcı sosyal medya orucunu dün bozarak Instagram'da bir adamla el ele olduğu bir fotoğraf paylaştı, parmağında ise prenses kesimli harikulade bir tek taş yüzük takılıydı. Gönderide şöyle yazıyordu: "Roma'dayken..." Hayranları ise hikayenin geri kalanının heyecanı ve iştahıyla beklemeye başladı.

Rae Rose artık gönül ilişkileri defterini kapattı mı? Yoksa bunca zamandır Roma, İtalya'da mı saklanıyordu?